

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A RUSSIAN
MAFIA
ROMANCE

Shattered
CRADLE

MAKAROVA BRATVA BOOK TWO

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PARAMPARÇA BEŞİK

BİR RUS MAFYA ROMANTİZMİ (MAKAROVA BRATVA
KİTAP İKİ)

NICOLE FOX

Copyright © 2022 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Posta Listesi

Ayrıca yazan Nicole Fox

Shattered Cradle

1. Olivia
2. Olivia
3. Aleks
4. Olivia
5. Olivia
6. Aleks
7. Olivia
8. Aleks
9. Olivia
10. Aleks
11. Olivia
12. Aleks
13. Olivia
14. Aleks
15. Olivia
16. Aleks
17. Olivia
18. Aleks
19. Olivia
20. Aleks
21. Olivia
22. Aleks
23. Olivia
24. Aleks
25. Olivia
26. Aleks
27. Olivia
28. Aleks
29. Olivia

30. [Aleks](#)
31. [Olivia](#)
32. [Aleks](#)
33. [Olivia](#)
34. [Olivia](#)
35. [Aleks](#)
36. [Olivia](#)
37. [Olivia](#)
38. [Aleks](#)
39. [Olivia](#)
40. [Aleks](#)

[Genişletilmiş Epilog: Olivia](#)

[Posta Listesi](#)

[Ayrıca Nicole Fox](#)

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!

Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yolsuzluk

Kovalyov Bratva

Yıldızlı

Kafes

Yıldızlı

Gözyaşları

Yorgun Ruh

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafia Düet

Yalancının Ninnisi (1. Kitap)

Günahkarın Ninnisi (2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana Verdiği

Yaralar

Bana Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

[Yozlaşmış Melek \(1. Kitap\)](#) .

[Yozlaşmış Kraliçe \(2Kitap\)](#) .

[Yozlaşmış İmparatorluk \(3. Kitap\)](#)

De Maggio Mafia Düet

[Takım Elbiseli Şeytan \(1.](#)

[Kitap\)](#) . [Sunaktaki Şeytan](#) .

[\(2Kitap\)](#)

Kornilov Bratva Düet

[Don ile Evli \(Kitap 1\)](#) .

[Ölüm Bizi Ayırana Dek \(2. Kitap\)](#)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Kostya](#)

[Maksim](#)

[Andrei](#)

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

[Zalim Hazırlık](#)

[Zalim Akademi](#) .

[Zalim Elit](#)

Tsezar Bratva

[Nightfall \(Kitap 1\)](#) .

[Şafak Vakti \(Kitap 2\)](#)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Mafya babasına ait](#)

Mafya Patronu ile Korumasız

Mafya Patronu Tarafından Nakavt

Edildi Mafya Patronuna Satıldı

Mafya Babası Tarafından Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzak Ped

Volkov Bratva

Kırık Yeminler (Kitap 1)

Kırık Umut (Kitap 2)

Kırık Günahlar (bağımsız)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6)

Tsezar Bratva (Tsezar Düeti 1-2. Kitaplar) Bratva

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

Mafya Babaları Koleksiyonu

Don'un Yolsuzluğu

PARAMPARÇA BEŞİK

Mile High Club'a katıldım ve hamile kaldım.

Keşke hikaye burada bitse. Ama

hayır, daha da kötüleşiyor.

Çok daha kötüye gidiyor.

Çünkü beni otuz bin fit yükseklikte ayaklarımın altından çekip alan adam beni rastgele seçmedi.

Beni bir amaç için seçti. Çok

özel bir amaç.

Ve Aleksandr Makarova bir şey istediğine karar verdiğinde... Onu elde eder.

Bu süreçte neyi ya da *kimi* kırması gerektiğinin önemi yok.

Parçalanmış Beşik, Makarova Bratva düetinin İkinci Kitabıdır. Aleks ve Olivia'nın hikâyesi Birinci Kitap Parçalanmış Sunak'ta başlıyor.

OLIVIA

Her şey kırılmak üzere.

Rob diken üstünde. Duygusal olarak elbette, ama bir şekilde, neredeyse gerçek gibi geliyor. Sanki büyük, karanlık bir kanyonun uçurumunda sallanıyor ve atlayıp atlamaması gerektiğini düşünüyor.

Söyleyeceğim ya da yapacağım herhangi bir şeyin onu zorlamasından korkuyorum. Bu yüzden arabaya bindiğimizden beri, direksiyonu ölümüne kavradığı için parmak eklemleri beyazlarken bile sessiz kaldım.

Eskiden olsa - Isabella'dan önce, Aleks'ten önce, hayatımı değiştiren o uçak yolculuğundan önce - geri çekilir ve onun kendi kendine sakinleşmesine izin verirdim. Şimdi bile bunu yapmayı düşünüyorum. Rob bir düdüklü tencere ve öğrendiği her yeni ihanetle sıcaklık bir derece daha artıyor.

Ama zaman lüksümüz yok. Artık yok.

Ve ben üç ay önce ailesinden koparılan aynı kız değilim. Onlardan uzakta olmak, kendi başımın çaresine bakmak zorunda olmak beni tahmin ettiğimden daha güçlü yaptı.

"Beni dinlemelisin Rob," diyorum. "Aleks ile yaşadım. Jennifer'la konuştum. Olanlar hakkında sana gerçeği söylüyorum."

"Ona öyle demeyi kes," diye tersliyor.

"Bu onun adı. Bunu duymak istemediğini biliyorum. İnan bana, inkar etmenin daha kolay olduğunu anlıyorum-"

"İnkâr ettiğimi mi düşünüyorsun?" Direksiyonu öyle keskin bir dönüşle kırıyor ki, camıma çarpıyorum.

"Sen buna ne derdin?" Tersledim. "O senin düşündüğün kişi değil. Jennifer hayatına Isabella gibi davranarak girdi çünkü Makarova davasına atanan ajan sendin. Onu almaya gönderdi-"

"O kadar insan varken senin o orospu çocuğunun yalanlarına inanmana inanamıyorum," diyor.

Neredeyse gülmek istiyorum. Rob'un felsefesi olabildiğince basit. Yıllarca dünyayı iki tür insana ayırdı: "iyi adamlar" ve "orospu çocukları."

İyi adamlar kurallara uyar; orospu çocukları kuralları çiğner.

İyi adamlar ailelerini, arkadaşlarını ve ülkelerini severler; orospu çocukları ise herkesten ve her şeyden nefret ederler.

İyi adamlar ağaçlardan kedi yavrularını kurtarır ve yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım eder; orospu çocukları ise bebeklerden şeker çalar ve yaşlı kadınları trafiğe iter.

Birçok insanı orospu çocuğu olarak damgaladı. Ama şimdi, özellikle hangisinden bahsettiğini belirtmek zorunda değil.

Artık önemli olan tek bir kişi var.

"Benzine ihtiyacımız var," diye mırıldanıyor Rob nefesinin altında. Yüzünde kararlılık ifadesi var. Bu yüzü daha önce de görmüştüm, oynadığı her maçtan hemen önce. Futbol, basketbol, yüzme - eğer denediyse, o işte iyiydi ve o surati yaptıysa, kazandı.

Kupalar hala evdeki şöminenin üzerinde, her misafirin görebileceği şekilde önde ve ortada duruyor. Onlar onun her zaman olması gereken adamın vasiyetleri. Önemli biri olacağının erken kanıtı.

Robert Lawrence: zeki, yetenekli, yakışıklı bir genç adam.

Ve sözünü tuttu. Nişanlı FBI ajanı. Kanunların sadık hizmetkarı. Kendini toparlamış ve dünya parmaklarının ucunda olan bir adam.

Ama şu anda bunların hiçbirini göremiyorum. Tek gördüğüm, o kadar uzun zamandır aynı iblisin peşinde koşan ve yanlış iblis olduğunu kabul etmek istemeyen çaresiz, lanetli bir yalnız kurt.

"Beynim yıkanmadı, eğer düşündüğünüz buysa," diyorum sakince.

Rob bizi bir sonraki çıkışta bırakıp ilk benzin istasyonunun pompasında ciyak ciyak bağırırken irkiliyorum. Tek kelime etmeden arabadan indi.

Kendi kapımdan çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Rob arabanın kaputunun üzerinden sesleniyor.

"İşemem lazım."

"Güvenli eve gidene kadar bekle." "Bunu mesaneme söyle."

Bana uzun uzun iç geçiriyor. "En azından ben pompalamayı bitirene kadar bekle. Seninle içeri geleceğim."

Burnumu kırıştırıyorum. "Rob, sanırım kendi başıma nasıl işeyeceğimi biliyorum." "Kapının dışında duracağım."

"Saçmalama. İki saniye içinde girip çıkacağım. Sakin ol." Yürüyüp gidiyorum. Rob arkamdan seslendi ama onu duymazdan geldim.

İçeri girer girmez mağazanın arka tarafına uçuyorum. malzemeler var. Gördüğüm ilk hamilelik testini alıp doğruca tezgâha gidiyorum.

"Sadece bir tane mi?" diye soruyor tezgâhın arkasındaki göbekli adam. "Evet, lütfen."

Benim için çaldı. Geri koyar koymaz, onu kaptım ve cebimde gözden uzakta. Pencerenin dışında Rob pompayı yerine yerleştiriyor.

"Banyonuz var mı?" diye sordum.

Kasiyer mağazanın arka tarafını işaret ediyor. "Arka tarafa."

"Teşekkürler. Oh, ve-" Pencereden Rob'a işaret ediyorum. "Eğer o adam buraya gelirse... lütfen ona ne aldığımı söyleme."

Ona başka bir açıklama yapmadan pis küçük banyoya doğru koşup kapıyı kapattım.

Hareketleri yaparken düşünmemeye çalışıyorum. Sadece eylem adımlarına odaklanıyorum. Paketi açıyorum, tuvalete oturuyorum, bacaklarımın arasına yerleştiriyorum.

Bu son derece normal, tekrar tekrar söylüyorum.

Ama testi paslanmış lavabonun üzerine oturttuğumda tüylerim diken diken oluyor.

Temizleniyorum ve ellerimi yavaşça yıkıyorum. Yüksek sesle sayarken teste bakmamaya çalışıyorum.

"Bir. İki. Üç..."

Hayatımın en uzun üç dakikasıydı.

Ama tam "Yüz seksen" dediğim anda aşağı bakıyorum ve test penceresinde bir şeyin şekillenmeye başladığını görüyorum.

Yine de yavaş. Acı verici derecede yavaş. Sanki evren benimle dalga geçiyor ya da beni cezalandırıyor, hangisi olduğundan emin değilim.

Kutunun arkasındaki talimatlar bana sonuçları nasıl okuyacağımı söylüyor.

Tek satır-negatif.

İki satır. Bu *onun*.

Kapının üç kez yüksek sesle çalınması beni öyle bir sarsıyor ki neredeyse testi lavaboya düşürecektim.

"Liv! Orada mısın?"

"Tanrım!" Nefes nefese kaldım, testimi okumaya fırsat bulamadan kapıya doğru döndüm. "Evet, buradayım Rob. Bir dakikanı alabilir miyim?"

Bir şey söylemiyor, ben de telaşla teste geri dönüyorum. Bunu yapmadan önce kendimi zihinsel olarak hazırlamayı unutuyorum, bu yüzden onu gördüğümde bana kaçak bir tren gibi çarpıyor.

İki satır.

İki çok kesin, çok parlak pembe çizgi.

Hamile olduğumu biliyordum. İçgüdüsel olarak biliyordum. Yine de teyit etmek bir fark yaratıyor.

Önceleri bunun ne anlama geldiğinden korkuyordum. Hayatımın alt üst olmasından korkuyordum. Her şeyin farklı olmasından.

Ama şimdi, bunun gerçek olduğunu bilmek?

Heyecanlandım. Ve bu tek başına benim için

başka bir şeyi doğruluyor. *Bu bebeği istiyorum.*

Karmaşık ve dağınık olacağını bilsem de bu bebeği istiyorum. Rob tekrar kapıyı çaldı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Dışlerimi sıkıyorum, testi birkaç tomar kağıt havlunun altındaki çöp kutusuna gömüyorum ve dışarı çıkıyorum.

"Bir kız huzur içinde işeyemez mi?" Sinirli bir şekilde soruyorum.

"Bazı çok kötü adamlar seni bulmaya çalışırken olmaz." Onu arabaya kadar takip etmemi bile beklemiyor. Elimi tutuyor ve beni arkasından çekiyor.

"Bırak Rob. Bu acıtıyor."

Kolumu onunkinden ayırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Kendinden biraz utanmış gibi görünüyor ama benden özür dilemiyor.

Arabaya geri dönerken "Annemi ve Mia'yı görmek istiyorum," diye ekliyorum.

"Yapacaksın. Güvenli evdeler. Donald onları da korumak istiyor." "Neden?"

Rob şaşkın görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, neden bu kadar cömert davrandı? Bunların onunla ne alakası var?"

"O iyi bir adam. Bir ipucu arıyordum ve birisi bana onun adını verdi. Onunla irtibata geçersen bana yardımcı olabileceğini söylediler."

"Sana kim haber verdi?" Şüpheyle sordum. "Fark eder mi?"

"Tabii ki öyle. Ya adam bir bitkiyse?"

Bana küçümseyici bir bakış attı. "Makarova ile birkaç ay geçirdin ve bu oyunların nasıl oynandığını bildiğini sanıyorsun."

"Belki öyledir."

İç çekiyor. "Bu işlerde boyundan büyük işlere kalkışıyorsun Liv." Sesi nazik ama yine de acıtıyor. "Hargrove'un da bu işte kişisel bir çıkarı var. Benim Isabella'yı kaybettiğim gibi o da vaftiz kızını kaybetti ve tüm işaretler Aleksandr Makarova'yı gösteriyor."

İlk içgüdüm Aleks'i savunmak ama şu anda bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum. Bu içgüdüyü kendim bile anladığımdan emin değilim.

Ben de orada oturup düşüncelere daldım. Her geçen saniye, Aleks hayatıma girmeden önceki uysal, paspas kız halime geri döndüğümü hissediyor gibiyim.

Birkaç dakika geçtikten sonra Rob, "İşte geldik," diye anons eder.

Penceremden sokağın aşağısında kümelenmiş bir dizi yüksek binaya bakıyorum. Hepsi pırıl pırıl cam ve siyah metal, zengin ve kötü şöhretlilerle ilişkilendirdiğim türden, belirgin bir şekilde muhteşem, düşmanca bir havaya sahip. Hemen üstümüzdeki bir tabelada dönen fildişi yazı tipiyle **THE IMPERIAL** yazıyor.

"Annem ve Mia The Imperial'da mı kalıyordu?" Haykırıyorum.

Başını salladı. "Yan yana sütlerde."

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

Otelin büyük lobisine girdiğimizde taze çiçek kokularıyla karşılaşıyorum. Güller, zambaklar ve orkideler her çıkıntıda aranjmanlar halinde kümelenmiş.

Bizi lobiden asansörlere doğru sürüklerken otel personeli Rob'a el sallıyor. Normal asansörleri atlıyoruz ve benim boyumun iki katı uzunluğunda bir çift özel, parlak pirinç kapıya çıkıyoruz.

"Bunu kullanabileceğimize emin misin?"

Bir tuş takımı çıkardı ve fark etmediğim bir tarayıcıya bastırdı. "Çok eminim. Önden buyurun."

"Vay canına, gizli asansör," diyorum içeri girdiğimizde ve o hızlı bir tuş kombinasyonuna bastığında. "Önemli biri olmalısın."

Sırıtmıyor bile. O rahat mizah anlayışı son bir buçuk yıldır yavaş yavaş dağıldı. Ona baktıkça kalbim biraz daha kırılıyor.

İçimdeki his babamın cenazesinin olduğu gün hissettiklerimle aynı. Tanıdığım, sevdiğim ve güvendiğim birinin sonsuza dek gittiğine dair o açıklanamaz his.

"Seni aradığımı anneme ya da Mia'ya söyledin mi?" diye sordum. Asansör sorunsuzca yukarı doğru kayıyor.

"Hayır, ama Donald biliyor."

"Milyoner ile ilk isim bazında mısınız?"

Bana bir bakış fırlattı. "Aslında o bir milyarder. Ve evet." "Ne kadar dost canlısı."

"Bizi korumak için çok fazla kaynak harcadı Liv," diyor Rob. Sesi bir ebeveyn gibi çıkıyor ve bana sert bir şekilde yabancılara "lütfen" ve "teşekkür ederim" demem gerektiğini hatırlatıyor. "Belki onunla tanıştığında kibar olursun."

Asansör kapıları hızla açıldığında ikimiz de daha fazla konuşmaktan kurtulduk.

Ötedeki oda pelüş halılar ve yaldızlı tavanlarla geniş, ama Rob sert bir sağa dönüp başka bir kapıya yönelmeden önce hayranlık duymaya ancak fırsat buluyorum. Aceleyle peşinden gittim.

Açtığı ilk kapı daha da büyük, daha gösterişli bir alana açılıyor. Zevkli mobilyalar odayı dolduruyor ve lobidekilere benzer çiçek aranjmanları her yüzeyi kaplıyor - yan masalar, bar, sehpa.

Ama gözüme çarpan şey manzara. Altmış küsur kat yukarıdayız ve şehir, güneş ışığında parıltıyan bir oyuncak seti gibi önümüzde uzanıyor.

"Olivia!"

Derin ve dostça sesin geldiği yöne dönüyorum.

Bana doğru yürüyen adam televizyonda görüldüğü kadar çekici. Sakin bir karizma yayıyor. Kamera bazı grilerini gizliyor, ama dürüst olmak gerekirse, bu ona bir kötülük yapıyor. Donald Hargrove çekici, sade ve basit.

"Ben Donnie," diyor selamlarken. "Sonunda sizinle tanışmanın ne büyük bir zevk olduğunu anlatamam. Kardeşinizden hakkınızda çok şey duydum."

Rob'a bakıyorum. "Bu şaşırtıcı," diyorum. "Yabancılar pek açılacak bir tip değildir, özellikle de ailesi hakkında."

"Yabancıdan daha fazlası olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor Olivia! Ama korkma, senin yokluğunda hiçbir şey değişmedi," diyor Hargrove göz kırparak. "Aslında senin hakkında konuşmadan duramayan kız kardeşindi. Senin bir numaralı hayranın olabilir."

Bu içimi ısıtıyor. Ama birkaç soruyu da beraberinde getiriyor. Hiçbirini Hargrove'un huzurunda rahatça soramıyorum.

Odanın kenarında duran iki adam fark ediyorum. Siyah takım elbise giymişler ve içeride olmamıza rağmen her ikisinin de güneş gözlükleri var.

"Korumalarım," diyor Hargrove, bakışlarımın nereye yöneldiğini fark ederek. "Üniformalar biraz burnun üzerinde, sence de öyle değil mi?"

Gülüyor. "Dikkat çekmek benim tarzım."

Rob'un bu adama neden tamamen güvendiğinden hâlâ emin değilim ama en azından neden ondan hoşlandığını anlayabiliyorum. Hayattan daha büyük bir kişiliğe sahip olmasına rağmen Hargrove'un milyarlarca dolar değerinde olduğu gerçeğini unutturan bir konuşma tarzı var.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin, Olivia?"

Karnımdaki doymak bilmez gürültüye rağmen başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Sanırım sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

"Elbette," diye mırıldanıyor. "İhtiyacınız olan her şey özel süitinizde olacak."

"Benim özel süitim mi?" Aptalca tekrarlıyorum. "Um... Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Yani, çok cömertsiniz. Ama bizim bir evimiz var."

"Tereddütlerini anlıyorum Olivia," diyor bana eski dostmuşuz gibi hitap ederek. "Ama Bratva o evin nerede olduğunu biliyor. Oraya geri dönmek çok riskli olur. Ailenin son altı haftadır burada yaşamasının nedeni de bu."

"Altı hafta mı?" Rob'a dönerek sordum.

Başını sallayarak onaylıyor. İlk başta bu konuda ne hissettiğimden pek emin değilim, ama sonra gerçekten bir fikir sahibi olmaya hakkım olmadığını fark ediyorum.

Aleks tarafından rehin alınmak, güvenlik duygularını kesinlikle yerle bir etmiş olmalıydı. Şehrin altmış kat yukarısındaki bu güzel binada, korkutucu görünümlü güvenlik görevlileriyle çevrili olarak yaşamak bir nimet olmalıydı.

"Bu... çok nazıksınız Bay Hargrove."

"Şimdi olmaz!" diye kıkırdıyor. "Bana Donnie deyin lütfen. Ya da gerekiyorsa Donald."

"Donald o," diye mırıldanıyorum.

Gülümsüyor ama yüzümde bir şey aradığını anlayabiliyorum. Ne olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor.

Travma. Aradığı şey bu. Yara izleri. Tehlikeli bir adam tarafından kaçırılmanın geride bıraktığı hasar.

Ama belli ki onu hayal kırıklığına uğratiyorum. Sanırım umduğu kadar kırılmadı.

"Seni bırakmadan önce, sana bir şey sormamın sakıncası var mı?" Gerginim.

"Tabii. Devam et."

"İyi misin?" diye soruyor, kelimeyi vurgulayarak. Yavaşça göz kırpmıyor, içtenlikle, gözlerinde gerçekten önemsiyormuş gibi bir bakışla. Eli omzumda sıcak ve ağır ve hoş bir kolonyanın hafif kokusu burun deliklerime doluyor.

Ona hayır demek çok kolay olurdu. Başıma gelenleri itiraf etmek.

Ama üç ayımı bunu inkâr ederek, saklayarak, ondan kaçarak geçirdim. İkinci doğam haline geldi.

Nasıl duracağımı bildiğimden emin

değilim. "Oh, evet. Evet, ben

iyiyim."

Doğruldu ve bir an için kaşlarını çattı. Sanırım bunu söylememi beklemiyordu. Tıpkı benim hasarsız görünmemi beklemediği gibi. "Sorabilir miyim?"

Kaçmayı başardın mı?"

Yulia'yı ele vermek istemediğimi fark ederek -Tanrı bilir neden, ama vermiyorum- ona belirsiz bir cevap veriyorum. "İçeriden biraz yardım aldım."

Donald başını sallar. "Halkının ona tamamen sadık olmadığını bilmek güzel."

"Hayır, öyle," diye düzeltiyorum. "Ama bu sadece... karmaşık bir durum."

Rob öne çıkar. "Senden bilgi almamız gerekecek Liv. Makarova ve onun hakkında bize söyleyebileceğin her şeyi bilmemiz gerek-"

"Robbie," diye araya girdi Donald nazikçe, "zavallı kız özgürlüğüne daha yeni kavuştu. Belki de onu sorularla boğmadan önce bir dakikalığına bunun tadını çıkarmasına izin vermeliyiz."

Rob bundan rahatsız olmuş görünüyor ama ben minnettarım. Öte yandan, Donald'ın Rob'un hatırladığım kadarıyla büyük bir tutkuyla nefret ettiği bir lakabı kullanması ve Rob'un bunu normal karşılaması beni biraz garipleştiriyor.

"Şimdilik burada ve güvende olduğunu bilmek yeterli," diye devam ediyor Donald memnuniyetle. Sonra meraklı bir bakışla bana döndü. "O... o sana zarar vermedi, değil mi?"

Bu kez cevabım konusunda muğlak olmayı reddediyorum. "Bana zarar vermedi," diyorum şiddetle. "O... o yalnız kalması zor bir adamdı. Ama beni bir kez bile incitmedi."

En azından fiziksel olarak.

Rob şüpheyle kaşlarını çatıyor. "Ama biraz solgun görünüyorsun."

Mide bulantısı son birkaç dakikadır boğazıma doğru ilerliyor. Odaya ilk girdiğimde hoşuma giden çiçekler ve kolonya şimdi itici geliyor.

Midemdekileri aşağıda tutan tek şey irade gücüm. Ama kontrolümün kaybolduğunu hissedebiliyorum.

"Ben iyiyim," diye bağıriyorum, karnım guruldarken bile. "Ama gidebileceğim bir banyo var mı?"

-Tanrım..."

Rob beni banyoya doğru yönlendirirken kuru kuru nefes alıyorum ve elimi ağzıma kapatıyorum. Ama çok uzaktı. Başaramayacağımı anladığımda koşmaya üç adım kalmıştı.

Kuyruklu piyanonun dibinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve sahip olduğum her şeyi yere boşaltıyorum. Yukarı çıkarken acı verici ve şiddetli.

Ve verecek bir şey kalmadığında, aniden bitkin hissediyorum. Burada uyuyakalabilirim.

Rob emir yağdırmaya başlarken biri bana bir mendil uzatıyor. "Bir doktora ihtiyacımız var" dedi. "Derhal. Donnie, ara-"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "İyiym dedim."

"Liv, belli ki hastasın. Hayalet gibi bembeyazsın ve az önce Donald'ın halısının her yerine kustun."

"Bunun için üzgünüm Donald," diyorum içtenlikle. "Yoksa halınızı mahvettiğime göre size Bay Hargrove demeye devam etmemi mi tercih edersiniz?"

Gülümsüyor. "Eğer yaparsan duygularım incinir."

"Liv!" Rob öfkeyle araya girer. "Bunu küçümsemeye çalışmayı bırak." "Hiçbir şeyi küçümsemiyorum!"

Gözlerimi kapatıyorum. Başım çatlıyor, boğazım yanıyor ve sadece susmasını, beni biraz huzur ve sessizlik içinde yalnız bırakmasını, böylece hayatımın enkazını çözebilmeyi istiyorum.

Kapa

çeneni.

Kapa

çeneni.

Kapa

çeneni.

"Evet, öylesin," diye bastırır. "Sen hastasın. Sen-"

Bu kadar yeter. "Tanrı aşkına, ben hasta değilim, hamileyim!"

Rob'un çenesi düştü. Sanırım bu onu susturur.

OLIVIA

Rob'un dehşete düşmüş yüzüne bakarken aklımdan geçen tek bir şey var: *Lanet olsun.*

Neden gidip bunu ağzından kaçırdın, seni aptal?

"Hamile mi?"

Durgun sessizliği bozan Rob değil; Hargrove. Kardeşimin aksine Donald'ın yüz ifadesi yargılamadan yoksun, bu yüzden ona odaklanıp başımı sallıyorum.

"Ah, canım... Özür dilerim."

Ürküyorum. Bu duygu yanlış geliyor, yanlış hissettiriyor, uymuyor. Ama Donald bana tarif edilemez bir günahın kurbanıymışım gibi bakıyor.

Bu arada Rob öfkeden titriyordu. Bunu daha önce sadece bir kez görmüştüm. Isabella'nın öldüğünü öğrendiğinde. Şimdi de en az o zamanki kadar kötü.

Yumruklarından başlıyor, düğümlenip çözülüyor.

Kızaran boğazına, kızaran yanaklarına kadar yükselir.

Gözleri ince yarıklar halinde geriliyor. Çenesi büyük bir gerilim altındaki çelik kablolar gibi titriyor.

"Rob," diyorum, tam karşısına geçip omuzlarını tutarak, "sakinleşmeni ve beni dinlemeni istiyorum. I-"

Ama çok az, çok geç. Patlıyor.

"Sana *tecavüz etti!*" Rob kükrüyor. Bana bakıyor ama aslında beni görmüyor.

"Onu öldüreceğim! Onu bulup kafasını omuzlarından koparacağım ve-"

Parmak uçlarımda durup yüzüne doğru bağıriyorum, "Rızamla oldu!"

Bu geçer. Rob'un gözlerinde bir şey kırılıyor. Beni korumak istediğinden emin değilim... ya da şu anda ondan korkması gereken kişi ben miyim?

Şu anda aklı başında görünen tek kişi, bir şekilde kendini tüm bunların ortasında bulan milyarder medya patronu.

"Robbie," der Hargrove sakince, "nefes al evlat. Sinirlerine hakim olamamanın bu adamı adalete teslim etmemize hiçbir faydası olmayacak."

Rob kendini benden koparıyor ve ikimize de sırtını dönüyor. Nefes alıp verirken omuzları yükselip alçalıyor.

"Onun kim olduğunu bilmeden önce oldu," diye kekeliyorum. Sessiz kaldı, ben de devam ettim.

"Eve uçmam gereken günü hatırlıyor musun? Uçağım rötar yapmıştı. Aleks de aynı uçaktaydı. Birlikte rötar yapmıştık ve biz... biz..."

Hargrove alçakgönüllülükle, ama yine de gözlerinde meraklı bir parıltıyla, "İyi anlaştık," diyor.

"Evet, o." Başımı salladım. "Hoş ve komik biriydi ve-"

"Lanet olası bir tecavüzcü," diye hırlıyor Rob.

"Hayır. O sadece bir rol oynuyordu, ama gerçekten o şeylerdi. Bir an yaşadık," diyorum. "Sonra uçakta uyuyakaldım ve uyandığımda gitmişti. Onu bir sonraki görüşüm, siz bağliırken eve girdiğim zamandı."

"O şeytani piç," diye homurdanıyor Rob. "O lanet canavar. Sana dokunmaya nasıl cüret eder. *Bu ne cüret.*"

Donald, "Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız Robbie,"

diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "FBI elinden geleni yapmıyor mu?"

Rob sabırsızlıkla, "Büro ayak sürüyor," diye açıklıyor. "Ama orada Bu ülkede basının özgür olmasının bir sebebi var. Donald'ın elinde, ihtiyacımız olan ilgiyi çekmek için fazlasıyla kaynak var."

Hargrove bana gülümsüyor. "Mütevazı olmayı reddettiğim tek şey bu."

Başımı salladım. "Siz ikiniz düşündüğüm şeyi mi söylüyorsunuz? Benden-"

"Bir röportaj yap," diye onaylıyor Donald. "Azılı Bratva Don'u Aleksandr Makarova tarafından kaçırılırken neler yaşadığını anlat. Ulus bunu anladığında, FBI davaya öncelik vermek ve onu sonsuza dek yakalamak için ihtiyaç duyduğu tüm gerekçelere sahip olacaktır."

"Kameranın önüne çıkmayacağım," diyorum hemen.

"Olivia-"

"Hayır!" Şak diye söyledim. "Ben ciddiym. Ulusal televizyona çıkıp bu konu hakkında konuşmayacağım. Kimseye!"

Rob bana bir tartışma daha açmaya hazırlanırken kapılar açılıyor ve Mia'nın bana doğru koştuğunu görüyorum.

"Liv!" diye bağırıyor ve kendini kollarıma atıyor.

Ona sarılıyorum ve içimde bir sürü duygu kabarıyor. Onun yüzünü görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ablama sarılıyorum. "Mimi."

"Hayatım," diyor annem, Mia'nın hemen arkasından koşarak.

İkisi etrafımı sarıyor ve bir an için diğer her şey kayboluyor. Onları sıkıca tutuyorum, burada ve güvende oldukları için çok minnettarım.

Sonra baktım ve Rob'un bizi izlediğini gördüm.

Bir zamanlar o da bize katılırdı. Kollarını üçümüze de sarar ve bizi sallayarak güldürmeye çalışırdı.

Şimdi, o ayrı duruyor, küçük çekirdeğimizden anlamaya bile başlayamayacağım kadar çok şekilde uzaklaştı.

"Tartışacak çok şey var," diyor Hargrove. "Ama şimdilik Olivia'nın biraz nefes almasına izin vermeliyiz."

Rob başını sallayıp kanepeye oturuyor ama bana bir an bile ayırmaya niyeti olmadığını anlayabiliyorum.

"İzninizle hanımlar, ilgilenmem gereken bir iş var. Sonra konuşuruz. Ve Olivia," diye gülümseyerek ekliyor, "seni burada görmek güzel."

Sonra iki sert korumasını da yanına alarak ayrıldı. Kapı yüzüne kapandığı anda annem ve Mia uzaklaşıp bana bakıyorlar.

"İyi görünüyorsun," diyor Mia.

"Ben iyiyim," diye onları temin ediyorum. "Ben harikayım."

Rob homurdanıyor ve ben onu tokatlamak istiyorum. Neyse ki herkes onu görmezden gelmeye karar veriyor ve ben de annemle kız kardeşime haber vermeyi bir süre daha erteleyebiliyorum.

Annem yorgun bir gülümsemeyle, "Canım, burada bizimle olduğun için çok mutluyuz," diyor.

Bembeyaz saçlarının buklelerine dokunuyorum ve yüzünde yeni çizgiler olduğunu fark ediyorum. Son üç ay onu on yıl yaşlandırmış.

"Benim için endişelenmek zorunda kaldığınız için üzgünüm." Annem basitçe, "Bu benim işim," dedi.

"Sen bebedsin," diyor Mia. "Senin için endişelenmeliyiz."

"Şimdilik durabilirsin. Ben iyiyim."

Bu kez Rob'un homurtusunu duymamak mümkün değil.

"Robert," diye azarlıyor annem, "neyin var senin?"

Sesi asit gibi. "Onlara söylemek ister misin Liv? Yoksa ben mi söyleyeyim?"

Ona ters ters bakıyorum ama o bana merhamet duygusundan yoksun bir şekilde bakıyor. Bir şey söylemeyeceğimi anlayınca Mia ve anneme dönüyor.

"Rob-" diye başlıyorum.

"O lanet olası hamile."

Vücudum soğuyor. İçgüdüsel olarak elimi karnıma götürüyorum. Mia'nın gözleri hareketi takip ediyor.

Tepkilerini bekliyorum ama üç sonsuz saniye boyunca hiçbir şey yok. Ve sonra... çok fazla.

"Hamile misin?" Annem ağzı açık bana bakıyor. Bir saniye sonra gözyaşlarına boğuldu.

Mia benimle ilgilenmekle annemle ilgilenmek arasında kaldı. Kolunu annemin omuzlarına doluyor ve aynı anda elimi tutuyor.

"Ah, ufaklık," diyor. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. O lanet canavar-"

"Bana tecavüz etmedi."

Annem gözyaşlarının arasından bana bakıyor. Mia'nın elimi tutuşu gevşiyor.

"Ne?" ikisi de aynı anda nefes alıyor.

Derin bir nefes alıyorum ama bunun en ufak bir faydası olmuyor. "Bana tecavüz etmedi.

Rızaya dayalı bir şeydi."

"O piçle yatmayı mı seçtin?" Mia gözlerinde inançsızlıkla soruyor.

Canavar. Piç. Suçlu. Düşman.

Aileme bakıyorum ve onların gözünde Aleks'in bu hikâyenin saf, işlenmemiş kötü adamı olduğunu fark ediyorum.

"Uçağım rötâr yaptığında tanıştık," diye açıklıyorum birkaç dakika içinde ikinci kez. "Onun kim olduğunu bilmeden önceydi."

Kim olduğunu ve ne yaptığını öğrendikten uzun süre sonra onunla tekrar yattığım kısmı atladığım için kendimi korkak hissediyorum.

Ama onların yargılarını daha fazla üstlenmeye dayanamıyorum. Bu çok fazla.

Kendi yargılarım yeterince kötü.

Annemin tek söyleyebildiği "Oh," oldu.

Mia hâlâ öfkeli görünüyor. "Fark etmez Liv. Geleneksel anlamda tecavüz olmayabilir. Ama senden faydalandı. Ne yaptığını biliyordu. Ne yapacağını bilerek seninle yattı. Bu aynı şey."

"Sanırım bu biraz abartılı olabilir," diye girişimde

bulunuyorum. Mia'nın çenesi düştü. "Bana şaka

yaptığını söyle."

"Ben... Nasıl göründüğünü biliyorum. Ama oradayken bazı şeyler öğrendim." söyle. "Olanlar hakkındaki gerçeği keşfettim."

Mia kaşlarını çattı. "Ne tür bir gerçek?"

"Düşündüğünü z suçları işlemedi. Kimseyi kaçırmadı."

"Sana ne yaptığını unuttun mu?!" Başımı

salladım. "Bu farklı bir şey."

Annem yine ağlamak üzere gibi görünüyor. Sessiz, zar zor nefes alabiliyor.

Mia, Rob'la öyle bir bakışıyor ki kendimi küçük ve aptal hissediyorum. Bana döndüğünde ifadesi yumuşak, neredeyse şefkatli.

"Tatlım, sen her zaman insanların içindeki iyiliği görmek istedin. Bu takdire şayan ama... belki biraz safça."

Ani bir öfke patlaması hissettim. Bunu Rob'dan bekliyordum ama Mia'dan değil. Bir anda beni eskiden olduğum utangaç, kararsız küçük kıza indirgedi.

Ve böylece, ona izin verdim.

Tüm mücadele bedenimden uçup gidiyor. Bana baktığında gördüğü şeye dönüşüyorum.

Gözlerimdeki yaşları zorlayarak ayakkabılarıma bakıyorum.

"Üzgünüm, ufaklık," diye ekliyor Mia. "Seni çok seviyorum ama sen her zaman iyi bir hikâyeye aşık oldun."

"Ama... bu değil-"

"Liv," diyor o kadar keskin bir sesle ki hemen sustum, "son üç ayın senin için nasıl geçtiğini hayal bile edemiyorum. Çok acı çektin. Bence başka bir şey yapmadan önce sana biraz zaman vermeliyiz."

Ne yaptığını biliyorum. Beni yatıştırmaya çalışıyor. Yeniden başlatmanın bu konuşmayı kolaylaştıracağını umuyor çünkü olayları onların bakış açısından görebileceğim. Öfke nöbetim bitene kadar zaman aşımına uğramak gibi.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Yorgun hissediyorum."

"Elbette öylesin tatlım," diyor annem nazikçe. "Cehennemden geçtin."

"Haydi," diyor Rob kaba bir şekilde. "Size süitinizi göstereyim."

"Neden sadece eve gidemiyoruz?" diye soruyorum.

"Burası artık bizim evimiz," diye homurdanıyor.

Göğsümdeki ağırlık hissi giderek artıyor. Ne kadar denesem de Aleks'in yüzünü aklımdan çıkaramıyorum.

Rob beni bir dizi bronz çift kapıya götürüyor. "Çok güzel, değil mi?" Mia kapıları açarken çok fazla sahte bir neşeyle soruyor.

Buna karşı çıkacak yüreğim yok. Her şey görkemli, her şey lüks, her şeyden keskin bir zenginlik kokusu damlıyor. Ancak mekanda kişisel ya da yaşanmış hiçbir şey yok. Görünüşte ve ruhta bir otel odası. İnsanlıktan eser yok.

"Güzel bir yer," diyorum, hevesimi artırmayı başaramayarak. "Ama... burası evim değil."

"Ev tehlikede," diye tersliyor Rob. "Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Öyle olmasa bile, o piçin bize yaptıklarından sonra orada kendimizi nasıl güvende hissedebiliriz?" Mia soruyor. "Sen kaçırıldıktan sonra hiçbirimiz orada uyuyamadık."

Midem daha fazla bulantıyla, korkuyla, suçluluk duygusuyla ve çatışmayla çalkalanıyor. Aileme böyle bir şey yapan adamı savunmaya hakkım var mı? Neden böyle bir ihtiyaç hissediyorum ki?

"Her neyse, annemle benim sizinkinin hemen yanında süitlerimiz var," diyor Mia. "Yani bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan odadayız."

Rob kararlı bir şekilde, "Liv'in biraz dinlenmesine izin vermeliyiz," diyor.

Annem ve Mia başlarını sallayıp isteksizce odadan çıkarlar. Ama Rob kalır.

Yalnız kaldığımızda bana dönüyor, gözleri kararlılıkla kararmış. "Son üç ayda sana ne söyledi ya da ne yaptı bilmiyorum," diyor. "Ama bu yanına kalmayacak."

"Rob-"

"Isabella'yı ele geçirmiş olabilir ama Donald'ın vaftiz kızına ne olduğunu nasıl açıklayacaksın?" diye soruyor. "Aleks Makarova onu kaçırdığında on dört yaşındaydı Liv. Birkaç ay önce ailesinin yanına döndü. Ve döndüğünde dudaklarında sadece tek bir isim vardı. *Onun adı.*"

"Rob-"

"O zamandan beri söylediği tek söz bunlar. *Aleks Makarova.* Suç duyurusunda bulunamıyorlar ya da hikayesini polise götüremiyorlar çünkü kız konuşmayı reddediyor. Her gün odasında oturup tavana bakıyor ve konuşmayı reddediyor. "Güvenilmez tanık" diyecekler. Aleks Makarova'nın vahşetiyle ona yaptığı da buydu."

Dilimi ısıtırıyorum. Buna ne diyebilirim ki?

"Donald bu yüzden bize yardım ediyor," diye açıklıyor Rob. "Çünkü diğer masum kızları da vaftiz kızının yaşamak zorunda kaldığı aynı kaderden kurtarmak istiyor. Donald iyi bir adam Liv. Karanlık taraf tarafından baştan çıkarılmanın kolay olduğunu biliyorum ama bu süreçte seni yok edecektir."

"Öyle olmadı," diye o kadar sessiz fısıldıyorum ki beni duyabildiğinden bile emin değilim.

Elini omzuma koydu. "Biraz dinlen," diye iç geçiriyor. "Daha sonra konuşuruz."

Kapı Rob'un üzerine kapandığında, bir süre orada durup kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ama ne kadar uzun süre hareketsiz durursam durayım ya da ne kadar yavaş nefes alırsam alayım, dünya dönmeye devam ediyor. Başım dönmeye devam ediyor.

Hiçbir şey olması gerektiği yerde değil.

Yatağa tırmanıp kendimi yorganın altına gömüyorum ve yorganı başımın üzerine kadar çekiyorum. Sıcak karanlık beni karşılıyor ama burası yanlış kokuyor.

Bu hiç mantıklı değil. Her şey temiz. Tertemiz. Mükemmel.

Ama sonra fark ettim: Yatağımı özlüyorum. Annemin evindekini değil, Aleks'in evindekini.

Halılarını ve mobilyalarını özlüyorum. Bahçe ve göl manzarasını özlüyorum. Eskizlerle ve karalamalarla dolu duvarları özlüyorum.

Beni çalan adam buranın her santimetrekaresine işlemişti. Ben de başka bir şeyi özlüyorum.

Ama adını söyleyemem.

Aileme yeterince ihanet ettim zaten.

ALEKS

The Imperial Hotel'in 5302 numaralı odasının manzarası güzel. Ama ben daha iyilerini gördüm.

Arkamdaki kapı açıldığında pencereye doğru dönüyorum. Onu bekliyordum ama yine de onu gördüğümde göğsümün sıkışmasına hazırlıklı değildim.

Olivia kot pantolon ve beyaz kolsuz bir bluz giyerek içeri girer. Saçları bir omzunun üzerinden sarkan gevşek bir örgü şeklinde örülmüştür.

Güzel görünüyor, ama yıpranmış. Çekirdeğine kadar bitkin. En azından beni görene kadar.

Bu olur olmaz, gözleri şoktan kocaman açıldı. Dehşet içinde onu bana getiren kadına bakıyor ama Natalie ona sadece gülümsemekle yetiniyor ve kapıyı yüzümüze kapatıyor. Rahatsız edilmediğimizden emin olmak için nöbet tutacak.

"Aleks," diye nefes alıyor ve bana doğru dönüyor. "Ne-ne zaman- buraya nasıl girdin?"

Ona doğru yaklaşıyorum. "Birkaç kamera ve silahlı birkaç serserinin beni dışarıda tutabileceğini mi sanıyorsun? Bu şehirde -benim şehrimde- istersem gidemeyeceğim bir yer olduğunu mu sanıyorsunuz? Bu konuda biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. Kim olduğumu biliyorsun, Olivia May Lawrence. Daha iyi bilmen gerekirdi."

Parmaklarındaki yüzükleri endişeyle çeviriyor. Ama beni burada bulduğu için gergin görünmüyor.

Daha çok benim *için* gergin gibi.

"Burada olamazsın," diye tıslıyor. "Senin peşine düşecekler." "Kardeşin ve Hargrove mu?" Homurdanıyorum. "Bırak gelsinler."

O kadar uzun zaman olmadı. Onu son gördüğümde bu yana kırk sekiz saatten az zaman geçti. Yine de, aramızda o kadar çok şüphe ve soru var ki, bana onunla tanıştığımın beri çiğnediğim tüm kuralları hatırlatıyor.

Buna odaklanabileceğimi düşünmüştüm. Yapılması gereken şeylere, çözülmesi gereken sorunlara.

Ama şimdi bile zihnimi bulandırıyor. Dudaklarının kıvrımına, boğazının hatlarına bakıyorum. Baktığım her yerde güzellik buluyorum.

Benden ne kadar saklamaya çalışsa da. "Kaçmana kim yardım etti?" Ona sordum.

Yüzüne bir peçe düşüyor. "Kimse bana yardım etmedi."

"Çekingen davranma, Olivia. Nasıl olsa öğreneceğim. Şimdi söylesen iyi olur."

Başını sallıyor, ilk direnişte zayıf yalanı terk ediyor. "Asla söylemeyeceğim."

"Öyle olsun. Buna saygı duyabilirim."

Ona yardım eden kişi için gergin görünüyor. Olması gerektiği gibi. "Rob, Donald Hargrove ile güçlerini birleştirdi," diye ağzından kaçırıyor beklenmedik bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Köpeklerle yatmak. Bu pireler geliyor demek, Olivia. Onlardan kaçmalısın."

"O ailem için adım attı," diyor savunmacı bir şekilde. "Onlara yaptıklarından sonra annem o evde kalmaya dayanamadı. Donald onlara güvenlik ve koruma sağladı. *Senin* çaldığın huzuru verdi."

"Gerçekten onun Lawrence ailesini iyi ve güvende hissettirmek için göklerden gönderilmiş iyiliksever bir koruyucu melek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Ona bakıyorum. "Bu orospu çocuğunun neden bu işe karıştığını hiç merak ettin mi?"

Yüzünde şüphe titreşiyor. Merak etti ve boş çıktı. "Görünüşe göre, vaftiz kızı kurbanlarınızdan biriymiş."

İrkildim. *Aman Tanrım*. Bariz yalan beni şaşırtmadı. Ama Olivia'nın buna inanması şaşırttı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Rob söyledi," diyor. Bu soruma verdiği doğru bir cevap değil. Bu bir saptırma, bana inanmanın ve ailesini yalanlarla suçlamanın ne anlama geldiğini düşünmekten kaçınmanın bir yolu.

"Rob dolandırılmış," diyorum kaşlarımı çatarak. "Şaşırtıcı değil, gerçekten. Pek zeki biri değil."

"Başlama yine," diye tersliyor. "Ellerinde kanıt var, Aleks." "O zaman neden polise gitmediler?"

Bir an tereddüt eder. "Şey..."

"Eee? Neden olmasın, Olivia?" Ona daha da yaklaşıyorum, vücudumla ve umutsuzca görmemezlikten gelmeye çalıştığı tüm gevşek uçlarla onu sıkıştırıyorum.

"Kız travma geçiriyor," diye kekeliyor. "Ailesinin yanına döndüğünden beri tek kelime etmedi. Ve onu mahkemeye getiremiyorlar çünkü... güvenilirmez bir tanık olarak kabul edilecek."

Cümle onun ağzında hantal kalıyor. Çünkü bu onun düşüncesi değil, onun anlayışı değil. Ağabeyinin sözlerini papağan gibi tekrarlıyor.

"Ve yine de bir şekilde polise benim adımı vermeyi başardı? Ne kadar da uygun."

Onu boğdukları mide bulandırıcı dumanın arasından mantığın sızmaya başladığını görebiliyorum. "Bu biraz-"

"Saçma mı?" Bastırıyorum. "Çünkü öyle. Bu lanet bir fantezi, Olivia."

"Neden böyle bir hikâye uydursun ki?" diye soruyor. "Harika bir soru, küçük kuzum. Neden yapsın ki?"

O kocaman, parıldayan gözleriyle bana bakıyor ve ben kendimi fiziksel olarak tutmak zorunda kalıyorum. Ona dokunma ihtiyacı çok güçlü.

Ama ben daha güçlüyüm.

Bir an için bunu düşünüyor. "Çünkü senin peşinden gelmek için... bir gerekçeye mi ihtiyacı var?"

"Peki bunu neden yapsın?"

Gözleri büyüyor. Gerçek yavaş ama emin adımlarla yerine oturuyor. Zaten çok uzakta değildi. Sadece küçük bir itmeye ihtiyacı vardı.

"Sana komplo kurmaya çalışanın o olduğunu mu söylüyorsun?"

"Zeki kız." Gülümsüyorum.

Bana bakıyor ama zihninde dönen dişlileri görebiliyorum. Onu sallıyor Bu olanları değiştirecek gibi. "Akla yatkın değil, Aleks."

"Medya onun yüce gönüllü bir süper kahraman olduğunu söylediği için mi? Medya o, Olivia. Hikayeleri o yazıyor. Sana sadece görmeni istediği şeyleri gösterir. Eğer seni beslediği saçmalıklara inanıyorsan, o zaman düşündüğünden daha aptalsın demektir."

"Onun... hayır kurumları var!"

Savunmasında bocalıyor. Çok uzun sürmeyecek. Sesi çatlıyor, kararlılığı zayıflıyor.

"Ben de öyle," diye alay ediyorum. "Bu, çıplak ellerimle adam öldürmediğim anlamına gelmez. Eğer bu çelişki sizi şaşırtıyorsa, hikâyelerin nasıl inşa edildiğini hâlâ anlamamışsınız demektir."

"O... Sen... Sen kötüsün. O iyi."

Gülümsüyorum. Küçük *kiska* umutsuzca dünya görüşünün parçalanmasını engellemeye çalışıyor. Daha nazik bir adam, sadece bir emzik olarak hizmet etmek için bile olsa, onu tutmasına izin verirdi.

Daha nazik bir adam olmamam çok kötü.

"Yarı haklısın Olivia," diye törpülüyorum. "İkimizin de içinde karanlık ve aydınlık var. Hargrove bir eliyle bir çocuğa yardım ederken diğer eliyle annesini öldürebilir. Ben aynı anda hem bir Bratva'yı hem de bir hayır kurumunu yönetebilirim. Ama aramızdaki farkın ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Günün sonunda, benim bir kodum var. Onun yok. Ona ne hizmet ediyorsa onu yapar. Ama bunu hak etmeyen kadınlara zarar v e r m e m . Kesinlikle

onları kapıp dilsiz, dehşete düşmüş, sikebileceğim oyuncak bebeklere dönüştürmeyin."

Bunu takip eden sessizlik gerilimle doludur. Kalbinin çılgınca çarpışını neredeyse duyabiliyorum.

Gerçek yutulması zor bir haptır ama iyileştiren tek şeydir. "Sana neden inanayım?" diye fısıldıyor.

"Asıl soru şu: *Ona* neden inanmalısınız?" "O benim kardeşim," diyor.

"Ya Hargrove?"

Tereddüt ediyor. "Rob ona güveniyor."

"Kardeşinizin çekmecedeki en keskin bıçak olmadığını zaten tespit ettik. Jennifer'ın yalanlarına inandı."

Gözlerini bana dikti. "O incindi. *Senin* tarafından."

"Bu gezegendeki her bir insan incinmiştir," diye karşılık veriyorum. "Bazen bu acıyı alıp kullanmanız gerekir. Kendini daha güçlü kılmak için kullanmalısın."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Her. Lanet. Zaman."

Gözlerini indiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, senin hiç acı çektiğini hayal edemiyorum."

Bunu benden çok kendi kendine fısıldıyor. Ama kelimeleri göğsümde bir zonklama olarak hissediyorum.

Acının derinliğini göremiyor. Onu incitmenin bana ne kadar acı verdiğini ama bunun ne kadar gerekli olduğunu. Benim için ne anlama geldiğini görmüyor.

Ama onu suçlayamam.

Ben de görmemek için çok uğraştım.

Bir adım öne çıkıyorum. "Olivia," diye fısıldıyorum, çenesini yukarı doğru kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. "Sana bir isim verdi mi?"

"Ne?"

"Bir isim," diye tekrarlıyorum. "Onun sözde vaftiz kızı. Kardeşiniz kızın adından bahsetti mi?"

Hatırlamaya çalışırken alnı kırışıyor. Ama cevabın ne olacağını şimdiden söyleyebilirim. "Hayır... Hayır, yaptığını sanmıyorum."

"Çünkü öyle bir kız yok," diyorum elimden geldiğince nazikçe. "Hargrove'un bu kan davasında kişisel bir çıkarı olduğuna sizi inandırmak hastalıklı bir yalan. Var ama size söylediği şekilde değil."

"Neden sana komplo kurmayı seçsin ki?"

"Kendin söyledin - o iyi, ben kötüyüm. Dünyanın beni kötü adam olarak kabul etmesi ondan daha kolay."

Pencereden dışarı bakar ve iç çeker. "Bilmiyorum. Bilmiyorum amına koyayım." "Sana doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Gözleri benimkilere kaydı. "Bunu nasıl anladın?"

"Çünkü kapıyı açtığında ve seni beklediğimi gördüğünde kaçmadın. Çılgık atmadın. Doğruca bana doğru yürüdün. Sanki zaten benim gelmemi bekliyormuş gibiydin."

Yanaklarında bir kızarıklık beliriyor ama buna karşı koymaya çalışıyor. "Çok fazla anlam çıkarma."

Yüzünü benden saklamak ve ısınan bedenlerimiz arasına biraz mesafe koymak için arkasını dönüyor.

Onu suçlamıyorum. Yakınlık tehlikeli olmaya başlamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Burada *gerçekten* ne yapıyorsun, demek istiyorum. Çünkü beni iyi adam olduğuna ikna etmek bu kadar zahmete değmez. Beni umursamadığını açıkça belli ettin."

"Kime kaçtığını bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ailemin yanına kaçmaya çalışıyordum," diye tersledi. "Beni buraya getirdiler." "Tüm çete için yeni ve rahat bir yer, ha?"

Bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "Benim de ilk tercihim değil. Ama o evi onlar için mahvettin. Oraya geri dönmek istemiyorlar. Hepsi senin bir canavar olduğunu düşünüyor!"

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

Kısa kesiyor. "Ben-ben öyle değil-"

"Sen de benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun. Ya da en azından sen öyle düşünüyordun. Bir şeyler mi değişti?"

Alt dudağını çiğniyor. "Ben... Açıklaması zor. Seni savunmuyorum, sadece... Kahretsin, belki de savunmuşumdur. Ama ne zaman denesem, deli gibi konuşuyorum! Hayalperest. Bana baktıklarında kız kardeşlerini ya da kızlarını görmüyorlar; kötü bir Stockholm sendromu vakası olan saf, beyni yıkanmış bir aptal görüyorlar."

Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor. Elimde olmadan hareketlerini takip ediyorum. Yanaklarının biraz çukurlaşmış olmasına rağmen çok iyi görünüyor.

"Şimdi benden hoşlanıyor musun, Olivia? Beni *seviyor* musun?" "Öyle bir şey değil."

"Peki nasıl bir şey?" Ona yaklaşıp soruyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor ama geri adım atmıyor. "Beni kışkırtmak hoşuna mı gidiyor?"

Vücudu titrerken gülümsüyorum. Hafif bir titreme. Ama dikkat ediyorum. Onunlayken hep dikkat ettim.

Bu da beni terk etmeyi seçtiği gerçeğini daha da ilgi çekici kılıyor. I onun bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Ve ben nadiren kimseyi hafife alırım.

"Sorun ne Olivia?" diye sordum. "Taraf seçmek zorunda kalacağından mı korkuyorsun?" Başını sallıyor. "Taraf falan yok. Sadece ben ve ailem varız."

"Öyle mi? O zaman neden burada durmuş ailenin Benden nefret mi ediyor?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyor. "Rob'a Jennifer'dan bahsettim," diye ağzından kaçırıyor, bana karşı olan hisleriyle yüzleşmek zorunda kalmamak için sert bir şekilde dönüyor.

Sadece bu görüşmeyi uzatmak için bile olsa bu sefer izin vermeye karar verdim. Bu kadar erken gitmesine izin vermeye hazır değilim.

"Dur tahmin edeyim: sana inanmayı reddetti mi?"

"Onun beynini yıkadığını düşünüyor. Aslında düzeltiyorum: Benim beynimi yıkadığını ve onu tehdit ettiğini düşünüyor." Bu ayrım karşısında gözlerini deviriyor. "Görünüşe göre, onun benim kadar saf ya da etkilenebilir olduğuna inanmıyor."

Kızgınlık çok açık. Sadece iki gün içinde, kardeşleri aralarındaki ömür boyu süren bağı erozyona uğrattı. Güvensizlik tohumları ektiler.

Şimdi, onları biçmek bana bağlı.

Ama lanet olsun, bu beni çileden çıkarıyor. Ona yaptıkları şey. Hayatının temeli aile sevgisi üzerine kurulu ve ben bunun gereksiz bir kavram olduğunu düşünsem de o aynı fikirde değil. Bu onun için bir şey ifade ediyor.

Ve onu parçalara ayırıyorlar.

"Sanırım onu zorladığım hikayeyi size anlatmazsa Jennifer'ı öldürmekle tehdit ettiğimi düşünüyor?"

Kaşlarını çattı. "Bana ihtiyacın bile yok. Tüm cevaplar sende var."

"Çünkü Robert ve Donald gibi adamların nasıl çalıştığını biliyorum. Bu sayede iki adım önde olabiliyorum."

"Ama kaçarken beni görmedin," diye iğneliyor. "Gördün mü?" "Ne fark eder ki?" Cevap veriyorum. "Geri geleceksin."

Bir an için afallamış görünüyor. "Sana geri döneceğimi mi sanıyorsun?"

"Biliyorum."

"Peki, ısıracayım. Bu şaşırtıcı narsisistik sonuca nasıl vardınız?"

"Çünkü senin düşündüğünün aksine, bu savaşta taraflar var Olivia. Sen kaçarak yanlış tarafı seçtin. Ve bence şimdiden pişmanlık duyuyorsun."

Sözlerimin doğruluğunu gözlerinde görebiliyorum. Hala en içten düşüncelerini benden saklayacak kadar yetenekli değil. Onu izliyorum, parmaklarını ne yapacağını bilmiyormuş gibi birbirine geçirini.

"Sen iyi bir yalancısın, biliyorsun," diyor, seçimini haklı çıkarmaya çalışarak.
"Sen ve Jennifer. İkiniz de."

"Senin asla bilemeyeceğin kadar gerçek. Ama bu konuda yalan söylemiyoruz." "Ve buna güvenmem mi gerekiyor?"

Başımı salladım. "Kötü bir adamın günahlarını örtbas etmesine yardım etmek istemiyorsan tabii." "Bu durumda kötü adamın kim olduğundan pek emin değilim."

Hala yaklaşıyorum. Birkaç santim uzakta. Dokunacak, öpecek kadar yakın. Koku.

"İçgüdülerin sana ne söylüyor, Olivia?" Fısıldıyorum.

Bana bakıyor ve yutkunuyor. Gözleri geniş, aynı anda hem korku hem de umut dolu. Gözlerini kırptığında, kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde yavaşça, bir nefes kadar hafifçe geziniyor.

"Artık içgüdülerime güvenmiyorum," diyor hayal edilebilecek en küçük sesiyle. "Tek yaptıkları kalbimi kırmak."

Bir süre sessiz kaldım. Bu pek çok farklı anlama gelebilir. Göğsümdeki zonklamanın beni arzuladığım yorumu seçmeye zorladığını hissedebiliyorum. Gözlerinde, yüzünde, korkulu nefesleri arasındaki boşlukta gördüklerimi doğrulamak için.

Ama ben buna direniyorum.

Onun yerine elimi kaldırıp saçının bir tutamını geriye itiyorum. Daha büyük olanı engellemek için daha küçük olan dürtüyü şımartıyorum.

"Buraya neden geldin Aleks?" diye mırıldanıyor.

"Neden gittin?" Karşı çıkıyorum.

"Nasıl kalabilirdim ki?" diye soruyor. "Olan onca şeyden sonra..."

"Burada güvende değilsin," diyorum ona. "Kardeşin ne düşünürse düşünsün, Hargrove senin sandığın gibi bir kurtarıcı değil. O her şeyi yapabilir."

"Benden ne istediğinizi bilmiyorum," diyor hayal kırıklığı içinde. "Ailemi senin kötü adam olmadığına ikna etmemi ve böylece seninle birlikte kaçmamızı mı istiyorsun? Çünkü onlar bu konuda çoktan kararlarını verdiler. Sen de her şeyi yapabilirsin."

"Ben kahraman değilim ve hiçbir zaman öyleymişim gibi davranmadım. Bazen bir hikayede birden fazla kötü vardır," diyorum nazikęe. "Her zaman iyi ve kötü arasında bir seçim yapılmaz. Belki de kötü ve daha kötüsü arasında seçim yapmak zorundasınızdır."

OLIVIA

Kötü ve daha kötü.

Bunlar benim tek seçeneklerim.

Aleks'i seçmek aileme karşı gelmek demek. Ağabeyime, kız kardeşime, anneme karşı çıkmak demek. Onlara kendi gözleriyle gördükleri ve deneyimledikleri şeyleri görmezden gelmelerini söylemek demek.

Ama bir de gözleri var.

Onlardan uzak duramıyorum. Çok mavi, soğuk bir kış sabahında boş bir gökyüzü ve aynı zamanda bir ateşin en sıcak kısmı. Bu gözler sizinkilere kilitlenmişken kim nasıl odaklanabilir ki?

Aleks'in şu ana kadar bana sunduğu her argüman mantıklıydı. Ama yine de o mavi gözler melekleri bile cehenneme girmeye ve orada kalmaya ikna edebilir.

"Aileme ihanet edemem. Bir daha olmaz. Sonra olmaz..." Sinirlerimi yutuyorum ve dik duruyorum. "Aramızda olanlar bir hataydı."

"Aramızda ne oldu Olivia?" diye soruyor, sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Belki de öyledir. Bu daha da çok acıtır.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun." "Dalga geç benimle."

Dişlerimi sıkıyorum ve korkutucu boyundan geri çekiliyorum. Ona bakmak başımı döndürüyor.

"Kim olduğunu bilmeden önce seninle yatmak bir şeydi," diyorum usulca. "Ama... ikinci kez..."

"İkinci kez benimle yattın çünkü bana *inandın* Olivia," diye belirtiyor. "Kardeşinin beni suçladığı şeyle hiçbir ilgim olmadığına inandın. Düşündüğün gibi kötü biri olmadığımı."

"O kadar düşündüm mü bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Gülümsüyor. "Gururum okşandı."

Benim üzerimdeki etkisini, tanıştığı her kadın üzerindeki etkisini zaten bilmiyordu. Utanmanın bir anlamı yok ama ben utanıyorum. Başkalarını çoktan tuzağa düşürmüş bir tuzağa düşmek daha az acı vermiyor.

Bu konu hakkında durmadan konuşmak da acıyı azaltmıyor. Başka bir şey hakkında konuşmalıyız, başka bir şey.

"Jennifer nerede?" Ben soruyorum.

"Yeraltında," diye cevap verdi, beni şaşırtarak. "Yapılması gereken bazı işlerimiz vardı."

"Bence onunla konuşması Rob'a yardımcı olur."

"İşin tuhafı, kardeşinin ne istediği ya da neye ihtiyacı olduğu umurumda değil Olivia. Senin de umurunda olmamalı. Ailenin ne düşüneceği konusunda endişelenerek çok fazla zaman harcıyorsun."

"Sen yapmaz mıydın?"

Homurdanıyor. "Ailemin ne düşündüğü konusunda endişelenmek için bir saniye bile dursaydım, şu anda olduğum yerde olmazdım."

"Tabii ki hayır," diye alay ediyorum. "Çünkü ailen umurunda bile değil. Ne annen, ne baban, ne de kendinden başka kimse."

"Umurumda olan bir sürü başka şey var," diyor ve sesi alçalırken aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Her zaman olduğu gibi, sözleri imalarla dolu. Mesajın altında bir mesaj. Gözden uzakta bir alay.

Ama karşımdaki adamın muammasına kendimi kaptıramam. Artık varsayımlarda bulunmayı reddediyorum.

Bu beni her seferinde incitiyor.

"Aleks-"

"Burada güvende değilsin," diyerek sözümü kesti. "Hiç gitmemeliydin."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Bebeğimizin göz önünde saklandığı karnıma dokunma dürtüsüne direnmek zorundayım. "Beni kendine geri getirecek misin?"

Başını yana eğiyor ve uzun süre bana bakıyor.

"Hayır," diyor sonunda. "Yapmayacağım. Yapabilirdim ama yapmayacağım." Sonra yumruklarını iki yanında sıkıyor ve ekliyor: "Ama gözüm üzerinde olacak Olivia. O orospu çocuğunun sana dokunmayacağından emin olacağım."

Bunu söyleme şekli tüm vücudumu titretiyor. Ses tonunda sahiplenme var. En cesur adamı bile bir korkağa dönüştürebilecek bir vahşet.

Gözlerim korkudan kocaman oldu. "Ne planlıyorsun?"

"Planlarımı öğrenmek mi istiyorsun?" diye sorar. "Donald'a geri dönüp ona her şeyi anlatabilesin diye mi?"

Kısa kesiyorum. "Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Benden yeterince isteyerek kaçtın, değil mi?"

"Çünkü beni dizlerimden kestin. Beni küçük düşürdün. Bundan sonra ne bekliyordun, minnettarlık mı?"

"Tanrım," diye homurdanıyor sabrı tükenirken. "Anlamıyor musun Olivia? Seni bu işin dışında tutmaya çalışıyordum. Seni güvende tutmaya çalışıyordum."

"Güvende olmam neden umurunda ki?" Ben de ona bağıryorum.

O kadar hızlı yürüyor ki kendimi şehre bakan pencereye yaslanmış buluyorum.

Cam o kadar net ki başım dönüyor, yükseklikten ve elli kat aşağı düşme olasılığından mantıksız bir şekilde korkuyorum.

"Çünkü sen benim *karımsın*," diye hırlıyor ve dikkatimi tekrar yüzüne çekmeye zorluyor. "Benimle evlenmenin bir stratejiden başka bir şey olmadığını sanıyordum."

"Tam olarak buydu," diyor özür dilemeden. "Ama bu sizin ne olduğunuz gerçeğini değiştirmez. Ve yeminlerimde ciddiymdim. Güvende olduğundan emin olmak için her şeyi yaparım."

Ona bakıyorum, bir sonraki adımda geleceğini bildiğim şeyi bekliyorum - acımasızca ters bir söz, onun için hiçbir şey ifade etmediğimi hatırlatan acımasız bir hatırlatma.

Ama gelmiyor.

Sadece nefes alıyor ve havada uçuşan o imkansız kelimelerle bana bakıyor.

"Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?" Fısıldıyorum, sesim binlerce ağır duygunun gerginliğiyle çatlıyor. "Onların düşündüğü gibi bir canavar olsaydın bu çok daha kolay olurdu."

"Merak etme, ben hâlâ bir canavarım."

Buna gülümsüyorum ve midemde bir sancı hissediyorum. Elim içgüdüsel olarak bedenlerimizin arasında hareket ediyor.

Ve sonra donuyorum.

Aleks alarmımı fark ediyor. "Ne oldu?" diye soruyor acilen. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ama gözlerinin içine bakma hatasını yapıyorum. Çok yakınız ve onun yakınlığı sadaketime bağlı kalmamı zorlaştıyor.

Onun düşman olduğunu düşünen bir ailem var. Ama içimdeki çocuk -hâlâ bilmediği çocuk- benim olduğu kadar onun da çocuğu.

"Olivia," dedi, yüz hatlarını endişeyle çarpıtarak, "sorun ne?"

Bana biraz nefes alma alanı bırakarak uzaklaşıyor. Ama ben odanın içinde adımlarken beni gölgeliyor.

Ona anlatabilirim. Ne yaptığımızı bilmesini sağlayabilirim. Bunun bizim için ne anlama gelebileceğini. O güzel, küçük cümleyi -*yeminlerimi söylediğimde ciddiymdim*- alıp, hiç tahmin etmediğim ama şu anda yüzümü çevirmeye kıyamadığım bir geleceğe ışık tutmasına izin verebilirdim.

Ya da saklayabilirim. Sevdiğim aileme ve bildiğim hayata geri dönebilirdim. Bu bebeği büyütmenin bir yolunu bulabilir ve küçük bir uçuş rötâr yapmadan ve bir havaalanı kafesindeki yakışıklı bir adam yanımdaki koltuğun dolu olup olmadığını sormadan önce olduğum kişinin sessiz kabuğuna bir kez daha çekilebilirdim.

Buradaki seçenekler açık. Ve karar verme zamanı şimdi. Gelmekte olanı daha fazla ertelemeye gerek yok.

Son bir uzun, titreyen nefesle ona döndüm ve söylemeyi seçtiğim şeyi söyledim.

"Hamileyim."

Aleks göz kırpmıyor. "Ne dedin sen?" "Ben... hamileyim."

Gözleri karnıma dalıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor ve cevap arıyor. orada olmayan. "Nereden biliyorsun?"

"Hala seninleyken birkaç gün şüphelendim," diye itiraf ediyorum. "Ve sonra ayrıldığım gün bir test yaptım. Pozitif çıktı."

"Doktora gitmedin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Kendimi iyi hissediyorum. Hazır olduğumda bir doktora görüneceğim."

Mutlu ya da üzgün olduğuna dair hiçbir belirti vermiyor. O sadece... kontrolü elinde tutuyor. Kararlar veriyor. Her zamanki gibi.

Sonunda bir iç geçirdi. "Bu nasıl oldu böyle?"

"Sanırım uçakta oldu," diyorum yanaklarım kızarıırken. "O günü hatırlıyorsun, değil mi Aleks? Belki de hatırlamıyorsundur. Belki de bu tür şeyleri o kadar çok kadınla yapıyorsun ki hatırlamıyorsun-"

"Kes şunu," diye tersliyor, o kadar sert ki sessiz kalıyorum.

İlerledi ve uzandı. Elini karnımın üzerine koydu. Beş ısı noktası, yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı gibi bana bastırıyor.

"Hamilesin," diye mırıldanıyor.

"Neredeyse üç ay oldu, aşağı yukarı." Ne düşündüğünü anlamaya çalışarak yüzüne bakıyorum. "Sen... mutlu musun?"

Gözlerini karnımdan kaldırıp bakışlarımla buluşuyor. İrislerinin mavisi yumuşamış. Artık ateş ya da buz değil. Karlar eridikten sonra toprağın içinden çıkan ilk bahar menekşesinin mavisi.

"*Kiska*, bu hayatımın en mutlu anı."

Rahatladım. Tek hissettiğim bu.

Burada durmanın, birlikte yarattığımız bir şeyle birbirimize bağlanmanın saf sadeliği.

Bu yakınlığın en derin şeklidir.

Ve Aleks'e bu şekilde bağlı olmaktan nefret etmediğimi fark ettim. Beynim yıkandıysa, siktir et, beynim yıkandı. Aptalsam, aptalım.

Bunu
seçiyorum.

Onu
seçiyorum.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Korkacak bir şey yok," diyor bana. "Seni koruyacağım."

Bunu o kadar şiddetli ve gururlu bir inançla söylüyor ki ona gerçekten inanıyorum. Hiçbir erkek böyle bir söz verip bunu içtenlikle yapamaz.

Ama Aleks
yapabilir.

Aleks yapar.

"Yapacak mısın?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Son nefesime kadar. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Karnımdaki eli, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim yumuşak bir sıcaklık.

"Neyin var küçük kuzum?" diye soruyor
usulca. Yanaklarımı sıvazlıyorum. "Bir şey
yok."

"Olivia."

Aşağı bakıyorum. "Bu habere gerçekten sevinmiş görünen ilk kişi sensin."

Gözleri anında kararıyor. "Biliyorlar mı?"

"Evet."

"Hargrove bile mi?"

Başımı salladım. "Evet, o bile."

Elini benden çekti. "Siktir." "Aleks, o incitmez-"

"Kesinlikle yapardı," diye hırslıyor hırsla, bana doğru dönerek Tekrar. "Eğer bunun bana bir dakika bile uyku kaybettireceğini düşünseydi, seni benim önümde deşerdi."

"Bebeğimize bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye itiraz ediyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor Aleks, "bebeğimize bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Beni titreten vahşi bir sahiplenmeyle yanağımı okşamak için uzanıyor.

"Bu her şeyi değiştirir. Seni şimdi götüremem ama uzağa da gitmeyeceğim. Beni her zaman göremeyebilirsin," diye fısıldıyor. "Ama her zaman izliyor olacağım."

Başını eğiyor ve dudaklarını tüy kadar hafif bir öpücükle dudaklarıma değdiriyor. Sonra geri çekiliyor ve kapıya doğru yürümeye başlıyor.

"Ve" diye ekliyor, "yakında benim olanı geri almak için geri döneceğim."

Umutsuzca ona kalmasını söylemek istiyorum. Benimle beklemesini. Sonsuza kadar değil, sadece on dakika daha. Sanırım on dakika içinde ona veda edebilecek kadar güçlü olacağım.

Ama böylesine savunmasız bir istekte bulunma düşüncesi ağzımı kapalı tutmamın tek nedeni. Çünkü günün sonunda, ben hala bir korkağım. Hâlâ aşkı yanlış yerlerde arayan bir romantiğim.

Ama elim karnımın üzerine yerleştğinde, bunun önemli olmadığına karar veriyorum. Eğer içimdeki bu değerli hayat tüm acılarımın ödülüyse...

Ben alırım.

OLIVIA

OLIVIA'NIN IMPERIAL'DAKİ SÜİTİ

"Nerelerdeydin?"

Mia görüş alanıma girmeden hemen önce sarsılarak duruyorum.

"Özür dilerim, ufaklık. Seni korkutmak istememiştim." Özür dilemekten çok meraklı görünüyor.

"Hayır, bu..." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Sorun değil. Sadece odamda birini bulmayı beklemiyordum."

"Peki neredeydin?"

"Hiçbir yerde," diyorum, biraz fazla hızlı bir şekilde.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bir şeyler mi çeviriyorsun Livvy?"

En iyi koşullarda bile iyi bir yalancı değilimdir ve özellikle Mia her zaman içimi görebilmiştir.

Ama riskler tüm kartlarımı göstermek için çok yüksek. Ona bile.

Her şey Aleks'le de ilgili değil. Eğer haklıysa, bebeğim tehlikede olabilir. Özellikle de Hargrove Aleks'in burada olduğunu öğrenirse.

"Sadece bu odadan çıkmam gerekiyordu," diyorum ona, garipliğime gülmeye çalışarak. "Biraz temiz hava almak için."

"Buradan bir kat yukarıda bir gökyüzü bahçesi var," diyor

Mia bana. "Ben bahçelerimi yerde tercih ederim."

Gülümsüyor ama bahaneme pek inanmadığını söyleyebilirim. "Uzun zamandır yoktun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şey, burası büyük bir bina. Ben de yeni geldim. Kafa karıştırıcı. Bu kadar büyütülecek ne var? Sen yürüyen polis misin?"

Kendi kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. Anlıyorum, genelde bu kadar keskin değilimdir. Ama özür dileyecek de değilim.

İşler değişti. Hepimiz için.

"Önemli bir şey değil," diyor yumuşak bir sesle. "Sadece senin için endişelendim." "Tam olarak ne için endişelendin?"

"Her şey," diyor. "Sen benim küçük kız kardeşimsin. İlk içgüdüm her zaman seni korumaktır."

Derin bir nefes alıyorum ve kendime Mia'nın düşman olmadığını hatırlatıyorum. Hiçbiri değil, Tanrı aşkına, onlar benim *ailem*. Beni seviyorlar. Bana değer veriyorlar.

Sadece içinde bulunduğumuz garip duruma farklı bir bakış açıları var.

Ve kim bilir? Belki de onların bakış açısı doğrudur. Kalbim karar vermek için hâlâ çok kırılğan.

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Sanırım son zamanlarda biraz gerginim."

"Ah, tatlım," diyor, bana doğru ilerliyor ve ellerimi tutuyor. "Gel ve otur. Sanki yıllardır doğru düzgün konuşmamışız gibi hissediyorum. İşler... şey, sadece garip diyelim."

Kelimeyi söyleme şekli beni duraksatıyor. Çılgınca koşullardan daha fazlasına işaret ediyor gibi görünüyor - kaçırmalar, tehditler ve iki güçlü adamın boynuzlarını kilitlemesi.

Bizi işaret ediyor. Beni ve onu. Bu yeni mesafeyi, bu iltihaplı belirsizliği hissediyor mu? Mia'ya her zaman her şeyi söyleyebildim. Ama şimdi, kime güveneceğimden emin değilim. Bu rahatsız edici.

"Kendimi bir reality şovdaymışım gibi hissediyorum. İnsanların gerçekten otellerde yaşadığını bilmiyordum."

Kıkırdıyor. "Alışmak biraz zaman alıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, alışacaksın. Ben alıştım."

"Ya istemezsem?" Sessizce soruyorum.

"Liv-"

"Hayır, ben ciddiym. Neden evde kalamıyoruz? Birinin bununla ilgilenmesi gerekiyor, değil mi?"

"Seni ilk arayacağı yer orası olacak Liv." Adını bile anmıyor ama kimden bahsettiği çok açık. "Ve seni tekrar ona kaptırma riskini göze alamayız."

"Bunun için endişelenmene gerek yok," diyorum usulca.

"Sonsuza kadar değil, tamam mı?" diye beni temin ediyor. "Bu sadece o çılgın Rus pisliğinin tehdidi ortadan kalkana kadar."

"Ortadan kaldırıldı," diye tekrarlıyorum kaşlarımı çatarak. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun, ne demek istiyorum? O gitmeli Liv. O kötü bir adam." Yüzümdeki dehşeti görmüş olmalı ki dizimi okşuyor ve bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor. "Endişelenme. Rob'u tanırsın, hesaba katılması gereken bir güçtür. Aynı şey Donnie için de geçerli. Onlar her şeyi halledeceklerdir."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Aleks'i tanımıyorsun."

Omuz silkiyor. "Güçlü bir mafya kralı falan olabilir ama-" "Bratva don."

"Affedersiniz?"

Başımı sallıyorum. Sanki bu ayrım önemliymiş gibi. "Boş ver."

Mia omuz silkiyor ve devam ediyor. "Demek istediğim, onun güçlü olduğunu biliyorlar ama Donald'ın elinde sonsuz kaynak var. Polisleri bile işe karıştırmadan Aleks'i ifşa edebilir. Kendini beğenmiş suratı televizyona çıktığında o piçin tuzağına düşen bir kadın görelim."

Kalbim sıkışıyor. "Hargrove bunu gerçekten yapar mı?"

"Donnie, sevgilim," diye azarlıyor. "Herkesin ona Donnie demesini istiyor."

"Ne dost ama," diye mırıldanıyorum. Tekrar ürperiyorum. Midemde derin bir huzursuzluk hissi kök salmış ve gitme belirtisi göstermiyor.

Mia başını sallıyor, ne kadar rahatsız olduğumun farkında değil. "Şu anda aileden biri sayılır. Annem bile onu seviyor."

"Annem herkesi sever."

Bana ciddi bir bakış attı. "Makarova'yı sevmiyor."

Sanki Mia bir el bombası fırlatmış ve patlamasını bekliyormuş gibi hissediyorum. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ama gözlerini kaçırmıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Başka bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Açmak istediği ama açmaya korktuğu bir şey.

"Mia, ne oldu?"

Nefes veriyor ve bir şeyi ifade etmek için diplomatik bir yol bulmaya çalışırken her zaman yaptığı gibi burnunu kırıştırıyor. "Annem ve Rob senin ona karşı sempatik olduğunu düşünüyorlar. Makarova'ya."

Benim Donald'ın soyadını kullandığım gibi o da onun soyadını kullanıyor. Ne kadar uzun konuşursak, birbirimizle sahanın karşı taraflarından konuşuyormuşuz gibi geliyor. Takım seçmişiz gibi.

Aleks'in sözleri kulaklarımda yankılanıyor. *Her zaman iyi ve kötü arasında bir seçim yapılmaz. Belki de kötü ve daha kötü arasında seçim yapmak zorundasınızdır.*

"Liv."

Gözlerimi kırıştırıp kız kardeşime

bakıyorum. "Öyle mi?" "Öyle misin?" diye

üsteliyor.

"Ben ne miyim?"

Tekrar nefes veriyor, bu sefer daha sinirli. "Makarova'ya sempati duyuyor musun? Onun için bir şeyler hissediyor musun?"

"Rob sana başka ne söyledi?" Ben sordum.

"Rob'a kızma. O seni seviyor. Seni korumak istiyor. Ve bana ne söylediye, endişelendiği için söyledi."

"Sadece soruya cevap ver, Mia."

İç çekiyor ve kucağında parmaklarını oynatıyor. "Rob bana Aleks'in senin beynini yıkadığından endişelendiğini söyledi. O düşünüyor ki..." Gözleri karnıma kaydı. "Tecavüze uğramadığına gerçekten inanıyor gibi görüldüğünü söyledi."

Hızla ayağa kalkıp geri çekiliyorum. Kız kardeşimden uzakta olmayı istemek yeni bir duygu. O kadar yabancı ki bir an için kayıp farklı bir evrene mi düştüm diye merak ediyorum.

O benim ablam. Her zaman her şey için koştuğum kişi. Peki ya şimdi?

şimdi, ona bakamayacakmışım gibi hissediyorum. Canım çok yanıyor.

"Liv, gitme," diye ikna ediyor Mia. "Sadece nefes al. Sakinleş."

Yumruklarım iki yanımnda düğümleniyor. "Bana bak. Ben sakinim." "Tamam, o zaman neden yerine oturmuyorsun?"

"Ayakta durmayı tercih ederim, teşekkürler."

Başını yana eğiyor. Yüzünde hayal kırıklığı okunuyor. "Kızgınsın."

"Nedenini bilmek ister misin?" Tersliyorum. "nk kapıdan girdiğim andan beri hepiniz beni kmsyorsunuz."

"Ben-"

"Evet," diye kestirip attım, "yle yaptın. Ailemizi tehdit eden adamla yattığımı anlıyorum. Hamileyim ve belki bu beni mantıksız yapabilir, bilmiyorum. Ama Rob'un ailemizi koruduğu gibi Aleks de kendi ailesini koruyordu."

Mia hala oturduğu yerde. "Gerçekten Makarova'yı mı savunuyorsun? Rob'un hatalı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Tanrı aşkına Liv, o senin *kardeşin*."

"Bu onun hata yapamayacağı anlamına mı geliyor?"

"Bu ona gvenmen gerektiği anlamına geliyor!" diye bağırarak ayağa fırlıyor. "Ayrıca, kabul edelim, söz konusu erkekler olduğunda, pek de iyi bir karakter yargıcı sayılmazsın."

"Saflık aileden gelen bir özellik olmalı," diye homurdandım. "Hepimiz kandırıldık." Mia duraklıyor, kısa kesiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Jennifer," diyorum, ihtiyacım olan tüm açıklamanın bu olduğunu düşünerek. Ama kaşları şaşkınlıkla aşağı doğru atılıyor.

"Jennifer," diyorum tekrar. "Onu Isabella olarak mı tanıyorduk?"

Hala bir şey yok. Tamamen boş bir surat. İşte o zaman fark ettim, bu kısmı bilmiyordu.

Ve bir anda öfkem daha da alevlendi. "Anlaşılan Rob o kısmı atlamış, ha?" Alay ettim. "Uygun."

Bana doğru bir adım atıyor ama tam zamanında geri çekiliyorum. "Liv, ne diyorsun sen?"

"Isabella bir Bratva casusuydu. Gerçek adı Jennifer ve hâlâ hayatta," diye açıklıyorum. "Onunla Aleks'in malikanesinde tanıştım. Rob'un Bratva soruşturması hakkında bilgi edinmek için Aleks tarafından gönderilmiş bir ajandı. Aleks onu kaçırdığı için ortadan kaybolmadı; kimliğini korumak için ortadan kayboldu."

Mia sırtını dayayabileceği sağlam bir şey olmazsa düşecekmiş gibi koltuktaki yerine çöküyor. Birdenbire benim için bu kadar açık ve net olan şeyi çözmeye çalışırken bakışları odaklanamıyor, bulanıklaşıyor.

Belki ışığı görür. Benim anladığımı anlar. Kız kardeşlerin olması gerektiği gibi o da benim takımımnda olacak.

"Sen... ciddi misin?"

"Evet," diyorum heyecanla. "Şimdi anladın mı?"

Sonra görüyorum. O an gerçekleşiyor. Mia bir kavşakta duruyor ve sol tarafı gösteren tabelada yanıp sönen neon ışıklarla *BELIEVE OLIVIA* yazıyor.

Ve ben izlerken, omuzlarını dikleştirip diğer yöne doğru ilerliyor. *Hayır* diyen tarafa.

Bu kalbimi kıran bir seçim.

"Hayır," diyor aniden ve şiddetli bir şekilde sarsılmama neden oluyor. "Aleks olmalı. Donald'ın vaftiz kızı da tıpkı Isabella gibi Aleks Makarova tarafından kaçırıldı ve onu doyana kadar kullandı, sonra da yol kenarındaki bir insan atığı gibi attı. Makarova'nın adını kendisi söyledi! Söyleyebildiği tek şey bu! Onu kırdı. Kötü olan o."

"Yani dilsiz bir kız sessizliğe gömülmeden önce tecavüzcüsünün adını vermeyi başarmış mı? Kolaylıklar yığılıyor, Mia! Gözlerini açmalısın!"

"Kör olan ben değilim," diye tıslıyor soğuk bir şekilde.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Genç bir kaçırılma kurbanı sadece tek bir kelime söylüyor ve bu onu kaçırın adamın adı mı oluyor? Bu hikaye size de biraz zorlama gelmiyor mu?"

"Tatlım, etrafına bak! O gemi çoktan limandan ayrıldı. Şu anda gerçek bir gerilim filmi yaşıyoruz. Artık hiçbir şey zorlama değil."

Bana doğru ilerliyor, gözleri yalvarıyor. Ama artık beni ikna etmeye çalışmıyor. Bir dakika önce olduğu gibi değil.

Bana daha çok vahşi, korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi yaklaşıyor. Onu sakinleştirmek, ikna etmek değil. Bir kafese kilitleyebilmek için onu öne çekiyorsun.

"Donald'ın koruması altında buradaydık," diyor Mia usulca. "Onu tanımaya başladım Liv. O iyi bir adam. Nazik bir adam. Vaftiz kızını seviyor ve onun için adalet istiyor. Tıpkı benim senin için istediğim gibi. Rob'un senin için istediği gibi."

"Benim için mi?" diye sordum. "Adalet ihtiyacım yok."

"Seni kaçırdı Liv! Seni onunla evlenmeye zorladı ve sonra da kendi çocuğunu hamile bıraktı! Senin adalet ihtiyacın yoksa kimin var?"

Bunu söyleme şeklinden irkildim. Sanki içimdeki bebek bir lanetmiş, taşımaya zorlandığım bir yükmüş gibi.

Elimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyuyorum. "Tam olarak o sırada değildi," diye mırıldanıyorum.

"Liv," diye araya giriyor Mia, "anlıyorum, tamam mı? Sen oradayken sana iyi davrandı. Bazen iyi davranmış olmalı. Belki çekici bile. Haksız mıyım?"

Halının üzerindeki ayaklarına bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

İleriye doğru bastırıyor ve devam ediyor. "Ve hoşuna gitti, değil mi? Tatlım, bunun için kimse seni suçlayamaz. O bir manipülatör. Senin damarına nasıl basacağını biliyordu. Para ve güç ondaydı ve bu durumdaki tüm kontrol ondaydı. Bu senin hatan değil, boo. Sen daha ne olduğunu anlamadan gözlerini boyadı."

Kardeşlerin olayı budur. Senin hakkında çok şey bilirler. Hem de çok fazla. Siz daha hissetmeden gözlerinizdeki suçluluk ve utancı görürler.

Ve tüm yaralarının nerede saklı olduğunu
biliyorlar. Yavaşça oturuyorum ve gözlerimi
kapatıyorum.

"İyi misin?" Mia mırıldanıyor, yanıma oturuyor ve bir elini
Sırtımı.

Gözlerimi tekrar açmadan başımı sallıyorum. "Sanırım dinlenmeye ihtiyacım var."

Burada yapayalnızım, yalnız kalacağımı hiç düşünmediğim tek yerde, kendi
ailemin içinde kapana kısılmış durumdayım. Nefes almak için bir saniyeye
ihtiyacım var. Belki bana ulaştığını düşünürse, beni biraz rahat bırakır.

"Elbette," diyor omzumu sıkarak. "Yorgun olmalısın." Hem gerçek hem
de sahte bir yorgunlukla tekrar başımı sallıyorum.

"Biraz uyu. Birkaç saat içinde seni kontrol etmeye geleceğim."

O gider gitmez bir yastık kapıp göğsüme sarılıyorum. Oturduğum kanepenin
yumuşak minderlerine yığılıyorum ve kalp atışlarım donuk, ağrılı bir zonklamaya
yavaşlayana kadar cenin pozisyonunda uzanıyorum.

Tüm bu süre boyunca Aleks'in ayrılmadan hemen önce bana verdiği o yumuşak
öpücüğü düşünüyorum. Böyle öpüşen bir adam o kadar da kötü olamaz.

Yapabilir mi?

ALEKS

Arabanın telefonu çaldığında şehirden on dakika uzaktaydık.

Direksiyonda Demyan var, bu yüzden sürüş elbette sarsıntılı ve sabırsız. Motosikletli bir teslimatçının etrafından dolanıyor, iki okul servisini solluyor ve sonra tekrar sağ şeride geçiyor.

Telefona cevap veriyorum. "Evet?"

Hargrove'u takip etmekle görevli adamım Connor, "Patron, hedef indi," diye rapor verdi.

"Nerede?"

"Yüksek Kuyruk," diyor. "Biz konuşurken VIP bölümüne doğru ilerliyor. Özel masa, tam ortada."

"Kiminle görüşüyor?"

"Takım elbiseli birkaç yaşlı herif. Hiçbirini tanımıyorum." "Ona göz kulak ol. Demy ve ben on dakika içinde orada olacağız."

"Anlaşıldı, patron."

"Demy ve ben mi?" Telefonu kapattığımda Demyan tekrarlıyor. "Sanırım 'Sadece Demy.' Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" "Radarın altında kalabilirim."

"Biraz dikkat çekicisin," diye belirtiyor. "65 yaşında olan çoğu erkek milyarder değildir ve çoğu milyarder de 65 yaşında değildir. İkiyle ikiyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu parlak mantık için teşekkürler. Yine de geliyorum. Dediğim gibi, görünmek istemiyorsam görünmem. Şimdi çeneni kapa ve daha hızlı sür."

Gaza basıyor ve Range Rover'ın gelişmiş motoru bizi caddelerde kükreyerek götürüyor.

Yüksek Kuyruk'un önümüzde belirmesi uzun sürmüyor. "Şuradan dolaş," diye bir sokağı işaret ediyorum. "Gölgelere park edin."

Söylediğim yere koyuyor, sonra iniyoruz ve küçük bir yan girişe doğru ilerliyoruz.

Kapıyı gözetleyen fedai beklediğiniz gibi biri - her yönden iri ve yavaş, kulaklarının arası da o kadar çevik değil.

"Hey," diye homurdanıyor biz yaklaşırken, "ön kapı şu-"

Silahımı çıkardım ve bir elimle boğazının altına bastırdım. Diğer elimle de ceketimin cebinden bir deste yüz dolarlık banknot çıkarıp terli pençesine bastırıyorum.

"Burada iki seçeneğin var dostum," diye yüzüne doğru nefes alıyorum. Domuz gözleri yuvalarında titriyor. "Ya bu parayı alır, kapıyı açar ve beni gördüğünü unutursun. Ya da tetik parmağımın kaymasına izin veririm ve o kalın kafanın içinin neye benzediğini görürüz."

Aptal olabilir ama yanlış seçim yapacak kadar aptal değildir. Taburesinden sıçrar, kapıyı açar ve yere bakmak için eğilir.

"Akıllı adam."

Kulüp kapasitesinin çok ötesinde kalabalık - en azından genel pop seviyesinde. VIP terasında nefes alacak yer var. Ana dans pistinden çıktığımız anda ter ve sıcak kokusu yerini pahalı alkol ve aşırı parfüme bırakıyor.

Connor'ın bizi gördüğü anda ben de onu görüyorum. Çenesini terasın ortasındaki yuvarlak masaya doğru hafifçe sallıyor, sonra kalabalığın içinde eriyor.

Her tarafı kırmızı deri kanepeler ve berjer sandalyelerle çevrili. Her yer içki ve kül tablalarıyla dolu. Etrafta akbaba gibi dolaşan bir avuç şişeci kız, iş toplantısı devam ederken mesafelerini koruyorlar.

Hargrove'u bulmak için hızlı bir tarama yapmam gerekti. Kralın pozisyonunda, tüm gözler onun üzerinde.

Demyan, Hargrove'un gösterişli, parlak mavi ceketini fark ettiğinde, "Ne takım elbise ama," diye mırıldanıyor. Kanat uçlu ayakkabıları yanından geçen flaş ışıklarını yakalıyor. "Herif iyi giyiniyor, hakkını vereyim."

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Onu öldürdüğümüzde, kıyafeti çalabilirsin."

Yaklaşıyorum, Hargrove'un toplantısının solundaki gölgeli oyukta bir koltuk buluyorum. Demyan karşıma oturdu. Bir süre sonra Connor yanımıza sokuldu.

Connor bana, "Yanında tam teçhizatlı bir güvenlik ekibi getirmiş ama sivil kıyafetliler," diye bilgi verdi.

"Şaşırmadım," diyorum. "Korkmuş görünmek istemiyor ama dehşete düşmüş durumda. Git bir tur at ve görecek başka ne var bir bak. Yarım saat içinde rapor ver."

VIP bariyerlerinin üzerinden atlayıp kalabalığın arasına dalmadan önce "Anladım patron," diyor.

"Selam çocuklar," diye soruyor flörtöz bir ses, Hargrove'un başının arkasına olan odağını bozarak. "Size ne ikram edebilirim?"

VIP bölümünde sadece daha iyi içki seçenekleri yok; aynı zamanda daha iyi kadın seçenekleri de var. Siviller için aşağıdaki kafeslerde dans eden kızlar ucuz heyecan fikrini somutlaştırıyor. Etekleri o kadar yukarı kaldırılmış ki payetli tangalarını görebiliyorsunuz, sütyenleri o kadar düşük kesilmiş ki göğüs uçlarını zar zor kapatıyor. Boya işleri ve estetik ameliyatlara bolca var, her bir göğüs seti bir öncekinden daha zayıf görünüyor.

Ama buradaki kızlar farklı bir tür.

Demyan'la benim aramda duran kıvrımlı esmer gibi. Derin V yakalı siyah bir bodysuit giyiyor ve fazla açık vermeden geniş göğüs dekoltesini öne çıkarıyor. Eteği daha fazlasını vaat ederek kışkırtacak kadar kısa.

Eminim erkekler onun tadına bakmak için ölür.

Yakut kırmızısı dudaklarını büzerek bana bakıyor. İkimiz de sorusuna cevap vermeyince "Size bir menü getirebilirim" diyor.

Demyan oynamaya hazır olduğunda kullandığı gülümseme ile parlıyor. "Bir menü, hm? Sen de var mısın?"

Kızın kirpikleri kısılıyor. "Nereye bakacağını bilersen," diye mırıldanıyor, bir elini Demyan'ın yakasında gezdirerek. "Pahalıyındır ama. En üst rafta."

Sırıttıyor. "Param var." "Ama zamanım yok," diye araya giriyorum.

Demyan bana ters ters bakıyor ama sonra iç çekip yumuşuyor. "Belki gecenin ilerleyen saatlerinde, bebeğim," diyor. "O zamana kadar bize bir şişe viski getir."

Ona bir gülümseme veriyor ve uzaklaşıyor. Giderken kalçaları değişiyor, izlediğimizi biliyor.

Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda Demyan bana bakıp ıslık çalıyor. "*İşte bu* bir kadın."

"O aynı zamanda bir fahişe."

"Sen ve senin standartların," diyor bana gözlerini devirerek. "Parasını ödemekte yanlış bir şey yok. Fahişeler de yemek yemek zorunda, biliyorsun. Ben sadece bu kızlara üniversite için yardım ediyorum."

"Beni ilgilendiren seks türü bu değil."

"Bu doğru. Artık kutsal evlilik bağları içinde seks yapmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" diyor hınzır bir sırıtışla.

"Eğer beyninin kafatasının içinde olmasından hoşlanıyorsan, o zaman çenemi kapatırım." Kıkırdıyor. Onu görmezden geliyorum ve toplantıyı dikkatle izliyorum.

Hargrove'un iş ortakları yanlarından akın akın geçen kadınlara bakarken, hatta bazen çok yaklaştıklarında bir garsonun kışına tokat atmak için uzanırken, Hargrove tüm bunlardan uzak durmaya devam ediyor.

Konuşuyor, içkisini yudumluyor, biraz daha konuşuyor. Ama gözleri hiç kaymıyor. Odağı hiç değişmiyor.

"Toplantı için burada," diyorum sesli düşünerek. "Bu olayla ilgilenmiyor."

"İkinizin ortak bir noktası var, ha?"

"Ama yine de, neden ilgilensin ki?" Ben de diyorum ki. "Onun zevkleri çok daha genç..."

"Evet, ama tam da saygınlık timsali gibi görünmüyor mu?" Demyan iğrenerek söylüyor.

"Planı buna dayanıyor," diyorum. "İmajının onu koruyacağını umuyor."

Bir garson masalarına yaklaşır ve Hargrove ile konuşmak için eğilir. Adam dinler, başını sallar ve kadın uzaklaşır.

"Bunun neyle ilgili olduğunu düşünüyorsun?" Demyan soruyor. "İyi bir şey değil miydi?"

Başımı salladım. "Onun gibi bir adam şu anda bulunduğu yere gereksiz riskler alarak gelmedi. Burası onun şımarması için fazla açıkta."

"Belki de bu yüzden mükemmeldir. Göz önünde saklanmak ve tüm bu caz."

İkna olmamış bir şekilde başımı sallıyorum. "Bence o orospu çocuğu için kızları çalıştıran biri var. Ama daha az belirgin biri. Dolaylı olarak güvendiği biri. En az onun kadar kaybedecek şeyi olan biri."

"Onu öldürmeyi hiç düşündün mü? Boğazına bir bıçak ve her şey biter. Artı, takım elbiseyi de alırım."

"Bitmeyecek. Bizim için değil," diye hatırlatıyorum ona. "Bir canavardan kurtulmuş olacağız ama FBI hâlâ peşimizde olacak. Ve Ajan Lawrence'ın bizden şüphelenmek için daha fazla nedeni olacak."

"Sanki başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Kışının altındaki ateş zaten yeterince sıcak yanıyor."

"Haksız değilsin," diye katılıyorum. "Şerefsiz doğru göremiyor. Kaybetmekten gözleri kör olmuş."

"Jen'in gururu okşanmalı."

Bu görevin ona ne kadar zarar verdiğini bildiğim için dişlerimi sıkıyorum. Şu anda yeraltında ama ruhsal durumu için endişeleniyorum.

Ve kırılğan olan tek kişi o değil. Buradan çok uzak olmayan bir otel kulesinde, Olivia içindeki çocuğumla bekliyor. Yanlış bir dokunuşla paramparça olabilir.

Bunun olmasına izin veremem.

Müzik yükselirken, Demyan ayağa kalkıyor ve farklı bir bakış açısını keşfetmek için uzaklaşıyor. Ben olduğum yerde kalıp Hargrove'u gözlemlemeye devam ediyorum.

Adam kamuoyu önündeki imajını bir sanat formuna dönüştürmüş. Zırhında hiçbir çatlak yok. Sadece dost canlısı, sağlıklı bir adam, lastiğinizi değiştirmenize yardım etmek için otoyolda kenara çekecek türden bir adam.

İnsanların onu neden sevdiğini anlayabiliyorum.

Onları nasıl kandırdığını. Bunun daha fazla sürmesine izin vermeyeceğim.

OLIVIA

Mia'dan gelen bir mesajla uyandım. *Annemin süitinde kahvaltı. Orada ol! xo*

Bir iniltiyle çarşaflarıma geri çöküyorum. Yatakta kalmayı tercih ederdim. Mia ve annem hakkında böyle hissetmek çok garip. Hayatımda hiçbir zaman onlarla vakit geçirmekten yakınmamıştım, özellikle de babam öldükten ve her saniyenin ne kadar değerli olduğunu anladıktan sonra.

Sonunda bu suçluluk duygusu beni ayağa kaldırıyor.

Biz bir aileyiz, kendime tekrar tekrar söylüyorum. Bu hepimiz için garip bir dönem. Onlardan kaçmak hiçbir şeyi düzeltmeyecek.

Benimkiler hâlâ Aleks'in evinde olduğu için Mia bana ödünç almam için bazı kıyafetlerini bıraktı. Beyaz bir güneş elbisesinde karar kıldım. Karnım hâlâ dümdüz, ama hamileliğimi aniden hacimlenen saçlarımda tatlı katmanlarında ve kızaran yanaklarımda görüyorum.

"Parlıyorsun," diye fısıldıyorum sessiz bir huşu içinde yansıyımama. Sonra kendi odamdan çıkıp annemin odasına giriyorum.

Üç süit de birbirinin aynısı ama annem evden bazı kişisel dokunuşlar getirmiş. Kapıdan içeri girdiğimde, yerdeki en sevdiği kırmızı dokuma halıyı ve barın üzerindeki şömineye tünemiş bir dizi aile fotoğrafını görüyorum. Babam onlara hep *"kupa fotoğrafları"* derdi. Kimse gülmezdi ama bu şakayı o kadar çok yapardı ki sonunda komik bir hal alırdı.

"Günaydın," diye cıvıldıyorum elimden geldiğince parlak bir sesle.

Balkonun yanındaki masaya iki büyük tepsi dolusu yemek konmuş, patlamaya hazır görünüyorlar. Pastırma, yumurta ve şuruplu Fransız tostunun tatlı kokusunu alıyorum ama midem isteksizce çalkalanıyor.

"Aç mısın?" Mia parlak bir şekilde soruyor. "Donnie güzel bir sofra hazırladı."

"Olay nedir?" Diğer şekerlemelerin arasına yerleştirilmiş bir tencere fıstık ezmesi fondüsünü fark ederek soruyorum.

"Bir durum yok," diye sinirleniyor Mia. "O sadece gerçekten iyi bir adam."

Annem gülümsüyor ve başını sallıyor. "Tanrı'nın bir lütfuydu. Çok sevimli bir adam. Ve çok yakışıklı."

Kaşlarımı çatıyorum ve annemin ilk kez bir erkekten yakışıklı diye bahsettiğini duyduğumu fark ediyorum. Babam dışında tabii.

Yaş olarak birbirlerinden çok da uzak olmadıklarını düşünüyorum. Hargrove birkaç yaş daha genç olmalı, ama kendine iyi baktığı açık.

Bu annemin öyle olmadığı anlamına gelmiyor. O güzel bir kadın ve her zaman da öyleydi. Ama hiçbir zaman nasıl görüldüğü konusunda bilinçli ya da çok endişeli olmadı.

Kırk yaşına geldiğinde diyet yapmaktan vazgeçti ve tartıya bakmayı tamamen bıraktı. İstedığı zaman istediğini yedi ve bunun için asla özür dilemedi. Saçları beyazlamaya başladığında, buna izin verdi. Makyaj yaptığı tek zaman düğünler ve büyük boy pamuklu bluzlar ve haki kaprilerden oluşan rotasyonuna bir takvim ayarlayabilirsiniz.

Ya da en azından eskiden böyleydi.

Bu sabah desenli bir kır elbisesi giymiş ve kirpiklerinde rimel gördüğüme yemin edebilirim.

"Yakışıklı, ha?" Bunun peşini bırakamayarak soruyorum.

Bana masumca bakıyor. "Elbette. Ama sanırım senin fark edemeyeceğin kadar yaşlı olabilir."

Mia başını sallar. "Liv bile George Clooney'nin seksi olduğunu kabul ediyor. Ve George, Donnie'nin kemik yapısı için adam öldürürdü."

İkisi de kahkahalarla gülüyor. Önce isteksizce ben de katılıyorum ama kıkırdamalarımız azaldığında kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Bu iyi. Her şey yolunda.

Annemle onun arasındaki sandalyeye otururken Mia'ya "Çok hoş görünüyorsun," diyorum. "Sağ ol, ufaklık," diyor saçlarını omzunun üzerinden savurarak.

Parlak bir şekilde düzleştirdiği moka rengi saçları ve yüzüne sürdüğü azıcık fondötenle gerçekten çok iyi görünüyor. Tamamen nötr ve ten rengi tonlarında ve zahmetsiz görünüyor.

Ayrıca elbise giyiyor, ki bu nadir görülen bir şey. Mia'nın daimi bir kuralı vardır: *Elbiseler çiftçi pazarı içindir, çünkü uygun bekarlar oradadır*. Bunun mantığını hiç anlayamadım, çünkü son baktığımda bekârlar Pazar sabahları erkenden taze yerel ürünler aramak için şehirde dolaşma eğiliminde değillerdi, ama o kararlıydı.

Tabii ki o zamanlar çiftçi pazarına gidecek vakti vardı. Cerrahi asistanı olduktan sonra, hastane dışında bir hayatı olması giderek zorlaştı.

İşte o zaman aklıma geldi. "Mia, işte olman gerekmiyor mu?"

"Oh," diyor, yanakları kızarıyor. "Aslında uzun bir izin alıyorum hastaneden ayrılma izni aldım."

"Ama... neden?"

Derin bir nefes alır. "Sanırım baskı benim için çok fazla oldu."

Anneme bakıyor ve aralarında söylenmemiş bir anlam geçiyor. Kaşlarımı çattım. Bana söylemedikleri bir şey var.

"Bana banyonun nerede olduğunu gösterebilir misin?" Mia'ya işaret ederek sordum.

Annem bizi görmezden geliyor. Biz ikimiz onu yemek salonunda bırakırken o mırıldanıyor ve bir greyfurt kesiyor.

Yalnız kaldığımız anda Mia'ya dönüyorum. "Doktor olmayı seviyorsun," diye fısıldıyorum.

Etkilenmemiş gibi omuz silkiyor. "Bazen sevdiğin insanlar için fedakarlık yapman gerekir."

"Anne?"

Başını sallıyor. "Senin için o kadar endişeleniyordu ki gün içinde neredeyse hiç yemek yemiyordu. Ve ben yanında olmadığım sürece geceleri uyuyamıyordu. Gittikçe eriyordu ve bunu görmezden gelemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden onunla birlikte olmak için işten biraz izin aldım."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. "Mimi, çok üzgünüm. İşin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Tüm büyük ameliyatlarımı tamamlayabildim," diyor. "Geri kalan hastalarımı da mükemmel doktorlara yönlendirdim. Her şey yolunda."

"Bu konuda nasıl bu kadar... sakınsın?"

"Sanırım belki de gerçekten biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı" diyor. "Neredeyse yirmi yıldır durmadan çalışıyor ve okuyordum. Her şey durduğunda, biraz yaşamaya başladım."

Bu kelime seçimi bana garip geliyor, ama ona açıklamasını sormadan Rob odaya giriyor ve köşede ikimizi gözetliyor.

"Siz ikiniz ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?" diye sorar.

Üç ay önce olsa gülümser ve şaka yapardı. *Yaşlı tavuklar gizlice ileri geri civildiyor*, derdi, belki de ciyaklıyor ve etki için sahte tavuk kanatları çırpıyordu.

Şimdi, yüzünde gülümsemenin izi yok. Sesinde sıcaklık yok. Sadece öfkenin vücut bulmuş hali.

Mia fark etmemiş gibi görünüyor. Ya da belki de fark etmemiş gibi davranıyor. "Sen bize sırlarını anlattırsan biz de sana anlatırız."

"Hayır, teşekkürler."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum. Bence hayır.

"Kahvaltıda bize katılacak mısınız?" Mia'yı masaya kadar takip ederken kardeşime soruyorum.

"Hayır. Sadece merhaba demek için geldim.

Yapacak işlerim var." "Ne işi?"

Benimle göz teması bile kurmuyor. "Bu konuda gerçekten konuşamam." O Ekmek sepetinden bir parça tost alır ve bir ısırık atar. "Benim de büyük adamdan bir mesajım var."

"Büyük adam mı?"

"Hepimiz için akşam yemeği organize etti," diyor. "Bu akşam."

O anda yeterince dikkatli değilim, yüzümden bir duygu parıltısının geçmesine izin veriyorum. Rob bunu yakalıyor,       tabii ki yakalıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ona bir şans ver Liv," diye azarlıyor. "O iyi bir adam. Bu gece kendin göreceksin."

  imi çekiyorum ve başımlı sallıyorum. "Dört gözle bekliyorum."

Rob bir bardak taze portakal suyu alır. Birkaç yudumda içiyor ve sonra kapıya doğru yürüyor.

"Kalıp yemek yiyemeyeceğine emin misin?" Arkasından sesleniyorum. "Olumlu."

Sandalyemden fırlayıp onu s itin kapısından dışarı kadar takip ediyorum. "Bu acele niye? Artık davada değilsin, değil mi?"

"Hâlâ bir işim var Liv."

Farkına  abuk varır. Hala FBI'ın kaynaklarına erişimi var.

"Biri hâlâ bu dava üzerinde çalıştığını öğrenirse," diyorum, " zellikle de Hargrove'la... başın belaya girmez mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bunu öğrendiklerinde, bu orospu çocuğunu ömür boyu hapse atmaya yetecek kadar kanıtımız olacak ve başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak."

Karnım dönüyor. Sabah bulantısı olduğunu sanmıyorum. "Adı ne?"

Aniden sordum.

"Pardon?"

"Hargrove'un vaftiz kızı," diye sordum. "Adı ne?"

"Don onun mahremiyetiyle gerçekten ilgileniyor. Zaten yeterince şey yaşadı."

"Yani bilmiyor musun?"

Kaşlarını  atıyor. "Endişelendiğim tek isim onun bize verdiği isim."

  imden çığlık atmak geliyor. Belki de görmek istediğim şeyi gören tek kişi ben değilimdir.

Rob asansöre doğru yönelmek üzereyken kısa bir süre durur. "Soracaktım, nasıl hissediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse biraz Alacakaranlık Kuşağı'na girmiş gibiyim."

"Fiziksel olarak demek istedim." Çenesini karnıma doğru eğiyor.

"Kendimi iyi hissediyorum," diyorum ona. "Güçlü."

Başını sallıyor ama aradığı cevabın bu olduğundan emin değilim. "Akşam görüşürüz."

"Doğru. Bu gece."

Bir asansöre adım attı. Mia ve anneme katılmak için içeri girdim. Onlar hevesle kahvaltılarını yapıyorlar ama ben iştahımı toplayamıyorum.

"Ne istersin hayatım?" Annem sorar. "Her şeyimiz var. Yumurta, pastırma, ekmek, mısır gevreği."

"Aslında biraz midem bulanıyor."

Annemin gülümsemesi bozuluyor ve Mia bana sertçe bakıyor. "Sabah bulantısı mı?" "Bilmiyorum, belki."

"Bu berbat olmalı."

Başka bir hayatta, annem ve Mia bana yaltaklanırlardı. Sabah bulantıları için heyecanlanırlardı çünkü bu yakında bir bebek olacağı anlamına geliyordu. Her ihtiyacımı o kadar aralıksız karşılarırdı ki, onları sivrisinekler gibi üzerimden kovmak zorunda kalırdım.

Ama gözlerindeki soğuk mesafe, bunun başka bir hayat olmadığını söylüyor. Bu *Bu* ve bunda, hamileliğim onlar için bir neşe kaynağı değil. Bu bir kabus.

"Sakıncası yoksa ben biraz uzanacağım," diyerek tekrar ayağa kalkıyorum.

"Kahvaltıyı özledin mi?" Annem soruyor. "Emin misin?" "Sadece birazcık."

Annem yatak odasının kapısını işaret ediyor. "İstersen burada uyuyabilirsin."

"Teşekkürler anne, ama ben hemen yan taraftayım."

Ben odadan çıkarken ikisi de fazla itiraz etmiyor. Onları, gittiğim anda konuşmaya başlayacaklarını bilecek kadar iyi tanıyorum. Bu yüzden koridordayken arkama yaslanıp kulağımı kapıya dayıyorum.

Konuşmalarının mırıltılarını duyuyorum ama pek bir şey anlayamıyorum. "... çok üzücü..." Annem öyle diyor.

"... onu böyle görmekten nefret ediyorum. Bu çok yanlış. Çok yanlış."

Başımı geri çekiyorum ve sanki beni kişisel olarak rencide etmiş gibi kapıya bakıyorum. Şu anda tartışma konusunun ben olduğumu bilmek garip. Ve aniden, bunu duymak istediğimden o kadar da emin değilim.

Geri çekilip koridorda yürüyorum ama yatak odama geldiğimde yoluma devam ediyorum. Bir dizi acil durum merdiveni beni on ikinci kattaki sera avlusuna götürüyor. Merdiven boşluğundan çıkıp seraya giriyorum ve doğanın kaygımı azaltmasını umuyorum.

Ama bir şekilde garip hissettiriyor. Aleks'in malikanesindeki bahçelere hiç benzemiyor.

Bahçede yürümek başka bir dünyaya kaçmak gibiydi. Büyülü bir ormana girmek gibi.

The Imperial'in bahçeleri bana daha çok bir eğlence parkını hatırlatıyor. Her şey çok güzel ama ihtişam her şeyi yapay hissettiriyor.

Taştan bir kuğu, gürül gürül akan taş çeşmenin üstüne tünemiş. Aşağıdaki çok mavi suda balıklar yüzüyor, ama kenarda o kadar çok insan toplanmış ki iyi bakamıyorum.

"Tam olarak Trevi Çeşmesi sayılmaz," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bir kadının en iyi pozisyonu kapma telaşıyla yanımdan dirsek atarak geçerken.

İnsan sürüsünün etrafından ve bahçeden süzülerek geçiyorum, turistlerden kaçmak için sessiz bir köşe arıyorum. Çok geçmeden kendimi inşaat halindeymiş gibi görünen bir arka alanda buluyorum. Koniler patikayı kapatıyor ve çalılar aşırı büyümüş, kaldırımın kenarından sarkıyor.

Gölgeye giriyorum ve başımı eğip yukarı bakıyorum. Buradan, seranın tavanından yukarıda uzanan oteli görebiliyorum. Mamut

Bina neredeyse mavi gökyüzünü kapatıyor. Kişiliği olmayan soğuk bir cam ve metal sütun.

Büyüdüğüm eve hiç benzemiyor. "Çirkin, değil mi?"

Nefesim kesiliyor ve tanıdık sese doğru dönüyorum.

Aleks benden sadece birkaç metre ötedeki alçak bir ağaca yaslanıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bahçeyi kontrol etmek istedim."

Kaşlarımı çattım. "Beni mi izliyordun?"

"Evet," diyor özür dilemeden. Kendini ağaçtan aşağı itiyor ve yürüyor Bana doğru geldi. "Hargrove'un nasıl bir adam olduğunu biliyorum Olivia. Sana her zaman göz kulak olabileceğimden emin olmadan seni onun mülkünde bırakacak değilim."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Korkarım yüzümün kızarması bu duygunun bana hissettirdiklerine ihanet edecek.

Sadece dikkatimi dağıtmak için "Bana zarar vermeyecek" diyorum.

"Sana zarar vermesine gerek yok. Sadece seni şimdilik kontrol altında tutması gerekiyor."

Tekrar tepemizdeki devasa binaya dönüyorum. "Sence bu yüzden mi hepimizin burada kalmasında ısrar ediyor?"

"Kontrolü cömertlik olarak maskelemek." Aleks omuz silkiyor.

"Akıllıca bir hareket." "Ailem onu seviyor."

"Ve benden nefret ediyorlar," diye belirtiyor, ama hiç de umurunda değilmiş gibi görünüyor. "Yani, açıkça görülüyor ki, muhakeme yetenekleri zayıflamış."

Neredeyse gülümseyeceğim. "Kimin haklı ya da haksız olduğunu söylemek zor." Ama yarım gülümseme çabucak kayboluyor. Rahatsızca ayağımı sürüyerek ayaklarımın altındaki çatlak patikaya bakıyorum.

"Burada boğulmuş hissediyorsun, değil mi?" diye gözlemliyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Yüzün benim için tam olarak bir gizem değil," diyor. "Bir gezintiye ne dersin?"

"Şimdi mi?"

Başını sallıyor.

"Seninle mi?"

Omuzlarının üzerinden bakıyormuş gibi yapıyor. "Başka biri mi teklif ediyor?"

"Ama... beni özleyecekler." Hangi pencerelerin aileme, hangilerinin Donald'a ait olduğunu merak ederek tekrar binaya bakıyorum.

"Kimse gittiğini anlamadan seni geri getireceğim."

Kaşlarımı çattım. "Bu, beni tekrar şirketinize almak için bir numara mı?"

Omuz silkiyor ve elini uzatıyor. "Hile falan yok Olivia. Sadece inanç sıçramaları. Atlamaya istekli misin?"

ALEKS

ALEKS'İN ARABASI

Aval aval bakmadan duramıyorum. Vücudu henüz gözle görülür bir şekilde değişmedi, ancak bebeğimi taşıdığı bilgisi onu sonsuz derecede daha güzel kılıyor.

"Dik dik bakıyorsun," diyor Olivia emniyet kemerini vücuduna geçirirken.

"Gözlemliyorum."

Alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Tam olarak neyi gözlemliyorsun? Dikkatlice cevap verin."

"Parlama şeklin."

Yanaklarında pembelik yükseliyor. "Lütfen," diye alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Bu sadece insanların hamile kadınlara söylediği bir şey, böylece kocaman oldukları ve sürekli kustukları için kendilerini daha iyi hissediyorlar."

"Sabah bulantın mı var?"

"Bazen," diye itiraf ediyor. "Geliyor ve gidiyor. Sanırım mide bulantımın her şeyden çok o aptal binayla ilgisi var. Yükseklikten nefret ediyorum."

Rahatsızlığının binanın yüksekliğinden kaynaklandığını düşünmüyorum ama yalanın üzerine de gitmiyorum. Otelden uzaklaştıkça daha da rahatlıyor.

"Nereye gitmek istiyorsun?" "Bana

mı soruyorsun?"

"Başka yolcu göremiyorum," diye mırıldanıyorum.

Olivia başını yana eğip düşünceli düşünceli gözlerini kısıyor, sanki daha önce bir fikir sahibi olmak hiç aklına gelmemiş gibi.

"Beni Ay'a götür," diyor sonunda.

Kıkırdıyorum. "Böyle bir geziyi organize etmem bir öğleden sonradan daha uzun sürer. Ama eğer istersen, senindir."

Kadın titriyor. "Bir şekilde, bunu gerçekten kastettiğini düşünüyorum. Biliyor musun? Sanırım şimdilik sadece sürmek istiyorum. Şehrin nasıl geçtiğini görmek istiyorum."

"Tamam o zaman," diyorum. Bizi şehirden uzaklaştırıp daha تنها yollara yönlendirmek için bir dönüş yapıyorum.

Bakışlarını pencereden dışarı sabitlemiş, ama elleri kucağında sımsıkı düğümlemiş. Arada bir, burada olmama şaşırmış gibi bana doğru bakıyor.

"Odamın duvarlarını boyadın mı?" diye soruyor aniden. "Hayır.

Onları bırakmaya karar verdim."

"Gerçekten mi?"

"Bu şaşırtıcı mı?"

"Pek de gurur verici değillerdi."

Sırıtiyorum. "Sanatın tepki çekmesi gerekir, değil mi? Bunu fazlasıyla yaptığınızı söyleyebilirim."

"Sanırım," diye mırıldanıyor ama yanakları belli belirsiz bir gururla

kızarıyor. "Resim mi yapıyorsun?"

Kız sertleşiyor.

"Hayır." "Neden

hayır?"

"Şu anda pek de ilham verici değilim," diye mırıldanıyor. "İlham perimi kaybettim. sanırım."

"İlginç. Benimleyken sürekli resim çiziyordun." "Evet, şey, çok fazla anlam çıkarma."

"Çok geç."

İç çekiyor ama gülümsemesini bastırmaya çalıştığı belli oluyor. Eli düz karnını okşuyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.

"Bebekle konuşuyorum," diye birden ağzından kaçırıyor. "Muhtemelen çok erken olduğunu biliyorum ama sanki beni duyabiliyormuş gibi hissediyorum. Ya da erkek. Ne doğuracağımıza karar veremiyorum."

Kelimeler bir uyuşturucu gibi içime akıyor. "Ne *yiyeceğiz*?" diye fısıldıyorum kendi kendime.

Vücudumda bir koruma duygusu dalgalanıyor. Bu bebeğin benim için her şeyi değiştireceğinin ilk göstergesi.

Demyan'a söylemedim. Henüz kimseye söylemedim.

Hâlâ kendim kabullenmeye çalışıyorum.

"Aleks?"

"Evet, *Kiska*?"

"Ne olacak?" Sanki tüm cevaplar bendeymiş gibi bana bakıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Olacak olan şu ki, Hargrove'un nasıl bir canavar olduğunu ortaya çıkaracağım. Onun lekesini hayatımızdan çıkaracağım. Ve sonra her şey olması gerektiği gibi olacak."

"*Olması gerektiği gibi*," diye yineliyor. "Bu ne anlama geliyor ki? Normal nedir?"

"Kimin için?"

"Herhangi birimiz için. Jennifer gibi, belki. Hargrove gittikten sonra ne yapacak?"

Omuz silkiyorum. "Her zaman başka bir görev olacaktır." Olivia üzgün bir şekilde başını salladı.

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm." "Bir sorun mu var?"

"'Normal' senin için her zaman yaptığın şeydir. Aynısı onun için de geçerli. Ama bunların hiçbirisi benim ve ailem için normal değil Aleks. Rob için 'normal' olan sevdiğini sandığı bir kadınla nişanlı olmaktı. Buna geri dönemez, değil mi? Ve ilerleyemez de, çünkü hala ona aşık."

"Onu suçlamıyorum. Bu kızı sevmek çok kolay."

Alnı kırışıyor, kaşları çatılıyor ve ağzının kenarları aşağı doğru iniyor. "Bu senin deneyimin mi?"

"Etkileyici bir kadın."

"Sadık olduğu için mi?" diye soruyor, açıkça daha fazla ayrıntı istiyor.

"Çünkü o güçlü, anlayışlı ve korkusuz," diyorum. "Çünkü bir odaya girip arka plana karışabilir ya da istediği zaman ilgi odağı haline gelebilir. Bir casusta aradığınız şey budur."

"Sen de bir kadında bunu mu istiyorsun?"

Eğlenen bir gülümsemeye ona bakıyorum. "Sakın bana kıskandığını söyleme Olivia."

"Ben değilim. İkiniz çok güzel bir çift oldunuz. Mantıklı, gerçekten. Sen bir yalancısın, o da öyle. Tabii ki mükemmel bir çift olursunuz."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Bana doğru döndü. "Sakın bana gülmeye kalkma." "O zaman bu kadar şeffaf olmayı bırak."

"Dürüst oluyorum."

"O zaman belki de yalan söyleme konusunda daha iyi olmalısın."

"Neden?" diye alay ediyor. "Başka bir casus mu işe alıyorsun?"

"Öyle olsaydım, başka bir yere bakardım. Senden berbat bir casus olurdu." Huysuz bir çocuk gibi kollarını kavuşturuyor.

"Öğrenebilirim."

"Öğrenemeyeceğiniz şeyler vardır. Edinemeyeceğiniz yetenekler."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hayatınıza bir bakın. İyi bir çocukluk, sevgi dolu ebeveynler, koruyucu büyükler kardeşler. İyi bir üniversiteye gittin, iyi bir işin vardı." "Neden tüm bunlar bir hakaret gibi geliyor?"

"Öyle değil. Ben sadece bu yaşam tarzının, Bratva yönteminin Herkes. Hayatta kalmak için kim olduğunuzu ve ne istediğinizi hiç değiştirmek zorunda kalmazsınız. Hayatınız hiçbir zaman gerçekten ölüm kalıma bağlı olmadı.

Doğru zamanda doğru şeyi söylemek. Bu düşünce tarzını benimsemek hayal edebileceğinizden çok daha zordur."

İfadesi bozuldu ve bir an için bana sırtını döndü. "Jennifer'ın bundan önce nasıl bir hayatı vardı?"

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil," diyorum kararlılıkla. "Ama Bratva'yı seçti çünkü zaten sahip olduklarından daha iyiydi."

"Siz ikiniz yakınsınız." Yarı soru, yarı ifade. "Öyle de denebilir."

"Ne kadar yakın?"

"Gerçekten ne bilmek istiyorsun Olivia?" Ona dönüyorum. "Sadece sor, sana söyleyeceğim."

"Gerçekten evli olmadığınızı biliyorum," diye mırıldanıyor sessizce. "En azından senin için önemli olan bir şekilde değil. Ama... başka kadınlarla birlikte olabileceğin fikri hâlâ hoşuma gitmiyor."

Bunu yüksek sesle itiraf etmek büyük cesaret ister. Bunu yapmasından etkilendim.

Belki de bu yüzden ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Olivia."

"Evet?"

Sonunda yüzünü kaldırıp bana bakana kadar konuşmuyorum. Bunu yaptığında, gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Seninle evlendiğimden beri başka kimseyle birlikte olmadım."

Dudağını ısırtıyor ve çok rahatlamış görünmemeye çalışıyor. "Tamam," diye mırıldanıyor ve bakışlarını tekrar pencereden dışarı çeviriyor. "Bunun için teşekkürler."

"Dürüstlüğü için mi? Yoksa sadakatim için mi?"

"İkisi de, sanırım," diyor. "Size başka bir soru sorabilir miyim? Ve bunun bizimle hiçbir ilgisi olmadığını unutmayın."

"Devam et."

"Hiç kararlı, uzun süreli bir ilişki yaşadınız mı?"

"Hayır."

"Asla mı?"

Başımı salladım. "Asla." "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hiç istemedim."

Yüzü düşüyor ve eli tekrar karnına gidiyor. "Miden mi bulanıyor? Arabayı durdurmam gerekir mi?" "Benim için sakıncası yok" diyor.

Yolun Kaliforniya tepelerine bakan sakin bir bölümünü buldum ve Şehrin geniş bir alanı. Araba durduğunda iç geçiriyor. "Burası gerçekten çok güzel. Çok fazla alan var."

"Orada olmak istemiyorsun, değil mi?" Ben soruyorum. "Onun otelinde." "Hayır," diye itiraf ediyor. "İstemiyorum."

"Çünkü içten içe haklı olduğumu biliyorsun."

"O kadar derinlerde ki kendimden bile sakladığım bir sır." Acı acı gülüyor. "Aklımda hep senin sözlerin var. Ama onları söyleyen sen olduğun için mi yoksa gerçekten mantıklı oldukları için mi onlara inanıyorum bilmiyorum."

"Neden sana yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü masum olduğuna inanmamı istiyorsun. Ama kabul edelim Aleks: Donald tertemiz bir sicile ve mükemmel bir üne sahip."

"Ve?"

Kaşlarını çatıyor. "Ve ailem ona güveniyor. Onu seviyorlar."

"Dikkatli ol yoksa beni kışkandıracaksın."

Bana ters ters bakıyor. "Bu iş ciddi."

"Ciddiyim."

"Ailem ona neden onlar gibi güvenemediğimi anlamıyor. Onlara iyilikten başka bir şey yapmadı," diyor. "Hepimize. Ama sen onu besliyorsun."

Bana bu diğerk hikayeyi anlattı ve... Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum." Gözümü kırpmadan ona bakıyorum. "Sana neyin gerçek olduğunu söylüyorum."

Kafasını kaldırdığında gözleri cam gibi ve kıpkırmızıdır. Dudaklarından bir hıçkırık kaçar.

"Ailem benim için her zaman en önemli şey olmuştur Aleks. Her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Eskiden birbirimize güvenirdik. Ama şimdi... şimdi her şey farklı."

"Benim yüzümden," diye öneriyorum.

"Hem sen hem de bebek," diye kabul ediyor. "Bana baktıklarında gözlerindeki acımayı görebiliyorum. Bana bir şekilde lekelenmişim gibi bakıyorlar ve bunu tersine çevirebilmeyi diliyorlar."

"Sana bir şey söylediler mi?"

"Hiçbir şey yok," diyorum. "Sabah bulantılarını sordular ama bana tecavüz etmediğini söyledikten sonra bu konuda konuşmadılar. Hamile olduğum için nasıl hissettiğimi bile sormadılar."

"Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordum. Kelimeler ağzımdan kaçarken, bilmem gerektiğini fark ediyorum. Tüm bunların onun için ne anlama geldiğini yakıcı bir yoğunlukla bilmem gerekiyor.

Bana bakıyor. Gözyaşları kirpiklerine sabah çiğı gibi yapışıyor. Çok üzgün ve çok güzel görünüyor ve ben onu ağlatabilecek her şeyi yok etmek istiyorum.

Sonra gülümsüyor, akmayan gözyaşları hâlâ gözlerinde. "Ben... mutluyum. Hamile olduğum için çok mutluyum. Bu bebeğı şimdiden çok seviyorum. Ve ailemin bunu kabul etmeyeceğine, beni kabul etmeyeceğine inanamıyorum..."

"O kısım seninle ilgili değil Olivia. Benimle ilgili."

Başını iki yana sallar. "Bunun bir önemi yok. Bu bebek benim de bebeğim. İkimizin bebeğı. Ve ne olursa olsun onu tanımak istemeliler."

"Belki yaparlar. Biraz zaman ver."

İkna olmamış görünüyor. "Uzun zaman önce, babam öldükten hemen sonra, hayatta ne olursa olsun her zaman birbirimizin yanında olacağımıza dair birbirimize söz vermiştik. Bize her zaman nasıl bakmamız gerektiğini söylerdi.

birbirlerinin ardından. Ama Şimdi bana bakıyorlar ve bunu yapma Őekilleri çok kaba. Sanki doğruyla yanlıŐı ayırt edemeyen zayıf, zavallı küçük bir kızmıŐım gibi."

"Ben bunu görmüyorum. Ben zayıflık görmüyorum," diyorum ona nazikçe. "Sana baktığımda hiçbir zayıflık izi görmüyorum."

Gözlerinden tek bir damla yaş süzülüyor. "Bunu sadece ağladığım için mi söylüyorsun?"

Gülümsüyorum. "Pek çok insanı ağlattım ve gözyaşları bir kez olsun fikrimi deęiŐtirmedi."

"Cesur olduğumu düşündüren ne?"

"Olmadığını düşündüren ne?"

Sessizlik uzuyor ve söylenmemiş kelimelerin yoğun atmosferinde Olivia bana doğru eğiliyor. Elini boynuma koyuyor ve beni ne, bekleyen dudaklarına doğru çekiyor.

Öpücük ilk başta beceriksizce geliyor ama ona dokunduğum anda rahatlıyor. O içine gömülüyor, ben de aynısını yapıyorum.

Bacağını kaldırıp konsolun üzerinden kucağıma tırmandığı sırada ben de koltuğumu arkaya yaslıyorum. stme ıktı, tam ereksiyonumun üzerine oturdu. Elleri göğsümde geziniyor.

Uzanıyorum ve elbisesinin bir askısını omzundan kaydırıyorum. Titriyor ama saklanmaya ya da küçülmeye alıŐmıyor. İlk defa kafasının dışında yaşıyor.

zbilinten arınmıŐ.

Kendinden şüphe

duymadan.

Parmak uçlarını narin köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum ve tylerimin diken diken oluŐunu izliyorum. Diğer kayıŐı sıyırdığımda, gğsleri her zamankinden daha büyük bir Şekilde serbest kalıyor.

Meme uçlarını okŐadıęımda başını geriye yatırıyor ve arabanın tavanına doğru inliyor.

"Biri yanımızdan geçerse görür," diye uyarıyorum.

Olivia sırtını dikleştirerek göğsünü avucuma daha sıkı bastırıyor. "Bırak görsünler," diye fısıldıyor. "Bırak hepsi görsün."

OLIVIA

İçimde bir şeyler koptu.

Ailem hamileliğimi kötü bir şey, bir utanç olarak görmek istiyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunu kabullenemiyorum.

İstemiyorum da.

Çünkü bu çocuk benim için bir şey ifade ediyor. Henüz karnımda bir fıstık olabilir ama ben onları şimdiden görebiliyorum. Mavi gözlerini ve koyu kahverengi buklelerini görebiliyorum. Kolay bir gülümseme ve müzikal bir kahkaha görebiliyorum. Kıymetli küçük meleğimin bir feryatla ya da mutlu bir gurultuyla bana uzandığını görebiliyorum.

Rob, Mia, annem? Hepsi onun yok olmasını istiyor. Onu benimle aynı şekilde gören tek kişi.

Bu o.

Elleri göğüslerimin üzerinde geziniyor, vücudum zevkle kızarıyor. Kendimi iyi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Aleks'in uyardığı gibi bir araba vızıldayarak yanımızdan geçiyor ama umurunda değil. Tüm dünya arka planda eriyip gitti. Önemli olan tek şey *bu*.

Aleks elbisemin üst kısmını vücudumdan aşağı sıyırırken diğer eliyle eteğimi belimde toplanana kadar yukarı kaldırıyor. Her yerim karıncalanıyor. Tamamen onun merhametine kalmıştım.

-Ve o bunu biliyor.

Aynı anda hem içimi görebiliyor hem de beni görebiliyor.

Ve bu en büyük tahrik edici şey.

Yağmur damlaları cipin tavanına vuruyor. Önce bir damlacık, sonra bizi yutacak bir sağanak olana kadar şiddeti artıyor. Dünyayı boğuyor. Önemsiz olan her şeyi silip süpürüyor.

Eğildim ve onu umutsuzca öptüm. Kendimi ona karşı daha sert bastırıırken ona duyduğum ihtiyaç içimi yakıyor.

Yarın pişman olacak mıyım? Belki, ama umurumda değil. Rahatlamaya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Ve hiç bu adamı arzuladığım gibi bir adamı arzulamamıştım.

Aleti kalçalarımın baskı yapıyor ve beni arzuyla inletiyor. Külotumu indirebilmesi için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Arabanın içi dar, kollar ve bacaklar birbirine dolanıyor ama Aleks'in cesaretlendirilmeye ya da yönlendirilmeye ihtiyacı yok.

Acımasız bir çekişle iç çamaşırımı üzerimden yırttı. Kumaş parçasını yanımadaki koltuğa fırlatırken nefesim kesildi.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Tek bir lanet olası saniye daha bekleyecek değildim," diye hırlıyor.

Aletinin başını açıklığıma doğru okşuyor. Çıplak ten çıplak tene. İçimde kabaran zevk dalgasıyla iç çekiyorum.

Bakışları ağzımın üzerinde sabitleniyor. "O dudak," diye gürlüyor, başparmağını alt dudağımda gezdirmek için uzanıyor. "Onu ısırmayı binlerce kez hayal ettim."

"O zaman ne bekliyorsun?" Fısıldıyorum.

Kıçımı sıkıyor ama henüz aletinin üzerine kaymama izin vermiyor. Onu ne kadar çok istediğimi miyavlayarak anlatıyorum.

"Bana ne istediğini söylemeni bekliyorum," diyor.

Ona doğru yuvarlanıyorum, ama o çıldırtıcı bir şekilde ulaşamayacağım bir yerde duruyor. Tek elde edebildiğim en ufak bir ten teması ve hayal kırıklığı içinde tıslıyorum.

"Aleks," diye inliyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diye tekrar emrediyor. "O güzel küçük dudaklarınla söylediğin sözleri duymak istiyorum."

"Seni istiyorum," diye nefes alıyorum, gözlerim çırpınarak kapanıyor. "Seni şimdi içimde istiyorum." Memnun bir şekilde başını sallıyor.

Sonra da dürüstlüğümü ödüllendiriyor.

Sıcak bir hamleyle kendini içime bırakıyor. Derinlere batıyor, beni tamamen dolduruyor ve gözlerim kafamın içinde geri dönüyor.

"Ahh, siktir, siktir, siktir..."

Bana iyi olup olmadığımı sormuyor. Ağırdan da almıyor. Aleks

kırılgan olmadığımı biliyor.

Kırılmayacağım.

Aşağıdan sertçe içime giriyor, beni tekrar tekrar dolduruyor. Boynunu ve omzunu tırmalıyorum, koltuğu kavıyorum, bir yer bulmak ve tamamen parçalanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Orgazm çok kısa sürede bana doğru geliyor. Sonunu engellemeye, bu bağlantıyı olabildiğince uzatmaya çalışırken amım onun etrafında kenetleniyor. Aleks dişlerini gıcırdatıyor ve içime girmeye devam ediyor.

Ama sonunda, daha fazla beklemek yok. Boşaldığımda, başımı arkaya eğip haykırıyorum. Sesim yağmur tarafından bastırılıyor.

İki hamle daha yaptı ve Aleks içimde patladı. Kalçaları kasılıyor ve alnı boğazıma bastırıyor. Her şey tekrar sakinleşene kadar ikimiz de dalgaları birlikte atlatıyoruz.

Öne doğru eğilip başımı omzuna yaslıyorum. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Dışarıda yağmur hâlâ sağanak halinde. Kulaklarımda o ses, arabanın metalinden kemiklerime kadar inen o hafif titreşim, onun sıcaklığı beni bir battaniye gibi sararken kendimi sakin hissetmeliyim.

Ama her geçen saniye kalbim daha hızlı atıyor. Tehlikeli bir şeyin içine yuvarlanıyormuşum gibi hissediyorum. Çıkış yolunu asla bulamayacağım bir şeye.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Düşünmeyi bırak," diyor bana. "Sadece nefes al."

Başımı salladım. "Bunu yapmamalıydık."

Haklı olduğumu biliyorum ama bu ne istediğimi değiştirmiyor. Ne istediğimi. Şu anda Aleks'in yüzümü tutmasını ve buna değdiğini söylemesini istiyorum. Beni istediğini, ikimizin birlikte olmasının asla bir hata olamayacağını söylemesini istiyorum.

Bunun yerine arkasına yaslandı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Eğer böyle hissediyorsan, bunu bir daha yapmayacağız."

Gözleriyle buluşup onu inceliyorum. Her zamanki gibi işe yaramaz. Yüzü mermer gibi. Soğuk, duygusuz, güzel bir mermer.

Ona bakarken göğsümde bir şey hissediyorum. Küçük bir çatlak, bir acı.

Kalbim çatlıyor. Biraz daha.

Olmasını istediğim kişi olamıyor. Ya da belki de olabiliyor ama olmayı reddediyor. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Durum ne olursa olsun, bunu kendime yapmaya devam edemem. Beni sevebileceğine ya da sevemeyeceğine kendimi ikna etmek için tekrar tekrar denedim, çünkü bunlardan birine karar verebilirim hayatıma devam edebilirim. Ailemin yanına dönebilirdim ya da onunla gidebilirdim ve bu kesin olurdu. Güvende olurdum.

Bana bunların hiçbirini vermiyor.

Yani beni ondan uzaklaştıran şey düşündüğüm şey değil. Korku ya da nefret değil.

Sadece hayal kırıklığı.

Aleks Makarova'yı değiştiremem ve o da benim için değişmeyecek.

"Ne yapıyorsun?" Kapının kolunu kurcalayıp iterek açmaya çalışırken Aleks soruyor.

Yağmurun altında tökezliyorum ve hâlâ yarı çıplak olduğumu fark ediyorum. Arabadan uzaklaşırken sırlıklam olmuş kıyafetlerimi kıpırdatarak tekrar yerine yerleştiriyorum. Gözyaşlarım yağmur damlalarından ayırt edilemeyecek şekilde yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Cipin kapısının çarptığını ve ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Arkamda olduğunu biliyorum ama yine de yürümeye devam ediyorum. Bana ne yaptığını görmesini istemiyorum. Şüpheleniyor elbette ama şüphelenmek ve görmek farklı şeyler.

Sadece kalan son haysiyet kırıntımı da korumak istiyorum.

"Olivia!"

"Beni yalnız bırakın."

Dirseğimi tutuyor ve beni bir topaç gibi döndürüyor. "Asla."

Yüzüne bağırmak istiyorum ama onu gördüğüm anda öfkem azalıyor. Yağmur beyaz gömleğini şeffaflaştırarak onu yıkıyor. Sert kasları tam teşhir halinde. Vücudum onu gördüğümde her zaman yaptığı şeyi yapıyor; çırpınıyor, dönüyor, yükseliyor.

Görmezden geliyorum. Önemli olana odaklanmalıyım.

"Benim için en iyisini istediğini sanıyordum," diye çıkıştım.

"Belki de senin için en iyisi, kontrolcü ve yargılayıcı aileden uzakta olmaktır."

"Onları yanlış tanımışsın."

"Benim bir tecavüzcü olduğumu düşünüyorlar, ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum."

"Biliyor musun?" Dedim ki. "Bu benim hatamdı. Seninle gerçekten konuşabileceğimi düşünerek her şeyi mahvettim."

Başını salladı. "Bana uyar. Bir dahaki sefere seviştiğimizde, gevezeliği umursayan birine saklayabilirsin."

"Pislik herif!" Elimi onun dev göğsüne vurarak söylüyorum. Bu beni ondan daha çok incitiyor.

İç çekti. "Arabaya bin, Olivia."

"Hayır."

Gözlerini deviriyor. "Bu kadar dramatik olmayı bırakacak mısın? Sırılsıklam olmuşsun."

"Ben iyiyim."

"Olivia, bebeğime hamilesin," diye hırlıyor bana. "Sana o arabaya binmen için iki saniye veriyorum, eğer binmezsen seni kendim taşıyacağım."

"Dinlemek zorunda değilim-"

Sözünü yerine getirip beni kollarına aldığıında kelimeler ağzımdan döküldü. Araca geri dönüyor ve beni yolcu koltuğuna, yırtık külotumun üstüne oturtuyor, sonra da bir çocuk gibi bağlıyor.

Eğer bu kadar üşümeseydim arabadan inip koşmaya başlardım. Dışlerim takırdıyor. İçimi ısıtacak öfke ve kalp kırıklığı olmadan, hipotermi sınırındayım.

Aleks direksiyona geçti, kapıyı çarptı ve motoru çalıştırdı. Arabayı çekiyoruz. Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve soğuk beni ta içime kadar sararken ürperiyorum.

"Hayatımdan çıktığında beni uyandır," diye mırıldanıyorum. Aleks tek kelime etmiyor.

Durduğumuzda isteksizce dışarıya bakıyorum. The Imperial'ın zirvelerini görmeyi bekliyordum. Ama burası ondan başka bir şey.

Yemyeşil bir bahçesi ve derin bir ön verandası olan küçük şirin bir evin önüne park ettik. Yağmur dinmiş ve birkaç kırılğan güneş ışını yukarıdaki gri bulutların arasından süzülüyor.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Senin için gelene kadar bekle," diye yanıtlıyor sorumu duymazdan gelerek.

Yanıma geldi ve kapımı açtı. Ben daha kemerimi çözemedem o çoktan çözmüştü. Beni tekrar kollarının arasına alırken itiraz ediyorum.

"Yürüeyebilirim," diye hırlıyorum ama yine sanki beni duymuyor bile.

İçeri girdiğimizde beni yere bırakacağını sanıyorum ama bırakmıyor. Yürümeye devam ediyor. Bir yatak odasından geçip bitişikteki banyoya giriyoruz.

"Dinleme konusunda pek iyi değilsin, o yüzden yardım edebileceğimi düşündüm," diye mırıldanıyor ve sonunda beni ayağa kaldırıyor. "Şimdi elbiseni çıkar."

"Affedersiniz?"

"Elbise," diyor, vücuduma doğru işaret ederek. "Çıkar onu." "Eğer seninle tekrar seks yapacağımı düşünüyorsan-"

"Büyü artık," diye tükürür. "Küvete girmeni ve sıcak bir duş almanı istiyorum. duş." "Ben... ne?"

"Sıcak bir duş almalısın. Üşütmeni istemiyorum."

Söyleyeceğini düşündüğüm onca şey arasında bu kesinlikle onlardan biri değildi. "Üşütmemi istemiyor musun?"

"Neden söylediğim her şeyi tekrar ediyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve ıslak giysilerimi çıkarmaya başlıyorum. "Orada durup izleyecek misin?"

"Bana birden mütevazı olduğunu söyleme. On beş dakika önce seni daha sert sikmem için bana yalvarıyordun."

Kendimden utanarak kızarıyorum ama onunla kavga etmemeye karar veriyorum. Haksız değil. Belki de deli olan benim.

Elbise ıslak ve tenime yapışıyor. Onu çıkarmak sanki tenimden kayarak çıkmaya çalışmak gibi geliyor. Aleks öne çıkmadan önce birkaç saniye debeleniyorum.

"İşte," diye mırıldanıyor usulca. "Bana bırak."

Arkamdan geliyor ve işi devralıyor. Düğmeler onun becerikli parmakları altında kolayca çözülüyor. Elbiseyi kalçalarımın altına doğru ittiğinde yine ürperiyorum.

Ancak bu kez, bunun soğukla bir ilgisi yok.

Duşa girmemi işaret ederken gözlerini yüzümden ayırmıyor. "Devam et."

"Bu kısmı kendim yapabilirim."

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

Etrafımda uzanarak duşu açtı. Etrafımdan sıcak su fışkırıyor. Donan tenimden buhar yükseliyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, içim rahatlıyor.

Aleks acımasız bir memnuniyetle başını sallar. Sonra döner, dolaptan kalın beyaz bir havlu çıkarır ve makyaj masasının üzerine koyar.

"Acele etme. Seni dışarıda bekleyeceğim."

Bir dakika sonra ayrılıyor. Kapının kapanmasını ve sessizliğin hakim olmasını izliyorum. Minnettar olmalıyım, ama bunun yerine kendimi boş hissediyorum. Sanki odadaki tüm sıcaklığı da yanında götürmüş gibi.

Dušta bir on dakika daha geçiriyorum, beni tuttuğu zamanki kadar sıcak hissetmek için boşuna uğraşıyorum. Asla o noktaya ulaşamıyorum.

Su soğumaya başladığında, kapının düğmesini çevirip kapatıyorum ve halının üzerine çıkıyorum. Aleks'in saçımı taramama ya da kurulanmama yardım etmek için ortaya çıkmasını bekliyorum ama banyo kapısı kararlılıkla kapalı kalıyor.

Lavabonun üzerindeki dairesel aynanın buğusunu siliyorum ve bana bakan kızı inceliyorum. Herhangi bir özelliğimi tam olarak kestiremiyorum ama bir şekilde farklı görünüyorum.

Değişiyorum... ve bu sadece içimde büyüyen çocuk yüzünden değil. Onun yüzünden.

ALEKS

Havluyu göğsüne sımsıkı sarmış bir şekilde odaya giriyor. Saçlarını biraz kurutmuş ama uçları hâlâ ıslak, boynuna ve omuzlarına yapışmış.

Gözleri, onun için birkaç kıyafet hazırladığım yatağa kayıyor. Kaşlarını çatı. "Onlar benim kotlarım."

"Ve eşofmanın," diye işaret ettim. "Yerleşkede bir sürü şey bırakmışsın. Sonsuza kadar kız kardeşinin kıyafetleriyle yaşamak isteyeceğini düşünmemiştim."

Böyle bir şeyi düşünmüş olmama bile biraz şaşırmış görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de şaşırdım. Bu karakterime aykırı.

Öne doğru yürür ve kıyafetleri inceler. "Bunlar benim *en sevdiğim* kotlarım."

"Fark ettim."

Ağzının bir köşesi isteksiz bir yarım gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Teşekkür ederim."

Köşedeki spor çantasına doğru yürüyorum ve onu yatağa geri taşıyorum. "Al bakalım. Otele yanında götürebilesin diye her şeyden biraz koydum."

"Oh. Teşekkürler."

Spor çantasını açıyor ve giyinmek için ihtiyacı olan diğer şeyleri çıkarıyor. Dantelle süslenmiş bir çift siyah külot ve ona uygun sade bir sütyen. Havlusunu açmaya başlıyor ama sonra duraksıyor ve bana bakıyor.

"Ben zaten görülecek her şeyi gördüm Olivia," diye hatırlatıyorum ona nazıkçe. Bu yeterince doğru.

Ama yine de gözlerimi ondan alamıyorum.

Havluyu ayaklarının etrafına bırakırken yanakları kızarıyor. Külotunu giyip sütyenini göğüslerine geçirirken bana bakmıyor.

Kontrolümü kaybetmemek için gözlerimi kaçırıyorum. Pencereden bakınca bulutların gittiğini ve gökyüzünün yeni temizlenmiş gibi yumuşak bir maviye büründüğünü görüyorum.

Olivia'nın kot pantolonunun fermuarının sesini duyuyorum ve ona dönüp bakıyorum. Odanın etrafına bakarken alnı kırış kırış olmuştu. "Telefonumun sende olma ihtimali var mı? Cipte yanımdaydı."

"Çantanı şuraya koydum," diyorum, antika masanın önündeki sandalyenin üzerinde duran askılı çantasını işaret ederek.

Oraya doğru yürür ve karıştırır. "Bana hala nerede olduğumuzu söylemedin."

"Burası benim güvenli evlerimden biri," diye açıklıyorum. "Şehrin her yerinde mülklerim var. Bazıları kullanılıyor, bazıları kullanılmıyor. Burası şu anda aktif değil."

"Oh. Anlıyorum. Güzelmiş." Telefonunu bulur ve çıkarır. Ama ekrana baktığında gözleri fal taşı gibi açılır. "*Allah kahretsın.*"

"Sorun nedir?"

"Mia ve Rob'dan gelen yüzlerce cevapsız arama var." "Tanrı korusun."

Bana pis bir bakış fırlatıyor ve telefonu kulağına götürüyor. "Alo, Mia? Evet... Rob seninle mi? O da beni birkaç kez aradı. Hayır... Her şey yolunda. Sadece... Biraz dışarı çıkmam gerekiyordu."

Yüz ifadesi üzgün. Kardeşlerine yalan söylemekten hoşlanmadığını söyleyebilirim. "Sadece gezintiye çıktım. Alışveriş... yapmak istedim," diyor ve kıyafetlerle dolu spor çantasına doğru bakıyor.

Orada onu başka nelerin beklediğini fark etmedi.

"Tanrım, hayır, güvenliğe ihtiyacım yok Mia. Saçmalama... Hayır, hepsini anlıyorum. Ben sadece... Biraz klostrofobik hissediyordum, hepsi bu. Ben iyiyim, sana söyledim zaten. Sadece sağanak yağmura yakalandım ve şehirdeki bir restoranda beklemeye karar verdim."

Yalanları daha iyi, daha pürüzsüz ve daha kusursuz hale geliyor. Acaba benim dünyamın onu nasıl yavaş yavaş derinliklerine çektiğini görüyor mu?

"Yakında döneceğim, tamam mı? Panik yapmayın... Buna gerçekten gerek kalmayacak. Bir taksi çağıracağım. Aşırı tepki veriyorsunuz... Şimdi kapatıyorum."

İç çekerek telefonu yatağın üzerine bırakıyor ve hemen yanına yığılıyor.

"Eğlenceli sohbet mi?"

Bana doğru parlıyor. "Beni bulamayınca paniklediler." "Bu yeni bir şey," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bu benim hatam," diye karşılık veriyor. "Bir not ya da başka bir şey bırakmalıydım. Ben sadece... Bu kadar uzun süre yok olmak istememiştim. Bu arada saat kaç?"

"Neredeyse dört."

"Siktir git," diye nefes alıyor. "Günün çoğunda yoktum." "Uzun süre araba kullandık."

"Neden bana söylemedin?"

"Bunu yapmam gerektiğini fark etmemiştim. Evden çıkmadan önce kardeşlerine danışmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Hayır, elbette değil. Ama gerginler."

"Kötü ellerimi sana bulaştıracığımdan mı endişeleniyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Kafamı karıştıracığından endişeleniyorum desem daha doğru olur." "Kendi kadının olman konusunda sana güvenmiyorlar mı?"

Olivia acı acı güler. "Ben küçük kız kardeşim. Onlar daha iyi bildiklerini sanıyorlar." Çenemi sıvazlıyorum ve kapının pervazına yaslanıyorum. "Peki sen katılıyor musun?"

"Belki eskiden öyleydim." Alt dudağını ısırtıyor. "Artık değil." "O zaman bunu onlara göstermelisin. Ayağa kalk. Sesinizi duyurun." "Bu konuda pek iyi değilim."

Omuz silkiyorum. "Katılmıyorum. Benimle iyi anlaşıyorsun. Bunun daha çok kendini sürekli küçümsemeyle ilgili olduğunu söyleyebilirim."

"Ne şaka ama," diye mırıldandı. "Sanki beni her zaman hafife almıyormuşsun gibi."

"Eskiden öyleydim," diye itiraf ediyorum. "Artık değil."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Saklamaya çalışsa da etkilendiğini söyleyebilirim. Yatağı itiyor ve boğazını temizliyor. "Yine de geri dönmeliyim."

"Nasıl isterseniz."

Kaşlarını çatıyor. "Beni alır mısın, lütfen?"

"Sanırım öyle," diyorum. "Seni içeri geçireyim mi? Aileye merhaba diyeyim mi?" Olivia bana orta parmağını gösterdi. "Götlük yapma."

Kendi kendime gülümseyerek spor çantasını aldım ve onu odadan çıkarken takip ettim. Yağmur

çoktan gitmiş, ama verandadan aşağı inen merdivenin üzerindeki oluk akıyor ve basamaklar boyunca bir su perdesi oluşturuyor.

"Burada kal."

"Neden?"

"Sana bir şemsiye getireyim."

"Bu sadece bir damla su, Aleks. Erimeyeceğim. Ben Batı'nın Kötü Cadısı değilim."

Cevap vermeye zahmet etmedim. Sadece içeri girip kapının yanındaki dolaptan bir şemsiye aldım.

Kapıyı açıp onu merdivenlerden aşağı indirirken, "Bence bu işi biraz fazla abartıyorsun," diyor. "Yani, ben hamileyim, çaresiz değil."

"Bin şu lanet arabaya."

Koltuğuna oturmasına yardım ettiğimde ve kemerini bağladığımda yüzünde beliren gülümsemeyi özlemiyorum.

Arabayı çalıştırıp Hargrove'un oteline doğru geri dönerken bir süre sessiz kalıyor. Gökdelen uzaktan görüldüğünde, "Mia bir kabus olacak," diye mırıldanıyor.

"O zaman onu
görmezden gel."

"Görmezden
gelemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o benim kız kardeşim," diye alay ediyor Olivia, sanki bu apaçık bir açıklamamış gibi.

"Alaka göremiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerini bana dikti. "Sen aile hakkında ne bilirsin ki Aleks?"

Dışlerimi sıkıyorum. "Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır mı? Babanın senin yerleşkende yaşadığını biliyorum ama bana ondan bir kez bile bahsetmedin. Öldüğünü sanıyordum, *ta* ki bir de ne göreyim, *tam* karşımdaymış. Günlerini odasına kapanıp yabancılar tarafından bakılarak geçirmesine rağmen onunla neredeyse hiç vakit geçirmediğini biliyorum."

"Ne bekliyordun ki?" diye sordum. "Onunla ilgilenmek için hayatımı durduracağımı mı?"

"En azından onun için biraz endişe göstereceğini düşünmüştüm. Lanet olası bir insan gibi davran."

"Çünkü yapacağın şey bu mu?"

Başını sallıyor. "Yapardım, evet. Ailen için bunu yaparsın."

"Bir aileyi aile yapan şeyler konusunda çok farklı fikirlerimiz var,"

diye söylendim. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Ama başka bir fark da h a var," diyorum. "Ben ailemi bir araç olarak kullanmıyorum.

Mazeret. İstediğim hayatı yaşadığım için özür dilemiyorum. Onların fikirlerinin benimkilere karışmasına izin vermiyorum. Onların onayı için yaşamıyorum. Siz neden yaşayasınız ki?"

"Çünkü onları seviyorum," diyor. "Onları seviyorum, Aleks. Ama tabii ki sen bunu anlayamazsın. Sen kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmiyorsun."

Buna karşılık tek kelime etmedim. Ona karşı kendimi savunma ihtiyacı hissetmiyorum. Bu da farklı olduğumuz noktalardan biri. Ama gözlerini yüzümün kenarında hissedebiliyorum, ateşe ateşle karşılık vermemi bekliyor.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye tersliyor sonunda. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Sevme yeteneğin var mı ki?"

"Aşk hayatımda ihtiyaç duymadığım bir yük," diyorum hoyratça.

Çenesi düşer. Yüzünden bir duygu fırtınası geçerken bir an için kelimeleri bulmakta zorlanıyor.

"Peki ya bu bebek?" diye soruyor. "Bana kendi çocuğunu sevmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Ben öyle bir şey

demedim." "Az önce

dedin ki-"

"Bu farklı," diye çıkışıyorum. "Bu içgüdüsel. Biyolojik. Seçme şansım yok ama çocuğumu sevmek için."

Gözlerinin farkına vararak irileşmesini izliyorum. "Anlıyorum," diyor usulca. "*Beni* sevmeyeceğini söylüyorsun."

Sola dönerken ona bir bakış atıyorum. Şu anda The Imperial'a sadece birkaç dakika uzaklıtayız ve beni nasıl etkilediğini ona anlatacak kelimelerim yok.

"Binanın önüne park etme," diyor kısık bir sesle. "Kimsenin bizi birlikte görmesini istemiyorum."

İtiraz etmiyorum. Zaten yağmur durdu. Artık onu koruyacak bir şey kalmadı.

Devasa binadan bir blok ötede durdum ve arabadan indim. Spor çantasını aldım ve Olivia inerken, içine yerleştirdiğim eşyaların hala orada olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim.

Sonra çantanın fermuarını kapatıp ona götürüyorum. "Dikkatli ol.

Çok ağır." "İdare edebilirim," diye karşılık veriyor. "Uzun bir yürüyüş değil."

"Madem öyle diyorsun. Bana telefonunu ver." "Neden?"

"Üzerine numaramı yazacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa-"

"Buna gerek yok."

"Çocukluk etme Olivia," diye iç geçirdim. "Bana sadece telefonunu ver." Homurdanıyor ama telefonu veriyor.

Numaramı kaydediyorum ve ona geri veriyorum. "Kişiyi kaydettim *Mile High Club*."

"Çok komik," diyor kuru bir sesle.

"Söylediklerimde ciddiydim Olivia," diyorum ona şiddetle. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Başını salladı. Ve sonra gözlerimin içine bakmadan otele doğru yola koyuldu.

Benden uzaklaşmasını izliyorum.

Ama lanet olsun... her şey yanlış geliyor.

OLIVIA

Odamın kapısını iterek açtığımda, ailemin her üyesinden soru ve suçlama bombardımanına tutulmayı bekliyorum.

Ama oda boş.

Belki de sonunda kendi başımın çaresine bakabileceğimi öğrenmişlerdir, diye düşünüyorum. Tabii bu düşünce aklımdan geçtikten yaklaşık üç milisaniye sonra kapı çalıyor.

Aleks'in bana verdiği spor çantasını hızla gözden uzak bir yere koyuyorum. Cevap veremeden bir tık sesi duyuyorum ve kapı açılıyor.

Rob ve Mia adım adım odaya girerken, "Ben de tam geliyordum," diye yakınıyorum. "İçeri girmene gerek yoktu."

"Özür dilerim," diyor Rob, sesi pek de özür diler gibi çıkmıyor. "Sizi görmek için sabırsızlanıyorduk."

Ama Mia'nın özür dilemediğini fark ettim. Aslında, hiç de üzgün görünmüyor. Düşünceli bir bakışla beni sabitliyor.

"Nerelerdeydin?"

"Sana zaten söyledim, biraz temiz hava almak istedim."

"Bu binada temiz hava var," diyor. "Neden sanki bir hapishanedeymişiz gibi davrandığınızı anlamıyorum. Burası beş yıldızlı bir otel, Azkaban değil."

"Bunun olabileceğini hiç düşündün mü?" Onun ses tonuna ateşle karşılık vererek soruyorum.

"Pekâlâ, hepimiz sakinleşelim," diyor Rob hızla, ikimizin arasına girerek.

Yüzü endişeden gergin. Ortada olmaya alışık değil. Genellikle Mia ve ben bir taraftayız ve ona bir konuda takılıyoruz.

Ancak bu kez atmosfer hafif ya da şakacı değil. Gerginlikten diken diken olmuş, birbirimize söylememek için umutsuzca çabaladığımız tüm şeylerle kaynamaya yakın ısıtılmış.

"Sakinleşmek mi?" Mia Rob'un üzerine yürüdü. "Çocuk gibi davranan o!"

"Ben mi?" diyorum inanamayarak. "Tek yaptığım yürüyüşe çıkmaktı! Sana izin belgesi mi imzalatmam gerekiyordu?"

"Bizden uzaklaşmak istiyormuş gibi davranıyorsun."

"Sen değil," diye açıklıyorum. "Bu lanet binadan uzaklaşmak istedim!"

"Nesi var bunun?" Mia talep ediyor.

"Burası ev değil!" Şak diye söyledim. "İşte bu."

"Kesin şunu," diye bağırır Rob. "İkiniz de. Mia, o bir çocuk değil. Çok şey yaşadı ve buna karşı duyarlı olmanız gerekiyor."

"Teşekkür ederim, R-"

Ama ben teşekkürlerimi sunamadan sözümü kesti, "Ve Liv, son zamanlarda yaşadıklarımızı düşünürsek, aniden ortadan kaybolduğunda neden endişelenebileceğimizi anlamalısın. Bu gece Mia için önemliydi. Ve sen bunu ektin."

İşte o zaman anladım. "Bekle, akşam yemeğinden mi bahsediyorsun? Hargrove ile mi?"

Bana döndüğünde kız kardeşimin gözleri parlıyor. "Donnie," diye tısladı. "Onun adının Donnie olduğunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Bu yemek senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü bu akşam bir duyuru yapacaktık," diyor. "Biz mi?" Onunla Rob'un arasına bakarak soruyorum. "Biz kim?"

Rob hemen gözlerini benden kaçırды. Kötü bir his omurgamı sarıyor. Aleks'i terk ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Son altı yedi saat mükemmel geçmemiş olabilir ama en azından onun yanında, artık kendi kardeşlerimin yanında hissetmediğim bir rahatlık hissettim.

Mia'yla konuşamayacak kadar gergin olduğum için ağabeyimin gözlerinin içine bakıyorum. "Neler oluyor?"

Mia yine de aramıza atlıyor. "Nişanlandım!" diye bağılıyor ve ellerini hüsrarla havaya kaldırıyor. "İşte! Şimdi mutlu musun?"

Şok içinde ona bakıyorum. "Sen... sen nişanlı mısın?"

"Evet, öyle."

Başımı salladım. "Biriyle çıktığını fark etmemiştim bile."

"Bu yeni bir şey. Aslında çok yeni. Ama benim için doğru olan bu Liv," diyor. Sesi yumuşuyor, dalgalanıyor. "Bu konuda mutluyum. Ve bu haberi küçük kız kardeşimle paylaşmak için bekliyordum."

Anında kendimi korkunç hissettim. Suçluluk duygusu midemde çalkalanıyor. "Ah Mia, çok üzgünüm. Neden bana daha önce söylemedin?"

"Sanırım sadece doğru zamanı bekliyordum. Çok şey yaşadın ve ben de buna karşı duyarlı olmaya çalışıyordum. Seni ve yaşadıklarını umursamıyormuşum gibi haberlerimle seni boğmak istemedim. Senin için endişelenmediğimi düşünmeni istemedim."

Öne uzanıp ellerini tutuyorum. "Bunu nasıl düşünebildin?" diye soruyorum. "Sen benim ablamsın. Ve eğer mutluysan, tek umursadığım şey bu. Keşke bana daha önce söyleseydin."

"Sana şimdi söylüyorum."

Başımı sallıyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Onunla yakında tanışacak mıyım?" "Aslında onunla çoktan tanıştın."

Buraya geldiğimden beri tanıştığım insanların listesini çıkarmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Gerçekten tanıştığım tek insanlar otel personeli, duvar kağıdına karışmak için ellerinden geleni yapan birkaç güvenlik görevlisi ve...

Durup Mia'ya bakıyorum. "Bekle... Hargrove'u kastetmiyorsun, Mia."

"Donnie," diye düzeltti. "Ve evet, tam olarak onu kastediyorum."

Yüzümdeki gülümseme eriyor. Mia'nın ellerini sanki yanıyormuş gibi bırakıyorum. Gözlerinde hayal kırıklığı ve acı birikiyor ama nasıl hissettiğimi saklayacak enerjiyi bulamıyorum.

"Mia..."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın Liv," diyor buz gibi bir sesle. "Benim için mutlu olmuş gibi bile yapamıyor musun?"

"Ben... Ben sadece..." Boğazımda düğümlenen paniği yutkunarak bastırıyorum. "İşlem yapıyorum."

"İşlenecek ne var?" diye soruyor. "Bir adamla tanıştım ve aşık olduk."

Yapbozun küçük parçaları bir araya gelmeye başladı. Yoksa bu adam neden hiçbir şey borçlu olmadığı bir aileye üç otel odası teklif etsin? Yoksa neden Mia onun en sadık savunucusu olsun?

Her şeyi yanlış anlamışım. Annem Hargrove'un yakışıklı olduğu yorumunu yaptıktan sonra, aralarında bir şeyler olabileceğini düşündüm. Belki de annem babamdan sonra hayatına devam etmeye başlamıştı.

Ama Mia? Bu aklımın ucundan bile geçmemişti.

"O... o senden çok daha yaşlı, Mimi. Annem yaşında. Babam yaşında."

Omuz silkiyor. "Yaş sadece bir sayı. Her neyse, kendi yaşımdaki erkeklerle çıkmayı denedim. Hiç işe yaramadı. Donnie ile aramızda gerçek bir bağ var. Bu gibi aptalca şeylerin ötesinde."

Rob'a doğru bakıyorum ama yüz ifadesi inatla pasif kalıyor.

"Evet ama... Yani, adamla daha yeni tanıştın, değil mi? Nişanlanmak için biraz erken değil mi?"

"İki saniye önce benim için mutluydun. Şimdi acele ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben sadece..." Çekincelerimi kelimelere dökmekte zorlanıyorum. Ama içgüdüsel olarak biliyorum ki ne kadar diplomatik olursam olayım, yanlış anlaşılacak. "İkinizi bir arada göremiyorum."

"Hiç denedin mi?" diye soruyor. "Tanrı bilir hangi nedenle, bu mülke ayak bastığın andan beri ondan hoşlanmadın."

"Bu doğru değil. Sadece adamı tanımıyorum."

"Neden onu tanımak zorundasın?" diye soruyor. "Sana onun iyi bir adam olduğunu söylüyorum. Rob da öyle. Annem de öyle. Ama sen

olmadığına ikna oldum."

"Ben asla-"

"Yardım edemem ama *bunun onunla bir* ilgisi olduğunu düşünüyorum." O tükürür Suçlama asit gibi. *Onun* kim olduğunu da açıklamak zorunda değil. Hepimiz biliyoruz. Rob, Mia, ben, pencerenin dışındaki kuşlar.

Ama Aleks Makarova'nın adı bu ailede pis bir kelime haline geldi.

Bu tepkinin beni ele vermemesini umarak hemen irkildim. Ne diyebilirim ki? Söyleyecek söz bulamıyorum. Ailem ve hayatımda bulunduğum en zor yer arasında sıkışıp kaldım.

"Bugün neredeydin Liv?" Mia fısıldıyor. "*Gerçekten neredeydin?*" Gözlerimi ona dikiyorum. "Sana zaten söyledim."

"Bence yalan söylüyorsun."

"Mia," dedi Rob temkinli bir şekilde, "bunu yapmayalım."

"Neden dışarı çıkmadan önce bize söylemedi, ha?" Mia Rob'a dönerek soruyor. "Neden her konuda bu kadar ketum davranıyor?"

"Belki de buraya döndüğümünden beri sahip olduğum tek şey yargı olduğu içindir!" Patladım. "Yirmi beş yıl boyunca bu ailede kimsenin kendi aklımı bildiğime güvenmediği gerçeğini nasıl fark etmedim bilmiyorum!"

Mia'nın ses tonu benimkiyle eşleşecek şekilde yükseliyor. "O... o... *yırtıcıya* karşı açıkça bir şeyler hissederken sana güvenmek zor!"

"Onu suçladığınız şeylerin hiçbirini yapmadığını söylüyor!"

"Tabii ki öyle diyecek Olivia! Hadi ama, bu kadar saf olamazsın." "Neden bana güvenemiyorsun?"

"Çünkü ona olan duyguların gözünü kör etmiş. Stockholm Sendromu gerçektir" diyor.

"Konuşmayı seven birisin."

Şüpheyi gözlerini kısma sırası onda. "*Bu* da ne demek şimdi?"

Seksenli yılların filmlerinde kimsenin inanmadığı bir seri katilin izini süren, raptiyeli kanıtlarla dolu bir duvarı işaret eden bir dedektif gibi delirmiş hissediyorum.

Nasıl göremez? Nasıl hiçbirini göremiyor?

"Benim durduğum yerden," diyorum, "durumlarımız o kadar da farklı değil. Sen burada Hargrove'un otelinde, onun sürekli gözetimi altında yaşıyorsun."

"Lanet olası kocanın bize yaptıkları yüzünden!"

"Koca" kelimesini ortaya atması garip bir şekilde yüzleştirici geliyor. Kuma bir çizgi çiziyor.

O ve ailem bir yanda, Donald Hargrove arkalarında acımasızca sırtlıyor.

Ve diğer tarafta ben, beni güvende tutacak tek kişi Aleks Makarova.

"İkinizin de biraz nefes alması gerekiyor," diye araya giriyor Rob. "Makarova Olivia'nın kocası değil. O bir kurban."

Mia derin bir nefes alır. "Biliyorum, ben... Kahretsin, özür dilerim Liv. Bunu söylememeliydim. Bu durum... Hepimiz için eşi benzeri görülmemiş bir şey. Hepimiz için zor. Bunun bizi ayırmasına izin veremeyiz."

Bu kadarına katılabilirim.

Yavaşça başımı sallıyorum ama bağırış çağırışları aklımdan çıkaramıyorum. Öfke hâlâ içimde çalkalanıyor ve bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor.

"Onun masum olduğunu düşündüğünü biliyorum," diye devam ediyor. "Ama masum olmadığına dair kanıtımız var, Olivia."

Rob'a doğru baktı ve o da ona katılmak için öne çıktı. İkisi bana karşı birleşti. Sanırım bunun provasını yaptılar. Ne söyleyeceklerini, nasıl söyleyeceklerini prova ettiler.

Bunun farkına varmak midemi bulandırıyor.

"Doğruyu söylüyor Liv," diyor ağabeyim. "Sana anlattığı hikâyeyi biliyorum: Donnie'nin ona komplo kurmaya çalıştığını. Ama tam tersi. Ona komplo kurmaya çalışan Makarova."

Başımı sallıyorum ve tartışmak için ağzımı açıyorum ama Mia konuşmama izin vermiyor. "Bak ufaklık, ne kadar zor bir durumda olduğunu anlıyorum. Belli ki sen onunla kafesteyken sana çok çekici davranmış. Ve sen onun çocuğunu taşıyorsun."

Şimdi elimi sıkıca tutuyor. Elimde olmadan ona sarılıyorum, bu kavgadan sağ çıkmak için aramızda yeterince geçmiş olup olmadığını umuyorum -ya da belki de "merak etmek" daha iyi bir kelime-.

"Sizin için zor olmalı," diye devam ediyor, "onun bebeğine hamile olduğunuzu bilerek suçlandığı şeyle uzlaşmak."

Başımı sallıyorum. Bu kadarı da doğru. "Bana bak Livvy," diye yalvarıyor.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum. Bana güven verici bir gülümseme veriyor.

"Biz arkanızı kollarız. Babamın bize her zaman ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Birbirinizi kollayın. Ne olursa olsun," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Aynen öyle. Rob ve ben senin için buradayız. Olmasa bile Bazen öyle görünse de bu doğru."

Bu tüm sorunlarımızı çözmiyor ama yine de sözleri içimi ısıtıyor. Beni kucaklıyor ve bunu istesem de - ne de olsa o benim kız kardeşim, kendi kanımdan, doğduğumdan beri en iyi arkadaşım - bir yanım hala onun dokunuşundan çekiniyor.

"Şimdi, hadi," diyor ayrıldığımızda. "Biraz gezelim."

"Arabayla mı?" Rob'a bakıyorum ama o çoktan benden uzaklaşıp kapıya doğru dönmüş.

"Evet," diyor. "Üçümüz." "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Ama Mia Rob'a o kadar odaklanmış ki sorumu duymuyor bile.

"Rob, arabayı girişe getirmesi için valeyi çağırır mısın?"

Başını sallayıp gözden kayboluyor, ama giderken gözlerindeki bulutlarla ilgili bir şey içimi biraz titretiyor.

Bu duyguyu bastırıyorum. Bunlar Rob ve Mia. Beni hep korudular. Şimdi de öyle yaptıklarına inanmak zorundayım.

Ve eğer ilişkimizi kurtarmanın bir yolu varsa, bunu hepimize borçluyum. Kendime, onlara, anneme, babama.

Mia odamdan çıkınca ben de onu takip ettim.

Aşağıya iniyoruz. Vale Rob'un arabasıyla bizi bekliyor. Bunca yıldır kullandığı bakır renkli Camry.

Arabaya binmek zaman makinesine binmek gibiydi. Mia ve ben her zamanki pozisyonlarımızı alıyoruz; o yolcu koltuğunda, ben arkada. Ama beni asıl tetikleyen koku oldu. Deri koltuklar yıpranmış ama aynı kokuyor.

Bana Rob'u hatırlatıyor, hala nasıl gülüneceğini bildiği zamanları.

Bana babamı hatırlatıyor, tüm bunların garip, anlaşılmaz bir rüya gibi görüldüğü günleri.

"Bu arabadan kurtulacak mısın Rob?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum. Bir bakıma, sadece içimin rahatlamasını istiyorum.

"Asla," diyor. "Bu yaşlı kızı elimden geldiğince uzun süre hayatta tutacağım. Ve bir kez beni bıraktığında, onu kulübeye koyacağım ve geceleri ziyaret edeceğim."

Eskiden olduğu gibi çılgınca sırtıyor ve eğer o gülümsemeye bakıp içimi ısıtmasına ve arabasının kokusunun içimi doldurmasına izin verirsem, o zaman her şey yolundaymış gibi davranabilirim.

Her şeyin yoluna gireceğini.

Telefonumu elimde döndürüyorum ve radyoda bilmediğim bir şarkıya eşlik ediyorum. Çok uzun zamandır ilk defa hayatım normale yakın bir şeymiş gibi geliyor.

Rob, Cedar Crest Memorial Hastanesi'nin otoparkına girdiğinde vücudum gerginlikle gerilerek ayağa kalkıyorum.

"Neden hastanedeyiz?" Telaşla sordum.

Mia koltuğunda dönüyor ve bana alıştırılmış, rahatlatıcı bir gülümseme veriyor. "Seni kontrol ettirmenin zamanı geldi Liv. Hamileliğin... İşlere yardımcı olduğundan emin değilim."

"Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Muhakemenizi bulandırıyor, sadakatinizi bölüyor. Bence bu dikkat dağınıklığı ortadan kalktığında Makarova'nın neden sonsuza dek ortadan kaldırılması gerektiğini anlayacaksın."

Panik beni felç ederken gözlerim büyüyor. Karnımda bir kıpırtı hissediyorum. Gerçek bir hareket hissetmek için henüz çok erken ama o anda içimdeki çocuğun hayatta kalmak için savaştığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Sen... sen benden..." Kelimeleri bile söyleyemiyorum.

"Bize güveniyorsun, değil mi?" Mia soruyor. "Seni seviyoruz, ufaklık. Sana yardım etmek istiyoruz. Bu bebek... seni sadece ona bağlayacak. Ve bir kez ortaya çıktığında, bunun ne kadar büyük bir yük olduğunu anlayacaksın."

"Rob," diye nefes alıp kardeşime dönüyorum. "Rob, lütfen-"

"Daha çok erken Liv," diyor ama gözlerime bakmayı reddediyor. "Bunu erken yapmak geç yapmaktan iyidir. Ama merak etme, yolun her adımında yanında olacağız. Biz senin aileniz."

ALEKS

Demyan, "Eşit bir paylaşımı kabul etmemizi istiyorlar," diye mırıldandı.

Gözlerimi deviriyorum. "Yunanlılar bunu alacaklarını düşünüyorlarsa kafaları güzel demektir." "Ben de aynı fikirdeyim."

"Toplantıyı iptal et," dedim ona. "Açıklama yok, yeniden planlama yok, sadece bırak. Mesajı alacaklardır."

"Müzakereleri bekliyor olacaklar."

"Ama bir kralla pazarlık yapmazsın," diye homurdanıyorum. "Sana ne verirse onu alırsın ve onun yerine taşaklarını kesmediği için ona teşekkür edersin. Bu sık kafalılar küçük çaplı ve iyi bir fikirleri olduğu için şanslılar. Ama böyle bir anlaşmada yarı yarıya anlaşacağımı düşünüyorlarsa, Bratva'yı o kadar da iyi tanımıyorlar demektir."

"Altmış kırk mı?"

Bir an düşündüm. "Onlara yetmiş otuz teklif edeceğimizi söyle. Ama bu sinir bozucu küçük küstahlık gösterisinden sonra seksen yirmi verdiğim için şanslılar."

"Bundan hiç hoşlanmayacaklar, şef."

"Ya bundan hoşlanmayı öğrenirler ya da şehrimden yok olurlar. Seçim onların."

Demyan başını sallar. "Anladım patron." Bu tür ruh hallerine girdiğimde nasıl olduğumu bilir. Kimseye acımam. "Telefonun çalışıyor."

Masanın kenarında titreyen telefonuma bakıyorum ve arayanın kimliğine bakmadan telefonu açıyorum.

"Öyle mi?"

"Aleks?"

Hemen kaskatı kesiliyorum, Olivia'nın ses tonunu algıladığımda vücudumdan aciliyet akıyor. Çaresiz ve korkmuş. Panik içinde.

"Sorun nedir?" Yumruğum masamda sıkılı olmasına rağmen sakince soruyorum.

Demyan çıkmak üzereydi ama geri dönüp kapı aralığında oyalandı.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

Gerçekten acil olmadıkça aramazdı. Çok gururlu, çok inatçı. Kim bilir bundan sonra ne olacak diye göğsüm sıkışıyor.

"Konuş benimle."

"Cedar Crest Memorial'dayım," diyor sesi titreyerek. "Şu anda yalnızım ama Rob ve Mia hemen dışarıdalar. Annem de burada ve-"

"Olivia," diye araya giriyorum, "orada başka kimin olduğu umurumda değil. *Sen* ne sikime

Orada mı?"

"Sanırım... Sanırım beni almak istiyorlar..."

"Neyi alayım?"

"Kürtaj," diye nefes alıyor. Bu kelimeyi sanki dile gelmiş en iğrenç şeymiş gibi söylüyor.

Öfke ateş gibi içime akıyor, uzuvlarımı çıra gibi yakıyor, beni anında tüketiyor. Tek yapabildiğim sessiz bir öfkeyle hırlamak. Kelimeler şu anda beni aşılıyor. Sadece içinde yanmak istiyorum.

Bir hıçkırığı bastırır. "Beni dinlemiyorlar. Bebekten kurtulmanın bana yardımcı olacağını düşünüyorlar. Benim... Benim için endişeleniyorlar... Siktir. Beni almaya gelebilir misin?"

"On dakikaya oradayım."

Veda etmeden telefonu kapattım ve kapıya yöneldim.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Demyan aceleyle soruyor. O da yanıma geliyor.

"Orospu çocukları," diye hırlıyorum, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. Olivia'ya zamanında gidebilmek için odaklanmam gerekiyor, her ne kadar tek yapmak istediğim

Elime geçen her Şeyi kırıyorum. "Onu Cedar Crest Memorial'da tutuyorlar."

"Hastane mi?"

"Donald Hargrove'un hayırsever olduğu hastane," diye tükürdüm. "Onu kürtaja zorlamaya çalışıyorlar."

Demyan gıcırdayarak duruyor ve o zaman ona birkaç Şey söylemeyi unutmuş olabileceğimi fark ediyorum. "Az önce söylediğini düşündüğüm Şeyi mi söyledin?"

"Hamile," dedim ona. "Fazla zamanımız yok. Bir ekip oluşturmamız gerekiyor."

Demyan afallıyor ama ciddi olduğumu anlıyor. Haberleri sindiriyor ve devam ediyor. "Ne kadar büyük?"

"Dört mürettebat. En az kırk kişi. İçimi şansa bırakmayacağım." Demyan başını salladı ve beni takip etti.

Ana fuayede ayrılıyor. Cep telefonumu bazı arkadaşlarımla koordine olmak için kullanıyorum.

Demyan diğerlerini arkada toplarken.

İki dakika içinde yarım düzine cip, tıka basa dolu bir şekilde garaj yolundan kükreyerek ıktı. Geri kalanlar Demyan'la birlikte fuayede bana katıldılar.

"Ciplere binin," diye emrediyorum Demyan'a ve ekibi nöbetçi kulübelerinden tepinerek çıkarken. "şimdi yola ıkıyoruz. Protokol, kuşatmak ve kontrol altına almak. Talimatlarımı bekleyin."

"*Da*, Don Makarova!" her bir Bratva erkeği hep bir ağızdan koro halinde bağırıyor. Sesleri gök gürültüsü gibi patlıyor.

Ben öndeki arabanın direksiyonuna geçerken Demyan yolcu koltuğuna atlıyor. Karavanı garaj yolundan geçirip siyah elik kapılardan dışarı çıkartıyorum.

Otoyola doğru hızla ilerlerken bana döndü. "Hamile olduğunu söylemeyi nasıl unuttun?"

"Hargrove'un arazisinde olduğunu ancak o zaman öğrendim." "Ve onu orada bırakmayı mı seçtiniz?" diye sorar.

"Sonunda beni seçeceğini biliyordum."

"Nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Buna sezgi diyebilirsiniz."

Caddelerde uçuyorum ve dur işaretlerinden geçiyorum. Olivia'ya ulaşmak dışında hiçbir şey umurumda değil. Bu şehirdeki herhangi bir polisin beni kenara çekmeye çalışmasına cesaret ediyorum. Kadınıma ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Benim kadını. Bu düşünce o kadar doğal, o kadar içgüdüsel ki, zar zor fark ediyorum. Anahtarın ne zaman döndüğünden bile emin değilim.

Çocuğumu taşıdığını öğrendiğim an mıydı? Ondan önce mi? "Aklında bir strateji var mı?" Demyan soruyor.

"Kanatlan."

Sırıttırıyor. "En sevdiğim strateji türü."

Hastanenin hemen dışında, oraya hiç park etmemem gerektiğini düşündüren çift çizgiler üzerine park ediyorum. Bu dünyadaki diğer her şey gibi, onlar da cehenneme gidebilirler.

Cipten atlayıp arka girişten hastaneye giriyorum. Demyan birkaç dakika sonra Bratva adamlarından oluşan bir birlikle arkamdan geliyor.

Bana yetişmek için koşuyor. Yüzümdeki gerginliği siliyorum ve yardım masasına doğru ilerliyorum. Birkaç sıradan sorudan sonra Olivia'nın tutulduğu kata çıktım.

Uzaklaşıyorum ve Demyan'a işaret ediyorum. "Adamları sekizinci kata götürün. Olivia'nın odasının yanında bitişik bir oda var. Şu anda boş. Adamlar dağılırken ben oraya gireceğim. Bu şey patlarsa hazır olmalarını söyle."

"Bir hastanede ateş mi açacaksınız?" Demyan soruyor.

"Karımı ve çocuğumu buradan canlı çıkarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Demyan başını sallıyor ve geri çekilir.

Sekizinci kata çıkıyorum. Tabelalar buranın hastanenin özel kanadı olduğunu gösteriyor. Donald Hargrove'un adı her plaket ve levhada yazıyor.

Olivia'nın 814 numaralı odada olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmiyor. Kapısı kapalı olan iki odadan biri ve insanların vızır vızır girip çıktığı tek oda.

Uzun boylu, asık suratlı bir doktor Olivia'nın odasından çıkarken bir sonraki odaya, #813'e giriyorum.

Bu ünite Olivia'ninkine arada bir kapı ile bağlı. Kulağımı dayıyorum ve diğer taraftan bir ses gelmeyince hafifçe iterek açıyorum.

Dar aralıktan yatak görünüyor. Olivia, üzerinde gri bir hastane önlüğü ve yüzünde perili bir ifadeyle oturmaktadır.

Yüzü solgun ve gözleri kocaman. Sanki birinin koşup onu kurtarmasını bekliyormuş gibi odanın içinde etrafına bakınıyor.

Sanki koşup onu kurtarmamı bekliyormuş gibi.

Kapıyı açıp yoluma çıkmaya cüret eden herkesi biçme isteğime karşı koyuyorum. Beklemek daha iyi olacak. İzlemek.

Biri görüş alanıma giriyor. Olivia'nın annesini aylar önce evindeki o günden hatırlıyorum.

"Tatlım, endişelenme," diyor annesi, saçlarını geriye doğru düzelterek. "Her şey yoluna girecek."

Olivia haklıydı. Ailesi onu buna zorluyor. Kendi annesi bile. Eğer birlik olurlarsa, hepsinin aynı fikirde olduğunu gösterirlerse, Olivia'yı onun için en iyisini bildiklerine inandırabileceklerini düşünüyorlar.

Ama gözlerindeki yeni kararlılığı görebiliyorum. Olivia çocuğumuzu yok etmelerine izin vermeyecek. Daha da önemlisi, ben de öyle.

"Bana bunu yaptırırsan nasıl iyi olacağım? Anne, bu bir kürtaj. Sen onlara inanmıyorsun bile."

"Tecavüz vakalarında yaparım, tatlım."

"Ben tecavüze uğramadım!" Olivia neredeyse çığlık atıyor.

"Onunla çok uzun süre birlikte oldun. Sempatik olman çok doğal. Bu onun sana yaptığı şeyin günahını değiştirmez."

"Sen de mi?" diye inliyor Olivia. "Anne, ben çocuk değilim ve beynim yıkanacak kadar saf değilim. Bunu yapmak istemiyorum."

"Ağabeyin ve kız kardeşin düşünüyor-"

"Siktir et onları," diyor, bacaklarının üzerine atılmış beyaz çarşafları geriye iterek. "İkisini de sık."

"Olivia!"

"Ciddiyim anne. Eğer bana bunu yaptırırlarsa, onları asla affetmem. Ve seni de asla affetmeyeceğim."

Annesinin yüzünü göremiyorum ama omuzlarının nasıl çöktüğünü fark ediyorum. Yenilgi. Kadının her yerinde bu yazıyor.

"Tatlım-"

"Olivia." Kız kardeşinin sesi havayı yarıyor. Kendinden emin ve kontrollü adımlarla odaya giriyor.

Bulduğum noktadan yüzünü profilden görebiliyorum. Yüz ifadesi acımasız ve kararlı. "Doktor birkaç dakika içinde odayı hazırlayacak," diyor. "Anestezi uygulayacaklar ve-"

"Mia, bana bak," diye araya giriyor Olivia. Bu kez sesi titremiyor. "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni korumaya çalışıyorum tatlım," diyor. "Bu bebeği doğuramazsın. Onun çocuğunu doğuramazsın."

"Suçlu olduğuna inanmıyorum."

"Bu sadece kendine söylediğin bir yalan çünkü onun yaptığına inanmak istemiyorsun," diye alay ediyor Mia. Ses tonu ikna ediciydi. Elbette öyle - söylediği her iğrenç yalana inanıyor. "Donnie bu davayı tamamen açığa çıkaracak. O canavarla yasal olarak evli olman yeterince kötü, ama en azından bir evlilik örtbas edilebilir. Bir bebeği saklayamayız. Ve inan bana, aşkım, bu kadar tanınmak istemezsin."

"Siktir git," diye tıslıyor Olivia ve içimde bir gurur kabarması hissediyorum. "Benden daha iyi bildiğini düşündüğün için siktir git."

Mia irkildi ama sertleşti ve yüzünü tekrar demir haline getirdi. "Bu durumda, evet."

"Rob nerede?"

"Koridorda Donnie'yle konuşuyor." "Donnie'yi mi getirdin?!"

"O bu hastane için bir hayırsever, Liv. Senin mahremiyetin olsun diye tüm katı boşalttı-"

"Kendi ailem hayatımı mahvederken."

"Seni kurtarmaya çalışıyoruz Olivia," diye tekrarlıyor Mia artan bir hayal kırıklığıyla. "Sadece onunla bu kadar derin bir ilişki içinde olduğundan hiç şphelenmemiştim."

"Bu bebeği istiyorum."

"Sen sadece bildiğini sanıyorsun," diyor. O kadar tepeden bakıyor ki Olivia'nın adına öfkeyle hırlamamak için kendimi zor tutuyorum. "şu anda öyle görünmediğini biliyorum ama seni korumaya çalışıyorum Liv. Seni hayatını mahvetmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Tam müdahale etmek üzereydim ki anne tekrar konuştu. "Mia..."

İkisi de kadına doğru döner.

"Bunu yapamayacağını söylüyor."

"Anne, hadi ama," diye iç geçiriyor Mia sabırsızca. "Rob ve ben bunun neden gerekli olduğunu açıkladık. Hem siyasi hem de başka türlü sonuçlarını biliyorsun-"

"Her şeyi gayet iyi biliyorum canım," diyor başını sallayarak, sonra gözleri Olivia'nınkilere kayıyor. "Ama ona bir bak. Aklı başında. Ne söylediğini ve ne istediğini biliyor. O bunu istemiyor. Bence onu zorlamamalıyız."

"O zaman sen de doğru dşnemiyorsun."

Olivia acı acı güler. "Olayları senin gibi görmeyen herkes doğru düşünemiyor mu? Ağzından çıkanı kulağın duysun, Mia!"

Mia Olivia'yı görmezden gelir ve dikkatini annesine verir. "Torununun babası bir tecavüzcü ve pedofil. Bu bebek için istediğin bu mu? Kızın için?"

"Ben-"

"O bir tecavüzcü değil ve o lanet bir sübyancı da değil!" Olivia ağlıyor. Sesi beni şaşırtıyor.

Ve bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Odanın ana kapısı tekrar açılır ve Rob ile Hargrove içeri girer.

"Neler oluyor?" Rob telaşla sorar.

Mia kardeşine dönerek, "Annem bunun artık iyi bir fikir olmadığını düşünüyor," diyor.

Olivia kardeşine döner. "Rob, bana bunu yaptırma."

"Sevgilim," diye mırıldanır Donald, "korktuğunu biliyorum..."

Sesi şefkatli, sempatik. Ama öfkemi betona dönüştürüyor. Onu şu anda ellerimle öldürebilseydim, her anından zevk alırdım.

Yatağının yanına doğru süzülüyor. Eğer ona dokunmaya çalışırsa, kendimi dizginleyemeyeceğim. Elini ona doğru uzatıyor ama tam temas edecekken kadın geri çekiliyor ve adam elini usulca cebine sokuyor.

"Ama bana güvenmelisin Olivia. Makarova'ya karşı çok büyük kanıtlarım var. Onu uzun süre hapiste tutacak kanıtlar."

"O senin yakalayabileceğin türden bir adam değil," diye hırlıyor.

Her şeye rağmen gülümsüyorum. *Benim kadını. Dişi aslanım. Kraliçem.*

"Kaçsa bile ülkeye geri dönmesine asla izin verilmeyecek. Bunu göreceğim."

"Onu buradan kaçırabileceğinizi düşünüyorsanız, benim düşündüğümünden daha da hayalperestsiniz demektir," diyor. "Bunların hiçbirini kabul etmeyi reddediyorum."

"Bunun için bize sonra teşekkür edeceksin Olivia," diyor o fazla nazık, fazla şefkatli sesiyle. Ama niyeti açık, bu pazarlığa açık değil.

"Donald, lütfen," diyor Olivia'nın annesi, öne çıkıp kızının elini tutarak. "O bunu yapmak istemiyor. Vicdanen ben de bunu destekleyemem."

"Bu saçmalıkla işim bitti," diyor Olivia aniden, bacaklarını yataktan aşağı sallayarak. "Ben buradan gidiyorum."

Ama daha iki adım bile atamadan Hargrove onunla kapı arasına girer. "Lütfen bunu yapma Olivia. Sadece sana yardım etmeye çalışıyoruz."

"Bırak. Me. Geçmeme izin ver," diye hırlıyor Olivia, sanki onun yarısı kadar bile değilmiş gibi gözlerinde şiddetle ona bakıyor.

"Korkarım bunu yapmanıza izin veremem."

Bu saçmalıktan bıktım artık. Kapıyı iterek açtım ve varlığımı göstererek içeri girdim. Silahımı çekmeye bile zahmet etmedim.

Ama beni gördüğü anda Rob silahını kafama doğrulttu.

Hargrove'un gözlerinde bir panik parıltısı görüyorum, sonra onu kendine özgü sakinliğiyle değiştirmeyi başarıyor. "Muhafızlar!" diye sesleniyor kapıdan.

İki koruma da silahlarını çekmiş bir halde beceriksizce mekâna dalıyor. Hargrove şimdi çok daha rahat görünüyor.

"Bay Makarova," diye içtenlikle selamladı. "Bugün buraya davet edildiğinizi sanmıyorum."

Herkesin yüzünde korku ve panik maskesi vardı.

Olivia'nınki hariç.

Bana sanki ikinci kez gelecekmişim gibi bakıyor.

"Aslında bu doğru değil," diyor Olivia. Odayı geçip tam yanımda dururken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Onu ben davet ettim."

OLIVIA

Mia bana döndüğünde ağzı açık kaldı. "Ne yaptın sen?"

"Ben mi?" diye tereddüt ediyorum, ablama yeni gözlerle bakıyorum. "Bunu *sen* yaptın Mia. Dinlemeyi reddettin. Bana başka seçenek bırakmadın."

"Yani *onu* aradın mı?"

"Beni dinleyen tek kişi o."

"Tatlım," diyor annem, gözlerinde yaşlarla bana bakarak. "Tatlım... Çok özür dilerim. Ben... Ben bu işe hiç başlamamalıyım."

Mia anneme kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Onun yerine Hargrove'a bakıyor ve talimatını bekliyor.

Kız kardeşim ne zaman böyle biri oldu? Bir erkeğin ona ne yapacağını, nasıl hissedeceğini söylemesini bekleyen bir kadın?

Ama sonra yüzüne baktığımda fark ediyorum: *O da benim için aynı şeyi düşünüyor.*

"Neden sadece konuşamıyoruz?" Törpülüyorum. "Açıkça ve dürüstçe? Neden beni kandırmak zorundaydın?"

"Bunca zamandır şeffaf davrandığını mı söylemeye çalışıyorsun Olivia?" Mia iğrenç bir şekilde alay ediyor, kendi ihanet duygusu parlıyor. "Tüm bu süre boyunca onunla iletişim halindeydin ve bu konuda yalan söyledin. Hem de yüzümüze karşı!"

"Çünkü beni bunun için yargılayacaktın. Şu anda yaptığın gibi!"

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?" diye patladı. "Evimize geldi ve Rob'u dövdü. Beni ve altmış üç yaşındaki annemizi bantladı! Seni *kaçırdı*, Olivia! Ve sen sanki o senin kurtarıcınmış da biz düşmanmışız gibi onun yanında duruyorsun."

"Çocuğumu aldırmaya çalıştın!" Ben de hemen karşılık verdim. "Nasıl ahlaki üstünlüğe sahip olduğunu iddia edebilirsin?"

"O bir canavar!" Mia, sesinin öfkeyle titrediğini söylüyor.

Aleks ellerini kaldırır. "Şu anda silahlı olan ben değilim."

İtiraf etmeliyim ki, yüzüne doğrultulmuş bu kadar çok silah varken, son derece rahat görünüyor. Odada dolaşan gerilimden bu kadar etkilenmediğini görmek biraz sinir bozucu.

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, Rob silahını indiriyor.

"Rob!" Mia telaşla söylüyor. "Ne yapıyorsun?"

Onu görmezden geliyor. "Donald, adamlarına silahlarını indirmelerini söyle."

"Pardon?" Hargrove diyor. Bir an için sakinlik maskesi düşüyor ve gözlerinin ardında bir şey görüyorum. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum -korku, öfke, ikisinin yabancı bir kombinasyonu- ama ortaya çıkar çıkmaz kayboldu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Robbie. Belinde bir silah var."

"Farkındayım ama bir kez bile elini uzatmadı."

"Robert-"

"Adamlarına silahlarını bırakmalarını söyle. Kız kardeşim onun yanında duruyor," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak. "Biri ateş açarsa ne olacağını sanıyorsun?"

Hargrove'un dinlemek istemediğini söyleyebilirim. Gözleri kararıyor ama başını muhafızlarına doğru sallıyor.

Bir an daha tereddüt ederler. Sonra silahlarını tekrar yanlarına bırakıyorlar.

"Nasıl istersen, dostum. Ama gitmiyorlar," diye iç geçiriyor Hargrove.

Aleks sadece sırıtıyor. "Silah tehdidi olmadan bu kadar eğlenceli olmazdı."

"Kimi seçtiğine bir bak Olivia," diye tıslıyor Mia, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Şiddet onun için ikinci doğa. O yumruklarıyla konuşan bir canavar."

Ona başımı sallıyorum. "Onu seçmiyorum Mia. Çocuğumu seçiyorum. Ve beni buna sen zorladın. Hepiniz."

Kendinden utanacak kadar erdemli olan tek kişi annem.

"Onu seçersen pişman olursun Olivia," diyor Mia bana doğru ilerleyerek.

Aleks sanki odadaki tehdit Mia'ymış gibi bana sarılıyor. Herkes fark ediyor.

Mia ona başını sallar. "Oh, şimdi de kahramanı mı oynayacaksın, ha, sert çocuk? Onun parlak zırlı şövalyesi gibi mi davranacaksın?"

Aleks, "Yaşlı bir adam ve onun kandırılmış yardımcılarıyla başa çıkmak için zırha ihtiyacım yok," diye yanıtlıyor.

Hargrove'un yüz ifadesi değişmiyor ama kaybolmadan önce bir milisaniye boyunca kaşlarını çatıldığını fark ediyorum. Derimi yüzen o insanlık dışı parıltı. "Bana istediğın kadar hakaret edebilirsin Makarova. Bu yaptığın şeyi değıştirmez."

"Mükemmel bir nokta. Ben ne yaptım, Hargrove?" Aleks kayıtsızca sordu. "Söyle bana. Elinde bir sürü kanıt var. Neden hepsini tüm odanın duyması için ortaya dökmüyorsun?"

Bu bir meydan okuma. Rob bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyor. Gözleri Hargrove'dan Aleks'e ve tekrar geri dönüyor.

Ancak ailemi gerçeğe ikna etmek için bir konuşmadan daha fazlası gerekeceğini biliyorum.

"Sana hayatlarını mahvettiğın kızların isimlerini verebilirim," diyor Hargrove. "Ama onları zaten hatırlamazsın."

"Yine yanlış anladığın bir şey daha, seni hasta herif," diyor Aleks. "Bir yüzü asla unutmam."

"Belki, ama kabul edelim: bu kadınları insan olarak görmüyorsunuz, değil mi?" diye düşünüyor. "Onları saygıya ya da nezakete layık görmüyorsunuz. Onları sadece ahlaksız şehvetlerinizi kovmak için kullanıyorsunuz."

Hargrove'un küçümsemesi ikna edici. Aleks'i suçladığı her şeyi gerçekten yapmış olsaydı, onlar hakkında bu kadar acımasızca dürüst olur muydu? Bu kadar açık sözlü olur muydu? Bir psikopatın ne kadar psikopat olduğunu bilmesi mümkün mü?

"Ve tüm bunları biliyorsun çünkü...?"

"Vaftiz kızım-"

"Ah vaftiz kızı," diye araya giriyor Aleks. "Söyle bana Hargrove: Adı ne?"

Alay ediyor. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi. Seni ele verdiği için onu bulup öldürebilesin diye mi? Düşündüğün kadar aptal değilim, dostum."

"Kız kardeşimi planlarının dışında bırak Makarova," diye araya giriyor Rob. "Bu her zaman seninle benim aramdaydı."

Aleks Rob'a döner. "Ben de senin için her şeyin Jennifer'la ilgili olduğunu sanıyordum. Olivia sana Jennifer'dan bahsetti, değil mi?"

"Onun adı Isabella," diye homurdanıyor. "Ve kız kardeşim senin hikâyene inandı diye ben de inanacak değilim."

"Rob," diye itiraz ettim, "onunla konuştum ve-"

Kardeşim beni susturmak için elini kaldırdı. "Hayır! Onu tanıyorum. Isabella'yı tanıyorum."

"Sen onun nasıl biri olduğunu biliyordun. O asla gerçek değildi Rob," diye fısıldıyorum, ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum ki daha az acı versin, tabii böyle bir şey mümkünse. "Hayal ürünü bir karakterdi. Her zaman gidecekti."

"Sana inanmıyorum," diyor Rob. "İkinize de."

"Onu bana getirmen şaşırtıcı mı?" Aleks tersledi. "Kendi kız kardeşine yanlışla doğruyu ayırt edemeyen beyinsiz bir çocuk gibi davranıyorsun."

"O her zaman saf olmuştur," diye araya giriyor Mia. "Bunu biliyoruz çünkü onu senden daha uzun süredir tanıyoruz. O bizim küçük kız kardeşimiz."

Çenem taze bir acıyla sıkılıyor. "Ama ben seninle büyümedim, değil mi? Yalnız büyüdüm. İkiniz dışarıdaydınız, ergenlikle meşguldünüz. Beni gerçekten tanıyan tek kişi babamdı. Ve ikinizin beni bir kafese kapatmaya çalışmanızdan utanırdı."

"Kafes mi?" Mia ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Seni korumaya çalışıyoruz Liv!" "Kendimi koruyabilirim, teşekkürler."

"Dur, lütfen!" Annem haykırıyor. Gözleri hüznle doluydu ama ne Aleks'e ne de Hargrove'a odaklanmıştı. Mia, Rob ve benim aramda gidip geliyor.

Acaba aramızdaki çatlakların derinleştiğini ve genişlediğini görebiliyor mu? Geçilemez hale geliyor. Görüyor olmalı. Teninin solgunlaşmasının ve parmaklarının titremeye başlamasının aklıma gelen tek açıklaması bu.

Ama yine de ilerliyorum. Artık geri dönüş yok.

"En küçükleri olduğumu biliyorum. Ailenin bebeği olduğumu biliyorum. Ama artık çocuk değilim. Ben bir yetişkinim ve kendi aklımı biliyorum. Kendi fikirlerimi oluşturabilirim ve ne istediğimi biliyorum."

"Öyle mi? Ne zamandan beri?" Mia soğuk bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Bu aileden biraz uzaklaştığımdan beri," diyorum. "Sizin seslerinizi duymayı bırakıp kendi seslerimi duymaya başladığımdan beri."

"Ah, Tanrı aşkına..." diye mırıldanıyor gözlerini hırçın bir şekilde devirerek.

Şu anda söylediği ve yaptığı her şey sırtıma saplanmış bir bıçak gibi geliyor. Ama artık taviz vermeye niyetim yok. Geri adım atmaya niyetim yok. Babam öldükten sonra, kafamın içindeki ses o oldu.

Ve sonunda bana vurdu...

Bundan bıktım.

"Lütfen kızlar," diyor annem, "kavga etmeyin. Babanın her zaman ne dediğini hatırlıyor musun? Birbirinizi kollayın-"

"Ben de bunu yapmaya *çalışıyorum!*" Mia patladı. "Senin aptal kızının gidip onu evimizden kaçıran adama aşık olması dışında!"

Oda ölüm sessizliğine bürünüyor. Kendi kalp atışlarımın göğsümde şiddetle çarptığını duyabiliyorum. Şu anda kendimi o kadar kırılgan hissediyorum ki milyonlarca farklı parçaya bölünüp yarı kapalı panjurlardan içeri süzülen güneş ışığında uçup gidebileceğimi düşünüyorum.

Aleks yanımda gergin. Bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değilim. Yüzüne bakmaya korkuyorum. Orada göreceklerimden korkuyorum.

Küçümsemek mi?

İlgisizlik
mi?

Tahriş mi?

"Bu iş yeterince uzadı," diyor Hargrove sonunda. "Buna bir son vermenin zamanı geldi."

Bakışlarını bana çevirdi. "Ailen seni seviyor, Olivia. Sadece güvende olmanı istiyorlar. Seni güvende tutabilirim. *Hepinizi* güvende tutabilirim."

Yaklaşmaya çalışıyor ama Aleks kolumdan tutup beni arkasına çekiyor. "Ona doğru bir adım daha atarsan o sefil hayatına son veririm."

Her şey bir anda kaosa dönüşüyor. Mia çığlık atıyor, Rob kükrüyor, Aleks hırlıyor, Hargrove ve adamları kükrüyor, yaklaşan şiddetin kokusu arttıkça artıyor ve acaba bir tür korkunç sona doğru durdurulamaz bir şekilde savruluyor muyuz diye merak ediyorum...

Ve sonra, tüm bunların arasında, annemi görüyorum.

Ona bakan tek kişi benim. Yüzünün nasıl solgun ve kül rengi olduğunu fark eden tek kişi.

"Anne?" Sesim az çıkıyor. Kargaşanın içinde kayboluyor. Ama annem beni duyuyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hemen haklı olduğumu anlıyorum: kötü bir şey geliyor.

Ama benim düşündüğüm şekilde değil.

Sol tarafı taşa dönmüş gibi kaskatı kesilir. Yüzü çöküyor, omzu çöküyor, bacağı sert bir şekilde tutuyor.

Diğerlerinin bağırışları öyle bir gürültüye dönüşüyor ki sesleri kulaklarımda çınlıyor, birbirlerinden ayırt edilemiyor, sadece bir daha asla bastırılamayacak bir öfke karışımı çalkalanıyor.

"Anne!" Aleks'in elinden kurtulup ona doğru koşarak ağlıyorum.

Yere yığılıyor, ama kafasını çarpmasını engellemek için tam zamanında ona ulaşmayı başarıyorum.

Bir şeylerin ters gittiğini ilk fark eden Rob olur. Anladığında da koşarak diğer tarafına gitti. Birlikte onu soğuk fayans zemine indirmeye yardım ettik.

Gözleri titriyor ama benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Anne," diye nefes alıp onu sarsıyorum. "Anne, anne, beni dinle-"

Elini kaldırmaya çalıştı ama çok ağırdı. Ben de onun için kaldırdım ve tıpkı onun yapmaya çalıştığı gibi yanağıma dayadım.

Arka planda birinin doktor çağırdığını duyuyorum. Ama bir şeylerin ters gittiğini bildiğim gibi, doktorun da zamanında gelemeyeceğini biliyorum.

Çok geç olacağını biliyorum.

Ağzı açılıyor ve kelimeler oluşturuyor. Onları yakalamak için başımı eğiyorum.

"Üzgünüm..."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Üzülmeni gerektirecek bir şey yok. Anne, sadece benimle kal. Lütfen."

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Senin... baban..."

"Henüz değil," diyorum ona. "Onunla tanışman için henüz çok erken." "Onun ne yaptığını hatırla..."

Sanki acıya dayanamayacakmış gibi biraz soluk soluğa kalıyor. Sonra onun Elim gevşiyor ve yanağımdan düşmesine izin

veriyorum. Gözleri açık kaldı.

Ama annem öldü.

ALEKS

Kardeşleri annesinin cesedinin etrafında toplanırken Olivia başını kaldırıp bana bakıyor.

Gözlerindeki bakış daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Öyle bir keder ki, sizi yok edeceği korkusuyla içinizden atamıyorsunuz.

Kardeşleri annelerinin cesedinin yanında kalıyor ama o yavaşça kalkıp bana doğru yürüyor.

Kararını verdi.

Elini tutuyorum ve odadan birlikte çıkıyoruz.

Hargrove'un takip edeceğini biliyorum. O yüzden peşimizden bağırdığında hazırlıklı olacağım.

"Bekle!" diye bağıırır. Adamları silahlarını çekerek etrafında toplandı. Yüzüme doğrultulmuş silahlardan oluşan bir orman.

Olivia'yı arkamdan itiyorum. Ona elini bile sürmesine izin vermeden önce ellerindeki son kurşunu da yiyeceğim.

"Gerçekten buradan onunla çıkmaya izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Hargrove hırılıyor.

Olivia'yı kapattığı hastane odasına doğru bakıyorum. Ailesi hâlâ içeride, sanki bütün bunlar onların suçu değilmiş gibi ölü annelerinin etrafında kümelenmişler.

"Artık sadece biz varız Hargrove," diyorum. "Numara yapmayı bırakabilirsin. İnsanların senin iyi bir yardımsever olduğunu düşündüğü gibi davranmana gerek yok."

"Numara yapan sensin. Olivia, sevgilim," diyor taktiğini değiştirerek, "buraya geri gel. Seni ondan koruyabilirim."

Cevap vermiyor. Sadece arkamda duruyor, dağılmamak için elinden geleni yapıyor.

"Onu diğerlerine yaptığın gibi manipüle edemezsin Hargrove."

"Nedenmiş o?" diye tersliyor. "Ona ilk sen ulaştığın için mi?"

"Çünkü o senden bir mil daha zeki ve güçlü." "Ne kadar dokunaklı," diye tükürür.

"Bu hastaneden çıkmamıza izin vereceksin," diyorum ona sakince. "Karşılığında ben de senin hayatını bağışlayacağım. Bugünlük."

Bana ters ters bakıyor. "Gerçekten böyle bir teklif yapabilecek bir konumda olduğunu mu sanıyorsun?"

"Neden yapmayayım?" Ben soruyorum. "Üstün olan benim."

"Bu gerçek mi?" diye küçümseyerek gülüyor. "Ne yani, onu bir canlı kalkan gibi önüne mi atmayı planlıyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bunu planlıyorum."

Parmaklarımla ince bir işaret yapıyorum ve hemen adamlarım kapıların, koridorların ve asansör boşluklarının arkasından beliriyor. Olivia ve benim etrafımda birleşiyorlar, Bratva askerlerinden oluşan bir duvar o kadar kalın ki Hargrove'un bize ulaşma şansı olduğunu düşünerek kendini kandırmasına imkân yok.

Durumu ne kadar hafife aldığını fark ettiğinde gözleri faltaşı gibi açılır.

"Eğer dövüşmek istiyorsan, dövüşebiliriz," diyorum ona. "Ama bunun içeride az önce ölen kadına karşı pek saygılı bir davranış olduğunu sanmıyorum. Sanırım müstakbel kayıinvaliden."

Olivia'nın arkamda irkildiğini hissediyorum.

Öfkeyle gözlerini kısar. "Seni piç kurusu."

Kıkırdıyorum. "Bana daha kötüler de söylendi. Biliyor musun, bu küçük buluşma aydınlatıcı oldu. Ama bir dahaki sefere karşılaştığımızda konuşmaya pek ilgi duyacağımı sanmıyorum."

"Dikkatli ol Makarova," diye öfkелendi. "Kiminle uğraştığınızı bilmiyorsunuz."

"Aslında, bunu tersinden anladınız. Araştırmanızı yapmış olsaydınız, en başta bana komplo kurmaya çalışmazdınız. İnsanlar daha azı için öldüler."

Ona sırtımı döndüm ve Olivia'yı elinden tuttum. Adamlarım arkamızı korurken onu asansöre doğru götürüyorum.

Demyan hastanenin önünde rölantide duran bir arabada bizi bekliyor. Olivia'nın arka koltuğa geçmesine yardım edip arkasından ben de biniyorum.

Pencereden dışarı bakıyor. Elleri gevşek, kucağında solgun örümcekler. Demyan koltuğunda iki büklüm oluyor ve kaşlarını çatıyor.

"O iyi mi?" diye soruyor bana.

"Sonra açıklarım," diye mırıldanıyorum ona Rusça. "Şimdilik eve gidiyoruz."

Olivia bir an için bana baktı. Gözleri, tekrar sönmeden önce en zayıf ışık parıltısıyla parlıyor. Sonsuz bir gece gökyüzünde kayan bir yıldız.

Yol sessiz ama yerleşkeye vardığımızda Olivia daha fazla yaşam belirtisi gösteriyor. Arabadan kendi başına iniyor ve yönlendirilmeye ihtiyaç duymadan eve doğru yürüyor.

Merdivenleri tırmanmaya başlamadan önce beni beklemiyor bile, belli ki yatak odasına doğru gidiyor. Gidişini izliyorum ve Demyan'ın fuayede bana katılmasını bekliyorum.

"Çocukların bana söyledikleri doğru mu?" Demyan soruyor. "Annesi...?"

Acımasızca başımı salladım. "Kalp krizine benziyordu. Durumun etkisiyle..."

"Lanet olsun."

Merdivenlere doğru bakıyorum. Ama Olivia çoktan ortadan kaybolmuştu.

"Sence iyi olacak mı?" Demyan soruyor.

"Biliyorsam ne olayım," diye itiraf ediyorum.

"Çok yakındılar." "O hastane odasında neler oldu?"

"Ailesi onu mahvetti," diye homurdanıyorum, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "En azından annesi ölmeden önce hatasını anlayacak kadar erdemliydi."

"Yine de seninle gelmeyi seçti. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?"

"Ona fazla seçenek bırakmadılar," diyorum. "Beni seçmek çocuğunu seçmekle aynı şeydi."

Demyan başını sallıyor ama yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayılıyor. "Seni hiç doğru dürüst tebrik etmedim. Baba olacaksın. Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Nötr."

Bu çoğunlukla bir yalan, ama tamamen değil. Her şey olup biterken, tüm bunları gerçekten düşünemedim. Bir bebek sahibi olmanın gerçekte ne anlama geldiğini. Bir varis.

"Tanrım, bu konuda durmadan konuşmana gerek yok," diye şaka yapıyor. "Biraz duyguyu evin hanımına sakla."

Koluna bir yumruk indiriyorum ve kendi kendine kıkırdarak sendeleyerek uzaklaşıyor. "Gerçekten, tekrar tebrikler."

Onu görmezden geliyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Yine de odasının eşiğinde duraksıyorum, parmak eklemlerim kapının üzerinde geziniyor.

Ona gitmek istiyorum. Karımı, çocuğumun annesini görmek istiyorum. Ama ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ayak sesleri dikkatimi çekti. Koridora bakıyorum ve Jennifer'ın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyorum.

"Bir şeyler olduğunu duydum," diye açıklıyor. "Neler olup bittiğini görmek için geldim."

Kaşlarımı çattım. "Ne duydun?"

"Hargrove'un takıldığı yerlerden birini gözetliyordum. Toplantılarından birinin ortasındaydı ama bir telefon almak için toplantıyı bitirdi."

"Onu kimin aradığını biliyor musun?"

Bir an için çok sessizleşir. "Şey..." "Jennifer."

"Rob," diye homurdanıyor, sanki onun adını söylemek muazzam bir çaba gerektiriyormuş gibi. "Rob onu aradı. Hargrove'un bir hastaneden ve senin adından bahsettiğini duydum. Sonra da

oradan kaçtı. Ben de buraya gelip senden işin iç yüzünü öğreneyim dedim."

Sıradan bir şey mi gibi davranmaya çalışıyor ama Jennifer öylesine uğramaz. Ne kadar endişeli olduğunu görmemi istemiyor.

Ne derse desin, bu aileyi önemsiyor. Onun engellerini aşmayı başardılar.

"Hastaneden yeni geldik," diye bilgilendirdim

onu. "Biz mi?"

"Olivia ve ben."

Gözleri açıldı. "Buraya geri mi döndü?"

"Buraya geri döndü," diye onaylıyorum.

"Bunun sizin için 'Masum' sütununda bir çek olacağından emin değilim." Jennifer dudaklarını büzerek açıklamalar yapar.

Başımı salladım. "Bu sefer gelmeyi o seçti."

Jennifer'ın gözleri şişer. "Vay be. Onların yerine seni seçtiğine göre büyük bir şey olmuş olmalı."

"Buna inanmak gerçekten o kadar çılgınca mı?"

Gülümsüyor. "Sen çok yakışıklı bir adamsın. Çekici, seksi, zengin, her şey var," diye onaylıyor. "Ama Liv'i tanıyorum. Ailesini de tanıyorum. Onlar için ölüm kalım meselesi."

"İnsanlar değişir."

"Bu insanlar değil," diyor kararlılıkla. "Rob her zaman kız kardeşlerine karşı son derece korumacı olmuştur."

"Görünüşe göre, bu kız kardeşinin çocuklarını kapsamıyor."

Kısa kesiyor. "Affedersiniz? Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Bilsen iyi olur," diye yüzümü buruşturuyorum. "Olivia hamile." "Bebek mi?"

"Hayır, timsahla" diye sinirli bir şekilde çıkışıyorum.

"Ve sen babası mısın?"

"Tanrım, bugün çok yavaşsın."

"Tanrım, Aleks!" Koluma bir tokat attı. "Tebrik ederim. Yani, yapmalıyım Seni tebrik ederim, değil mi?"

"Çok fazla insan yok. Ailesi hastanede onu kürtaja zorlamaya çalışıyordu."

Jennifer hemen dehşete düşmüş görünüyor. "Sen ciddi misin? Rob bunu yapmazdı... değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "O senin düşündüğün gibi bir aziz değil Jennifer. O ve o sürük kız kardeşi Olivia'yı Hargrove'un hastanesine sürüklediler, böylece onu istemediği bir kürtaja zorlayabileceklerdi."

"Tanrım." Titriyor.

"Neredeyse başarıyorlardı da. Ama Olivia yardım için beni arayacak kadar ileri görüşlüydü."

"Tabii ki," diye nefes alıyor. "Tabii ki o olaydan sonra seni seçecekti. Onu neredeyse senin kollarına ittiler."

"Onun seçiminde benim de payım olduğunu düşünmek isterim. Ama kesinlikle süreci hızlandırdılar," diye itiraf ediyorum. "O ve ben birlikte ayrıldık. Hargrove'un gitmemize izin vermekten başka seçeneği yoktu. Etrafını sarmıştım."

"Ve herkes iyi miydi?"

"Rob yaralanmadı, eğer sorduğunuz buysa."

İnandırıcı olmayan bir öksürüğün arkasına saklamaya çalıştığı rahat bir nefes alır.

"Ama Jennifer?" Ekliyorum.

Bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış.

"Hikaye henüz bitmedi."

Kaşlarını çatıyor. "Aman Tanrım. Bunu duymak istiyor muyum?"

"Bunu benden de duyabilirsiniz," diyorum. "Ben ortaya çıktıktan sonra işler biraz gerginleşti. Mia ve Olivia gerçekten işin içine girdiler. Ve Hargrove gerçekten

yardımcı olmuyor. Bethany için her şey çok fazlaydı."

Jennifer'ın çenesi düşer. "Sakın söyleme. Sakın-"

"Başaramadı. Kalp krizi geçirdi. Çabuk öldü."

Bir kez olsun Jennifer'ın kayıtsızlığı çatlıyor ve ben de onun altını görüyorum. Ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın, kırbaç üstüne kırbaç yiyen ham, atan kalbini.

Acı görüyorum.

İşkence

görüyorum.

Bir an için yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Ama ellerini çektiğinde gözleri kurumuş ve kişiliği yerine oturmuş.

"Tam bir enkaz olmalı," diye fısıldıyor.

"Hepsi öyle," diyorum. "Suçluluk duymayan tek kişi Olivia."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Biliyorsun, Rob sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor Aleks," diyor. "Bunu Olivia'dan daha fazla hak etmiyor."

"Robert Lawrence'ı bu kadar önemsiyorsan, bir çift olup onunla yüzleşmeye ne dersin?"

Şu an için pek de adil bir öneri sayılmaz. Ama kızgınlım. O pisliğin erdemleri hakkında nutuk çekecek havada değilim. Olivia'nın kardeşi olsun ya da olmasın, davanın peşini bırakmayı reddederek her şeyi o başlattı. Kan onun ellerinde.

"Hâlâ gizli görevdeyim," diyor zayıf bir

sesle. "Nedense umursayacağından

şüpheliyim."

"Ve şimdi Hargrove ile çalışıyor," diyor. "Benim ne yaptığımı umursamayacak. söylemek zorundayım."

"Rehin alındığını ve beyninin yıkandığını düşünüyor. Belki onu başka türlü ikna edebilirsin. Onu taraf değiştirmeye ikna edebilirsin."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "İnatçı

biri." "İkinizin ortak noktası bu."

Bir an sessizliğe gömülüyor, hâlâ bu haber sağanağını sindirmeye çalışıyor. "Bethany iyi bir kadındı," diyor usulca. "Herkesi evine kabul eden türden bir kadın. Oturup saatlerce konuştuk. İyi bir kadındı. İyi, çok iyi bir kadındı."

"Umursayarak işleri kendin için daha da kötü hale getirdin, Jen."

"Bunu biliyorum." Gözlerini benimkilere dikti. "Ama ne var biliyor musun? Yine de hiçbirini geri almazdım."

Başımı salladım. "Burada uzun süre kalamazsın."

"Biliyorum," diyor. "Yakında geri döneceğim. Tamamlamam gereken bir iş olduğunu unutmadım. Olivia şimdi nerede?"

Başımı koridorun karşısındaki kapıya doğru salladım.

"Odasında." "Ona gitmen gerek."

"Ve ne yapacaksın?"

"Onun yanında ol," diyor ısrarla. "Sana ihtiyacı olacak."

Başımı sallıyorum. "Kiminle konuştuğunu unuttun mu? Ben o adam değilim, Jennifer."

"Ne adamı?" diye sorar. "Merhametli bir adam mı? Empati kurabilen?"

"Herhangi biri."

"Bu saçmalık," diye yanıtlıyor. "O zavallı kızın sana ihtiyacı var. Senin çocuğunu taşıyor ve seni ailesine tercih etti. Eğer sana sahip değilse, kimsesi yok demektir. Onunla birlikte olmalısın."

"Burada emirleri benim verdiğimi hatırlatmama gerek var mı?"

"İyi!" diyor, ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak. "İyi. Denedim. Ben geri dönüyorum."

Merdivenlerden inerken arkasından sesleniyorum: "Bunu sonsuza dek erteleyemezsin Jennifer," diyorum. "Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın."

Merdivenlerin yarısında bir an duraksıyor ama geri dönmüyor. Omuzlarının yükselip alçalmasını, söze dökülmeyen bir gerginlikle dalgalanmasını izliyorum.

Sonra yürümeye devam eder ve gözden kaybolur.

Bir dakika daha sahanlıkta durdum. Sol tarafta ofisim var. İş beni çağırıyor. Bu Bratva'nın Don'u olarak görevimi yapmalıyım.

Ama sağımda Olivia'nın odasının kapısı var.

Hangi yolu seçeceğimi biliyorum.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde, panjurlarının sıkıca çekilmiş olduğunu görüyorum. İçeri hiç güneş ışığı girmiyor. Yatağa kıvrılmış, dağ gibi yastıkların arasında bir gölge yığını. İleri geri sallanıyor. Her hıçkırık onu seğirtiyor.

Yatağın kenarına oturdum. Olivia bana bakıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı sürekli akıyor.

Bu görüntü içimde bir şeyleri kırıyor.

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa, onun yanına kaydım. Onu sımsıkı kucaklayarak, uzun birkaç dakika boyunca sessizce uzanıyoruz. Hıçkırıkları yoğunlaşıyor, doruğa ulaşıyor ve sonra sessizce burnunu çekene kadar azalıyor.

"Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldıyor.

Yanağını sertçe göğsüme bastırmış, gözleri benimkileri arıyor. Sanki acısını dindirecek sihirli bir ilaç varmış gibi bana bakıyor.

"Acının içinden nefes al," diyorum ona. "Onu silmeye çalışmayı bırak. Hiçbir şekilde gitmeyecek, Olivia. Bugün değil. Belki de hiçbir zaman."

Bir hıçkırık daha kaçır. "Oh Tanrım..."

Yeni bir gözyaşı dalgası içinden geçerken onu tutuyorum. Gömleğim sırlıslıkla oldu, umurumda bile değil.

"Lütfen kal," diye fısıldıyor panik içinde. "Lütfen beni bırakma."

"Merak etme, *Kiska*," diyorum ona. "Hiçbir yere gitmiyorum."

OLIVIA

Babam öldüğünde suçluluk duyduğumu sanıyordum.

Duygunun keskin, delici acımasızlığını anladığımı sanıyordum.

Ama yedi yıl sonra bile, hiç beklemediğim bir anda gelip beni kesip açabiliyor. Ne zaman hüngür hüngür ağladığımı düşünsem, yeni gözyaşları geliyor.

Bazı gözyaşları annem içindir. Bazıları babam için. Bazıları da kardeşlerim ve benim için ve son birkaç saat içinde kopan bağ için.

Aleks bir an bile yanımdan ayrılmadı.

Gitmesi gereken daha önemli yerler olduğunu biliyorum. İş, savaş ve ilgilenmesi gereken planlar.

Ama o yanımda kalıyor, her zamanki gibi sessiz ve duygusuz. Kararlı. Tüm dünyanın milyonlarca kırık parçaya ayrılmış gibi hissettiği bir zamanda kırılmaz.

Beni izlediğini hissediyorum. Bir sonraki patlamayı beklediğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse ben de öyle. Ama saatlerce ağladıktan, hıçkırdıktan ve titredikten sonra, sonunda tükendiğimi hissediyorum.

Daha iyi değilim. Yakın bile değilim.

Ama bir damla daha gözyaşı dökemeyecek kadar yorgunum.

"Bir şeyler yemelisin," diyor Aleks. "Aç değilim."

"Olivia."

Sadece isimle ve o sivri tonlamayla ne kadar çok şey anlatabildiğini görmek inanılmaz. *Bebeği*, söylemeden bana hatırlatıyor. *Bebeği düşün.*

Ama yemek aklıma geldiği anda kusmak istiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben sadece... Ben çok... Nasıl hissettiğimi bile bilmiyorum." Başını salladı. "Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin."

"O benim annemdi."

"O gitti diye senin annen olmaktan çıkmıyor," diyor nazıkçe.

"Öyle değil mi?"

"Senin hatan değildi."

Gözlerim onunkilere kayıyor. Bunu söylemeyi düşünmesi bile bana bunun benim hatam olduğunu hissettiriyor. Gerçeği biliyor ve sadece beni bundan koruyor.

"Evet, öyleydi," diye fısıldadım. "İkide iki yaptım."

"Ne?"

"İkide iki," diyorum tekrar. "Annemi de babamı da öldürdüm."

"Kalp krizine neden olamazsın, Olivia."

"Babamla birlikte orada olmalıydım, partide bir şeyler yakalamaya çalışmak yerine.

aptal bir çocuğun dikkatini çeker."

"Sen sadece bir gençtin. Bir çocuk."

"Daha iyisini bilen bir çocuk."

"Hiçbir şey babanın o gün ölmesini engelleyemezdi, Olivia. Hatta Sen. Eğer irade gücü tek başına gerçekliği değiştirmeye yetseydi, şu anda dünyayı yönetiyor olurum."

"Zaten bildiğinden oldukça

eminim." Sırıttıyor. "Henüz hepsini

değil."

Neredeyse gülümseyecektim. Ve sonra neredeyse gülümsediğim için iki kat suçlu hissediyorum. Ne tür

Annesinin ölümünden sadece birkaç saat sonra kızının neredeyse

gülümsediğini? "Kes şunu." olmasaydı asla gerçekleşmeyecek bir

ölüm.

Gözlerimi Aleks'ten kaçırıyorum ve sinirli bir şekilde tırnağımı karıştırıyorum.

"Neyi durdurayım?"

"Bunun sorumlusunun sen olduğuna kendini inandırmaya çalışmayı bırak." "Ama ben olmasaydım o hiç orada olmayacaktı."

"Peki ya kardeşlerin?" Aleks soruyor. "Peki ya onların bu olaydaki rolü ne olacak? Yoksa aile kurbanı mısınız? Kardeşleriniz size fikirlerinizin ne kadar önemsiz olduğunu anlatırken suçu üstlenmekten mutlu musunuz?"

"Oraya gitme," diye mırıldanıyorum.

"Neden?" diye sorar, geri adım atmayı reddederek. "Gerçeği duymak canını yaktığı için mi? Yoksa sana yapmaya çalıştıklarından sonra bile hâlâ onları savunmaya çalıştığın için mi?"

"Ona inanıyorlar."

"Ve sen de bana inanıyorsun," diye yanıtlıyor. "Ne olmuş yani?"

Başımı salladım. "Benim sahip olduğum tüm bilgilere sahip değiller."

"Bunların hiçbir önemi yok. Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamamalıydılar. O hastanede olmanın sebebi onlardı. Bebeğimizi öldürmeye çalışıyorlardı, Olivia. O kısmı hatırlıyor musun?"

Başımı öne eğiyorum.

"Retorik bir soru değildi, Olivia. Cevap ver bana. Hatırlıyor musun?" Sesim ince, küçük bir fısıltı. "Hatırlıyorum."

"Tekrar söyle," diyor zorla.

"Bebeğimizi aldırmanımı istediler," diyorum. İçimden bir ürperti geçiyor. Kelimeleri çıkarmak, içime sindirmek fiziksel çaba gerektiriyor.

Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Belki şimdi pişmandırlar. Belki de değiller. Ama en azından bir şeyden emin olabilirsin: annen pişman oldu. Yanlış tarafta olduğunu biliyordu ve bunu değiştirmeye çalıştı. En azından sen buna sahipsin."

Aleks'in haklı olduğunu fark ederek başımı sallıyorum.

Annem benden özür dilemeye çalıştı, gözlerimin içine baktı ve suçluluk duygusunun bana baktığını gördüm. O son anlarda bana daha çok şey söyledi - en azından söylemeye çalıştı - ama şimdi ne olduğunu hatırlayamıyorum.

"Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum,"
diye fısıldıyorum. "Hayatta kalmak asla
kolay değildir."

"Senin için bile mi?"

Gülümsüyor. "Ben hayatta kalmak için
yaratılmışım." "O zaman keşke ben de
senin gibi olsaydım." "Çoktan yola
koyuldun bile."

O anda göğsümdeki ağırlığın biraz hafıflediğini hissediyorum. Elimi karnımın
üzerine koyuyorum.

Belki de haklıdır. Belki de bu bebek ve onun için verdiğim mücadele beni çoktan
değiştirmeye başlamıştır.

"Onları acımasızca yargılamayı istemiyorum," diyorum, bunu söylerken bile
dirence karşılaştığımı biliyorum. "Ne yapmaya çalıştıklarını biliyorum. Bir
parçam bu yüzden onlardan nefret ediyor. Ama bir parçam onları her zaman
sevecek. Onlar benim kardeşlerim ve ne yaptılarsa benim için en iyisinin bu
olduğunu düşündükleri için yaptılar."

"Keşke ben de aynı şekilde ikna olabilseydim."

"Bana güvenemez misin?"

Bana bakıyor. Güvenmenin onun doğasında olmadığını biliyorum. Bu onun
doğasında var.

Nefret etmek, savaşmak, hakkı olduğunu düşündüğü şeyi talep etmek. Hayatı
boyunca tek bir gün bile pes etmedi.

Yine de kardeşlerimin yapamadığını yapıyor, başını sallıyor.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor mu
merak ediyorum.

"Rob, Isabella'yı kaybettiği için hâlâ çok üzgün," diye devam ediyorum.
Aleks anlıyor. "Ve Mia, şey... artık Hargrove ile nişanlı olduğuna göre
..."

"O ne?"

Kısa kesiyorum. Ancak Aleks'in çatık kaşlarını gördüğümde son gelişmeden
haberi olmadığını anlıyorum.

"Sana söylemeyi unuttum, nişanlandılar. Beni hastaneye götürmeden hemen önce söyledi. Mia aralarındaki bağı 'anlık' olduğunu iddia ediyor."

"Ya öyle, ya da sadece tüm üslerini koruyor."

Aleks'in bu yeni bilgileri gözden geçirmesini izliyorum. Ama yolun bir yerinde, onu incelemeyi bırakıyorum ve bunun yerine ona hayran oluyorum. Dudakları güzel, zarif biçimli, şehvetli. Ama geri kalanı çok erkeksi. Tüm sert kenarları, kirli sakalları ve kasları.

"Bu her şeyi değiştirir," diyor sonunda. "Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi?"

Başımı salladım. "Bizi birbirimize düşürüyor."

"Asıl niyetinin bu olduğundan şüpheliyim," diye tahmin yürütüyor Aleks. "İkinizi de ekibinde görmek istiyordu. Bu hikayeyi daha da inandırıcı hale getirebilirdi. Ama benimle gelmeyi seçmiş olmanız işleri karıştırdı."

"Sizinle kalmayı seçtiysem beni kaçırdığınızı ya da tecavüz ettiğinizi iddia edemez."

"Sadece o değil. Biz evliyiz. Sen benim çocuğumu taşıyorsun," diyor Aleks. "Görünüşe bakılırsa, mükemmel bir aileye saldırmaya çalışıyormuş gibi görünecek."

Aile. Hayatım boyunca bu kelime annem, babam, Mia ve Rob anlamına geldi. Artık annem ve babam öldü, kardeşlerim de yok denecek kadar az. Ama hala bir ailem var. Seçtiğim bir ailem var. Benim *kurduğum* bir aile. Aleks ve bebeğimiz var.

Bu benim için yeterli.

"O nasıl?" Demyan soruyor.

Olivia'nın odasının kapalı kapısına doğru bakıyorum. Onu göremiyor olmama rağmen ne yaptığını çok iyi biliyorum. Pencerenin yanında oturuyor, ürkütücü bir sessizlik içinde, onun için bıraktığım kahvaltı tepsisini görmezden geliyor.

"Sessiz ol," dedim ona.

Başını sallıyor. Koyu renk takım elbisesi ve kravatıyla rahatsız görünüyor ama adamlarımı bir cenazeye taktik teçhizatla gönderecek değilim. "Hiçbir şey için endişelenme, tamam mı? Onun güvende olduğundan emin olacağım."

"Öyle olsa iyi olur," diyorum.

"Yoksa-" "Kafamı mı

koparacaksın?"

"Onun gibi bir şey." Onu omzundan alkışladım. "Onu aşağıya getireceğim Yarım saat sonra buluşuruz."

Tekrar başını sallar ve merdivenlerden inerken kravatıyla sürekli oynar. O gider gitmez, bir hizmetçi koluna taktığı çeşitli elbiselerle köşeyi dönüyor.

"Onları bana ver," dedim. "Ben halledeceğim."

Odasına girdiğimde Olivia bana doğru bakmadı bile. Elbiseleri yatağın üzerine bırakıp ona doğru yürüyorum. Omzuna dokunduğumda sarsıldı.

"Hemen hazırlanman gerekecek. Cenaze töreni bir saat içinde başlayacak. Sana kıyafet getirdim."

Yatağa doğru işaret ettiğim yeri takip ediyor ve orada yatan, şeffaf plastik ambalaj içinde mücevherli numuneler gibi korunmuş elbiseleri görüyor.

Bir an bana bakıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Elbiseleri teker teker alıyor, parmakları çekingen, nefesi yavaş.

Onu arkadan izliyorum. Narin kumaşının her yerinde kiraz çiçeği detayları olan ipek bir elbise giyiyor. Vücuduna yapışıyor ve ne kadar ince olduğunu vurguluyor. İçinde bir bebek taşıdığını asla tahmin edemezsiniz.

Cübbesinin önündeki düğümü çekiyor ve cübbe omuzlarından kayıyor.

Altında sadece beyaz pamuklu bir külot var. Bana döndüğünde dikkatimi dağıtmamaya çalışıyorum. Göğüsleri dik, meme uçları sivri.

"Benim için birini seçer misin?" diye mırıldanıyor. "Herhangi biri olur."

Valentino'da karar kıldım. Mütevazı bir yakası ve belinde siyah deri bir kemeri var. Uygun ama sert görünecek.

Plastik kılıfından çıkarıp Olivia'nın ayaklarını sokması için açık yakasını uzatıyorum. İçeri adım attığında, pürüzsüz vücudunu yukarı çekiyorum. Kayışları narin omuzlarının üzerinden geçiriyorum ve otomatik olarak kollarımda dönüyor.

Omurgasının mükemmel eğriliğine hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Ona dokunduğum her yerde teninin sıcaktan karıncalanıyor gibi görünmesi.

Sonra fermuarı yukarı çekiyorum ve kemeri yerine

takıyorum. "Nasıl görünüyorsun?"

Geri çekilip ona eleştirel bir gözle bakıyorum. "Mükemmel," diye törpüledim. "Mükemmel görünüyorsun."

Başını salladı ve gömme dolabın içinde kayboldu. Mütevazı bir topuğu olan bir çift siyah topuklu ayakkabı seçiyor ve sonra parmaklarından sarkan topuklu ayakkabılarla bana doğru geri yürüyor.

"Sanırım gitmeye hazırım," diyor.

"Henüz değil," diyorum. Yatak örtüsünün üstünden duvağı alıp Olivia'nın başına yerleştiriyorum. Kirpikleri şeffaf kumaşın arkasında dalgalanıyor. "İşte oldu. Şimdi hazırsın. Savaş zırhını giy."

Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Keşke sen de benimle gelseydin."

"Asla uzakta değilim, Olivia."

Hastanedeki kaosun ertesi günü gazetede cenaze ilanını gördük. Demyan'ı ve bir güvenlik görevlisini Olivia'ya eşlik etmeleri için görevlendirdim, böylece annesinin babasının yanında toprağa verilişini izleyebilecekti. Varlığımın hoş karşılanmadığını söylemeye gerek yok.

Onu odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirdim. Bütün bu süre boyunca, sanki düşmekten ya da uçup gitmekten ya da her ikisinden de korkuyormuş gibi kolumu tutuyor. Merdivenlerin dibine geldiğimizde Demyan kapının önünde durmuş onu bekliyor.

"Vay be kızım," diyor. "Bir film yıldıızı gibi görünüyorsun."

Bir an için telaşlanmış görünüyor. "Bu çok mu fazla? Kendim gibi görünmek istiyorum." Bakışları bana kaygılı bir şekilde kayıyor.

"Kendin gibi hissediyor musun?" diye

sordum. Düşünüyor, sonra başını

sallıyor.

"O zaman hazırsın. Bir şey için bana ihtiyaın olursa ara."

Onu merdivenlerden aşağı indiriyorum, parmakları dirseğimi kavırıyor, sonra öndeki renkli Mercedes cipin arka koltuğuna oturtuyorum. Demyan yanıma geldi.

"Ona iyi bak Dem," diye mırıldanıyorum. Bu bir emir olduğu kadar bir soruydu da.

"Hay hay, patron." Sözleri şakaydı ama ses tonu hiç olmadığı kadar kasvetliydi. şu anda neyin tehlikede olduğunu biliyor.

Arabayla uzaklaşmalarını izliyorum. Kapılar üzerlerine kapandıktan sonra bile yerimde duruyorum. Ta ki onun arkamda belirdiğini hissedene kadar.

"Başka bir ziyaret mi?" Arkamı dönmeden sordum. "Beni o kadar çok mu zledin?"

Jennifer bana gönülsüz bir gülümseme veriyor. "Bu sefer ziyaret etmek için bir sebebim var."

Ona bakmak için yavaşça dönüyorum. Koyu renk kot pantolon ve uzun kollu siyah bir tişört giymişti. Saçları arkadan bağlı, makyajı minimal.

"Anladığım kadarıyla cenazeye gitmiyorsun."

"vgm başka bir şekilde ödeyeceğim," diyor. "alışmalarımla."

"Bir şey mi buldun?" diye sordum. Öldürmeye yaklaşmanın verdiği heyecanla bedenim pır pır ediyor.

Başını sallıyor. "Elimde bir isim ve adres var. Kızın babası şehir merkezinde bir barda çalışıyor. Yine de sizi uyarmalıyım, konuşmak istemiyorlar."

"İkna edici olabilirim."

Olacakları beklerken ellerimi esnetiyorum. "Gavin!" Omzumun üzerinden sesleniyorum. Girişteki güvenlik kulübesinden korumamın kafası beliriyor.

"Evet, Don Makarova?"

"Bana bir araba bul. Gösterişli

olmasın." "Peki, efendim."

Otuz saniye sonra, sıradan bir sedan önümde gıcırdayarak durdu. Gavin dışarı atlıyor ve sürücü koltuğuna tırmanmam için kapıyı açık tutuyor. Jennifer diğer taraftan binmek için etrafta dolaşıyor.

Ben arabayı sürerken o da navigasyon cihazına adresi giriyor. "Adı Lana Perego," diye açıklıyor ben kapılardan geçip yola çıkarken. "On üç yaşında."

"Onu gördün mü?"

"Hayır," diyor. "Annesi kapıyı yüzüme kapattı ve bir daha asla gelmememi söyledi."

"Sanırım caziben sadece erkekler için, ha?"

Gözlerini deviriyor ve orta parmağını bana doğru uzatıyor. Kıkırdıyorum ve sessizliğe gömülüyoruz.

Bir süre bu şekilde sürdük. Jennifer koltuğunda arkasına yaslanmış, dirseğini cama dayamış oturuyor ama gergin olduğu belli. Parmakları orta konsola vuruyor, sanki Mors alfabesiyle bir mesaj yazmaya çalışıyormuş gibi.

"Bu toplantı için gergin misin?" Sonunda sordum. "Yoksa cenaze için mi?"

Sertleşiyor. "Ben hiç gergin değilimdir."

"Bana yalan söyleme, Jennifer."

Tekrar gözlerini deviriyor ama alışılmadık bir kızarıklık yanaklarını ısıtıyor. "Peki, tamam. İkincisi. Orada olmam gerekiyormuş gibi hissetmem tamamen saçma mı?"

"Evet."

"Gee, benim için şekerleme yapma."

"O bir işten başka bir şey değildi, Jennifer."

"Olivia'nın da bir iş olması gerekiyordu *Aleks*," diye tersledi beni. "Peki şimdi ne oldu? Çocuğunun annesi mi? Oyunlarında bir piyon mu? Rob'dan intikam almak için bir yol mu? Karın mı? Hangisi?"

"Bu farklı." "Nasıl?"

"Kim olduğum konusunda ona hiç yalan söylemedim."

Bir an için afallamış görünüyor. "Ben işteydim. *Senin işinde*."

"Ve sana çıkma seçeneği sundum. Sana bunu gerçek bir şeye dönüştürme şansı verdim. Gizli göreve geri dönmeyi seçen sensin. Robert Lawrence yerine işini seçen sensin."

"Onu seçmiş olsaydım, ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktım," diye fısıldıyor. "Ve o beni asla affetmezdi."

"Bence onu hafife alıyor olabilirsiniz."

"Dikkatli ol, yoksa yanlışlıkla bir iltifat edebilirsin," diye çekiştiriyor. "Ama bunun bir önemi yok. O ihaneti affedecek türden bir adam değil."

"Sanırım artık asla bilemeyeceksin."

"Benim yerimde olsaydın ne yapardın?" diye soruyor, biraz da umutsuzca.

"Sizin yerinizde olsaydım, en başta onunla hiçbir şey yapmak istemezdim."

"Bu bakış açısını gerçekten karşılayamazsın," diyor. "Ne de olsa o senin kayınbiraderin."

"Görünüşe göre ikisinden

biri." "Anlamı?"

Tepkisini ölçmek için dönüp "Mia, Hargrove ile nişanlandı" diyorum.

"Tanrım! Ne?" Jennifer haykırdı. "Ciddi misin sen?"

"Görünüşe göre. Olivia onu hastaneye götürmeden hemen önce öğrenmiş."

"Siktir," diye inliyor. "Sadist bir cinsel avcıyla evlenecek." "Mia'ya sorarsan, Olivia bunu zaten yaptı."

Jennifer kaşlarını çatıyor. "Buradan sola dön."

Köşeyi döndüm ve sakın bir banliyö sokağına girdik. Pek de iyi bir mahalle sayılmaz. Kırık bir salıncak, paslanmış tek bir zincirle setten kederli bir şekilde sarkıyor. Evlerin boyaları solmuş ve çatlamış, pencereler eskimiş parmaklıklarla kapatılmış.

"Sarı çitli olan," diye işaret ediyor Jennifer.

Kaldırıma park ettim ve dışarı çıktım. Bunu yaparken köşedeki pencerede solgun bir yüz görüyorum. Anında kayboluyor ve perde kapanıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Gavin bana garajımdaki en basit arabayı getirdi ve hâlâ göze b a t ı y o r . Burada uzun süre radarın altında kalamayacağız.

Jennifer ön kapıya doğru yürür ve sertçe vurur. Kimse cevap vermez. Bir dakika bekler ve sonra tekrar çalar. Hala ses yok.

Bir dakika daha, bir tur daha vuruş, daha fazla sessizlik.

"Cevap vermeyecekler. Farklı bir yaklaşımın zamanı geldi."

Beni takip etmesi için elimle işaret ediyorum. Komşuların gözünün üzerimizde olmadığından emin olmak için sokağı tarıyorum ve ardından arka bahçeye giden dar bir patikayı takip ediyorum.

Küçük, klostrofobik bir alan. İçinden zikzaklar çizerek geçen bir çamaşır ipi, nemli çamaşırlarla yüklü. Beyaz bir çarşafın altına girip arka kapıya doğru yürüyorum.

Kapının mutfağa bakan bir penceresi var. İçeri baktığımda kimseyi göremiyorum. Kilidi açmam yirmi saniyemi aldı.

"Güvenlerini kazanmanın doğru yolunun zorla girmek olduğundan emin değilim."

"Senin yöntemin işe yaramadı," dedim ona. "Bu yüzden artık işleri benim yöntemimle yapıyoruz."

Mutfığa giriyoruz. Yan odada bir hareket duyuyorum. Burada olduğumuzu kesinlikle biliyorlar.

"Bayan Perego?" Ben aradım. "Sadece konuşmak istiyoruz."

"Evimden çık yoksa polis çağırırım!" diye bağılıyor bir kadın sesi.

Bu boş bir tehdit. Polisi arayacak olsaydı, çoktan arardı.

"Bayan Perego," diye tekrar deniyorum, "kızınıza ne olduğunu biliyoruz. Sadece yardım etmek istiyoruz."

Kafası karşıdaki kapı aralığından içeri giriyor. Kalp şeklinde bir yüzün içinde iri kahverengi gözler. Çekingen, korkak. Bir gencin annesi olmak için çok genç.

"Yardım mı?" diye sertçe çıkışıyor. "Bunu tekrar satın almam mı gerekiyor?" Sözleri hafif aksanlı. Tahmin etmem gerekirse, bir göçmen çocuğu.

"Evet," diyorum, toplayabildiğim kadar sakin bir şekilde.

"Yardım et." "Yardım edecek insanlara benzemiyorsun."

"Genelde olmaz," diye kabul ediyorum. "Yani bugün senin şanslı günün."

Bir anlık tereddütten sonra köşeden çıkar ve eşikten içeri adımını atar. Gözleri Jennifer'a takılır ve şüpheli yarıklar halinde daralır.

"Sana geri gelmemeni söylemiştim."

Sağ omzumda duran Jennifer, "İyi bir amaç olduğunda inatçıyım, Bayan Perego," diyor. "Biz sadece kızınıza zarar veren pisliğin yakalanmasına yardım etmek istiyoruz."

Gözleri saf, hayvani bir korkuyla irileşiyor. "Kocam içki içer," diyor hemen. "Ve içtiği zaman bir şeyler uydurur. Size ne söylediyse -siz ne söylediğini düşünüyorsanız- doğru değil."

"Lana burada mı?" Ben soruyorum.

İrkildi. İhtiyacım olan tek cevap bu.

"Onunla konuşabilir
miyiz?" "Utangaçtır."

Bir adım öne çıkıyorum. Bayan Perego sertleşti. Benim yarı boyumda. Olamaz. Otuz yaşından büyük, ama bunun iki katı olacak kadar çok yaşamış.

"Adın ne senin?" Sessizce sordum.

Cevap vermeye karar vermeden önce uzun bir süre bana bakıyor. "Salma."

"Salma," diye mırıldandım. "Neden korktuğunu biliyorum. Kızının neden korktuğunu biliyorum. Ama biz ona zarar veren o orospu çocuğunu yakalamaya çalışıyoruz ki başka küçük kızlara zarar veremesin."

Tam o sırada köşeden başka bir küçük yüzün çıktığını fark ediyorum. Genç, ince bir çerçevede Salma'nın gözlerine sahip. Çocuk olduğu inkar edilemez.

Kanım kaynıyor. *Lanet olası pislik.*

"Merhaba, Lana."

Salma arkasını döner ve kızına İspanyolca tıslamaya başlar. "*Vuelve a tu cuarto! No es seguro aquí-*"

"Seni koruyabiliriz," diye araya giriyorum. "Sana bir daha asla zarar veremeyecek."

Salma telaşlı bir bakışla beni düzeltmek için geri dönüyor. "Gerçekten hiçbir şey söyleyemeyiz," diyor şiddetle. "Söylesek ve öğrenirlerse her şeyimizi kaybederiz. Zaten borç içindeyiz. Yapamayız... kaybetmeyi göze alamayız."

"Güvende olacağımı söyledi," diyor kız, annesinin isteklerine karşı çıkarak öne doğru adım atıyor. Gözleri Jennifer ve benim aramda gidip geliyor.

"Kim yaptı?"

"Beni ona getiren kadın."

Jennifer'a bakıyorum, sonra tekrar Lana'ya. "Bize onun adını söyleyebilir misin?"

Lana başını sallıyor. "O... o bana karşı iyiydi."

"Sana iyi davranmasının bir nedeni vardı, Lana," diye araya giriyor Salma. Ses tonu serttir,

Ama bunun tek sebebi korkmuş olması. "Ona güvenmeni istedi. Şimdi, *callaté, mija.*"

"Onun için çalışmıyoruz, eğer endişelendiğin buysa," diyor Jennifer. "Güven bana, Salma. Onu durdurmaya çalışıyoruz."

"Önce onu durdurun," diye karşılık veriyor. "O zamana kadar mülkünden defol." "Lütfen-" diye başladı Jennifer ama sözünü kestim.

"S o r u n yok. Burada işimiz bitti." Salma'ya başımı salladım. "Bir şeye ihtiyacın olursa bu numarayı arayabilirsin."

Ona üzerinde bir numara olan küçük siyah bir kart uzatıyorum. Kaşlarını çatarak alıyor ve bir süre bakıyor. "İsim yok."

"Sadece numarayı ara, adını söyle ve bana ulaşacaksın. Sadece ismini söyle. Başka bir şey söylersen hat kesilir."

Şimdi daha da korkmuş görünüyor ama kartı cebine koyup başıyla onaylıyor. Jennifer ve ben evin içinde yürüyüp ön kapıdan çıkıyoruz.

Biz giderken Jennifer, "Korkmuş," diye mırıldandı. "İkisi de. Ne yaparsak yapalım bir daha asla güvende hissedemeyecekler."

Acımasızca onaylayarak başımı sallıyorum. Yumruklarım iki yanımda sıkılaşıyor. "Hargrove bunun bedelini ödeyecek."

OLIVIA

Annemizin tabutu başında kardeşlerime bakıyorum.

Mia geldiğimde bana bir kez baktı ama o kadar hızlı döndü ki boynunun kırılmamasına şaşırdım. Bir daha göz göze gelmedik.

Şaşırtıcı bir şekilde Demyan'a minnettarım. Geldiğimizden beri yanımdan ayrılmadı, onu güvenlik ekibinin geri kalanıyla birlikte çevrede kalması için ne kadar ikna etmeye çalıştıysam da.

"Ellerine kanımın bulaşmasını mı istiyorsun?" diye sordu kayıtsızca. "Hayır mı? O zaman seninle kalıyorum. Senin şu kocan tam bir orospu çocuğu. Ona itaatsizlik edecek değilim."

Koca.

Aleks Makarova benim kocam. Aslında bu fikre alışmaya başladım. Onu ben seçmemiş olabilirim ama her şeye rağmen ondan pişman değilim.

En azından şimdi değil.

Agatha Teyze bana doğru ilerliyor, keskin mavi gözleri beni içine çekiyor. "Hayatım, nasılsın?"

"Beklenebileceği kadar iyi," diyorum kısaca.

"Söylemeliyim ki yas içinde harika görünüyorsun." Bana dikkatle baktı. "Bu Valentino mu?"

"Uh... belki. Emin değilim."

"Emin değil misiniz? O elbise sana en az birkaç bin dolara patlamış olmalı. Bir karikatürist böyle bir elbiseyi nasıl alabilir?"

Kibar bir gülümsemeye bile tenezzül etmeden ona sırtımı dönüyorum. "İzninizle Agatha Teyze. Onu aşağı indirmeden önce biraz yalnız kalmak istiyorum."

Kızarır. "Tabii ki. Affedersiniz."

Mia'nın Hargrove'un yanında durduğu tabutun karşı tarafına doğru kaçır. Rob'u henüz görmedim. Birkaç saniyede bir, onu görebilmek için yas tutan grubu tırıyorum.

"O senin teyzen mi?" Demyan bana biraz daha yaklaşıarak soruyor.

"Büyük teyzem," diyorum. "Babamın tarafından."

"Anladığım kadarıyla ailenin

dedikoducusu." "Diğer şeylerin yanı sıra."

Demyan sırtıyor. "Bunca zamandır beni izliyordu. Kim olduğumu soramadan dizlerinin üzerine çöktün."

İç çektim. "Geride kalmanı istememin bir nedeni daha."

"Onlara koruman olduğumu söyle."

"Tanrı aşkına, Demyan, hayır. Burası gerçek dünya. Normal insanların korumaları olmaz ya da korumalara ihtiyaç duymazlar."

Burnunu kırırtıyor. "Kulağa sıkıcı

geliyor." "Sıkıcı günleri nasıl da

özlüyorum," diye iç geçiriyorum.

Gözlerim Mia'ya kayıyor. Güzel görünüyor. Yeni bir elbise de giymiş. Onu daha önce gördüğüm her şeyden daha güzel. Nişanlısından bir hediye, eminim.

"Bilgin olsun, insanlara senin benim... iş arkadaşım olduğunu söylüyorum." "İş arkadaşım."

"Evet. Biri sorarsa, sen de karikatüristsin."

"Onlara çıplak dergiler için yaramaz karikatürler çizdiğimi

söyleyebilir miyim?" Ona ters ters baktım. "Zamanı değil, Dem."

Gülümsemesini yutuyor ve gözlerini kaçırıyor. Mezarlığı bir kez daha taramak için arkamı dönüyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Rob ağaçların arasından grubumuza doğru yürüyor. Oldukça iyi giyinmiş ama çenesinin etrafında çoktan saat beş yönünde bir gölge oluşmuş,

Gözlerinin altındaki torbalar da buna uyuyor. Onu son gördüğümde beri uyumadığı çok açık.

Beni gördüyse bile hiçbir belirti göstermedi. Bunun yerine kalabalığı yararak doğruca Mia'ya gidiyor ve onu hızla kucaklıyor.

Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sonra Hargrove'a doğru ilerliyor, Hargrove da onun altına girmesi için kolunu kaldırıyor. Onu tutuş şeklinden, neredeyse onu gerçekten sevdiğine inanabilirim.

Ama hâlâ gerçek olabileceği ihtimalini bile düşünemeyecek kadar kızgınım.

"İyi misin?" Demyan soruyor.

"Annemi gömüyorum," diye cevap veriyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Dört büyükanne ve büyükbabamı, iki ebeveynimi, bir erkek kardeşimi, üç kuzenimi ve benim için çalışan yaklaşık yüz kişiyi gömdüm," diyor acımasızca. "Şu anda ne hissettiğini biliyorum. Anlıyorum. Ama bunun seni ele geçirmesine izin verme."

"Bunu nasıl yapacağımı

bilmiyorum." "Acının içinden nefes al."

Gözlerimi deviriyorum. "Aleks de bana aynı şeyi söyledi. Size bir el kitabı falan mı veriyorlar?"

Gülümsüyor. "Evet. Oryantasyonun ilk gününde, teneffüsten hemen önce."

Neredeyse gülümseyecektim ama k e n d i m i tuttum. Annem bunu yapmama aldırmazdı; bir tür ciddiyetsizlik bulma ihtiyacımı anlardı.

Ama Rob, Mia ve Hargrove'un beni izlediğini biliyorum.

"Onlara ihtiyacın yok, biliyorsun," diyor Demyan aniden. "Tabii ki var," diye alay ediyorum. "Onlar benim kardeşlerim."

"Onlar sadece senin alışkın olduğun şeyler. Hayatınız boyunca gölgelerine saklandığınız insanlar."

"Herkesin aileye ihtiyacı vardır."

"Senin bir ailen var," diyor. "Bratva artık senin ailen." Şok içinde ona döndüm. "Bratva bir aile değildir."

Şaşkın görünüyor. "Elbette öyle. Kardeşlerim için ölürüm. Onlar da benim için ölür. Bu aile değil de nedir?"

Kaşlarımı çattım. Şu anda onun gibi inatçı bir adamla tartışacak durumda değilim. En azından kendime bu yüzden cevap vermediğimi söylüyorum.

Ama belki de daha dürüst bir açıklama, söylediklerinin rahatsız edici derecede mantıklı olduğu olabilir.

"Ben de senin için ölürüm," diye devam ediyor. "Bil diye söylüyorum."

Telaşla ona bakıyorum ama yüzü sakın ve vurdumduymaz. Bu romantik bir açıklama değil, hatta özellikle duygusal bir açıklama da değil. Bu sadece bir gerçek. Diğerleri gibi bir ifade.

Gökyüzü gri. Saat

on bir. Senin için

ölürüm.

"Neden?" Sonunda sordum.

"Çünkü artık ailemizin bir parçasısın."

Papaz öne çıkınca sohbetimiz kısa kesildi. Eski deri İncil'inden annemin en sevdiği mezmurlardan birini okumaya başladı.

"Rab benim çobanımdır. İstemeyeceğim. O beni yatağa yatırır..."

Ortalarda bir yerde, kelimeler arka planda kayboluyor ve dikkatim dağılıyor. Her ikisi de kendi kederlerine gömülmüş gibi görünen kardeşlerimi izlemeye başlıyorum.

Rob ayakkabılarına bakıyor, ağırlığını bir bacağından diğerine veriyor. Isabella'nın kayboluşundan sonraki haftalarda olduğu gibi görünüyor.

Umutsuz. Çaresiz. Dikişler parçalanıyor.

O zaman onu bir arada tuttuk. Mia ve benim her şeyimizi aldı ve hala başardığımızdan emin değilim.

Ama şimdi? Şimdi onu kim bir arada tutacak?

Kurduğumuz destek sistemi çöktü. Babam gitti. Annem gitti. Mia ve ben... şey, artık ne olduğumuzdan bile emin değilim.

Bildiğim dünya yok olmuş gibi hissediyorum. Sanki yerçekiminden kopmuşum, gezegenin yüzeyinden ayrılmışım gibi.

Bildiğim hiçbir şey eskisi gibi değil.

Sevdiğim hiçbir şey bir daha sevdiğim gibi olmayacak.

Papaz ayini bitirip Mia'ya doğru döndü. Mia ona metanetle başını sallıyor ve bir avuç toprak almak için ilerliyor.

Tabut beklediğimden daha hızlı iniyor. Elindeki bir avuç toprağı tabutun üzerine atıyor ve Hargrove'un yanındaki yerine geri dönüyor. Sonra Rob da aynısını yapmak için sırasını alıyor.

Bana seslenmelerini bekliyorum ama ikisi de tek kelime etmiyor. "Devam et," diyor Demyan bana. "İzin beklemeyin."

Sözleri beni cesaretlendirdi. Papaz tam konuşacakken beni görüyor ve kısa kesiyor. Bir avuç toprak alıp annemin tabutunun üzerine atarken bana aval aval bakan herkesi görmezden geliyorum.

"Hoşça kal anne," diyorum kendi kendime usulca. "Seni seviyorum. Seni affediyorum. Özür dilerim."

Annemden son kez uzaklaştığımda, durduğum yere geri dönüyorum. Ama orada durmuyorum; devam ediyorum. Gözyaşlarım gözlerimin arkasına bastırıyor ve istediğim son şey bir seyircinin onların düşüşünü izlemesi.

Mezarlığın üzerinde yükselen bir söğüt ağacı bulana kadar mezar taşları arasında dolanıyorum. Yapraklar etrafımda bir tül gibi sarkıyor. Zaman ve mekânda donmuş gözyaşları gibi.

Ama gölgeliğin altına adımımı atar atmaz, kendi gözyaşlarım geliyor ve gelmeye devam ediyor. İki, beş ya da on dakika boyunca, onlara izin veriyorum.

Bir yanım Mia ve Rob'un iki yanımda belirip teselli, sevgi ve özür dilemelerini bekliyor. Ama kimse görünmüyor.

Demyan yapana kadar.

Bir an için garip ve sessiz, görüş alanımın çevresinde oyalanıyor. Elleri ceplerinde, gözleri kapalı. Sadece alanı paylaşıyor ve benimle nefes alıyor.

Gözyaşları yavaşça hafifler ve kaybolur. Ancak o zaman konuşur.

"İyi misin?" diye soruyor.

Burnumu çekiyorum. "Bu hileli bir soru gibi geliyor."

"Sadece 'hayır' demenin seni zayıf yaptığını düşünüyorsan." Omuz silkiyor. "Aleks öyle olduğunu söyleyebilir. Ben mi? O kadar emin değilim. Bu dünyada her türlü duyguya yer var. Hepsi de özellikle eğlenceli değil."

Gözlerimi kırıştıyorum, tam bir şaşkınlık içinde değilim ama tam olarak anlamış da değilim. Demyan yine omuz silkiyor ve başka bir şey söylemek için ağzını açıyor.

Ama o bunu yapamadan yaprakların hışırtısını duyuyorum. İkimiz de dönüp baktığımızda birinin ağacın çiçek perdesini araladığını ve sessiz alana adım attığını görüyoruz.

Mia.

Demyan tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Derin, ürpertici bir nefes alıyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Makyajında tıpkı benimki gibi gözyaşı izleri var. Bir mendil çıkarıp tekrar gözlerini siliyor. Klasik Mia, elindeki zor meseleyle uğraşmaktan kaçınmak için bir onunla bir bununla uğraşıyor.

Mendili siyah çantasına geri sokuyor, iç çekiyor ve sonunda gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

"Güzel görünüyorsun," diyor.

"Teşekkürler. Sen-"

"Bu elbiseyi sana Makarova mı aldı?"

Hayal kırıklığına uğramış bir sıcaklığın vücuduma yayıldığını hissederek kısa bir süre duruyorum. "Mia, kavga etmek istemiyorum."

"O zaman belki de gelmemeliydin."

"O benim de annemdi. O benim annem," diye düzeltiyorum.

"O benim ilk annemdi."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye çıkıştım. "Burada deniyorum. Yalnız geldim, değil mi?"

Siz nişanlınızı getirdiniz ama ben yalnız geldim."

"Nişanlým bir tecavüzcü deęil."

"Aleks de değil."

Alay ediyor. "Eğer tecavüzcü değilse, o zaman kesinlikle bir katil. O bizim Anne."

Soğuk davranıyorum. "Bu hiç adil değil."

"Haklısın," diyor Mia sinirli bir şekilde başını sallayarak. Bana öyle soğuk ve mesafeli bakıyor ki, gözlerinde gerçek bir sevgiyle bana bakmasının nasıl bir his olduğunu aniden hatırlayamıyorum. "Bu tam olarak doğru değil. Annemizi öldürmesine *yardım ettin*. Babamla pratik yaptığın için iyi de oldu."

Kelimelerin hepsi aynı anda gelmiyor. Belki de kendini korumaya yönelik bir şeydir. Kendi en kötü korkularının yüksek sesle söylendiğini duymak herkes için çok fazla. Özellikle de böyle bir günde.

Şimdilik sadece şok var. Ve gitme dürtüsü. Hemen şimdi.

Titreyerek geri çekiliyorum. Mia sürekli bana bakıyor. Ben geri çekilene kadar söğüt çiçeklerinin örtüsüyle gözden kaybolur.

Denedim. *Denedim*. Yapmak istediğim bu değil miydi? Aleks de böyle yapmaz mıydı?

Ama mezar taşlarının arasında dolaşırken, keşke hiç denemeseydim diyorum.

"Olivia?"

Demyan birkaç metre ötede durmuş, kısık gözlerle beni izliyor. "İyi misin?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Beni eve götür, lütfen."

Artık bunu inkar edemem. Bu insanlar artık benim evim değil. Bu yabancılar artık benim ailem değil.

ALEKS

"Beni mi çağırdınız?"

İtiraf etmeliyim ki, her an pusuda bekliyormuş gibi görüldüğünde bile annem olabildiğince zariftir.

Bu sadece egzotik özelliklere sahip minyon bir kız olmasından kaynaklanmıyor. Aynı zamanda sofistike bir zevke sahip. Kırmızı ipek bir bluz ve beyaz bir etek giymiş, öyle ki neredeyse göz kamaştırıyor.

"Güzel görünüyorsun."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Yaptığını zaten biliyorsun."

Gülümsüyor ve sert duruşu gevşiyor. Bu bana ona karşı daha fazla çaba göstermem gerektiğini hatırlatıyor. İlişkimiz uzun zamandır gergin. Birbirimize güvenmeyi öğrensek belki daha verimli olur.

"Hargrove ile tüm irtibatını kestir," diyorum. Bu bir ifade, soru değil. Öyle olduğunu biliyorum.

"Bunu yapmamı sen söyledin, değil mi?"

Başımı salladım. "Ve bunu yapmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Özellikle de sen

onun suçlu olduğuna

inanmadım." "Hâlâ

inanmıyorum," diye itiraf

ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum ama bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. "Şimdi senden başka bir iyilik isteyeceğim."

Hemen temkinli görünüyor. "Ne oldu?"

"Onunla tekrar temasa geçmeni istiyorum."

Yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Ne?"

"Beni duydun," diyorum. "Artık bu işe tamamen bulaştığımıza göre, içeriden birinin olması mantıklı."

"Yani senin için *casusluk* yapmamı mı istiyorsun?" "Evet."

"Aleksandr."

"Anne," diye cevap veriyorum. "Bratva'nın bir parçası olmak istiyordun, değil mi? Gerçekten bir parçası? İşte bunun anlamı bu."

"Bu farklı. O benim arkadaşım."

"Ve eğer masum olduğu ortaya çıkarsa, bunu kanıtlayacak kişi sen olabilirsin."

Bir an için bunu düşünerek kaşlarını çatıyor. "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Kendinizi onun hayatına geri sokun. Ona yönlendirici sorular sorun. Güvenini kazanmaya çalışın ki size güvenmeye başlasın."

"Zamanlamadan şüphelenecektir," diye belirtiyor. "Siz onun yakında baldızı olacak kişinin kocasısınız."

"Benim hakkımda bilgi edinmek için bunu görmezden geleceğini düşünüyorum." Gözleri genişledi. "Çifte ajanlık yapmamı mı istiyorsun?"

"Benim hakkımda onu zor durumda bırakacak kadar bilgi ver. Ama gerçekten, tecavüz ettiğimi iddia ettiği kızlarla ilgili elindeki kanıtlar hakkında daha fazla bilgi edinmeni istiyorum."

"Bu tür bilgilere yaklaşmama asla izin vermezdi" diyor.

"Öyleyse onu ikna et." Öne doğru eğildim. "Bak anne: Onun sevgilisi olmana ihtiyacım yok. Onun arkadaşı olmana ihtiyacım var. Onun-ne diyordun? *Sırdaşı*."

"Peki ya almazsa?" diye soruyor. "İçeri girmenin başka bir yolunu buluruz."

"Peki ya karın? Onun da bir yolu var."

Başımı salladım. "Onu kullanmıyorum."

"Oh, anlıyorum," diye alay ediyor. "O harcanabilir değil ama ben harcanabilirim. Bu doğru mu?" "O hamile," diyorum ona.

Gözleri şokla irileşir. "O... o hamile mi? Yani ben büyükanne mi olacaksın?"

İçten içe gülümsüyorum. Yulia Makarova'nın büyükanne olmayı dört gözle bekleyen bir kadın olacağını hiç düşünmemiştim.

"Genelde böyle olur, evet."

Elini bir an için kalbinin üzerine koyar. "Bu harika bir haber Aleksandr. Olivia bu konuda ne hissediyor?"

"Hargrove bu işin dışında kalırsa kendini daha iyi hissedecektir."

İç çekiyor. Eli tekrar yanına düşüyor. "Ben casus değilim, oğlum. Ve bu durumda... O iyi bir adam. Öyle."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Buna gerçekten inanıyor musun? Donald Hargrove, *iyi bir adam*. Onu tanıdığımız için hepimiz çok şanslı olmalıyız."

"Alaycı bir şekilde söylüyorsun ama öyle."

"Bu kadar saf olamazsın," diye homurdanıyorum, sabırsızlığımı daha fazla kontrol edemeyerek. "Bütün canavarlar canavar gibi görünmez. Bazıları onur kisvesinin arkasına saklanır."

Etkilenmiş görünmüyor. Öyle olmasını beklemiyordum. Yine de hayal kırıklığına uğradım.

"Seni bunu yapmaya zorlamayacağım," diyorum sonunda.

"Eğer yapamazsan-" "Yapacağım," diyor aniden.

"Yapacak mısın?"

Derin bir nefes alır. "Sadakatim hiçbir zaman söz konusu olmadı Aleksandr. Donald benim arkadaşım olabilir. Ama sen benim oğlumsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok duygulandım." "Karşılığında tek bir şey istiyorum." "Neymiş o?"

"Daha iyisini yapmamızı isterdim," diyor usulca. "Birbirimizle yani. Seninle bir ilişkim olsun istiyorum. Gerçek bir ilişki. Olduğumuzdan daha iyi olmamızı istiyorum."

"Bunu kabul edebilirim."

Gülümsüyor ve bana başıyla onay veriyor. "Tamam o zaman.

Elimden geleni yapacağım." "Teşekkür ederim, anne."

Ayağa kalkar, yüzünde hala gülümseme vardır ve adımlarında yeni bir sıçramayla kapıdan çıkar.

O gittikten sonra telefonumu elime alıp Demyan'ı arıyorum ve Olivia ile işlerin nasıl gittiğini merak ediyorum.

"Hey, kardeşim," diyor

Demyan. "O nasıl?"

"Tören bitene kadar kendini toparladı. Sonra da

"Buraya dönene kadar ağlamayı kes."

Bunun göğsümde uyandırdığı kötü duyguyu yutuyorum. Bir düşünce kuyruklu yıldız gibi kafamdan geçip gidiyor, hiçbir şey yokken: *Kimse karımı ağlatamaz.*

"Rapor edilecek başka bir şey var mı?" Kısık

sesle törpüledim. "Birazdan anlatırım."

Telefonu kapatır ve yarım saat sonra kapı içeri doğru sallanır.

Demyan karşımdaki koltuğa çöküp telefonunu cebine sokarken, "Herif oradaydı," diye homurdanıyor. "Gördüğüm en kuzu postuna bürünmüş kurttu. Törendeki herkesin ona yalıtaklanması iğrençti."

"Onun namuslu bir vatandaş olduğunu düşünüyorlar. Toplumun temel direği" diyorum, kendi annemin onun hakkındaki görüşlerini hatırlayarak. "Rolünü iyi oynuyor."

"Belki de not almalısın," diyor. Ona ters ters bakıyorum ve o daha da sırtıyor. "Yine de karın... tam bir zaferdi."

"Öyle mi?" Belirsiz bir gurur duygusu hissederek soruyorum.

"Güçlü ve gururluydu. Kardeşleri onu görmezden geldiğinde bile çenesini dik tutardı."

"Onu görmezden mi geldiler?" Ellerim yumruk oldu.

"Kız kardeşi çoğu zaman ona bakmadı bile," diyor. "Erkek kardeşi şaşkındı. Dürüst olmak gerekirse kimseye dikkat etmedi. Geç de gelmişti. Tıraş bile olmamıştı. Zavallı herif."

"O pislik için üzölmene gerek yok. Bu boku o istedi." Şakaklarımı sıkan baş ağrısını o v a l a y a r a k dindiriyorum.

"Bok gibi görünüyorsun, *sobrat*," diyor Demyan.

"Sağ ol. Her zamanki gibi görünüyorsun."

"Gençlik pınarı, bebeğim," diyor göğsünü okşayarak.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bir süredir nasıl olduğunu sormamıştım." "Evet, çoğu zaman inanılmaz derecede kendinle ilgili olabiliyorsun." Gözlerimi deviriyorum. "İkinci kez sormayacağım."

"Bir kez sorduğunun farkında değildim."

"Soran bendim."

İç çekiyor. Yüzünde her zaman var olan umursamazlık dalgalanıyor ve omuzları çöküyor. "Taşınma gerçekleşiyor," diye sessizce itiraf ediyor. "Miranda burada kalmıyor."

"Ortak velayet isteyebilirsin."

"Edebilirim, ama etmeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Neden? O çocuğu seviyorsun."

"Kesinlikle, bu yüzden onun için en iyi olanı yapacağım. Annesine ihtiyacı var. O Miranda'ya ait. Onu görebilmek için mümkün olduğunca sık oraya gitmem gerekecek."

"Bu berbat ama... doğru karar gibi görünüyor." Kaşlarını kaldırdı. "Bunu söylemeni beklemiyordum." "Şimdi anlıyorum."

"Şimdi baba mı olacaksın?" Demyan soruyor. "Tüm hayatını tüketiyor. Sana ona dokunmamamı söyledim ama sanırım bunun için çok geç."

Başımı salladım. "Hayal ettiğim gibi olmadı." "Ama pişman değilsin, değil mi?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Bir saniye bile."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Garip, değil mi?" Demyan soruyor. "Hiç tanımadığın birini nasıl sevebilirsin?"

"Dürüst olmak gerekirse hâlâ gerçek gibi gelmiyor."

"Karnı patlayana kadar bekle. O zaman gerçek olacağından eminim."

Başımı salladım. Ayağa kalkarak, "Gidip nasıl olduğuna bakacağım," diyorum.

"Elbette," diyor Demyan anlayışla başını sallayarak. "Git kadınınla ilgilen."

OLIVIA

Ne aradığımı anlamadan önce yerleşkenin koridorlarında çok uzun süre dolaşıyorum. Ya da daha doğrusu *kimi* aradığımı.

Elim tekrar karnımın üzerine geliyor. Sanki orada birini görebilecekmişim gibi aşağıya bakıyorum.

"Bu nasıl oldu ufaklık?" Fısıldıyorum. "Ona nasıl bu kadar bağımlı hale geldim?"

Keşke bir cevap olsaydı ama sadece sessizlik var. Şarap mahzeninin çift kapısından geçip yerleşkenin daha önce hiç girmedığım bir bölümüne girdiğimde başka bir ses duyuyorum.

Ses derin, Aleks'inkine benziyor. Düğmeyi çevirip kapıyı iterek açmadan önce zar zor düşünüyorum.

Bir adam aniden arkasını dönüyor ve kim olduğunu anlayana kadar irkilmiş görünüyor. Beni gördüğünde yüzü memnun bir gülümsemeye dönüşüyor. "Olivia! Bir dakika oldu."

Mike'a gülümsüyorum. Onu en son Aleks'in babasıyla birlikte gölün kenarında görmüştüm. "Umarım bölmüyordumdur."

"Hiç de değil," diyor Mike. "Sanırım Vlad bana eşlik etmekten biraz sıkıldı."

Vlad'ın cevabı, tekerlekli sandalyesini yana çeviren bir düğmeye basmak, masadaki su bardağını yere ve doğrudan Mike'ın ayakkabılarının üzerine düşürmek olur.

Mike ayaklarının etrafındaki su birikintisine göz kırpmıyor ve sonra sakince bana bakıyor. "Gördün mü?"

Gülümsüyorum. "O zaman sanırım tam zamanında geldim."

"Kesinlikle," diyor. "Gidip şu ayakkabıları değiştireceğim. Sakıncası var mı?"

"Sorun değil," diyorum. "Vlad, Mike mola verirken seninle takılmamın bir sakıncası var mı?"

Gözlerini kırpıştırıyor ve ben de tam olarak bunu umduğunu biliyorum.

"Bu arada harika görünüyorsun," diyor Mike odadan çıkmadan önce nazikçe, her adımda gıcırdayarak.

"Teşekkürler, Mike. Acele etme."

O gittikten sonra Aleks'in babasının yanına oturuyorum ve başımdaki siyah örtüyü çıkarıyorum. "Bir gün oldu," diyorum ona derin bir iç çekerek. "Annemi daha yeni gömdüm."

Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Bir an için onunla konuşurken utandığımı hissediyorum ama yerdeki su birikintisinden Vlad'ın duygularını belli etmekte hiç zorlanmadığı anlaşılıyor. Eğer çenemi kapatmamı istiyorsa, bunu bana söyleyecektir.

O zamana kadar devam edeceğim. "Ben artık bir yetimim," diyorum. "Modası geçmiş bir kelime gibi geliyor, değil mi? *Oliver Twist* gibi. Ama ben buyum işte. Bir yetim."

"S... üzgünüm..." diye mırıldanıyor.

"Teşekkür ederim. Aniden oldu." Nefes veriyorum. "Yine de güzel bir törendi. Ama Mia bu tür şeylerde her zaman iyi olmuştur."

Vlad cevap vermiyor ama biriyle bu konuyu konuşmak, sessizce beklemekten daha iyi hissettiriyor.

"Mia benim ablam. O ve ağabeyim benden yaklaşık on yaş büyükler. Babamız öldükten sonra benim koruyucularımla olmaları gerekiyordu. Ve uzun bir süre, tam olarak öyle oldular. Muhtemelen ne düşündüğünüzü biliyorum: '*Sen yetişkin bir kadınsın Olivia. Neden bir koruyucuya ihtiyacın olsun ki?*' Cevabım şu ki, onlara ihtiyacım yok. Artık ihtiyacım yok. Ama... yine de, benim için orada olduklarını bilmek güzeldi. Arkamı kolladıklarını bilmek. Buna çok uzun süre güvendim."

Bütün gün beni tehdit eden gözyaşlarımı kırpıştırıyorum. Vlad fark ettiyse bile hiçbir işaret vermiyor. Sadece izliyor, bir şekilde gözlerindeki açık bakıştan başka hiçbir şey yapmadan beni konuşmaya devam etmeye ikna ediyor.

"Ama bugün ikisi de bana bakmadı bile. Dürüst olmak gerekirse, Rob'un kimseye baktığını sanmıyorum. Ama Mia? O sadece..." Başımı sallıyorum. "O

bugün bana öyle bir şey söyledi ki..."

Boğazım kapanıyor. Konuşmak iyi hissettiriyor ama henüz bu kısım hakkında konuşmaya hazır değilim. Hâlâ zar zor idrak edebiliyorum.

"Birbirimize yabancılarmışız gibi bakacağımız bir gün olacağını hiç düşünmemiştim," diyorum. "Ya da daha kötüsü: düşmanlar gibi."

Vlad bir şeyler söylüyor ama tam olarak anlayamıyorum. Daha yakına eğildim. "Pardon?"

Boğazını temizler ve tekrar dener. "Neden?" diye mırıldanıyor.

"Neden?" Tekrar ediyorum. "Neden şimdi düşman olduk?"

Başını öne eğiyor. Zar zor hareket ediyor ama ben bunu bir baş sallama olarak anlıyorum. "Şey, sanırım kısa versiyonu oğlun yüzünden. Onu ben seçtim. Ya da bebeğimi seçtim sanırım," diyorum elimi karnımın üzerine koyarak. "Ama bence ikisi de aynı şey."

Kafamı kaldırdığımda bana kocaman gözlerle bakıyordu. *Oh, kahretsin.*

"Oh. Bebekten haberin yoktu, ha?" Kekeliyorum. "Özür dilerim. Aleks'in sana söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama şimdi düşündüm de, o pek paylaşımcı bir tip değil, değil mi?" Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Tam bir aptalım. Düşünmeliydim. Ben sadece..."

Tutarsızca saçmaladığımı fark ettiğimde, nefes alabilmek için kendimi durmaya zorluyorum. "Hamileyim," diyorum utangaç bir gülümsemeyle. "Büyükbaba olacaksın."

Buna pek tepki vermiyor, ama hala haberi sindirmeye çalıştığını düşünüyorum.

"Aslında Yulia'nın da bilip bilmediğini bilmiyorum," diyorum sesli düşünerek. "Buraya döndüğümünden beri onu görmedim. O kadar uzun zaman olmadı ama yine de daha önce hep buralardaydı... Üzgünüm, yine saçmalıyorum. Gergin olduğumda bunu yapma eğilimim var."

Bir süre sessizce oturup, sihirli bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir bilgelik dersi vermesini bekliyorum.

Ama bu bir peri masalı değil ve o da bana hedefime giden doğru yolu göstermeye hazır yaşlı ve bilge bir büyücü değil. Burası gerçek dünya ve bu dünyada o sadece orada oturup bana bakıyor. Hiç ses çıkarmıyor.

"Hiç sevdiğiniz birini kaybettiniz mi?"

Belirgin bir baş sallama.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Senin yaşına gelip de nasıl bir kayıp yaşamıyorsun?"

"Kayıp, evet... Aşk, hayır..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buna inanmıyorum."

"Bu... doğru."

Gülümsüyorum. "Aleks sana çekmiş demek?"

Gerçekten gülümseyemiyor ama gözleri parlıyor.

Elinin arkasını sevgiyle okşadım. "Kardeşlerim Aleks'in onun yapmadığı bir şey. Ve olaylarda kendi tarafını tutmam için beynimi yıkadığını düşünüyorlar. Aleks'i onlara tercih ettiğimi düşünüyorlar ama burada aylar geçiren benim. Onu onlardan daha iyi tanıyorum. Ayrıca bu ikiyüzlülük. Onlar da taraf seçti. Benim yerime Hargrove'u seçtiler."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve duygularımı dizginlemeye çalışıyorum. Ama şu anda bu düşünceleri elimden çıkarıp evrene aktarmaktan başka hiçbir şey işe yaramıyor. Bu yüzden konuşmaya devam ediyorum.

Vlad'a sakın bir sesle "Bebeği aldırمامı istediler," diyorum. Bu kelimeyi söylemek hâlâ acı veriyor.

Küçük bir suçluluk duygusu hissediyorum. Bu bilgi konusunda ona güvenip güvenemeyeceğimi gerçekten bilmiyorum ama artık geri dönemeyecek kadar ileri gittim.

"Aslında beni hastaneye götürmek için kandırarak arabaya bindirdiler. Bu Aleks'i seçmemi çok daha kolaylaştırdı, o kadarını söyleyeyim."

Parmaklarımı birbirine dolayarak başka neleri ortaya dökmek istediğimi bulmaya çalışıyorum. Katarsis işe yarıyor, çünkü her nasılsa, geçirdiğim güne rağmen, bir saat öncesine göre daha iyi hissediyorum.

Korkumu bastırmaya çalışarak, "Belki bu saflık," diyorum, "ama şu anda bunun geçici olduğuna inanmak zorundayım. Mia, Rob ve benim aramdaki bu uçurum geçici olmalı. Gerçeği öğrenecekler ve o zaman neden direndiğimi anlayacaklar. Ve her şey eskisi gibi olacak. Çünkü hayal bile edemiyorum..."

Sesim kesiliyor ve Vlad'a bakıyorum, şu anda başka bir insanla konuştuğumu hatırlıyorum.

Yine de bu biraz açık bir günah çıkarma gibi hissettiriyor. Bugün annemi gömdüğümü düşünürsek belki de uygun. Her zaman günah çıkarma meraklısıydı. Gerçi en başta neyi itiraf etmesi gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Acaba Aleks'i seçmek ailemi sonsuza dek feda etmek anlamına mı geliyor?" Kelimeleri zorlayarak söylüyorum. Tadı en az diğerleri kadar acı. "Ya yaptığım seçim buysa? Onları sonsuza dek kaybetmek mi?"

Bana bakıyor, derin gözleri her ifademi, her hareketimi alıyor ve karşılığında hiçbir şey vermiyor.

"Sanırım oğlunuza aşık oldum," diyorum, söyleyip söylememem gerektiğine karar verme fırsatı bile bulamadan. Eğiliyorum. "Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, bu gizli bir bilgi. Sanırım kulağa nasıl geldiğini görmek için yüksek sesle söylemek istedim. Bu mantıklı mı?"

Bu sefer gözünü bile kırpmadı. Sanırım ona pek de mantıklı gelmiyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Ama bunun benim için ne anlama geleceğinden korkuyorum. Geleceğim ve çocuğumun geleceği için. Bu hayat kadınlara pek yer bırakmıyor, değil mi? Ve tüm bunlar olurken neyi fark ettim biliyor musun?" Soruyorum. "Başkalarının fikirlerinin benim için kendiminkilerden daha önemli olmasına izin verdiğimi fark ettim. Hayatım boyunca zorbalığa maruz kaldım ve bunun farkına bile varmadım. Neden biliyor musunuz? Çünkü bana zorbalık yapan insanları seviyordum. Ve bunun Aleks ile tekrarlanacağından endişeleniyorum."

Bunu bir süre beklettim. Bu çalkantılı bir sessizlik, yüzeyin hemen altında kaynayan her türlü şey varmış gibi görünen türden.

Sonra kahkahalarla homurdanıyorum. "Biliyor musun, bu çok komik... Aslında hiçbir zaman benimle birlikte olmak istediğini söylemedi. Bebeğini taşıdığım için yine onun evindeyim ama kabul edelim, öyle olmasaydım beni burada ister miydi?"

Tek bir damla gözyaşı serbest kalıyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Sessizce Vlad'ın elinin arkasına düşüyor. Önce ona, sonra bana baktı.

Orada uzun süre oturduk, ama ben tamamen tükendim. Söyleyecek başka bir şeyim kalmadı.

Sonra kapı açıldı. Mike'ın içeri girdiğini sanıyorum ama sonra ikimizin de üzerine bir gölge düşüyor. Birden ayağa fırladım.

"Aleks."

Zalimce keskin çenesini görüyorum ve her zaman olduğu gibi içimi dolduran o gergin enerji damlasını hissediyorum. O kadar güzel ki. Bu hiç adil değil.

Düşüncelerimin sadece anneme adanmış olması gerektiğini hissediyorum. Bunun yerine kocama ve kirli sakalının çenesini hafifçe tozlandırmasına bakıyorum. Dudakları o kadar dolgun, saçları o kadar gür, omuzları o kadar geniş ki.

"*S' toboy vse v' poryadke?*" diye soruyor babasına doğru eğilirken.

Yaşlı adam oğlunun kulağına tam olarak anlayamadığım bir şeyler söylüyor. Aleks başını sallıyor ve geri çekiliyor. "Dinlenmeye ihtiyacı var," diye beni bilgilendiriyor.

"Ah, doğru ya. Muhtemelen az önce yaptığım konuşmayla onu çok yordum."

Aleks bu konuda yorum yapmaz. Sadece eğiliyor ve babasını kollarına alıyor. Sonra onu odanın ortasındaki büyük kanepeye taşıyor ve üzerine oturtuyor.

"Bu onun için rahat olacak mı?" Ben soruyorum.

"Bu odayı seviyor," diyor Aleks. "Burada kestirmeyi seviyor."

Aleks'in babasına nasıl davrandığını izliyorum. Adamın gerçek bir şefkat gösterebileceğinden emin değilim ama ona karşı nazik, yavaş, dikkatli ve kibar.

Vlad kanepeye yerleşip, boğulma tehlikesi yaşamaması için başını yastıklara dayadıktan sonra Aleks bana döndü.

"Benimle gel."

"Onu burada yalnız bırakalım mı?"

"Mike birazdan burada olur."

Tam çıkıyorduk ki Mike yeni spor ayakkabılarıyla köşeyi dönüyor. Aleks'e saygılı bir şekilde başını sallıyor ve sonra sessizce odaya geri dönüyor.

Aleks koridorda ilerlemeye başladı, ama aniden, daha önce hiç girmediğim başka bir odaya girdi.

Aleks'i takip ederken "Bu ev çok büyük," diye mırıldanıyorum. "Sırlarımı saklamak için çok daha iyi."

Bunu bir yanıtla takip etmemenin en iyisi olacağına karar verdim.

Kapıdan içeri giriyoruz. Fransız kapılar, bir balkon ve uzakta bir göl görüyorum. Parmaklıklara doğru yürüyorum ve aşağıdaki çimenliğe bakıyorum. Bir grup insan bahçeyle ilgileniyor ama yaptıkları işin gürültüsü bize kadar ulaşmıyor.

Aleks yanıma geldi. Son birkaç saatini ne yaparak geçirdiğini merak ediyorum. Açıkça sorsam bana söyleyecek mi merak ediyorum.

"Zor mu?" Ben soruyorum. "Onu bu şekilde görmek?"

"Buna alıştım. Ama başlangıçta, evet, zordu."

"Daha önce... nasıl biriydi?" Kelimelerimin üzerinde tökezleyerek soruyorum.

"O bir kabadayıydı," diyor Aleks açık açık. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana göre mi?"

"Herkes. Ama yine de, bir Bratva'nın donu olarak, öyle olmak zorundasınız."

"Bu senin bir zorba olduğun anlamına mı geliyor?" "Sen ne düşünüyorsun?"

Göle dönüp bakıyorum. "Görünüşe göre etrafım kabadayılarla çevriliymiş. tüm hayatım boyunca."

"Zorbaların anladığı ya da saygı duyduğu tek dil nedir biliyor musun?" "Bin dolarına bahse girerim ki 'Güç' diyeceksin."

Başını salladı. "Kesinlikle."

"Bende bunlardan herhangi birinin olduğunu düşündüren nedir?" Acı bir şekilde söylüyorum. "Cenazeden sağ çıktın, değil mi?"

Sakinlik hissimin buharlaşmaya başladığını hissediyorum. "Öyle mi yaptım?" diye soruyorum. "Yaptığımı hissettiğim anlar var ve şu an olduğu gibi, zar zor dayandığımı hissettiğim anlar var."

"Ölüm kaçınılmazdır, Olivia. Sadece bazıları için diğerlerinden daha erken gelir."

Karşımda duran adamın sonunu hayal etmeye çalışarak ona bakıyorum. "Yani aslında yenilmez değilsin?"

Sırıtır ve sonra suyun üzerinden dışarı bakıyor. "Babam felç geçirdiğinde beni Rusya'dan aradılar. Eve dönmemi söylediler. Ben de hayır dedim."

"Neden?"

"Bitirmem gereken bir iş vardı ve ayrılmak bir seçenek değildi. Devam etmek zorundaydım."

"Bana vermeye çalıştığın ders bu mu?" diye sordum. "Devam etmem gerektiği mi?"

Bana bakmak için döndü. "Başka ne seçeneğin var ki?" İçimi çekiyorum, elimi karnıma koyuyorum. "Hiç yok."

Sanki içindeki çocuğu hissedebiliyormuş gibi elini karnına koyuyor.

Bunun ona ne kadar gerçek geldiğini merak ediyorum. Gelecekte neler olacağını hayal edebiliyor mu?

Çünkü yapamayacağıma eminim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Önemli bir şey değil," diye alttan alıyorum. "Tören nasıldı?"

"Çok güzel. Annem harika bir katılım sağladı. Çok heyecanlanırdı."

"Dur tahmin edeyim: tüm cenazesini planlayan türden bir kadın mıydı?"

Gülümsüyor. "İkisi de öyle yaptı. Kırklı yaşlarının başında vasiyetlerini yazdırmışlar, 'ne olur ne olmaz' diye. Birkaç kez yeniden yazdılar ama pek bir şey değişmedi." Sonra derin bir nefes alıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Ağabeyim ve kız kardeşim muhtemelen evi satmak istiyorlar."

"Buna kim karar verecek?"

"Annem ve babam üçümüzün de almasını istedi. Bu yüzden ya satıp kârı üçe böleceğiz ya da kimin kimi satın alacağına karar vereceğiz."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Kararı Mia ve Rob'a bırakacağım."

"Çünkü bu onlarla konuşmaktan daha mı kolay?"

Kaşlarını birbirine çatıyor. "Ben sadece... İşler zaten yeterince zor. Oraya gidip farklı bir şey istersem işler karışacak."

"İçinde büyüdüğünüz evi istiyorsunuz. Yabancılarla satılmasını istemiyorsun. Bunda karmaşık olan ne?"

"Sanırım sorun çıkarmak istemiyorum."

"Biliyorsun, insanların sana zorbalık etmesini kolaylaştırırsan, yaparlar," diyorum ona.

Bana düşünceli bir şekilde bakıyor. "Sanırım haklısın." "Eğer bir şey istiyorsan, onun için savaş."

"Dövüşmek benim uzmanlık alanım değil."

"O zaman alıştırma yap," diyorum. "Neden yere yatıp dizginleri onların eline veresin ki?"

"Dövüşemeyecek kadar yorgunum. Ve dürüst olmak gerekirse, Mia'yı henüz görmek istemiyorum."

Sesinde bir nota yakalıyorum. "Ne oldu?"

Hatırladıkça ürperiyor. "Bugün bana çok kötü bir şey söyledi. Aslında birkaç şey. Sadece beni incitmeye çalıştığını biliyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Annenin ölümü için seni suçladı, değil mi?" Olivia'nın gözleri irileşir ve bunu doğrular. "Nereden biliyordun?"

"Dikkatimi veriyorum," diyorum. "Kız kardeşin seni suçluyor çünkü bu kendini suçluyor."

"Suçlu hissettiğinden şüpheliyim."

"Öyle," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Kız kardeşin keder tarafından canlı canlı yeniyor ve kulağına iğrenç yalanlar fısıldayan hasta bir piç kurusu var. Onun için rasyonellik mümkün değil."

"Adam her ne söylüyorsa, kız ona inanıyor. Ve belki de..."

"Belki ne?" Homurdanıyorum. "Sakin bana senin de onlara inandığını söyleme."

"Diyorum ki, belki de üçüncü bir seçenek vardır." Parmaklarındaki yüzüklerle ilgileniyor, gözleri benimkiler dışında her yere kayıyor.

"Hangisi?"

"Belki de gerçekten masumdur."

Hırlamaya başladım, "Olivia-"

Ama sözünü keser. "Beni dinle, lütfen, Aleks. Sadece söylüyorum, belki de dışarıda başka biri vardır. İkinizi birbirinize düşürmeye çalışan biri. Bir sürü düşmanın olduğunu kendin söyledin. Onlardan biri olabilir. Tüm önerim bu."

Başımı salladım. "Hiç şansın yok."

Çenesi gerilir. "Yanıldığımdan neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü öyle olduğunu biliyorum. Jennifer ve benim araştırmamızı yapmadığımızı mı düşünüyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Jennifer hâlâ bu davada mı?" "Elbette. Hiç durmadı."

"Yani bu konuda benden daha çok şey mi biliyor?" Başımı salladım. "Bu hakkı kazandı."

İstediğimden daha sert çıktı. Olivia'nın yüzünde acı dalgaları belirdi ve benden bir adım geri çekildi. "Ve ben yapmadım mı? Unuttuysan söyleyeyim, senin için aileme sırtımı döndüm."

"Benim için mi?" diye sordum. "Yoksa en iyi seçeneğin ben olduğum için mi beni seçtin?" "Senin bebeğini taşıyorum. Sen söyle."

"Sanırım kendimi çok açık bir şekilde ifade ettim."

"Evet," diye tükürdü, "herkes gibi benim de beyinsiz bir aptal olduğumu düşündüğünüzü açıkça belirttiniz. Benim kararlarımı sorguluyorsun. Tıpkı Rob gibi, tıpkı Mia gibi, tıpkı Hargrove gibi."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmiyorsa," diye karşılık veriyor, "o zaman Jennifer'ı nasıl ilgilendiriyor?"

"Yaptığı işte çok iyi."

"Doğru, kesinlikle." Olivia ısrarla başını sallar. "O iyi bir oyuncu. Sen de öylesin, değil mi Aleks? Şu anda yaptığın şey bu: oyunculuk. Beni takip ettiğin andan beri yaptığın şey bu."

"Kendini bu kadar yormaya gerek yok. Bebeği düşün."

Ellerini göğsüme koyuyor ve sertçe itiyor. Hiçbir şey yapmıyor ama iyi hissettirdiğini hayal ediyorum.

"Başkalarının bana zorbalık yapmasını bu kadar kolaylaştırmamamı söyleyen sendin," diye hatırlatıyor bana. "Ve artık bunu yapmayacağım. Seninle bile."

İç çektim. "Sana zorbalık etmeye çalışmıyorum."

"Öyle değil mi?" diye bastırıyor. "Çünkü tek duyduğum, hoşuna gitmeyen sorular sorduğumda bana sakın olmamı, oturmamı ve çenemi kapatmamı söylemen."

"Bilgi almak için fazla duygusalsın Olivia." Gözleri parladı.

"Pardon?"

Geri adım atmadım, belki de atmalıyım. "Sen bir jokersin. Bugün kardeşlerine kırgınsın. Ama yarın onlarla barıştığında ne olacak? Sana anlattığım her şeyi onlara da anlatacak mısın?"

"Bunu yapacağıma gerçekten inanıyor musun?"

"Hargrove'un ya da kardeşlerinin seni ikna etmeye çalışacaklarını hiç sanmıyorum."

Dudaklarından bir hıçkırık dökülür. "Gerçekten bu kadar kolay manipüle edilebileceğimi mi düşünüyorsun? Neden kimse bana zerre kadar değer vermiyor?"

"Beni dinle," diye homurdanıyorum ve onu yakalamak için ileri uzanıyorum. Elimi tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben onu bedenime bastırana kadar ısrar ediyorum. "Bu manipüle edilmekle ilgili değil Olivia. Ama sevdiğin herkesin masum olduğuna inanmak *istiyorsun*. Hepimizin sonunda büyük, mutlu bir aile olacağı bir yol var. Bu senin içindeki iyiliğin konuşması."

Bana dişlerini göstererek mücadele ediyor. Ben sadece kolumu beline daha sıkı sarıyorum.

"Ama böyle bir şey olmayacak Olivia. Her zaman onlara karşı biz olacağız. Başka türlü olamaz."

"Her şey savaş değildir, Aleks."

"Beni endişelendiren de bu," diyorum ona üzülerek. "Buna inanıyor olman. Belki senin dünyanda durum farklıdır. Ama bu dünyada, *benim dünyamda*, öyle ya da böyle her şey kan dökülerek sona eriyor."

"Madem bu kadar yükümlüyüm, belki de başka biriyle evlenmeliydin!" Şu anda ateş gibi. Ateş ve tutku. "Jennifer'a her şeyi anlatıyorsun. Belki de onunla evlenmeliydin."

"Hayır," diye tersliyorum yüzüne. "Sadece sen vardın."

Arkasına yaslanıp bana tokat atmaya çalışıyor ama ben elini havada kapıp onu balkon korkuluklarına sıkıştırıyorum.

Sonra dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Bana karşı nefes nefese kalıyor ve saniyeler sonra kendine rağmen öpücüğe teslim olmaya başlıyor. Dudakları benim için ayrılıyor.

Ve lanet olsun, tadı çok güzel.

Valentino elbisesinin eteklerini tutuyorum, teninin pürüzsüzlüğüne yaklaşmayan ipeksi kumaşı yukarı çekiyorum.

Adımı öfke yerine zevkle haykırana kadar kendimi ona gömmek istiyorum. Bu harika bir değişiklik olmaz mıydı?

Dudaklarımı teninde, boynunda gezdiriyorum. Gömleğimi avuçluyor. Göğsü benimkine karşı kabarıyor.

"Hayır," diye birden ağzından kaçırdı. "Dur."

Sesi hiç inandırıcı gelmiyor. Ama bir süre sonra beni üzerinden itti. Hemen geri çekildim. Çünkü *Duratskiy* kardeşleri ne düşünürse düşünsün, ben kendimi hiçbir zaman bir kadına dayatmadım ve dayatmayacağım.

Söz konusu kadın beni nefes alamayacak kadar çok istese bile.

"Bu beni daha fazla manipüle etmenden başka bir şey değil," diye suçluyor nefes nefese kalarak.

Dudakları şişmiş ve gözleri büyümüş. Bunu istiyor ama bana güvenmiyor.

Tam olarak değil. Yeterince değil.

Başımı salladım. "Bundan neden bu kadar korkuyorsun?"

"Çünkü kendimi tekrar kaybedemem," diyor balkon korkuluğuna yaslanıp titreyerek. "Eğer kardeşlerim için bunu yapmaya istekli değilsem, o zaman kesinlikle bir erkek için bunu yapmayacağım. Senin gibi bir adam için bile."

"Bence güvenmediğin kişi sensin Olivia," diyorum alçak bir sesle. "Benim yanımdayken kendine güvenmiyorsun. Çünkü en iyi yanlarını içine hapsetmeyi bırakırsan ne olabileceğini sana gösteriyorum."

Etrafımda dolanıyor, Fransız kapılarına doğru giderken bana geniş bir alan bırakıyor. "Ben şimdi odama gidiyorum. Benimle konuşacak bir şeyin yok ki. Tek ihtiyacın olan Jen-"

Jennifer'ın odaya girdiğini fark edince kısa kesiyor. Belli ki tartışmanın bir kısmını duymuş çünkü orada garip bir şekilde durup aramızda bakışıyor.

"Jennifer," diye selamlıyorum soğukkanlılıkla, balkondan çıkarken. "Özür dilerim," diyor.

"Bölmek istememiştim."

"Bölünecek bir şey yok," diye tersliyor Olivia. "Onun istediğı sensin, Her neyse."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri vahşi. İncinmiş olduğı çok açık. Cenaze ve diğerk şeyler yüzünden zor bir gün geçirdi.

Eğer bana izin verseydi, onun için her şeyi çözebilirdim. Ama o inatçı, çok inatçı. Acısını dindirecek ilaç avucumun içinde, ona doğru uzatılmışken bile ilaç almayacak kadar inatçı.

Jennifer'ın yanından geçip odadan çıkarken "Onu sana bırakacağım," diye tıslıyor.

Jennifer kocaman gözlerle onun gidişini izler. "Vay be. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silkiyorum. "Kadınları kızdırmak gibi bir yeteneğim var."

"Görünüşe göre birden fazla açıdan," diyor Jennifer kapıyı kapatırken. "Hamile olduğunun farkındasın, değıl mi?"

"Teşekkürler, farkındayım."

"Strese girmesine gerek yok."

"Bunu kardeşlerine söyle. Strese neden olanlar onlar." Tam ağzını açacaktı ki onu durdurdum. "Aziz Rob hakkında bir şey daha söylersen, bu ay sana ödeme yapmayacağım."

Kaşlarını çatıyor ve nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Görmezden gelmeye karar verdim.

"Neden buradasın, Jen?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Kaşlarımı çattım. "İyi olmayacak, değil mi?"

"Dün gece kulüpte özel bir odaya girdiğimde ve yeni liderim kendini tanıttığında ben de öyle düşünmüştüm. Ama yanılmışım."

"Yeni lider mi? Kim o?"

Gülümsüyor. "Bence o bizim 'oyun değiştirici' dediğimiz kişi."

OLIVIA

Mutfak karanlıktı. Adanın etrafından dolaşıp buzdolabının kapısına uzanıyorum, ancak orada zaten birinin durduğunu fark ediyorum.

"Tanrım!" Elimi geri çekerken haykırdım.

"Üzgünüm," diyor Jennifer, sesi hiç de üzgün gelmiyor. "İşe dönmeden önce hızlıca bir şeyler atıştırmam gerekiyordu."

Ne olduğunu sormaya zahmet etmiyorum. O ve Aleks aynı kumaştan kesilmişler. İkisi de gizemli, ketum. Güç oyunlarına bağımlılar. Ve benimle en ufak bir bilgi kırıntısı bile paylaşma ihtimalleri yok.

"Şimdiye kadar alışmış olmalıydım sanırım. Bugünlerde her yerde karşıma çıkıyorsun," diyorum kızgınlıkla. Çekip gitmek istiyorum çünkü bu işin sonu iyi bitmeyecek, ama odama çekilemeyecek kadar açım.

"Aleks ile konuşmanızı bölmeye çalışmıyordum, yemin ederim."

Gözlerimi deviriyorum ve parmaklarının arasında tuttuğu jambonlu ve peynirli sandviçe bakıyorum. Neye baktığımı fark ediyor ve plastiğe sarılı bir tane daha çıkarıp ortadaki adaya koyuyor.

"Gerçekten çok güzeller. İlginizi çekerse, içinde tavuklu sandviçler de var."

İsteksizce başımı sallıyorum ve o da bir sandviç daha çıkarıyor. Sonra dolapların altına yerleştirilmiş daha küçük ikinci bir buzdolabına doğru yürüdü ve birkaç şişe meyve suyu çıkardı.

"Hâlâ limonata seviyor musun?" diye soruyor komplocu bir gülümsemeyle, sanki "*Seni tanıyorum Liv,*" der gibi. *Sen de beni tanıyorsun.*

"Evet," diye mırıldandım. "Peki ya sen? Hâlâ portakal suyuna takıntılı mısın yoksa bu sadece Isabella örtüsünün bir parçası mıydı?"

Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve portakal suyunun kapağını açarken limonata şişesini bana uzatıyor. "O kısmı ben yaptım."

"Sanırım sadece önemli şeyler hakkında yalan söylüyorsun."

"Sizinleyken dışarıda olduğumdan daha fazla kendim olduğumu söylesem bana inanır mıydınız?"

"Hayır," diye homurdandım. "Yapmazdım."

"Ben öyle düşünmemiştim." İç geçiriyor ve sandviçinden bir ısırık alıyor. "Ama bu doğru. Hiç mantıklı gelmeyen neydi biliyor musunuz? Aslında benden hoşlanmanızı istiyordum. Yani, tabii ki işin bir parçası da beni sevmenizi sağlamaktı. Ama bunu kişisel düzeyde önemsememeliydim. Bilmiyorum. Bunu anlamak benim için bile zor."

"Anladığım kadarıyla bir sosyopatsın. Oldukça açık ve net görünüyor."

Yemeğini yavaşça çiğniyor ve umutsuz bir bakışla beni izliyor.

Ona sunacak bir sempatim yok ama sessizlik uzadıkça sessiz kalamayacak kadar rahatsız oluyorum. "Aleks ile çok gizli toplantını bitirdin mi?"

"Evet."

"Sanırım iyi geçti?"

Omuz silkiyor. "Böyle şeyleri kimse bilemez."

"Bu ne anlama geliyor?" Cevap vermekte tereddüt edince kendi sorumu geçiştiriyorum. "Ne var biliyor musun? Bunun bir önemi yok. Gerçeği hak etmedim, değil mi? Ben 'in' grubunun bir parçası değilim."

"Lisede değiliz," diye yanıtlıyor Jennifer. "Bu 'in' grubunda olmakla ilgili değil. Belki Aleks sadece seni korumak istiyordur."

"Ha!" diye kıkırdıyorum. "Evet, çünkü belli ki onun önceliği benim." "Buna inanmak çok mu zor?"

Benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için ona bakıyorum ama yüz ifadesi açık ve gerçekten meraklı.

"Eğer onun önceliği bensem, bunun tek nedeni onun bebeğini taşıyor olmamdır. Onun gibi adamlar bir soy ister. Mirasını devam ettirecek bir oğul ya da her ne boks. Bu

baba olmakla ilgili değil; kendi ölümsüzlüğüyle ilgili." "Onun hakkında gerçekten böyle mi düşünüyorsun Liv?"

"Aleks Makarova hakkında çok şey düşünüyorum."

İç çekiyor. "Onu uzun zamandır tanıyorum."

"Hatırlatma bana."

"Biliyorsun, o ve ben... Aramızda hiçbir şey yok."

Kaşlarımı çatıyorum, yanaklarımdaki rengin beni ele verdiğini hissediyorum. Aptal, hain dolaşım sistemi. İyi bir yalan söyleyebilsem bile, allığım her seferinde yalanımı baltalıyor.

"Ben sormadım."

"Ama bunu düşünüyorsun, değil mi?" diye bastırıyor. "Bunun için endişeleniyor musun?"

"Hiçbir şey için endişelenmiyorum. Aslında önemli bir şekilde birlikte değiliz, bu yüzden istediği kişiyle yatmakta özgür. Sen, hizmetçiler, bekçi köpekleri, her kim olursa."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve hiçbir şey söylemiyor. Ben de ona ters ters bakıyorum. "Ne?"

"Hadi ama Liv. Bu konuda bana palavra sıkamazsın. İşaretleri tanıyacak kadar öfkeli eşler ve kız arkadaşlarla uğraştım."

"Bir sürü çifti mahvettin, değil mi?" Tersliyorum. "Şaşırdığımdan değil. Kalp kırma işinde olduğunu biliyorum."

"Onunla olan ilişkim hakkında güvensiz hissediyorsun," diyor, iğnelemeyi görmezden gelerek. "Ama sana söylüyorum, güvensiz hissetmeni gerektirecek bir şey yok. O ve ben uzun zaman önce bir çift olarak asla başaramayacağımızı biliyorduk."

"Üstesinden gelmek için çok fazla Borderline Kişilik Bozukluğu mu?" "Başarmak için çok fazla bağlılık," diye düzeltiyor.

Kaşlarımı çattım. "Rob'la birlikteyken yeterince kararlı görünüyordun."

"Rob... farklıydı," diye mırıldanıyor. Birdenbire saçlarının uçlarıyla oynamakla ilgilenmeye başladı. "O bir işti. Ona karşı gardımı asla düşürmemem gerekiyordu."

"Ama sen yaptın?"

Hüzünle gülümsüyor. "Çaylak hatası. Ben sadece... Ondan bu kadar hoşlanacağımı hiç beklemiyordum. Ya da ailesinden."

"Beni yatıştırmak için bir şeyler uydurmayı bırak."

"Böyle bir şey yapmıyorum," diyor o kadar içten bir güçle ki ona gerçekten inanıyorum. "Bu konuda bana güven, Olivia. Sizler... çok güzel bir ailesiniz. Bu gerçekten de bende bu ailenin bir parçası olma isteği uyandırdı."

Boğazımda o tanıdık yumrunun oluşmaya başladığını hissediyorum. Annem gittiğinden beri eskisinden iki kat daha büyük. Aslında, dört kat daha büyük olsun.

Çünkü Rob ve Mia'yı da annemi kaybettiğim kadar kesin bir şekilde kaybettim. "Biz artık o aile değiliz."

"Öyle söyleme."

"Bu doğru," diyorum sertçe. "Anne babamız öldü ve onların istediği gibi bir araya gelmek yerine bu *kâbusun* bizi birbirimizden ayırmasına izin verdik."

"Tamam, o zaman değiştir."

"Denedim!" Tersledim. "Mia'yla denedim. Bana annemin ölümünden benim sorumlu olduğumu söyledi."

Jennifer iç çeker. "Sana söylediği şey çok acımasızcaydı." "Belki de haksız değildir."

"O yanılıyor," diyor Jennifer kararlı bir şekilde. "Ve içten içe sen de bunu biliyorsun. Dinle Liv, burada Mia'yı savunmaya çalışmıyorum. Ama insanlar incindiklerinde birbirlerine en korkunç şeyleri söylerler."

"Bu Mia!" İtiraz ediyorum. "O benim ablam."

"Biliyorum."

"Ne olursa olsun arkamı kollaması gerekiyordu."

"Biliyorum."

"Ve o benim yerime bir erkeği seçti," diyorum son birkaç kelimeyi boğuk bir şekilde söyleyerek. "Bunun ikiyüzlüce gelebileceğini biliyorum ama durum farklı. Onlar benimle evlenmeye çalışıyorlardı."

bebeğimi aldırın!"

Jennifer öne eğildi ve elini benimkinin üzerine koydu. Bu temas o kadar beklenmedik ki tamamen hareketsiz kalıyorum. Parmaklarına bakıyorum -o kadar küçük, o kadar kırılgan, o kadar masum ki, eğer daha iyi bilmeseydim, öyle görünebilirdim.

"Liv, bana bak."

İsteksizce, gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

"Sen aileni koruyordun," diye hatırlatıyor bana usulca. "Benim yapacağım şeyi yaptın. Suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

Yavaşça başımı sallıyorum, bu sözlerin içime işlemesine izin veriyorum.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve sonra elini geri çekiyor. "Mia'yla konuşamıyorsan Rob'la konuşmayı dene," diye öneriyor. "O kırılması zor bir ceviz gibi görünüyor, ama büyük bir kalbi var."

"Babam Rob için hep böyle derdi. Sırf onu kızdırmak için ona Tootsie Pop derdi. *"Yumuşak bir merkezi olan sert bir adam."*

Jennifer kıkırdar. "Bu konuda hepimiz hemfikiriz. Tootsie Pop, bu çok komik. Keşke babanla tanışsaydım. Mücevher gibi birine benziyor."

Bana gülümseyerek veda ediyor ve kapıya yöneliyor. Onu takip eden sessizlik, düşünceleriniz yarıştığında ve uyku kurtarmaya gelmediğinde sadece gece geç saatlerde sessizliğin olabileceği türden bir şekilde önsezidir.

Tezgâhın üzerine koyduğum telefonuma bakıyorum. *Rob'la konuşmayı dene*, dedi Jennifer. Hemen orada, bir arama uzaklığında. Yapabilirim. Hızlı arama numarası 4, iki kez çaldığında her zamanki gibi açacaktır. Sonra da konuşup tüm bunları unutabiliriz.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Jennifer aramamı söyledi. Aleks ne derdi?

Aptal olma, muhtemelen. Yoksa seni manipüle eder.

Bence her iki tarafın da haklılık payı var. Ama ben sadece birini seçebilirim. Ya yapacağım ya da yapmayacağım. Bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulamam.

Ayak seslerini dinliyorum, evin kemiklerinin gıcırdaması birilerinin uyandığını ve hareket ettiğini gösteriyor. Ama hiçbir şey yok. Sadece ben ve nefes alışım, endişem ve korkum.

Kendimi daha fazla sorgulamadan telefonumu açıp kardeşimi arıyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

Kafamdaki nakaratı gerçekten açıklayamıyorum. *Lütfen ne?* Emin değilim. Ama lütfen bir şey.

Brrring.

Brrring.

"Liv "e *tıkla.*

"Rob," diye nefes alıyorum. Adımı nefret duygusu olmadan söylediğini duymak bile omuzlarımdan iki ton yük kalkmış gibi hissettiriyor.

Bir an sessiz kaldık, sadece birlikte nefes aldık, birlikte var olduk. "Gerçek gibi gelmiyor, değil mi?" Sonunda sordum.

İç çekiyor. "Hayır, değil."

"Cenazeden bu yüzden mi bu kadar çabuk ayrıldınız?"

"Tek sebep bu değil," diyor. "Bir sürü meraklı akrabanın aptalca sorularıyla uğraşacak havada değildim."

"Peki ya kız kardeşleriniz? Bizimle uğraşacak durumda mıydınız?"

Benimle, açıklığa kavuşturmak istiyorum. Ama Rob ne demek istediğini biliyor.

"Yanında güvenlik ekibin vardı. Bana ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim."

"Tamam, yani beni orada gördün. Emin değildim."

Bir sessizlik oldu. Kızgınlığımı yutuyorum. Kavga etmekle ilgilenmiyorum. Bu yüzden aramadım.

"Sorun değil Rob," diyorum o daha konuşmadan. "Dürüst olmak gerekirse, ikinizin de neden yanımda olmak istemediğini anlıyorum."

"Özür dilerim Liv," diyor aniden. "Ben... Gerçekten seninle ilgili değildi. Sadece uzun süre orada kalamadım. Yine de senin yanında durmalıydım."

"Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Ciddiyim. Mia'nın Donald'ı vardı. Ama sen... sen tek başına duruyordun ve-"

"Tek başıma değildim," diyorum hemen. "Demyan'la birlikteydim."

"O aileden değil."

O artık benim ailem. Bu düşünce bir anda aklıma geldi. Demyan mezarlıkta bunu söylediğinde, ona gerçekten inanmamıştım.

Ama yapmaya başlıyorum.

Yine de bunu yüksek sesle söylememeye karar verdim. Bebek adımları.

"İyi dim."

"Gerçekten düşünmedim, biliyor musun?" diyor usulca. "Sadece onu aşağı indirdiklerinde orada olmak istedim."

"Vücudu," diye içgüdüsel olarak düzelttim.

"Ne?"

"Aslında o tabutta değildi Rob," diyorum, annemle babamın inandığı şeyi hatırlatarak. "Ruhu cenazeden çok önce bedenini terk etti."

"Bedenlerimiz sadece birer kap," diye mırıldanıyor, hatırlayarak.

"Aynen öyle. Vücudunu dinlendirdik ama açıkçası bence o çok daha önce dinlenmişti. Şimdi yeni maceralar yaşıyor."

"Eskiden böyle demenden nefret ederdi," diye h o m u r d a n ı y o r . Gülümsediğini duyabiliyorum. "*Cennet maceralarla ilgili değildir, tatlım.*"

"Sıkıcı görünüyor, sence de öyle değil

mi?" "Hâlâ böyle hissetmene

şaşıyorum."

"Neden? Gerçek hayatta çok sıkıcı olduğum için mi?"

diye soruyorum. "Hayır," diyor sessizce. "Kastettiğim

bu değildi."

"Öyle," diye geri itiyorum. "Sorun değil. Oldukça sıkıcı olduğumu kabul ediyorum."

"Belki bir zamanlar öyleydin," diyor. "Ama artık değilsin."

Sesi samimi geliyor. Ters bir şey yok, altta yatan bir anlam yok. Sadece bir süredir kendimle ilgili korktuğum şeyi söylüyor: eskiden olduğum korkak, korunaklı, beceriksiz Liv olmadığımı.

"Bu kötü bir şey mi?" Dürüstçe soruyorum. "Çünkü hayatımda ilk kez gerçekten kendim gibi hissediyorum."

"Bunu... bunu duymak beni üzüyor."

"Seni bir şeyle suçlamaya çalışmıyorum. Ya da seni suçlamıyorum,"
diyorum. "Biliyorum. Ama bunda benim de payım olduğunu
biliyorum."

Bunu bir süre beklettik. Hattayken onun nefes alış verişini dinliyorum, o da aynısını bana yapıyor. İkimiz de aramayı sonlandırmıyoruz ve ikimiz de sessizliği bozmuyoruz.

Bir kereliğine, bununla bir sorunum yok.

"İyi misin Liv?" Rob sonunda sorar. "Yani, gerçekten iyi misin?"

"Evet, sanırım iyiyim."

"Ben sadece... endişelendim. Sizin durumunuzda..." Kısa bir süre durdu ve derin bir nefes. "Özür dilerim."

"Sorun yok. Şu anda yalnız mısın?"

"Benim dairemde," diyor. "Mia geceyi evde geçireceğini söyledi. Benim de gelmemi istedi ama bugün bununla uğraşabileceğimi sanmıyorum."

"Oh," dedim. "Sanırım davetiyem postada kaybolmuş." "Sana söylemedi mi?"

"Geceyi evde geçirme konusunda mı?" diye sordum. "Hayır. Zaten cenazede olmamdan pek memnun değildi."

"Bu doğru değil."

"Sen orada değildin, Rob. Bana ne dediğini bilmiyorsun." "Tanrım,"
diye mırıldandı. "Ne söyledi?"

Beni görmediği belli olsa da başımı sallıyorum. "Öyle değil.
önemli."

"Liv."

"Cidden, söylediklerimi unut. Sonuç olarak, bu geceki pijama partisine davet edilmedim. Ve bu sorun değil. Dışlanmak umurumda değil."

"O zaman bu gece muhtemelen sadece Mia olacak."

"Peki ya Hargrove?" Bunu düşündüğümde derimin öfkeyle diken diken olduğunu hissederek soruyorum.

Mia'nın geceyi evde geçirmesi bir şeydir. Buna hakkı var. Ama Hargrove? Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi o kutsal alanlarda dolaşmasını istemiyorum.

"Bilmiyorum. Gerçekten sormadım."

Başımı sallıyorum. Acılarımın tadı... şey, acı. "Belki de kapanış için buna ihtiyacı vardır."

"Kapanışın bu kadar basit olduğunu sanmıyorum." Başımı salladım. Bu konuda kesinlikle haklı.

"Rob?" Bir avuç sessiz nefes daha aldıktan sonra söylüyorum. "Ben istemiyorum evi satmak." "Hm.

Anlıyorum."

"Sadece söylüyorum... Bir noktada tartışılacağını biliyorum ve sesimin duyulmasını istiyorum. Onu satmak istemiyorum. Benim durduğum yer burası."

"Mia'nın ne düşündüğünü görmemiz gerekecek," diye uyarıyor. "Peki ya sen?"

"Peki, bununla ne yapmamız gerekiyor?" diye soruyor. "Mia orada yaşamayacak, ben de yaşamayacağım. Eğer planlıyorsan ikimizin de evdeki hisselerini satın alabilirsin."

Dudağımı ısırıyorum, bunu karşılayabilmemin hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Rob'un da bunu bildiğinden eminim.

"Evdeki payımı sana karşılıksız devretmekten mutluluk duyarım," diye beni temin ediyor. "Ama Mia..."

"Bunu asla yapmayacak," diye bitiriyorum. "Zaten ben de senin sadakanı almazdım. Benim olduğu kadar senin de."

"Hiçbir zaman çok şeye ihtiyacım olmadı Liv," diye mırıldandı. "Sadece amacı olan iyi bir iş, kendime ait diyebileceğim küçük bir yer ve onu paylaşmayı sevdiğim bir kadın. Kısa bir süre önce üçüne de sahiptim."

"Peki ya şimdi?"

"Artık hiçbir şeyim olduğundan emin değilim." "Bir amacın var."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Çünkü son zamanlarda motive olmakta zorlanıyorum. Bu davada bile... Yani, topu harekete geçirdiğimi biliyorum, ama bana neye mal olduğuna bir bakın."

Sesindeki ağırlığı duyunca, benim taşıdığım suçluluk duygusunu onun da taşıdığını fark ediyorum. Babam Rob ve benim birbirimize çok benzediğimizi söylerdi ve ben bunu şu ana kadar hiç tam olarak anlamamıştım.

Her zaman Mia ile daha çok ortak yönüm olduğunu düşünmüştümdür. Ama sadece daha yakındık, daha çok benzediğimiz söylenemezdi.

"Annemin başına gelenler senin suçun değildi," diyorum, duymam gereken sözleri söyleyerek.

"Tabii ki böyle söylersin."

"Ciddiyim."

İç çekti. "Dinle Liv, gitmeliyim."

"Hayır, Rob, bekle," diyorum. "Biz... biz sadece konuşabilir miyiz? Düzgün bir konuşma? Yüz yüze?"

Uzun süre tereddüt etti. Aslında o kadar uzun ki, beni reddedebileceğini düşünmeye başladım.

"Tamam," diyor sonunda. "Öğle yemeği yiyebiliriz. Yarın saat birde?" "Mükemmel. Nerede buluşmak istersin?"

"Giovanni'ye ne dersin?" diye soruyor.

"Giovanni's o zaman. Yarın görüşürüz, koca kafa."

Eski lakabına kıkırdıyor. "Yarın görüşürüz, tavuk ayak."

Kardeşlerimle barışmak için tüm umudumu kaybettiğimi sanıyordum. Ama şimdi, o umudun titreştiğini hissediyorum.

Belki de henüz ölmemiştir.

ALEKS

"Beni şimdiden özledin mi?" Jennifer üçüncü zil sesinde cevap verdiğiğinde soruyor. Gözlerimi deviriyorum. "Senin için yeni emirlerim var."

İç çekiyor. "Tipik erkek. Bir şey istediğin için arıyorsun. Ver o zaman. Korkmalı mıyım?"

"Ne zamandan beri korkuyorsun?"

"Dalkavukluk seni her yere götürür Aleks. Ne istiyorsun?"

"Olivia'nın yarın öğle yemeği var. Ona eşlik etmeni istiyorum."

"Emrinizde Demyan ve ortalığı kırıp dökmekte usta bir serseri ordusu var. Neden ben?"

"Kendimce sebeplerim var."

Duraklama gerilim yüklüdür - ta ki o bunu çözene kadar. Asla çok uzun sürmeyecekti ama bu kadar çabuk çözmese beni bile etkiledi.

"Aman Tanrım. Kiminle yemek yiyor?" "Jen-"

"Onu göremiyorum Aleks," diyor ben daha açıklama yapamadan. "Göremem. Bunu biliyorsun."

"Sormuyorum."

"Zalimlik ediyorsun," diye tıslıyor daha önce ondan hiç duymadığım bir çaresizlikle.

"Belki öyle, ama ben de fikrimi değiştirmeyeceğim. Onu görmen gerekiyor. Daha da önemlisi, onun seni görmesi gerekiyor."

"Benim hakkımda kararını çoktan verdi."

"Aslında o sadece *benim hakkımda* kararını verdi," diye karşılık veriyorum. "Adam hâlâ seni kandırmayı başardığını düşünüyor. Onu bu fikrinden vazgeçirmenin zamanı geldi."

"Aleks, lütfen-"

"Yalvarmak bana sökmez."

"Yalvarmıyorum, rica ediyorum."

"Ve ben hayır diyorum. Bundan kurtulmanın bir yolu yok."

Sessizleşiyor ama dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum, bu durumdan kurtulmak için meşru bir bahane bulmaya çalışıyor. "Size teslim ettiğim varlıktan sonra bana daha minnettar olacağınızı düşünmüştüm."

"Temas kurmaya çalışıyordu. Siz olsanız da olmasanız da bunu yapmanın bir yolunu bulacaktı."

"Aslında güvenliğe bile ihtiyacı yok," diyerek konuyu değiştiriyor. "Bahsettiğimiz kişi onun kardeşi. Rob ona asla zarar vermez."

"Ama Hargrove olabilir. Ve Robert onun cebinde olduğu sürece, tedbiri elden bırakmamalıyım."

Uzun bir duraklama olur. Jennifer çıkış yolu olmadığını anladığında iç geçirir. "Ona ne söylememi istiyorsun?"

"Eğer istemiyorsanız, hiçbir şey. Bu tamamen sana bağlı." "Harika.

Çok yardımcı oldun. Bu tam bir kabus olacak."

"Yarın saat 12'de burada olun. Araba ikinizi birlikte restorana götürecekt."

"Hangi restoran?"

"Şehirde bir İtalyan mekanı."

"Giovanni's," diye nefes alıyor. "Ailelerinin en sevdiği restorandı. Sanırım nişanlandıkları yer de orasıydı."

Ne kadar çok aile geçmişine sahip olduğunu fark ettim. Lawrence kabilesine hala duygusal olarak ne kadar bağlı olduğunu.

"Teklifimi kabul etmeliydin," diyorum. "Onunla birlikte olabilmen için sana bir çıkış yolu verdim."

"Ve bunu takdir ediyorum. Ama işi kabul ettiğim andan itibaren lanetlenmiştik."

"Kıyamet diye bir şey yoktur Jennifer. Kader, alın yazısı ya da bu saçmalıklardan herhangi biri. Dünyayı biz yarattık. Beğenmiyorsan, yeniden yap."

"Bunu fal kurabiyesinden mi okudun?" diye tersliyor. "Unut gitsin. Yarın beni öldürürse... muhtemelen bunu hak etmiş olacağım."

"Sana ya da Olivia'ya karşı parmağını bile kıpırdatmayacak. Bu yüzden seni gönderiyorum."

"Evet, evet, anladım," diye homurdanıyor. "Olivia nasıl bu arada?"

"Annesi için üzgün. Bana kızgın."

"Bu benim hatam mı?"

"Bu senin hatan değil."

"Belki de yarın başka birini göndermelisin," diyor Jennifer. "Muhtemelen beni görmek istemiyordur."

"İyi deneme," diye gülüyorum. "Ama o sadece güvensizliğinden dolayı böyle davranıyor. İlişkimizden dolayı kendini tehdit altında hissediyor. Zamanın yarısında seni boğmak istediğimi bilmiyor."

"Hislerimiz karşılıklı. Özellikle de şu anda."

Huysuzluğunu görmezden geliyorum. "Bir şeyin içinde olduğumuzu düşünüyor. Ve haklı da - Bratva'nın içindeyiz ve burada ona yer yok."

"Yok mu? Elbette yer bulabiliriz. Tanrı aşkına, kız ailesi yerine sizi seçti."

"Herkesin bana hatırlatmaktan hoşlandığı bir gerçek. Bebeği o seçti, ben değil."

"*Senin* bebeğin," diye işaret ediyor Jennifer. "Kan sudan daha kalındır, Aleks. Hatırladın mı? Bunu bana sen söylemiştin."

"Hayır, bunu sana İncil söyledi. Herkes ve onların lanet olası anneleri bunu söylüyor."

"Biliyorum ama siz söyleyince farklı oluyor. Damarlarındaki kandan değil, birbirinizin yanında döktüğünüz kandan, paylaştığınız acıdan bahsediyorsunuz; aileyi aile yapan budur. DNA testlerinizin ne söylediği değil. Bu bende yankı uyandırdı."

"O zaman rica ederim. Hizmetlerim için bir fatura göndereceğim." "Göt herif."

İçimi çekiyorum ve telefonu diğer kulağıma çeviriyorum. "Biraz uyu Jennifer. Yarın yorucu olacak."

"Her gün yorucu, Aleks. Çok uzun zamandır her gün yorucu geçiyor."

Cevap vermeden telefonu kapattım ve Olivia'nın odasına çıktım. Kapıyı çalmakla uğraşmıyorum. Sadece içeri doğru ilerledim.

İlk bakışta oda boş gibi görünüyor. Sonra banyo kapısının aralık olduğunu fark ediyorum. Sürünerek yaklaşıyorum ve başımı kapı çerçevesinden içeri sokuyorum. Aynanın önünde durmuş, yansımasını inceliyordu.

Üzerinde siyah dantel iç çamaşırı ve göğüslerinin ne kadar şiştiğini gösteren uyumlu bir sütyenden başka bir şey yok. Yan tarafa döndüğünde karnının hafifçe şiştiğini görebiliyorum. Sanki iki kat büyümüş gibi kendini nazikçe kucaklıyor.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı. "Henüz ne olacağını bilmiyorum. Erkek ya da kız, benim için fark etmez. Ne olursa olsun seni seveceğim. Ve sen de var olmaktan başka bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın." Yüzü hülyalı bir gülümsemeyle gerildi. "Bundan başka bir şey yapmana gerek yok. Denediğin her şeyde en iyisi olman umurumda değil. Tamamen sıradan, tamamen ortalama, tamamen sıkıcı olman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seni koşulsuz seveceğim, küçüğüm."

Kapıya döndüğünde beni görüyor ve nefesi kesiliyor. Ellerini göğsüne bastırdı. "Tanrım, Aleks! Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Az önce çocuğumuza verdiğin sözü duyacak kadar uzun."

"Güzel. Çünkü ciddiydim," diye burnunu çekiyor ve ipek bornozuna uzanıp onu omuzlarına geçiriyor.

"Bundan şüphem yok."

Bornozu belinden sıkıca bağladıktan sonra bana bakıyor. "Bu çocuk için ne istediğini biliyorum, özellikle de erkek olursa. Ve sana şimdiden söylüyorum, senin karbon kopyan olması için ona zorbalık etmene izin vermeyeceğim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Niyetimin ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

"Seni tanıyorum," diye çıkışıyor ve beni iterek banyodan çıkıyor. "Sen bir alfasın, aile adını devam ettirebilmeleri için bir sürü oğlu olmasını isteyen türden bir adamsın. Mirası devam ettirmek. Haksız mıyım?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Değilsin."

Yüksek sesle gülüyor. "Oğlun sana gelip avukat, muhasebeci ya da lanet olası bir FBI ajanı olmak istediğini söylese ortalığı ayağa kaldırmayacağını mı söylüyorsun?"

"Onun yoluna çıkmazdım. Ya da onunkine, bu konuda."

"Saçmalık."

"Çocuğumu yapmak istemediği bir şeye zorlamak gibi bir niyetim yok."

"Kişisel deneyimlerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Genç yaşımdan beri bu konuda başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Her zaman Makarova Bratva'nın donu olacaktım."

"Ve sen buna içerledin mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Tam tersine, kendimi önemli hissettim. Uğruna çalışılacak bir şeydi. Kendimi kanıtlamam için bir yoldu. Hayatımın nasıl sonuçlandığı konusunda hiçbir pişmanlığım yok" diyorum. "Ama bunu çocuğuma yapmazdım."

Bir an için yüzümü inceliyor. "Neredeyse ikna edici olduğunu söylemeliyim."

"Seni ikna edecek bir şey yok. Yalan söylemiyorum."

"Ya bir kızım olursa?" diye soruyor küçük bir sesle. "Hayal kırıklığına uğramısın?"

Kaşlarımı çattım. "Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?" "Bu meşru bir soru."

"Öyle mi?" diye sordum. "Çünkü bana bir donun ne olduğunu düşündüğün bir klişeden yola çıkıyormuşsun gibi geliyor."

"Şimdiye kadar tipinizden pek de uzaklaşmadınız."

"O zaman biraz daha yakından bak," diye homurdanıyorum, tam yüzüne bakacak şekilde ilerliyorum.

Olivia irkilmiyor. O kadar yakınız ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. O ipek bornozun altında, vücudunun tapınılmak için yalvardığını bilmek bana pek yardımcı olmuyor.

"Sadece soyadımı korumak için bir çocuk istediğimi düşünüyorsanız... Onları yatılı okula, eğitime, gözümün görmediği herhangi bir yere sürgün edeceğimi düşünüyorsanız... Bu küçük insanı sadece kendi suretimde yeniden şekillendirmek için kıracağımı düşünüyorsanız... O zaman dikkatinizi vermemişsiniz demektir."

Olivia bir an sessiz kalır. Sonra kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi başını yana eğiyor. "Az önce duygularını mı incittim?" diye sorar, sesi şok olmuş gibidir.

"Beni kızdırdın."

Dudaklarından bir kahkaha baloncuğu kaçıyor. "Aynı şey."

Başımı yana eğiyorum. "Şimdi belanı arıyorsun."

"Beni cezalandıracak mısın?" diye soruyor, dudakları kışkırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sikim zonkluyor. Ona yaklaşıyorum. "Bir donun böyle yapacağını mı düşünüyorsun?"

Kararsızca başını sallıyor. "Belki."

"O zaman hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim."

Bir elimi kaldırıp boğazına sarıyorum. Önce yumuşak, sonra daha sert ve daha sert. Şaşkınlıkla sarsılıyor ama kaçmaya çalışmıyor. Gözlerinde hiç korku yok. Baskıyı arttırdığımda bile nefes almakta zorlanmaya başlıyor.

Onu diğer koluma alıp banyo tezgahına kış üstü yatırıyorum. Oturduğunda bornozunun düğümünü açıyorum. Kalçalarının kremi pürüzsüzlüğü ve iç çamaşırının dantelli V'si ortaya çıkıyor.

Aletimi pantolonumdan çıkardım, kenara çektim ve ayağa kalktım. Olivia gözlerinde saf bir şehvetle bana bakıyor. Külotunu çıkarıyorum, sonra eğilip sutyeninin önden kapanan kopçasını çeviriyorum. Koparak ayrılıyor ve iri göğüsleri ortaya çıkıyor.

Hafifçe nefes alıyor, eli boğazını tutan bileğinde, ama orada öylece duruyor, beni çekmiyor.

Bunu hissetmeyi seviyor, tehlikeyi. Tehdit. Onu kırma ihtimalim.

Aynı şeyi yapmaya çalışan herkesi öldüreğim bilgisi.

Ve böylece aletimin ucunu klitorisine sürttüğümde yüzünde dalgalanan heyecan, o anda ve orada boşalmam için yeterli. Daha büyük olan tek dürtü kendimi onun derinliklerine gömmeye ihtiyacı.

Topukları arkamda kilitlenerek beni daha da yaklaştırıyor. Sikim yarığının sıcaklığını bulduğunda titriyor.

Onu biraz kızdırıyorum. Yarım santim giriyor, bir santim giriyor, sonra geri çıkıyorum. Umutsuzca inliyor, kalçalarını bana doğru eğiyor, daha fazlası için yalvarıyor ama ben onu boğazından tutup aynaya doğru bastırıyorum.

Göz kapakları titriyor, gözleri yuvalarında yuvarlanıyor, sıcak bir kızarıklık köprücük kemiğinden yukarı doğru süzülüyor.

"F... sik beni..." diye sığıyor.

Bunun yerine, tamamen geri çekiliyorum.

Olivia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben kışını ona doğru sürükleyene kadar hayal kırıklığı içinde inliyor.

bacaklarını omuzlarıma atıyor ve k a l ç a l a r ı n d a n aşağıya, amına doğru öpmeye başlıyorum.

"Önce senin tadına bakmak istiyorum." "Ale-"

Ama klitorisini dillediğimde sesi boğuklaşıp sessizliğe gömülüyor. O üzerine kenetlenir

kafamın arkasına yapıştı ve ben onu öfkeyle yerken can havliyle tutundu.

Genelde acele etmezdim ama son birkaç haftadır aramızda oluşan gerginlik sonunda doruğa ulaştı.

Buna ihtiyacım var.

Ve onun da buna ihtiyacı var.

Önümde inlemesi ve kıvrınması bunun yeterince kanıtı.

Dilim onun içinde daha da derinlere inerken, yüksek sesle inliyor. Parmakları saçlarımın arasında kıvrılıyor. Sertçe çekiyor ama bu ritmimi değiştirmiyor.

Bir ceza istedi. Vermek niyetindeyim.

O çırpındıkça, ben onu daha çok bekletiyorum. Uzaniyorum ve sulu göğüslerinden birini tutuyorum. Dilimi klitorisinin üzerinde acımasız daireler çizirken sert meme ucuyla oynuyorum.

"Mmm..." diye inliyor. "Aleks... Aleks... Yapamam..."

Tamamen benim merhametime kalmış durumda. Hafif bir yalama ve titriyor. İyi bir emme ve inliyor.

Ve bunun ötesine geçtiğimde, patlıyor. Kalçaları yüzüme sertçe çarpıyor ama tatlılığı dilimde patlarken onu tezgâha hapsediyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyor. "Siktir... Aleks!"

Orgazm ona ulaşana kadar dayanıyorum. Gevşedi, ama işimiz bitmedi. Ayağa kalkıyorum ve sikimi onun girişine yerleştiriyorum.

Sonra eve kendim giderim.

"Siktir," diye inliyor Olivia alçak sesle. Ter, vücudunda mücevherler gibi boncuk boncuk dökülmeye başlıyor.

Sonrasında onu yalayarak kurutmayı planlıyorum. Ama her şey sırayla. Sonuna kadar çekiyorum ve tekrar içine sokuyorum.

İnlemeleri çığlığa dönüşürken elleri omuzlarımda kıvrılıyor. Bacakları zaten büyümekte olan taze orgazmdan titriyor.

"Aynen öyle, *Kiska*," diye hırıliyorum. "Benim için geldiğini duymak istiyorum."

Onu bu şekilde izlemek bir mucize. Bir metamorfoz. Sanki utangaç küçük kıızı kabuğundan çıkarıyor ve cesur kadının onu ele geçirmesine izin veriyorum.

Gözleri tekrar açıldığında benimkilere kilitlendi. Kendimi daha fazla dizginleyemeyerek onu öfkeyle becermeye başladım ve ondan açgözlü bir orgazm daha kopardım.

Haykırıyor, vücudunun müziğinde kayboluyor. Yüzünün zevkle buruşmasını izliyorum. Şeytanlarını kovmaya çalışan, ele geçirilmiş bir kadın gibi kıvranıyor.

Ve o anda, onun benim olduğunu biliyorum.

Artık inkar etmek yok. Cesareti varsa deneyebilir. Kardeşleri de deneyebilir.

Ama şu anda onunkini yıktığım gibi onların argümanlarını da yıkacağım.

Olivia Lawrence-hayır, Olivia Makarova... benim.

OLIVIA

"İdam mangasının karşısına çıkacakmış gibi görünüyorsun," diyorum.

Jennifer arka koltuğa birlikte bindiğimizden beri benimle bir kez bile göz teması kurmadı. Silahlı şoförün ve korumanın ön tarafta bulunması da havayı pek yumuşatmıyor.

Tabii ki, bu sadece bu araba. Bizi takip eden iki tane daha var.

Bana sorarsanız aşırıya kaçıyor ama Aleks'in bugün Rob'la buluşmamı kabul etmesinin tek yolu bu.

"Biraz öyle hissettiriyor," diye mırıldanıyor Jennifer. "Beni yargılama."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Dehşete düşmüş gibi görünmesi bir yana, iyi görünüyor. Genelde öyledir ama bugün bir çentik daha atmış. Koyu renk kot pantolonunun altında, çok belirgin olmadan baştan çıkarıcı olmaya yetecek kadar göğüs dekoltesi gösteren beyaz, etrafı saran ipek bir bluz var.

Garip bir şekilde iş ışıklığı gibi. Sarı saçları iri dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor.

"Gerçekten güzel görünüyorsun," diyorum.

Bana zar zor bakıyor. "Teşekkürler."

"Sence de bu biraz... acımasızca değil mi?"

Bunun üzerine tek kaşını kaldırarak bana döndü. "Bugün onu düşünerek hazırlanmadım. Bu, kendime daha fazla güvenmeme yardımcı olmak için."

"Özür dilerim." Kızardım. "Yargılıyordum."

İç çekiyor. "Sorun değil. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım." "Madem bu kadar gerginsin, neden gelmeyi reddetmiyorsun?"

"Kocan bazen tam bir zorba oluyor."

"Sadece bazen mi?"

Yüzündeki gülümseme kaybolmadan önce kıkırdıyor. "Aleks muhtemelen haklı. Her zamanki gibi. Bununla yüzleşmemin zamanı gelmişti. Rob'la yüzleşmenin. Ondan kaçmaya devam etmek için tehlikede olan çok şey var. Sonsuza dek bir korkak olamam."

"Seni pek çok şey olarak tanımlayabilirim," diyorum. "'Korkak' bunlardan biri değil." "İyi davranıyorsun çünkü benim için üzülüyorsun."

"Lütfen," diye homurdandım. "Senin için hiç üzülmiyorum."

"Yeterince adil." Gülümsüyor. "Önce senin girmene izin vereceğim. Bu size birlikte biraz zaman kazandıracak ve sonra ben içeri gireceğim ve-"

"Barış yemeğimi havaya mı uçuracaksın?"

Burnunu kıvırıyor. "İçeride ne olursa olsun bunun Aleks'in suçu olduğu konusunda önceden anlaşılabilir miyiz?"

"Tabii, benim için sorun değil."

Birlikte gülüyoruz. Bir an için iki yıl öncesine geri dönüyorum. "Isabella "nın ailemizin bir parçası olacağı ve her şeyin... tamamlanmış değilse bile en azından tamamlanma yolunda olduğunu hissettiğim zamana.

Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

"Silahını getiriyor mu?" Jennifer soruyor. "Belki de yeleğimi giymeliydim."

"Ben olsam fazla endişelenmezdim."

"Oh hayır mı?" Jennifer alay ediyor. "Kalbime bir kurşun sıkmak adil görünüyor. Ne de olsa onunkini ben kırdım."

"Ve bunu sadece seni sevdiği için yapabildin. Aslında hâlâ seviyor," diye belirtiyorum. "O seni incitmezdi."

İç çekiyor. "Bunu biliyorum. Sadece biraz gerginim."

Onu böyle görmek çok garip. Isabella olarak bile kendine güvenen bir kadındı. Yine de, kayboluşundan bu yana kardeşimle ilk kez karşılaşma ihtimaliyle yüzleştğinde, düpedüz dehşete düşmüş görünüyor.

"Gördüğüm en iyi karma bu," diye yakınıyor. "Evren bana yaptığım her şeyin karşılığını ödüyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana hiç sormadım: Ne iş yapıyorsun?"

"Basit cevap mı? Adamları kırarım ve kalıntılardan almaya geldiğim şeyi alırım."

Tepeden tırnağa ürperiyorum. "Tanrım. Bu... ürkütücü."

"Bu doğru. Bazı erkekler diğerlerinden daha uzun sürer, ama sonunda hepsi çözülür. Biri hariç."

"Rob?"

"Kardeşin tek bir FBI sırrını bile ifşa etmedi." Buna

gülüyorum. "İşini ciddiye alıyor." "Bazen

düşünüyorum da, keşke daha fazla zamanım

olsaydı..." "Ama sen kendini oyundan çıkardın."

"Aleks beni dışarı çıkardı," diye düzeltiyor. "Ama ben kabul ettim. Çok derine iniyordum." "En azından Rob bununla gurur duyabilir."

Homurdanıyor. "Bunu senin gördüğün gibi bir iltifat olarak algılayacağından şüpheliyim."

"Bilmiyorum. Kardeşim ihtiyaç duyduğunda duygularını ayırma konusunda oldukça iyidir."

"O böyle bir adam," diyor Jennifer. "Ama hassas bir tarafı da var. Çoğu gece beni uyutmak için şarkı söylerdi."

"Kapa çeneni," diyorum inanmayarak. "Aynı adamdan mı bahsediyoruz? Kardeşim Rob'dan mı?"

Başını sallıyor. "Kabuslar görüyorum. Bazen kan ter içinde çılglık atarak uyanırdım ve o beni sakinleştirmek için yanımda olurdu. Çok güzel bir sesi var."

"Bilemem. Hiç dinlemedim." "Kulağa

biraz Bubl   gibi geliyor," diye düşünüyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey."

Gülüyor. "Sanki sana onun kanatlanıp uçabileceğini söylemişim gibi davranıyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, bu daha az şaşırtıcı olurdu. Sadece bu kadar romantik olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Jennifer yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Çok sevgi doluydu."

"Sanırım mantıklı," diyorum. "Sadece toplum içinde çok dokunaklı biri değildi, bilirsin."

"Oh, biliyorum. Ama yalnız kaldığımızda bana dokunmaktan vazgeçmiyordu." Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Detayları bilmeme gerçekten gerek yok."

Kıkırdıyor ve sonra pencereden dışarı bakmak için dönüyor. Neredeyse vardık ve sanırım ikimizin de doğru kafa yapısına kavuşmak için biraz sessizliğe ihtiyacı var.

Bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama Aleks'in planına katılıyorum. Belki Jennifer Rob'un gerçekte ne olduğunu anlamasını sağlayabilirse, bu onun yanlış adamın peşinde olduğunu anlaması için bir adım olur.

Şoför restoranın hemen dışına park etti. Jennifer'a döndüm.

"İçeride görüşürüz."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor, ama hala kucağına kusacakmış gibi görünüyor.

Dışarı çıktım ve Jennifer'ı arabada beklerken bırakarak restorana girdim.

Bratva korumalarından ikisi restorana girerken beni gölgeliyor. Asık suratlı gölgeler gibi iki yanımda duruyorlar. Şef garsona adımı söyledikten sonra gizlenen ikiliye dönüyorum. "Bu kadar açık olmak zorunda mısınız?"

"Don Makarova dedi ki-"

"Ne dediğini biliyorum. Ama ikinize de beni biraz yalnız bırakmanızı söylüyorum. Burada durun," diyorum, lobideki küçük bir bankı işaret ederek. "Beni gayet iyi görebilirsiniz."

Birbirlerine ihtiyatla bakarlar.

Gözlerimi deviriyorum. Kötü eğitilmiş iki köpekle konuşuyormuşum gibi kararlı bir şekilde "Kal," diyorum. Sonra cevap bekleme zahmetine katlanmadan restorana giriyorum.

kabinlere doğru.

Rob arka köşede. "Hey," diyor yaklaştığımı görünce.

Ayağa kalktı ve sarıldık. Garip ya da yabancı hissetmediğim için çok heyecanlıyım. Aramızda oturan ve burada olmayan kardeşe benzeyen dev fili neredeyse unutabiliyorum.

"İçecek sipariş ettim," diyor. "Senin için limonata?"

Gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Oturduğum anda garson kız içkilerimizi getirdi ve sipariş defteri. "Siz ikinizi neyle başlatabilirim?" "Bize bir dakika verir misiniz?" Rob soruyor.

Başını sallar. "Elbette. Sipariş vermeye hazır olduğunuzda bana el sallayın." O yürüyüp gidince Rob ve ben birbirimize döndük.

"İyi görünüyorsun," dedi bana.

"Bir kurt adama benziyorsun," diyorum, çenesindeki normalden uzun kaşlara dikkat çekerek.

Gülüyor. "Sakalımı uzatırım diye düşündüm."

"Bunu sevdim. Mia bugün benimle buluşacağını biliyor mu?"

"Hayır," diyor. "Ona söylememeye karar verdim."

"Neden?"

"Çünkü sana yeterince zaman verirsek hatanı anlayacağını ve bize geleceğini düşünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Yani beni dondurarak size dönmeye zorlayacağını düşünüyor."

Rob yorgun elini yüzünde gezdirir. "Bak Liv, şu anda her şeyin tuhaf olduğunu biliyorum ama o seviyor-"

"Yapma!" Cümlesini tamamlayamadan tersliyorum. "Bunu duymaktan bıktım. *Mia beni seviyor ve korumak istiyor. Sadece beni kolluyor. Bana davranış şekli...* Hayır. Boş ver onu. Sevgi böyle gösterilmez."

Tekrar iç geçirir. "Ona anlatmaya çalıştım."

"Ama...?"

Bana temkinli bir bakış atıyor, bu da bana yakalanmak istemediğini gösteriyor. Ortada.

"Hargrove'du, değil mi?" Tahmin ediyorum. "Onu kontrol ediyor." "Ben öyle demezdim."

"Peki sen ne dersin Rob?"

"O aşık." "Ve?"

"Ve ona inanıyor. Ona güveniyor. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de güveniyorum."

Bu kadarını beklememe rağmen irkildim. "Ona gerçekten inanıyor musun?"

"Evet."

"Ve siz hala Aleks'in o kızlara zarar vermekten sorumlu olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Tereddüt ediyor ama bunun beni incitmek istemediği için olduğunu biliyorum. "Olivia, seni kandırdı."

"Ve yanlış adamın peşinde olma ihtimalini düşünmek bile istemiyorsun öyle mi?"

"Hargrove iyi bir adam. O yapmaz-"

"Hargrove'un o kızlara zarar vermekten sorumlu olduğunu söylemiyorum bile," diye araya giriyorum hemen. "Onu suçlamıyorum. Tek söylediğim, Aleks'in bu suçlarla hiçbir ilgisi olmadığını söylediğinde ona inandığım."

Rob koltuğuna geri oturur ve birasını ilgisizlikle parmaklar. "Sen... sen onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

"Ona karşı hissettiklerimin muhakeme yeteneğimi gölgelediğini ima ediyorsan yanılıyorsun. Sen ve Mia'nın benim kendi adına düşünemeyen beyinsiz bir ahmak olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama bu doğru değil. Adil de değil."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Sana inanmadığım için beni affet."

Konuştukça sinirlerimin gerildiğini hissedebiliyorum. Hamileyken bu kadar stresle uğraşmamalıyım. Elim karnıma gidiyor ve Rob bunu hemen fark ediyor.

"Annem haklıydı," diyor alçak sesle. "Bunu sana asla yapmamalıydık."

Nefesimi tutuyorum. "Ne yaptın?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Senden duymak istiyorum Rob," diye bağırdım. "Bana ne için üzgün olduğunu söyle."

Gözlerini kapatır. "Seni bebeğini aldırmaya zorladığım için özür dilerim. Bu yanlıştı ve şimdi pişmanım. Ama o zamanlar gerçekten doğru şeyi yaptığımızı düşünüyorduk."

"Teşekkür ederim." Boğazım sıkıca kenetlenmiş gibi hissediyorum. "Benim için bir şeye cevap verebilir misin?"

"Herhangi bir şey."

"Hargrove da işin içinde miydi?"

Rob sessizleşiyor. Sanırım bu benim için yeterli bir cevap.

"Beyni yıkanan ve manipüle edilenin ben olduğumu sana düşündüren nedir, Rob?" Acımasızca öfkeleniyorum. "Aynı şeyi sen ve Mia için de söyleyebilirim."

Limonatamı alıyorum ve bardağın yarısını boşaltıyorum. Yine de nasıl yemek yiyeceğimden emin değilim. İştahımı tamamen kaybettim.

"Belki de başka bir bakış açısı duymanın zamanı gelmiştir." Homurdanıyor. "O orospu çocuğunu dinlemeyeceğim-" "Peki ya ben?" diye araya üçüncü bir ses giriyor.

İkimiz de aynı anda dönüyoruz. Jennifer masamızdan birkaç metre ötede duruyor ve yüzünde dikkatle toparlanmış bir ifadeyle Rob'a bakıyor.

"Beni dinleyecek misin Rob?" diye devam ediyor.

Anında soluyor. Bunu yaparken, onu böyle pusuya düşürdüğüm için neredeyse suçlu hissediyorum. Ancak Jennifer standımıza yaklaşırken son derece sakin görünüyordu.

Boş bir masadan boş bir sandalye çeker ve masanın ucuna yerleştirir.

"Siktir," diyor Rob sonunda, boğucu sessizliği bozarak. "Isabella."

Özür dileyerek başını sallar. "Ben Isabella değilim, Rob. Hiç olmadım. Benim adım Jennifer Hartley."

Başını sallıyor. "Hayır-"

"Evet," diyor kararlı bir şekilde, onun sözünü keserek. "Aleks Makarova'yı on beş yılı aşkın süredir tanıyorum. Ve bu sürenin neredeyse tamamında onun için çalışıyorum."

Ona bakıyor, ses tonundaki samimiyeti ölçmeye çalışıyor. Sadece birkaç cümleyle, kendisine söylediği tüm yalanları yerle bir etmeyi başarmıştı.

"Çiftçi pazarında tanıştığımız günü hatırlıyor musun Rob?" diye soruyor. "O zamana kadar seni neredeyse altı aydır takip ediyordum. Rutinini, en sevdiğin mekanları, çalışma programını biliyordum. Pazartesi'den cumartesiye sabah beşten yediye kadar spor yaptığını biliyordum. İşe gitmeden önce köşedeki kafeden bir kahve alırdın. Bazen bir gazete alırdın ama çoğunlukla yürümeye devam ederdin."

Rob başını sallar. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Seni izlediğim altı ay içinde toplam iki kez çıktın," diye devam ediyor Jennifer. "İlkiyle bir arkadaşlık uygulaması aracılığıyla tanıştın. Bir saat kırk dakika sürdü. Sonrasında onunla arabasına kadar yürüdün ve uzaklaştığında rahatlayarak iç çıktın."

Rob kabinde gergin bir şekilde yer değiştirir ama gözleri Jennifer'a kilitlenmiştir.

"İkincisi barda tanıştığınız bir kadındı. Onun evine geri döndün ve bir saat sonra sadece tek gecelik bir ilişki yaşamış bir adam için son derece tatminsiz görünerek çıktın."

O tüm bu bilgileri sıralarken, adam sadece ona bakıyor. Arada bir gözlerini kırptırmasa donup kaldığını düşüneceğim.

"Seni izledim, Rob. Hayatına girmeden önce aylarca seni izledim. O çiftçi pazarı bir şanstı. Genelde bu tür şeyler için vaktin olmazdı ama önünden geçtin ve denemeye karar verdin. İşte o zaman 'seninle karşılaşmaya' karar verdim," diyor. "Benim işim senin

dikkatinizi çekecek, sizinle bir ilişki başlatacak ve sonunda sizi davayla ilgili bilgileri açıklamaya ikna edecektir."

Jennifer yutkunuyor, kalp kırıklığının alt akıntısı aniden soğuk dış görünüşünü kesiyor.

"Zaman alacağımı biliyordum ve buna hazırlıklıydım. Daha önce de yıllarca süren işlerim olmuştu ama bu seferkinin hızlandırılması gerekiyordu. Öyle de olacak gibi görünüyordu. Ve sonra... sen teklif ettin."

"Teklif" kelimesini duyunca Rob kendinden geçti. Gözlerini kırıştıtarak sisi dağıtıyor ve sanki benim de burada oturduğumu yeni hatırlamış gibi bana bakıyor.

"Aleks beni hiç kandırmadı ya da bana yalan söylemedi. Beni kaçırmadı ya da tehdit etmedi Rob. Beni sana o atadı. Senin her zaman bir iş olman gerekiyordu." Son kelimedede sesi titriyor. "Lütfen... bir şey söyle."

Kalbim şu anda kardeşim için kan ağlıyor. Ne kadar çözülmemiş sorunumuz olursa olsun, onun incinmesini istemiyorum.

Ve şu anda acısı dayanılmaz hale geliyor. "Yani hiç gerçek olmadı mı?" diye soruyor kısıp sesle.

"**O l m a s ı** gereken bu değildi," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"Ama ben... duygusal olarak dahil oldu. Bu yüzden Aleks ve ben görevi erken bitirmenin daha iyi olacağına karar verdik."

"Görev," diye tekrarlıyor, sanki bu fikri kafasında oturtmaya çalışıyormuş gibi.

"Beklediğimden daha fazlasıydın Rob."

Başını sallıyor. "Ailenin sen küçükken ölmesiyle ilgili bana anlattığın hikaye-"

"Ölüm kısmı doğruydu," diyor. "Hikayenin diğer ayrıntıları o kadar da değil."

"Hepsi bir yalandı."

Tartışmak için ağzını açıyor ama son anda fikrini değiştiriyor. "Özür dilerim," der onun yerine. "Ama bu benim işim. Her zaman öyleydi. Muhbirin kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Aleks'e kimin komplo kurmaya çalıştığını bulmamız gerekiyordu."

İrkildi. "Yani ikiniz de Makarova'nın söylediklerine inanıyor musunuz? Kaybolmalarla hiçbir ilgisi olmadığını mı?"

"Hiçbiri kaybolmadı Rob," diyor usulca. "Sadece onları doğru yerlerde aramanız gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, aradığınız tüm kızlar? Yaşıyorlar. Bazıları genelevlerde, bazıları striptiz kulüplerinde çalışıyor. Bazıları başka kötü adamlara satıldı. Ama hepsi hayatta. En azından çoğu," diyor. "Seçildikten sonra incelendiler, kullanıldılar ve sonra atıldılar. Keşfedilmeyecekleri yerlere bırakıldılar."

Kaşlarını çatıyor. "Neden ortaya çıkmasınlar ki-?"

"Sessiz kalmaları için tehdit edildiler. Kendileri, aileleri, yeterince bilgisi olan herkes, hepsi çenelerini kapalı tutmaya zorlandı. Tüm kızlar yoksul ailelerden, umutsuz durumlardan geliyordu. Polis hiçbir zaman böyle insanlara hizmet etmedi. Bunu biliyorsun, Rob. Bunu herkes kadar sen de biliyorsun."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sorar.

"Çünkü Aleks ve ben yıllardır onları bulmaya çalışıyoruz. Sonunda konuşacak bir kız bulmayı başardık-"

"Adı ne?" Rob hemen sorar. "Bunu sana söyleyemem."

"Neden?"

"Hayatı için çok korkuyor, Rob. Eğer sana söylersem, silahlarını ve rozetlerini alıp ailesinin üzerine çullanacaksın. Ve eğer bunu yaparsanız, o ve ailesi, onun hayatını bir kez mahveden adam tarafından yok edilecek."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Buna senin adına ben karar veremem. Sana sadece gerçeği söylüyorum."

"Ama gerçeklerle aran pek iyi değil, değil mi Isabella?" diye homurdanıyor aniden. "Beni tanıdığın süre boyunca bana yalan söyledin. Bu yüzden şu anda ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmediğim için beni affet."

Aniden ayağa kalkıyor, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi gözleri onunkilere dikiliyor. Sonra döner ve gider.

ALEKS

Toplantımdan sonra eve dönerken ihtiyatlı bir iyimserlik hissediyorum. "Nasıl geçti?" Demyan bir anda ortaya çıkarak soruyor.

"Tanrı aşkına, o köşede gizlenerek ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum," diyor açıkça. "Soruya cevap ver. Nasıl geçti?" "Şaşırtıcı derecede iyi gitti."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yani bir tuzak değil mi?" "Sanmıyorum."

"Kahretsin, bu gerçekten de oyunun kurallarını değiştirecek, ha?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Tek başına geldi, tıpkı söylediği gibi."

"Sözünün eri bir adam - bu dünyada onlardan kaldığını kim düşünebilirdi ki?" Demyan kıkırdar. "Şimdi planımız ne?"

"Hâlâ karar veriliyor," diyorum. "Bu oyunu nasıl oynamak istediğime karar vermeden önce konuşmamız gereken daha çok şey var. Şimdi, Olivia ve Jennifer nerede? Henüz dönmediler mi?"

"İkisinden de henüz bir haber yok. Son iki saattir beklemedeyiz."

"Sence ona ulaşabilecek mi?" Ben soruyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, sadece biraz merak ediyorum. Nihayetinde plan için önemli değil. Artık hareketlerimi Robert Lawrence'ın kaprislerine bağlamayacağım.

"Olabilir. Kızın bir yeteneği var. Aslında birkaç tane." Ona şüpheli bir bakış attım ve o da hemen ellerini kaldırdı. "Onu becermedim, eğer düşündüğün buysa."

"Bunu biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?" "Sanırım önce kendini ateşe verirdi."

Bahçeye bitişik oturma odalarından birine girdiğimizde nefesinin altından hoş olmayan bir şeyler mırıldanıyor. Demyan sürgülü cam kapılara gidiyor ve esintiyi içeri almak için onları açıyor.

Annem odaya girdiğinde oturuyorum. "Benim için neyin var?" diye soruyorum.

"Donald'la konuştum," diyor yanımdaki koltuğa otururken. Gözleri yukarı kayıyor ve ilk kez Demyan'ı fark ediyor. "Seni bir süredir görmüyordum Demyan."

Kafası karışmış görünüyor. "Ben hep buralardayım." "Sadık küçük bir köpek yavrusu gibi," diyor.

Yüzü kararıyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Annem hiçbir şey fark etmiyor tabii ki. Sadece bana bakıyor.

"Konuşmak için iyi bir zaman değil mi?" diye sorar.

"Tabii ki öyle," diyorum ona. "Söylemek istediğin her şeyi Demyan'ın önünde söyleyebilirsin. Ne de olsa o benim küçük yardımcım. Batman'imın Robin'i."

Demyan, Yulia'nın omzunun arkasından beni tersliyor ve bir kahkahayı daha yutmak zorunda kalıyorum. "Devam et. Donald'la mı konuştun?"

"Benden haber aldığına çok şaşırdı. Size karşı olan görevini öğrendiğimde onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceğimi düşündü."

"Bunu nasıl geçiştirdin?"

"Çelişen sadakatler. Seni biraz savundum ama korktuğumu da belli ettim."

"Korkmak...?"

"Sen, tabii ki," diyor. "Ona senin hakkında bilgi vermem için manipüle edilebileceğime inanması gerekiyordu. Bir kez öğrendiğinde

bana yapabileceklerinizden korktuğu için, bir kozu olduğunu düşündü." "Çok zekice."

Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Sana yardımcı olabilirim, Aleksandr. Sana söylemiştim. beni dışarıda bırakmanıza gerek yok."

"Ben inanana kadar bunu kanıtlamaya devam etmen gerekecek," diyorum. "Ona başka ne söyledin?"

"Bana, senin üzerine yıkmaya çalıştığı suçların sorumlusunun o olduğunu söylemiştin. Ama ona buna bir an bile inanmadığımı söyledim. Onu tanıdığımı ve asla böyle bir şey yapmayacağını bildiğimi söyledim."

"O kısım hakkında yalan söylemek zorunda değildin, değil mi?" İç çekiyor. "Karmaşık bir durum."

Homurdanıyorum. "Öyle olmayan bir şey söyle."

"Yakında buluşacağız," diye ekliyor. "Donald ve ben." Dik oturuyorum. "Ne zaman?"

"İki gün sonra. Öğle yemeği için."

Başımı sallıyorum, zihnim şimdiden olasılıklarla dolup taşıyor. "Bu iyi bir ilk adım." "Aslında," diyor biraz çekinerek, "bu son adım olabilir."

Kaşlarımı çatarak Demyan'a bakıyorum. O da en az benim kadar meraklı görünüyor. Anneme dönerek, "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Geriliyor ve Demyan'a bakıyor. "Belki de şimdi özel olarak konuşmalıyız?"

"Soruya cevap ver anne."

Devam etmeden önce bir saniye daha tereddüt ediyor. "Ya onu bu toplantıda pusuya düşürürsek?"

"Ona pusu kurmak mı?"

Başını sallıyor. "Bir tuzak kurun. Ortamı hazırlayabileceğimiz sakın bir restoran seçebiliriz ve biz yemekten etrafını sarıp onu indirebiliriz."

"Onu indirelim mi?" Tekrar ediyorum. "Yani, öldürmek mi?"

"Neden olmasın?" diye sorar. "Bütün bu çileye bir son verirdi. O ölmüş olur ve size karşı dava açacak başka kimse kalmaz."

"FBI hariç," diye belirttim.

"Yakında ilgilerini kaybedecekler," diyor. "Robert Lawrence ve Donald olmasaydı çoktan ilgilerini kaybetmiş olurlardı."

"Lawrence'ın kayınbiraderini öldürdükten sonra pes edeceğini mi sanıyorsunuz?"

"Bu ona güçlü bir mesaj gönderecektir."

Çenemi sıvazlayarak kendi kendime "Öyle olurdu," diye düşünüyorum. "Öldürmek ya da öldürülmek."

"Sen onun kız kardeşiyle evlisin," diye hatırlatıyor bana. "Sana karşı hareket etmeyecektir. Özellikle de şimdi. O senin bebeğini taşıyor."

"Aldırmaya çalıştığı bir bebek."

"Ve çocuk için savaştı," diye ısrar ediyor Yulia. "Ona yaptırmaya çalıştıkları şey yüzünden seni onlara tercih etti. Onu tekrar zorlamaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Daha garip şeyler de oldu." "O

kadar da aptal değil."

"Düşmanı asla hafife alma," diyorum ona. "İnsanlar aptalca şeyler yaparlar. çaresizler. Robert Lawrence da çaresiz değilse bir hiçtir." "Yani plana

katılmıyor musun?"

"Çok fazla keşke var," diyorum. "Olaydan sonra çözülmesi gereken çok fazla yarım kalmış iş var."

"Ne gibi?" diye soruyor.

"Donald Hargrove'un ölümü fark edilmeyecek sıradan bir vatandaş olmadığı gerçeği gibi. O bu ülkenin yarısını yöneten bir medya patronu. Ölümü manşetlere taşınacak."

"Anlatıyı kontrol edebiliriz."

"Nasıl?" Ona sordum. "Medya onun cebinde yaşıyor."

Bir an tereddüt eder. "Şey..."

"Benim de nüfuzum var. Ama kurbanımın kendi imparatorluğunu benimle dans etmeye ikna edecek kadar değil. Bunu deneyecek kadar aptal değilim. Hırs ve pervasızlık arasında fark vardır."

Bu noktada sabrım tükeniyor. Sadece daha iyisini bildiğini varsaymaya çalışarak vaktimi boşa harcadığı için değil, aynı zamanda tarih tekerrür ettiği için.

İşleri yönetmeye karar verdiği son sefer, Rusya'daki operasyonuma mal oldu. Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım.

"Bu cesurca," diyor, iki katına çıkarak. "Bunu beklemeyecek."

"Çünkü benim aptal olmadığımı biliyor," diye karşılık veriyorum. "Ve haklı da. Onu öldürmek beni sadece suçlu gösterir."

"Ne zamandan beri nasıl görüldüğünle ilgileniyorsun?"

"Medyanın istenmeyen ilgisini üzerime çekeceğim için. Biz lanet olası bir Bratva'yız, eğlence hikayesi değil. Burada gerçekten reklam aradığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Her zamanki gibi, kafası mantığa aldırış etmeyen fevri düşüncelerle dolu.

Sessizliğinin yenilgi olduğunu varsayıyorum ama ağzını açtığı anda yanıldığımı anlıyorum. "Bunun Olivia'yla bir ilgisi var mı?"

Anında sinirlendim. Yumruklarım sıkıca kıvrıldı. "Bunun Olivia ile ne ilgisi var?"

"Kız kardeşinin nişanlısını öldürerek onu üzme istemezsin."

"Tanrım," diye homurdandım. "Bu senin için bile aptalca bir öneri."

"Planıma bu kadar karşı çıkmanızın aklıma gelen tek nedeni bu."

"Bunu kişiselleştirme," diye iç geçirdim. "Kişisel değil. Sana takımın bir parçasıymışsın gibi davranmamı istiyorsan, eleştirileri herkesin yaptığı gibi kabul etmelisin."

Bakışlarını kaçırıyor ama bana dönüp baktığında tek görebildiğim hayal kırıklığı. "Günün sonunda karar senin oğlum."

Burnunu çekerek gitmek için ayağa kalkar.

"Ya evet deseydim?" O gitmeden ben soruyorum.

Annem olduğu yerde kalakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun senin arkadaşın olması gerekiyordu," diye açıklıyorum. "Kısa bir süre önce, isteksizce bana yardım etmeyi kabul etti. Onun masum bir adam olduğuna inandığınızı söylemişsiniz." "İnandım," diye kabul etti.

"Şimdi de aynı arkadaşını öldürmeyi içeren bir plan öneriyorsun. Oldukça acımasızca, sence de öyle değil mi?"

İç çekiyor. "Sana sadakatimi ve sözümü verdim. Böyle bir şey yaptığımda, kendimi adarım. Hiçbir şeyi saklamam."

Başımı yana eğip tüm gerçeği bekliyorum.

"Ben aynı zamanda hayatta bazen yapılması gerekeni yapmak zorunda olduğun u bilen bir kadını m. Ne kadar... tatsız olursa olsun," diye bitiriyor.

Başımı sallıyorum. Benim için yeterince iyi. "Ne olursa olsun, Hargrove ile öğle yemeğinde olmanı bekliyorum. Ama yem olarak değil. Gidip bilgi toplamanı istiyorum."

"Nasıl istersen, Aleksandr."

Başımı sallayarak onu gönderiyorum. Demyan onu kapıya kadar takip ediyor ve çıkarken kapıyı kapatıyor, bana dönmeden önce etrafı temizlediğinden emin oluyor.

"Bu... bir şeydi." "Aptalca bir şey."

"Elbette," diye kabul ediyor Demyan. "Ama ben daha çok ikinizin etkileşim biçiminden bahsediyordum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl etkileşim kuracağız?"

"Sürekli birbirinize üstünlük sağlamaya çalışıyormuşsunuz gibi. Daha önce gördüğüm hiçbir anne-oğula benzemiyordunuz. Poker oyunundaki köpekbalıkları gibiydiniz" diyor.

"Peki, onun planı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Aynı senin gibi," diyor. "Planı çok riskli. Bizi her açıdan açıkta bırakıyor ve bu sadece FBI'ın peşimize düşmesine neden olacak."

"Katılıyorum," diyorum. "Peki sence bunu neden önerdi?"

Demyan kaşlarını çatar. "Çünkü stratejiye kafası basmıyor."

Başımı salladım. "İşte tam da bu yüzden onu bu işe dahil ettiğim için pişmanlık duymaya başlıyorum."

Endişelerimi elinin tersiyle itti. "Oynayacağın tek kart o değil. Elinde ben varım. Jen var."

"Bu doğru. Ama şu anda en güçlü varlığım o."

"Tamam, bu hakareti görmezden geleceğim çünkü şu anda stresli olduğunuzun farkındayım."

Sırıttıyorum. "Her şeyi açıkça görüyorum."

"Evet, şunu iyi gör, göt herif," diyor ve orta parmağını bir kez daha bana doğru gösteriyor. Yaptığı gibi aşırı kullanmaya devam ederse o şeyi kesmek zorunda kalacağım.

Saate bakma isteğime direnerek bahçeye doğru bakıyorum. Olivia Jennifer'la ayrılalı birkaç saat olmuştu. Şimdiye kadar bitirmiş olmaları gerekmez miydi?

Tam bu sırada telefonuma bir mesaj geldi.

"Kim o?" Demyan titreşimi duyduğunda soruyor. Mesajı açıyorum. Kısa ve öz.

İyi gitmedi. Olivia'yı yeni bıraktım. Bir güne ihtiyacım var.

"Siktir," diye hırlayarak ayağa kalktım.

Demyan yaklaşıp. "Ne oldu? Ne oldu? Onlar iyi mi?"

"Jennifer az önce Olivia'yı b ı r a k t ı ," diyerek oturma odasından çıktım ve onu karşılamak için merdivenlerden yukarı çıktım.

"Başka ne dedi?" Demyan arkamdan seslenerek soruyor.

"Beklediğimiz gibi geçti."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Sahanlıktaki köşeyi dönüp doğruca Olivia'nın odasına gidiyorum. Ama kapıyı açtığımda boştu.

Arkamı dönüyorum ve koridorda ilerleyerek yatak odama doğru yürüyorum. İçeri adımımı atar atmaz Olivia'nın burada olduğunu anlıyorum. Parfümünün kokusu, ince ve baştan çıkarıcı, burun deliklerimi gıdıklıyor.

Sonra onu gördüm. Yatağında uzanıyordu, bacakları yana sarkıyordu.

Unutulmayacak kadar güzel görünüyor ama hüzün dalga dalga yayılıyor. Beni gördüğünde kendini yatağın kenarından itiyor. Ayak parmakları pelüş halıya basıyor.

"Aleks..."

"Olivia."

Tam önünde durmak için hareket ediyorum. Ayağa kalktı, yavaşça yüzünü Bana bak.

Saçları bu sabah yaptığı dağınık topuzdan ayrılıyor. Ağlamaktan gözleri şişmiş.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum," diyor usulca.

Beni etkileyen şey sesindeki kırılganlık. Beni çatlatan şey.

Bir adım öne çıkıyorum, göğsümü onunkine bastırıyorum ve fısıldıyorum, "İstiyorum."

OLIVIA

Aleks'in dudakları dudaklarıma çarparken, sanki tam da bunun için gelmişim gibi hissediyorum.

O bana dokunduğunda içimdeki tüm kırıklıklar biraz daha az acı veriyor. Birlikteyken hissedebildiğim tek şey o ve bu tam da arzuladığım dikkat dağıtıcı şey.

Annem de babam da öldü. Erkek ve kız kardeşlerimi her gün biraz daha kaybediyorum. Elimde kalan tek şey içimde büyüyen küçük yabancı.

Bildiğim tek şey Aleks'in şu anda burada benimle olduğu. Aramızdaki başka hiçbir şey basit değil. Bunun dışında hiçbir şey.

O yüzden beni öptüğünde izin veriyorum.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini karıştırıyor. Bir dakika uğraştıktan sonra Aleks kontrolü ele alıyor. Gömleğini yırtarak açıyor, düğmeler uçuşuyor.

Ellerimi açlıkla üzerinde gezdiriyorum, şimdiden rahatlamış hissediyorum. Dudakları boynuma doğru inerken beni kendine çekiyor. Ereksiyonunu bacaklarımın arasına soktuğunda inliyorum.

Birlikte yatağa uzanıyoruz ve Aleks kıyafetlerimi yırtmaya başlıyor. Birkaç saniye içinde beni çırılçıplak altına aldı.

Aniden duruyor ve bana bakıyor, gözleri vücudumda geziniyor. Bir kez olsun bu incelemeyi umursamamam bile ne kadar ileri gittiğimin bir kanıtı.

Ayrıca, bana eleştirel bir gözle bakmıyor.

Elinden gelse beni yutacakmış gibi bakıyor.

"Senin yutamayacağım hiçbir paran yok, *Kiska*," diye gürlüyor. "Her santimin enfes bir mkemmelikte."

Parmakları göğüslerimin üzerinde geziniyor, göğüslerimin arasındaki çizgiyi karnıma kadar takip etmeden önce meme uçlarımla biraz alay ediyor.

Parmakları karnımın üzerinde dönerken ürperiyorum. Şimdi hafif bir çıkıntı var ama yine de çok belirgin değil. Kaşlarını çatıyor, kendi düşünceleri yüzünü aşağı çekiyor. Elimi uzatıp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda sıcaktı. Erimiş, sıcaklık, aşk ve şehvetle birlikte yanıyor. Eğilip beni tekrar öpüyor ama bu seferki ilkinden çok farklı.

Bu bir iddiaydı, kederimden keskin bir kopuştu.

Bu mu? O kadar nazik ve hassas ki gözyaşlarına boğulmak istiyorum.

Üzüntümü yutuyorum ve kendimi onun tadına teslim ediyorum. Sadece sikini çıplak amımda hissettiğimde inliyorum. Başını yarığım boyunca bir kez, iki kez, tekrar ve tekrar gezdiriyor, ta ki ben onun her şeyini hissetme ihtiyacıyla canlı bir tel gibi seğirene kadar.

Sonra yavaşça içime itiyor, her santimini hissettiğimden emin oluyor. Bu deneyimi daha da yoğunlaştırıyor.

Acele etmiyor, beni tamamen dolduruyor ve sonra her şeyi tekrar yapmak için geri çekiyor. Nefeslerini sayıyorum ve elimi yüzünün yanında tutuyorum. Denesem bile gözümü kırpabileceğimi sanmıyorum. Bir takım vahşi at bile gözlerimi ondan ayıramazdı.

Yavaş sevişmenin, beni şimdiye kadar hep acımasızca götürdüğü kadar yoğun ve tutkulu olabileceğini kim düşünebilirdi?

Ölçülü bir kontrole içime girip çıkıyor. Sonra yüzü boynumun kıvrımına düşüyor. Sıcak nefesini köprücük kemiğimde hissediyorum.

Yoğunluğu artırmaya başladı. Tempo hala yavaş, ama her seferinde daha sert ve daha sert bir şekilde içime itiyor. Zevkle haykırıyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılınca kadar bunu yapıyor ve ben onu tutup orgazma götürmekten birkaç dakika uzaktayım.

Yatakta ya da başka bir şekilde pek baskın biri değilimdir. Aleks'in her zaman baskın olduğu çok açık.

Ama Şu anda, kontrolü ele almak tam da yapmam gereken Şeymiş gibi geliyor.

Ben de göğsünü iterek onu kendimden uzaklaştırdım. Gözlerimiz bir an için birleŐiyor ve onu bir kez daha itiyorum. Anlamış gibi görünüyor, çünkü hemen üzerimden yuvarlanıyor.

Ama beni de yanında götürüyor. Tüm zaman boyunca içimde kalıyor. Ve sonra ben onun üstündeyim, kalçalarımla onun kalçalarını kavıyorum.

Ona karşı koyuyorum ve denemeye baŐladığımda beni izliyor. Yavaş gidiyorum, ona binerken önce yönümü buluyorum.

İçimde o kadar derin ki, sanki midemdeymiŐ gibi hissediyorum, kalbime kadar bastırıyor.

Kelimeler içimde bir yerlerden kopup geliyor. "Sana her Şeyi vermek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Ona daha sert, daha yoğun bir Şekilde binmeye başladım. Yüzü kısıtlanmış bir zevkle geriliyor. Nefes alış verişi zorlaŐıyor. Altımda kıvranıırkenki görüntüsü beni teŐvik ediyor.

Aleks elini aramızda kaydırıyor ve klitorisimi buluyor. Ben onun üstünde kıvranana kadar benimle alay ediyor. İhtiyaç ve beklentiyle titreyene kadar. Yıldızları görmem için tek gereken en ufak bir baskı değişikliği.

Gözlerimi kapatıyorum ve sırtımı kamburlaŐtırıyorum. Orgazm bir dalga gibi içimden geçerken dudaklarımdan uzun bir inilti kaçıyor.

Aleks doğruluyor ve kollarını bana doluyor. Sıcaklığımız birbirine karıŐıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve hafifçe aralanmıŐ dudaklarının arasından hırlarken içimi doldurduğunu hissedene kadar kalçalarımı ona sürtüyorum.

"Kiska..."

"F-f-f-fuck," diye inliyorum.

Tekrar ve tekrar, hiçbir Şeyi kalmayana kadar beni dolduruyor. İkimiz de boŐalmayı bitirdiğimizde, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Alnım göğsünde dinleniyor. Beni tutmuyor, ama incek kadar sağlam hissedene kadar orada yatmama izin veriyor.

Sonunda yaptığımda, tüm vücudum karıncalanıyor. Çarşafları bulup altlarına giriyorum, hâlâ kıyafetlerime uzanmaya hazır değilim.

Aleks teşhir edilmeyi umursamıyor. Ayağa kalkar ve bir dolap kapağının arkasına gizlenmiş buzdolabına doğru yürür. İki cam şişe çıkarır ve yatağa doğru yürür.

Elinde bir bira görüyorum ve ikinci şişeyi bana uzatmadan önce ona içemeyeceğimi hatırlatmaya başlıyorum. Limonata olduğunu fark ettiğimde gözlerim kocaman oldu. Herhangi bir limonata değil, en sevdiğim marka.

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Dikkat ediyorum."

Benimle birlikte yatağa giriyor ve birasından bir yudum alıyor. Birkaç dakika sessizce oturduk, içkilerimizin tadını çıkardık ve kendi orgazmlarımızın ardından keyiflendik.

"Bugün olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor bana bakmadan.

"Gerçekten konuşacak bir şey yok," diye mırıldanıyorum. "Kötü geçti."

"Robert, Jennifer'ın ortaya çıkışını pek iyi karşılamadı, anladığımı kadarıyla."

"O yapmadı."

"En azından onu dinledi mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Sanırım bu durumu daha da kötüleştirdi."

"Çünkü kafasında kurduğu anlatıya hâlâ tutunamıyordu." "Hâlâ ona aşık."

Gözlerini deviriyor. "Bu onun hatasıydı. Şimdi düşünüyorum da onunki de öyle."

"Kimi sevdiğini kontrol edemezsin," diye karşılık veriyorum.

"İşte burada yanılıyorsun," diyor birasından bir yudum daha alarak. "Aşk sadece insanın başına gelen bir şey değildir. Seçme şansınız vardır."

Sertleştim. "Bu yüzden mi hiç aşık olmadın?" "Aşk benim dünyamda bir sorumluluktur."

Ne söylemesini umduğumu bilmiyorum - ya da belki de biliyorum ve bu beni daha çok incitiyor - ama öyle olmadı.

"Bu benim için her şeyin başı ve sonu," diyorum sessizce.

"İşte bu yüzden sizin dünyanız benim için hiçbir zaman cazip olmadı," diye yanıtlıyor. "Bir insanın en büyük başarısı, aptal bir şans eseri doğru insanla tanışmak olmamalı."

Ellerimin arasında duran limonataya bakıyorum. Küçük yoğunlaşma damlaları bardaktan aşağı akıyor ve nemli parmaklarımı kaplıyor. Şişeye hayatım ona bağlıymış gibi yapışıyorum.

"Benimle evlenmene şaşmamalı."

"Ha?"

"Benimle evlenmene şaşmamalı," diye tekrarlıyorum ona dönerek. "Sen hiçbir ş e y i riske atmadan ya da kaybetmeden." Bir şey söylemeyince devam ediyorum. "Peki ya çocuğunuz? Çocuğunu sevecek misin?"

"Evet," diyor tereddüt etmeden.

"Peki bu farklı mı?"

"Benim için öyle." Kaşları çatılıyor ve gözlerini karşı duvara dikeyiyor. O Yanı başımda, yaşıyor, nefes alıyor ve aramızda sadece birkaç santim mesafe var, ama o çok uzakta görünüyor.

"Aklında ne var?" Merakımı yenemeyince soruyorum. "Hiçbir şey."

"Benimle bir şey paylaşman çok mu kötü olur?"

Bana bir bakış attı. "Şu anda oyunda çok fazla parça var. Benim yüklerimi de üstlenmeden baş etmen gereken yeterince şey var."

İç çekiyorum. Sesindeki o notayı biliyorum - bana hiçbir şey söylemeyecek. Şu anda kızgın bile olamam. Odasına gelen bendim. Onu bekleyen bendim. Vermeye bu kadar isteksiz bir adamdan daha ne isteyebilirim ki?

Aleksandr Makarova'yı değiştiremem. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

"Benim ne düşündüğüm umurunda olduğundan değil," diye iç geçirdim, "ama Rob'un yola gelebileceğini düşünüyorum."

"Buna neden inanıyorsun?"

"Jennifer'ı görmek... Bu onun için çok zordu. Ama artık kendine yalan söyleyemeyecek."

Başını sallıyor.

"Umduğun şey buydu, değil mi?" diye sordum. "Bu çizgide bir şey."

"Bence Jennifer da hâlâ kardeşime karşı bir şeyler hissediyor." "Ben de bundan şüphelenmiştim."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" diye sordum. "Aşkın bir sorumluluk olduğunu sanıyordum."

"Bu benim seçimim. Jen'e hayatını nasıl yaşayacağını hiç söylemedim. Kimi sevmeyi seçeceği onu ilgilendirir."

"Rob senin can düşmanın olsa bile mi?"

Sırıttıyor. "Geçmişte düşmanlar dost oldu. Bu sadece koşullara bağlı."

Burnumu kırıştırıyorum. "Sen ve Rob arkadaş mısınız? Bu pek olası görünmüyor."

"Daha garip şeyler de oldu." Bana baktı. "Ve oğlumun amcasıyla anlaşmazlığa düşmek istemiyorum. Eğer Rob bu çılgın cadı avından vazgeçerse, belki o zaman buna gerek kalmayabilir."

"Ya yapmazsa?"

Çenesi sıkılır. "O zaman yapmam gerekeni yapacağım." Kaşlarını çattım. "Bu bir tehdide benziyor."

"Senin için değil."

"O benim kardeşim Aleks," diye nefes alıyorum. "Ona zarar veremezsin. Hiçbirine zarar veremezsin."

"Bunun için söz veremem. Onları korumaya çalışacağım. Ama bana ve Bratva'ya saldırırlarsa, ben de aynı şekilde karşılık veririm."

Birden çıplaklığım yanlış hissettiriyor. Kırılganlık bedenime geri dönüyor ve kalbim hızla çarpıyor. "Aleks, onlara zarar vermemeni istesem, yalvarsam... dinler miydin?"

Uzanıp yüzümün yan tarafını tutuyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Onlara yeterince lütufta bulundum."

"Bu ne anlama geliyor?" Yanağımı avuçlarından kurtararak soruyorum.

"Senin iyiliğin için onlara zaten yumuşak davrandım," diyor. "Artık onlar için daha fazla bir şey yapamam. Onlar seçimlerini yaptılar, Olivia. Hargrove'u ve yalanlarını seçtiler."

"Bir şeyleri anlamak için daha fazla zamana ihtiyaçları var. Onlara zaman vermelisiniz." "Henüz onlara ateş etmeyeceğim," diyor. "Ama yoluma çıkarlarsa-"

"Başka birini kaybetmekle başa çıkamam Aleks."

Bana sakince bakıyor. "Onlar yüzünden neredeyse çocuğumuzu kaybediyordun."

"Aleks," diye yalvarıyorum, uzanıp iki elimin arasında yüzünü tutuyorum, "gitmeme neden olacak bir şey yapma."

Gözleri kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Geri dönemeyeceğimiz bazı şeyler var. Ve eğer aileme zarar verirsen, çocuğumu alır ve sonsuza dek kaçarım."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Tehlikeli ve karanlık. Okyanusun yüzeyinin altındaki bir canavarın gölgesi gibi. "Seçeneğin olmayacak."

Ellerimi bırakıyorum. "Beni kalmaya zorlayamazsın." "Sana istediğim her şeyi yaptırabilirim."

"Yine o konuya mı döndük, Aleks?" Talep ediyorum. "Aynı eski güç oyunları mı? Anahtarların kimde olduğunu tartışmaya mı?"

"Tartışma yok, Olivia. Sadece gerçek var. Ve gerçek şu ki, bundan sonra ne olacağına karar verecek olan benim. Her zaman öyleydim. Her zaman da olacağım."

Yataktan kalktı, hâlâ çıplaktı ve hışımına banyoya girdi. Orada oturmuş, titriyor, işlerin birkaç dakika içinde nasıl coşkudan dehşete dönüşebileceğini merak ediyorum. Bana kamçı etkisi yapacak kadar hızlı.

O dönmeden giyinip odasından çıkıyorum.

Koridora adımımı atar atmaz Yulia'nın merdivenlerden çıktığını görüyorum. Beni gördüğünde kısa bir süre duruyor, yüzünü renklendiren bir farkındalık.

Utançtan kızarıyorum ama artık ondan kaçış yok. "Ben... Ben sadece... Aleks'e toplantının nasıl geçtiğini anlatmam gerekiyordu."

"Elbette," diyor, nezaketle bariz yalanıma inanıyormuş gibi yaparak. "Sen iyi misin?"

Yeni üzüntümü geri itmeye çalışıyorum. "İyiyim. Ben iyiyim. Sadece uzun bir gün oldu."

"Olivia," diyor Yulia, yaklaşıp elini koluma koyarak, "biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım. Her zaman."

Gülümsüyorum. "Buna minnettarım."

"Ciddiyim. Bir bebeğin olacak. Bir kızın annesine en çok ihtiyacı olduğu zamandır."

Kelimeleri basitçe, düşünmeden, kötü bir niyeti olmadan söylüyor. Ama o bunu yaparken, göğsümün içinde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum.

O haklı. Tabii ki haklı.

Anne olmaktan çok korkuyorum. Tek başıma yapmaktan. Yalnız *olmaktan*. Ve bunu atlatmama yardım edebilecek tek kişi öldü.

"Ben senin annen değilim," diye ekliyor Yulia. "Ama benim de bir çocuğum oldu. İsterdim ki Sanırım yardım edebilirim."

Alt dudağım titremeye başlıyor ama onu durduruyorum. "Bunu çok isterim, Yulia," diye mırıldanıyorum. "Gerçekten."

Bana sıcak bir gülümseme veriyor. Beni kollarının arasına aldığı anda, ona izin veriyorum. "Sorun yok," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Her şey yoluna girecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de senin şu anda olduğun yerdeydim," diyor. "Şimdiki Don'un karısı. Bir sonrakinin annesi. Yalnız, korkmuş ve umutsuz hissediyorum. Sayamayacağım kadar çok kez dibe vurdum. Ve her seferinde, ışığa geri dönemeyeceğimi düşündüm. Ama yaptım."

Birbirimizden ayrılıyoruz ve ben çaresizce ona bakıyorum. "Bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim."

"Oh, güven bana, tatlım," diyor nazikçe. "Öylesin. Sana göstereceğim."

ALEKS

Penceremden dışarı bakıyor, Olivia'nın babamla göl kenarında yürüyüşünü izliyor ve bir düşünceyi tekrar tekrar düşünüyorum.

Beni deli ediyor.

İlk bakışta, böyle bir şeyi yapabilecek gibi bile görünmüyor. Tekerlekli sandalyesini itiyor ve hararetli bir şekilde konuşuyor. Ne hakkında, hiçbir fikrim yok, ama yaşlı adam onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyor. Bu noktada, muhtemelen Mike dışındaki herkesin arkadaşlığından hoşlanıyordur.

Yine de hayatımdaki insanlara bu kadar yakınlaştığını görmek sinir bozucu. Babam söz konusu olduğunda, onun risk altında olmadığını biliyorum. Ama annemle olan bağlantısı konusunda temkinliyim.

Yulia, küçük *Kiska*'nın fark ettiğinden çok daha fazlasını yapabilir. "Göz kırp," diyor Demyan arkamdan.

"Ne?"

"On beş dakikadır pencereden dışarı bakıyorsun," diye açıklıyor. "Göz kırp."

Kendimi pencereden uzaklaştırıp Demyan'a dönüyorum. "Yine göl kenarında yürüyorlar."

"Bu bazı klasik KAYINPEDER ve GELİN bağlanma zaman. Hallmark film haklarını satın almayı çok ister."

Gözlerimi deviriyorum ve koltuğuma çöküyorum. "Beni bağışla."

Demyan sadece gülümser. "Bu biraz iç açıcı. Bundan mutlu olacağınızı düşünmüştüm."

"Neden olayım ki?"

"Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı var. Onun da öyle. Ölümü beklemek zor olabilir. Ayrıca, bu sizi kancadan kurtarır."

"Ne kancası?"

"Yani yaşlı adamla çok fazla zaman geçirmek zorunda değilsiniz."

Alay ediyorum. "Lütfen. Sence o herif ben çocukken benimle hiç vakit geçirdi mi? O sadece beni kendi imajına göre şekillendirmekle ilgileniyordu. Ben bir iş yatırımdım. Bu işten sıyrılmam gerekmiyor çünkü suçluluk hissetmiyorum. Ona en iyi bakımı sağladım ve yükümlülüklerim burada sona eriyor."

Demyan kaşlarını kaldırır. "Peki. Tamam o zaman. Dava kapanmıştır." "Sende durumlar nasıl?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Eski sevgilim ve çocuğumla mı demek istiyorsun?"

"Büyük taşınma geçtiğimiz hafta sonu oldu, değil mi?"

"Hatırladın." Bana minnettar bir gülümseme veriyor. "E l i m d e çikolatalarla yanına gittim ve ona veda ettim."

"Nasıl hissettirdi?"

"Sanki kalbim göğsümden sökülüp atılıyordu," diyor sessizce. "Çocuğunuzun gidişini izlemek ve onu sadece birkaç ayda bir göreceğinizi bilmek doğal değil."

"Ne zaman istersen seni oraya uçururum."

"Bunu biliyorum," diyor. "Ama artık çocuğunuzun annesiyle birlikte olmadığınızda farklı bir deneyim yaşıyorsunuz. İnsanlar her zaman bir takım olarak kalmaktan, ortak ebeveynlikten falan bahsediyor ama bu boktan bir şey. Artık gerçekten bir aile değilsiniz. Siz bir yabancısınız, arada bir gelip onların hayatını bölen istenmeyen bir ziyaretçisiniz."

"Sen bir ziyaretçi değilsin; onun babasısın. O küçük kız seni seviyor."

"Sadece henüz daha iyisini bilmediği için." Derin bir iç çeker ve elini saçlarında gezdirir. "Miranda biriyle çıkıyor."

Demyan'ın gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Bu onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmak istiyor ama e d i y o r . Ortağından öylece ayrılmadı;

Şimdi, başka bir adamın onun rolünü üstlenmesini izlemek zorunda. "Kim bu adam?"

"Lang Britton. Otuz altı yaşında. Annesi Çinli. Babası Amerikalı. Hiç evlenmemiş ama yirmili yaşlarında bir yıl nişanlı kalmış. Küçük bir erkek kardeşi ve Bentley adında bir Labrador'u var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Geçmişini mi araştırdın?"

"Tabii ki geçmişini araştırdım. Adam tertemiz. Bu konuda hayal kırıklığına uğradığım için ben bir pislik miyim?"

Gülümsüyorum. "Hayır."

"O da yakışıklı bir orospu çocuğu."

"Geçmiş araştırmasında böyle bir şey çıkmazdı."

"Miranda bana söyledi," diyor. "Beni kenara çekti ve bunu kendisinden duymamı istediğini söyledi. Geçen yıldan beri bu adamla ilişkisi varmış. Aralarında oldukça ciddi bir ilişki var. Sonunda birlikte olacaklarını düşünüyor."

"Taşınmanın ardındaki gerçek sebep bu mu?"

"Hayır diyor," diye acı acı iç geçiriyor Demyan. Elini tekrar saçlarının arasında gezdiriyor, bu da tedirgin olduğunun bir işareti. "Tabii ki bunu mümkün olan en klas şekilde halledecekti. Hatta bana onunla tanışmak isteyip istemediğimi bile sordu."

"Yaptın mı?"

"Sikeyim hayır! O pislikle arkadaş olmak istemiyorum. Sadece kızlarıma iyi davranacağını bilmek istiyorum."

"Kızlar mı?"

Yüzü kızarıyor, utanç bir saniyeliğine yüzünü kaplıyor ve sonra onu savuşturuyor. "Miranda da her zaman benim kızım olacak. Her şeyi berbat etmiş olsam bile."

"Daha önce hiç bu kadarını itiraf etmemiştin."

"Çünkü kibrimin ve gururumun beni ele geçirmesine izin verdim," diyor. "Ama akıllıca davranmış olsaydım geri döner, ayaklarına kapanır ve ne isterse verirdim."

"Bu Bratva'dan ayrılmayı gerektirirdi," diye belirtiyorum. "Evet."

"Bunu gerçekten yapar mıydın?" İnanamayarak sordum.

"Yine de yapardım," diyor. "Bir kalp

atışında." "Siktir."

Gülümsüyor. "Bu seni sevmediğim anlamına gelmez."

"Evet, evet," diyorum küçümseyerek. "Sen ne dersen de. Sadakat buraya kadarmış."

"Olivia'ya nasıl baktığını görüyorum kardeşim," diyor nazıkçe. "Ben de Miranda'ya aynı şekilde bakardım."

"Dem-"

"Sadece beni dinle. O kız senin için özel, sadece bunu kabul etmek istemiyorsun. Ama gururun benim için olduğu gibi yoluna çıkmasına izin verme. Ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

"Tanrım, ne oldu sana?" diye sordum. "Ne zamandan beri duygularımız hakkında konuşuyoruz?"

"Önemli şeylerle uğraşamayacak kadar yaşlandığımızdan beri," diyor kasvetli bir şekilde. "Şimdi bir çocuğumu kaybettim. Aynı şeyin senin de başına gelmesini istemiyorum."

"Olmayacak."

"Hayır mı?"

"O bana aşık," diyorum. "Kalacak. Benimle savaşılabir ama kalacaktır."

"Miranda hakkında ben de aynı şeyi düşünürdüm. O zamanlar doğruydu da... Ta ki bir gün doğru olmadığını anlayana kadar. Aşk kalıcı bir durum değildir, Aleks. Bir süreçtir. Bir çiçeğin büyümesi gibi. Ve eğer onu ihmal edersen, seni terk edebilir. Bıktığına karar verdiğinde, onu kalmaya zorlamak bir seçenek olmayacak. Asmada kuruyacaktır."

"Onun alternatifi çocuğunu almadan gitmek olurdu," diyorum. "Bunu asla yapmaz."

"Kalmaya zorlandığını hissetmesini gerçekten istiyor musun?" Demyan soruyor.

"Bu konuşma alkol gerektiriyor," diye homurdanıyorum. "Daha günün çok erken saatleri, Demyan."

Sırıttırıyor. "Özür dilerim. Yaşlandıkça duygusallaşıyorum."

"O zaman bu konuyu kapatalım," diyorum. "Şu anda ilk önceliğim o orospu çocuğu Hargrove'u alaşağı etmek. İkinci önceliğim ise sana yeni bir kadın bulmak."

Buna gülümsüyor. "Ben kendi kadınımlı bulurum. Sen kendi kadınına odaklanmaya ne dersin?"

Tekrar pencereye bakıyorum. Hâlâ gölün kenarındalar ama şimdi Olivia babamın yanında oturuyor. Ona kitap okuyor gibi görünüyor.

"Bunun dışında işler nasıl?" Demyan soruyor.

"Hâlâ daha fazla ipucu bulmaya çalışıyorum," diyorum ona. "Konuşmaya istekli bir kurban bulmamız gerekiyor."

"Bu uzak bir ihtimal."

"Bilmiyor muyum lan ben?" diye homurdanıyorum.

"Ve yeni... varlığımız?" Demyan hala emin değilmiş gibi temkinli bir şekilde soruyor. "Tam bir baş belası olduğunu kanıtlıyor. Beklediğim gibi."

"En azından o da gemide."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İsteksizce. Ama ben hiçbir zaman hediye edilen atın ağzına bakan biri olmadım."

"Bu ifadeyi hiç anlamadım ama yine de dönüp dolaşıp aynı yere geleceğiz. Jennifer hala gizleniyor mu?"

"Başka bir ipucu daha var," diyorum ona. "Tek kelime etmekten korkan başka bir kız."

"Bunun da diğerleri gibi sonuçlanmayacağını kim söyleyebilir?" diye soruyor şüpheli.

"Onlara doğrudan yaklaşmak işe yaramıyordu, ben de farklı bir yaklaşım benimsemesini sağladım."

"Hangisi...?"

"Onlarla arkadaş ol. Güvenlerini kazanın ve sonra bilmeden ona güvenmelerini sağlayın."

"Eski okul."

"Etkili ama zaman alıcı." "Endişeli misin?"

"Endişeli değilim. Sadece sabırsızım," diyorum. "Bu meselenin halledilmesini istiyorum. Başından beri dikkatimin çok büyük bir kısmını aldı."

"Bu sadece bir zaman meselesi. Ama böyle bir operasyonun sonuçlarını hiç düşündünüz mü?" Demyan soruyor.

"Sevgili ağabeyim ve yengemden mi bahsediyorsun?" Başını sallıyor. "Bingo."

Hayal kırıklığıyla nefes veriyorum. "Elden bir şey gelmez."

"Bu açıklamanın karınızın hoşuna gideceğinden emin değilim."

"Benden bir şey istiyor," diyorum alçak bir sesle. "Ona veremeyeceğim bir şey."

"Sevgi mi demek istiyorsun? Saygınlık? Bir parça insani terbiye mi?" Ona ters bakıyorum ama o sadece gülüyor. "Kızın sana karşı bir şeyler hissettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok, *sobrat*. Ama çoğu kadın gibi o da güvence istiyor. Seninle nerede duracağını bilmek istiyor."

"Ben o tür bir adam değilim."

"Sen nasıl bir adamsın?" Demyan basın. "Çünkü sana şu kadarını söyleyeyim: Hayal kırıklığını kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Hiç hayal kırıklığıyla uğraşmak zorunda kalmadım. İstedikimi alırım."

"Aynen öyle," diyor. "İşte tam da bu yüzden bunu kötü karşılayacaksın."

Pencereye doğru dönüp baktığımda artık ne babamı ne de Olivia'yı görebiliyorum. Bu beni bahçenin her köşesini taramaktan alıkoymuyor. Ne de o gözümün önünden her ayrıldığında göğsümde oluşan şüphe titremesini durduruyor.

"Biraz uzlaşmaya ihtiyacın var," diye devam ediyor Demyan. "Miranda'yla birlikteyken reddettiğim gibi."

"*Uzlaşma*," diye alay ediyorum. "Bu benim sözlüğümde olan bir kelime değil." "O zaman onu kaybetmeye hazır mısınız?"

Olivia'yı içermeyen bir gelecek olasılığını düşünerek geriliyorum. Bir gelecek düşünmeye çalışıyorum.

Kendi geleceğimi düşünmek için çok fazla zaman harcamıyorum. Ben buraya ve şimdiye odaklanıyorum. Düşündüğüm tek gelecek Bratva ve onun çıkarlarıyla ilgili.

Kafamı toparlayamadan telefonum çalmaya başladı. Açtım. "Jennifer."

"Neredesin?"

"Ofisimdeyim."

"Yalnız mı?" diye

soruyor. "Dem

burada."

Nefes alış verişi düşük ve sığ. Ama ses tonunda bir aciliyet var. "Bu Arkadaş olduğum kızın gerçek adı Edith Mulroney. Takma adı Star." "Tamam mı?"

"Bana neredeyse bir yıl boyunca Hargrove için hazırlandığını söyledi. Ona sahip olan kişinin adı bende var."

"Söyle bana," diye

emrediyorum. "Bu-"

Jennifer başka bir şey söyleyemeden hat kesiliyor.

Telefonumu kontrol ettim ve geri aramaya çalıştım. Açmadı. "Lanet olsun!" Telefonumu masaüstüne çarparak homurdanıyorum. "Neler oluyor?" Demyan ayağa kalkarak soruyor.

"Medusa'ya gitmeni istiyorum," dedim ona. "Jennifer orada gizli görevde. Onun iyi olduğundan emin olmanı istiyorum."

"İfşa oldu mu?"

"Bilmiyorum," diye hırladım. "Sadece git." Demyan başını sallıyor ve kapıdan dışarı fırlıyor.

"Destek al!" Arkasından sesleniyorum. Onaylarcasına el sallıyor ve köşede kayboluyor.

Kaçırdığım fırsata öfkelenerek pencereye geri dönüyorum.

Ama Jennifer için de endişeleniyorum. Eğer Hargrove ona yaklaştığının farkındaysa, bu onu hedef haline getirir.

Bu, yüzümün bu kadar tanınabilir olmamasını dilediğim anlardan biri. Aksi takdirde, Jennifer'ın iyi olduğundan emin olmak için aşağıda olurdum.

Yerimde duramayarak ofisimden çıkıyorum ve bahçeye gidiyorum. Ruh halim kapkara ve kiminle karşılaşsam karşılaşayım bunun bedelini ödeyeceğimi biliyorum.

Köşeyi döndüm ve Olivia'ya rastladım.

Kollarında birkaç kitap tutuyor. Çarpıştığımızda ayaklarımın dibinde yere yuvarlanıyorlar.

Onları toplamak için çabalarken öylece duruyorum. Tekrar doğrulduğunda sinirli görünüyor ama kaşlarını çatığımı fark edince ifadesi değişiyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Başımı sallayıp yanından geçiyorum.

"Hey," diyor arkamdan seslenerek. "Neyin var?" "Bir şey yok."

Geri çekildi. "Oh, vay canına. Bu son derece ikna ediciydi. Beni dışlamak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Seni dışarıda bırakmak, zaten içeride olduğunu gösterir," diyorum ona sert bir şekilde. "Ki kesinlikle öyle değilsin."

Yüzü soğuklaşıyor ama beklediğim gibi bana sırtını dönmüyor. "Senin sorunun ne? Neden böyle olmak zorundasın?"

"Ben buyum."

"Eğer bu doğru olsaydı, yardıma ihtiyacım olduğunda seni asla aramazdım."

Alay ettim. "Beni aradın çünkü başka kimsen yoktu. Çünkü yargılayıcı kardeşlerinle olan bağımlı ilişkine odaklandın ve kendine ait bir hayat kurmayı unuttun."

"Bu... bu hiç adil değil," diye kekeliyor, açık sözlülüğüm karşısında şaşkına dönmüştü.

"Gerçek bu. Şu haline bak," diye devam ediyorum, keşke kendimi durdurabilseydim ama durduramayacağımı biliyorum. "Ailem olmadan yalnız kalmaktan çok korktuğun için aileme tutunuyorsun."

Bir an için şok olmuş görünüyor. Ve sonra acısı yüzüne vuruyor.

Tam olarak istediğim şey buydu ama yine de kendimi boşlukta hissediyorum. Pişman.

Ve hiçbir şeyden pişman değilim.

"Sen tam bir pisliksin," diye tıslıyor yaş dolu gözlerle.

"Olivia?" Annemin sesi. Bir saniye sonra o da peşinden odaya giriyor. Önce Olivia'yı görüyor, sonra bakışları beni buluyor. "Oh. Aleksandr."

Ona dışarı çıkmasını söyleyemeden telefonum çalmaya başladı. İkisini de görmezden gelerek aramayı cevapladım. "Evet?"

"Onu yakaladım," diyor Demyan. "Jen iyi. Kimliğini açığa çıkaramadı, onun yerine telefonu sana kapattı."

"Kimliği açığa çıkmadı mı?"

"Hayır, o burada. Bekle."

Demyan telefonu Jennifer'a verirken bekliyorum. "Aleks?"

"İyi misin?" Olivia'nın yüzünden koca bir damla gözyaşı süzüldüğünün farkında olarak soruyorum.

Annem eğiliyor ve şefkatle yanağındaki lekeyi siliyor. Ona bir şeyler fısıldıyor ama benim konsantrasyonum dağılıyor ve kaçırıyorum.

Jennifer telefonda "Ben iyiyim," diyor. "B u r a y ı işleten adam içeri girdi. İş başındayken kişisel telefonlara cevap vermememiz gerekiyor."

"Şimdi neredesin?"

"Demyan'la özel bir odada. Beni bir saatliğine kiraladı." Başımı salladım. "Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı?"

"Tımarcının adı," diyor ağır bir sesle.

Gözlerimi kapatıyorum. İçimde bunun iyi sonuçlanmayacağına dair bir his var. "Söyle."

İsmi o kadar alçak sesle fısıldıyor ki neredeyse duyamıyorum ama kaçırmak imkânsız. Kalbimin düştüğünü hissediyorum. Ve yine de, kafamın arkasında bir yerde, mantıklı geliyor.

"Teşekkür ederim, Jennifer."

Telefonu kapatmadan önce cevap verme zahmetine girmiyor.

Telefonumu kaldırdım ve Olivia'ya baktım. Gözleri büyük ve parlak, hâlâ acı dolu. Orada da öfke var ama zayıf. Yorgun.

Bana bakmıyor. Sanırım mücadeleyi bıraktı. Onun yerine, sanki Yulia Makarova onun kurtarıcısıymış gibi anneme bakıyor.

"Sorun yok tatlım," diyor Yulia. "Ben yanıdayım."

"Bu evden çıkmam gerek," diyor Olivia. "Hapishane gibi hissediyorum."

"Biliyorum," diyor annem. "Merak etme. Yarın güzel bir yere gideceğiz."

"Yarın ne olacak?" Araya giriyorum.

İki kadın da irkildi. "Olivia ve ben yarın akşam yemeği yemeye gideriz diye düşündük."

Olivia'ya dönüyorum. Daha önce söylediklerimin hâlâ yüzünde dolaştığını görebiliyorum. Tüm bunlara rağmen, hala umut var. Beni değiştirebileceğine dair bir umut. İçinde bir yerlerde gömülü olduğunu düşündüğü iyi adamı bulabileceği umudu.

Söndürmem gereken bir umut.

"Yarın akşam yemeği olmayacak," diye hırladım.

"Ama-"

"Bu konudaki son sözüm budur."

"Bu hiç adil değil!" Olivia sesinin yükseldiğini söylüyor.

"Hayat da öyle. Burada olduğun sürece kendini tutacaksın. Ailemden uzak duracaksın."

"Neden?" diye itiraz ediyor.

"Çünkü ben öyle dedim."

Olivia'nın yüzünden daha fazla gözyaşı akıyor, ama bu sefer suçluluk hissetmiyorum. Çünkü bu sefer zalimliğimin bir amacı var.

Onu korumanın tek yolu bu.

OLIVIA

Önümdeki boş kâğıt parçasına aptal aptal bakıyorum.

Görünüşe göre, başka bir insan görmeyeli o kadar uzun zaman olmuş ki artık onları çizemiyorum bile.

Kardeşlerimden günlerdir haber alamıyorum. Bunu bekliyordum ama yeni keşfettiğim yalnızlığım sayesinde sessizlikleri çok daha yüksek. Daha spesifik olarak, Aleks sayesinde.

Yulia ile akşam yemeği yememe izin vermedi ve koridordaki yüzleşmemizden beri babasını evin etrafında görmedim, ki Aleks'in de bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum.

Beni cezalandırıyor.

Ama nedenini

bilmiyorum.

Kapı açıldığında, hizmetçilerden biri olduğunu varsayıyorum. Ve yine de hemen arkamı dönüyorum, herhangi bir tür insan teması için çaresizim.

Hizmetçi değil ama.

"Yulia?" Nefes alıyorum. Onun bir halüsinasyon olduğuna yarı yarıya ikna oldum.

Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Merhaba sevgilim. Nasılsın?" "Bu

hileli bir soru, değil mi?"

Şampanya rengi ipek pantolonu ve hafif omuzlarına dökülen fildişi rengi bluzuyla öne doğru süzülüyor. Bir Rönesans tablosunun canlanmış hali gibi görünüyor.

"Mesafemi korumak zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Şu anda burada olduğunu biliyor mu?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Aleksandr'ın bilmediği şey ona zarar vermez."

"Muhtemelen beni kontrol eden casusları vardır. Ya da seni. Ya da ikimizi de." "Şu anda meşgul," diye karşı çıkıyor. "Fark etmeyecektir."

"Gerçekten benimle konuşmanı bile yasakladı mı?" diye soruyorum.

"O kadar çok kelimeyle değil," diyor. "Ama geçen gün çok... sinirliydi. Mesafemi korumanın onu biraz sakinleştireceğini düşündüm."

"Evet, bunun oğlunuz üzerinde işe yarayacağından emin değilim. O... neydi o kelime? Oh, evet: bir pislik."

Bana gönülsüz bir gülümseme veriyor ama özür dilemeye dilim varmıyor. Bunun doğru olduğunu biliyor.

"Sana haksızlık ediyor." "İkimize de haksızlık ediyor."

Sakince başını sallıyor. Yulia'nın beste yapma şeklinden her zaman etkilenmiştir.

Kendisi. Sanki hiçbir şey onu etkileyemezmiş gibi.

Ama bu konuda öfkelenmesini istiyorum. Benim öfke seviyeme ulaşmasını istiyorum. En azından o zaman öfkemde yalnız olmazdım.

Görünüşe bakılırsa, bu işte yalnızım.

"Kendisine öğretilen örneğe göre yaşıyor," diye açıklıyor yumuşak bir sesle. "Baba gibi, oğul gibi."

Vlad'ı Aleks'in yarısı kadar bile canavar olarak hayal etmeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Öyle olduğundan şüphem yok; sadece bunu hayal edemiyorum. Şu anda sessiz, huzurlu, yaşlı bir adam.

"Vlad gibi adamlar..." Yulia başını sallıyor. "İnsanlıklarından bir kırıntı görebilmeniz için hayatın onları gerçekten yok etmesi gerekir."

"Vay canına, bu moral verici," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum.

İç çekiyor. Hayal kırıklığı yüz ifadesini lekeliyor. Sahte kocamı her düşündüğümde böyle görüldüğümü hayal ediyorum.

"Sen onun için bahaneler uydurabilirsin ama ben uydurmayacağım," diyorum kararlılıkla. "O senin oğlun; sen iyi bir anne oluyorsun. Sadece bunu hak ettiğinden emin değilim."

Derin bir nefes veriyor. "Sanırım onun eylemlerini haklı çıkarmak için bir zorunluluk hissediyorum. Kendim için mazeret üretiyormuşum gibi geliyor. Ne de olsa onun böyle olmasının bir nedeni de benim."

Onu dikkatle dinliyor, devam etmek için cesaretini toplamasını bekliyorum.

"Çocukken onu gerektiği gibi koruyamadım. Babasının merhametine kalmıştı. Ve Vlad... şey, o tam olarak sevecen bir baba diyebileceğiniz biri değildi. Çok sertti. Zalim. Aleksandr'ı kendi tarzında seviyordu elbette. Ama oğluna binmeden nasıl baba olunacağını bilmiyordu. Onu eğip bükmeden ve olması gerektiğini düşündüğü adam imajına sokmadan."

"Bunu izlemek zor olmalı."

"İşte tam da bu yüzden yapmadım," diyor. "Buna dayanamıyordum ama bunu durduracak gücüm olmadığını da biliyordum. Bu yüzden uzak durdum. İçime kapandım. Sanırım beş yaşındaki bir çocuğun zihninde bu terk edilme gibi bir his uyandırabilirdi."

Şimdi Aleks'e karşı kin dolu bir sempati duymamak zor. Babası tarafından işkence görmüş, annesi tarafından terk edilmiş, doğduğu günden itibaren hiçbir alternatif sunmayan acımasız bir yola girmiş.

"Bunun için bana hep içerledi," diye devam ediyor Yulia. "Gerçi bunu asla kabul etmezdi. O artık çok güçlü. Babasına çok fazla benziyor. Bir anlamda, sanırım bu iyi bir şey."

"Detaylandırmak ister misiniz? Çünkü benim durduğum yerden, bu konuda iyi bir şey yok."

"Bu dünyada acımasız olmadan hayatta kalamazsınız" diyor. "Korku uyandırmayan bir don etkili bir lider değildir. Vlad'ın adamları ona saygı duyuyordu ama korku da aynı derecede önemliydi. Belki daha da önemliydi. Aynı şey Aleksandr için de geçerli."

"Ondan korkmuyorum."

"Belki de bu yüzden sana bu kadar sert davranıyordur," diye öneriyor. "Seni diğer herkese yaptığı gibi bir kutunun içine sokamıyor."

"Kendini de buna dahil ediyor musun?"

Üzüntüyle başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, buna mecburum."

"Yine de kalmak zorunda değilsin," diye belirtiyorum. "Ayrılabilirsin. Başka bir yerde yeniden başlar, istediğin şeyi, istediğin zaman yaparsın."

Yulia bir an sessiz kalır. Dalgın. Gözleri karnıma doğru kayıyor. "İçindeki çocuğu seviyor musun Olivia?"

Cevap vermek için düşünmeme gerek yok. "Evet, biliyorum."

Başını sallıyor. "Benim için de aynıydı. Varlığından haberdar olduğum anda onu sevdim. Sonrasında katlandığım her şeye değdi çünkü bu onun annesi olacağım anlamına geliyordu. Bir çocuk için böyle hissettiğinizde, ne kadar büyüdükleri ya da size nasıl davrandıkları önemli değildir. Onları asla terk edemezsiniz. Kendinizi onların hayatından asla çıkaramazsınız."

Gözleri akmayan yaşlarla doluyor. Gözyaşları tamamen kaybolana kadar birkaç kez göz kırpmıyor. Kendini ağlamamak için bir ömür harcadı. Bu noktada, bu konuda oldukça iyi.

"Onu tekrar terk edemem," diye bitiriyor. "Bu kalbimi göğsümden söküp atmak gibi olur."

Uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Sen iyi bir annesin, Yulia. Aleks bunu bilmiyor olabilir ama ben biliyorum."

Bana minnettar bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim, sevgilim. Bunu söylemen çok nazikçe."

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Kıkırdıyor. "Bu noktada, neden olmasın?"

"Hargrove yerine Aleks'i seçmenin sebebi bu mu? Oğlun olduğu için mi?" diye sordum. "Yoksa Aleks'in hikâyesine inandığın için mi?"

Kaşlarını kaldırıyor ve iç geçiriyor. "Gerçek mi? Donald'ın bunu yapmış olabileceğine inanmıyorum. Ama Aleks ikna oldu ve günün sonunda oğlumu destekleyeceğim. Aileden daha önemli bir şey yoktur."

Acı acı gülmekten kendimi alamıyorum. "Eskiden ben de buna inanırdım."

Yulia bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Şu anda ağabeyin ve kız kardeşinle işlerin zor olduğunu biliyorum. Aranızdaki bu ayrılık kolay olmamalı, özellikle de yaşadığınız diğer her şey düşünüldüğünde."

"Eskiden bunun geçici olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi..."

"İnançlı olun," diye tavsiyede bulunuyor. "Belki burada yaşayabileceğiniz ve onlarla hala bir ilişki sürdürebileceğiniz bir dünya vardır. Daha garip şeyler de oldu."

Son kısmı neredeyse gizemli bir şekilde söylediğinde kaşlarımı çatıyorum. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

"Hiç şansım yok. Elimden geldiğince çabuk gidiyorum, Yulia."

Sempatik bir şekilde başını sallıyor. "Sevgilim," diye söze başladı -ve bu kez elime uzanan o oldu- "eğer gitmeyi seçersen, seni durduracağından şüpheliyim. Bu onun için bir gurur meselesi olurdu. Ama..."

"Ama ne?"

"Çocuğu getirmenize izin verilmez."

Vücudum bu basit cümleye sanki bebeğimi benden çoktan koparmış gibi tepki veriyor. Nabzım hızlanıyor, tenim ürperiyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Karnımı koruyucu bir şekilde avuçluyorum. "Çocuğumu benden alamaz." "O ne isterse onu yapar, Olivia. Nasıl yapılacağını bildiği tek şey bu."

Tekrar ürperiyorum, tepeden tırnağa, tüm vücudumu saran bir ürperti, içimde bir şimşek gibi çakıyor. "O bir canavar."

"Ve yine de onu seviyorsun. Bu da belki de onun kurtarılabilecek yanları olduğunu gösteriyor."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Ne onu?"

Yulia sabırla iç geçirir. "Sana biraz tavsiye verebilir miyim Olivia? Bir zamanlar tam olarak senin durumunda olan bir kadından tavsiye?"

İsteksizce başımı salladım. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Aşkın Bratva'da yeri yok," diyor. "Kocanıza aşık olmak dış dünyada idealdir. Ama burada size zarar verebilir. Ona kalbinizi vermemek çok daha iyidir. Böylece sizi bir kenara attığında canınız o kadar yanmaz."

Kalbim şimdiden acıyor, göğsümde acı içinde gümbürdüyor. Buradaki geleceğim hapis cezası gibi görünüyor ve mahkemeye çıkma şansım yok. Şansım yok

Kaçış. Şartlı tahliyesiz ömür boyu.

Bu konuşma başlamadan önceki halimden daha kötü hissediyorum.

Yulia sırtımı sıvazladı. "Merak etme sevgilim. Her zaman senin için burada olacağım."

Ona bir gülümseme veriyorum ama bunu içten yapamıyorum. "Sanırım... Sanırım biraz dinlenmem gerekiyor."

"Elbette," diyor ayağa kalkarak. "Beni affet. Kulağın çınlattıyorum." "Hayır, tavsiyelerin için minnettarım."

"Biliyor musun, hep bir kızım olsun istemiştim," diyerek bana gülümsüyor. "İlk defa bir kızım varmış gibi hissediyorum."

Zaten aşırı duygusalım. Bu sözler neredeyse beni uçurumun kenarına itiyordu. Ama gözyaşlarımı yutuyorum ve ona bir gülümseme veriyorum.

O gider gitmez yatağıma doğru yürüyorum ve şiltenin üzerine uzanıyorum.

Yulia'nın dostluğunu ve nezaketini takdir ediyorum. Ama günün sonunda, o hâlâ Aleks'in annesi. Ve ne olursa olsun onun tarafını seçeceğini açıkça belirtti.

Ebeveynler böyle yapar. Tekrar tekrar ailelerini seçerler.

En azından iyi ebeveynler. Vlad'ın romatizmalı gözlerinin ardında ne tür şeyler sakladığını ancak Tanrı bilir. Yulia'nın görmemek için bakışlarını çevirdiği dehşetleri.

Ama babam, annem? Onlar saf sevgiydi, sevginin vücut bulmuş haliydi, üçümüzü de daha önce ya da o zamandan beri hiç kimsenin sevmediği kadar seviyorlardı.

Onların sevgisini kazanmak zorunda değildim. Özgürce verdiler.

Bunun ne büyük bir lütuf olduğunu yeni yeni öğrenmeye başlıyorum.

Orada yatarken bebeğimin onları asla tanımayacağı aklıma geliyor. Ne annemi, ne de babamı. Onlar sadece bir fotoğraftaki yüzler, bir hikayedeki karakterler olacak. Hayal ürünü de olabilirler.

Ve onları en iyi tanıyan diğer iki kişi, anılarını canlı tutmama yardımcı olabilecek tek kişiler Mia ve Rob'dur.

Belki de beni telefonu açmaya iten şey budur.

Restoranda Jen'le olanlardan sonra Rob'un telefonuma cevap vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden telefonumda **BIG HEAD BROTHER**'ı geçip onun yerine Mia'yı arıyorum.

Aslında bir parçam cevap vermemesini umuyor. Ama sonra-

"Alo?" Sesi gergin ve ölçülü.

"Merhaba, Mimi," diyorum.

O bir şey söylemeyince, ben devam etmeye karar verdim. "Sadece aradım çünkü... annemi toprağa vereli neredeyse bir hafta oldu. Ve sanırım onu tanıyan biriyle konuşmak istedim. İkisini de tanıyan biriyle."

Telefonda uzun bir süre sessizlik oluyor ama kapatmıyorum. Mia hâlâ orada dinlediği sürece bir şansımız var.

Sonunda iç geçirir. "Ben de dün tam olarak bunu düşünüyordum."

Onun sesini duymak çok iyi hissettiriyor. "Büyük Kanyon'a yaptığımız geziyi hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Elbette istiyorum," diyor Mia. Gülümsediğini duyabiliyorum. "Annem ve babam birlikte bir aile gezisi yapmamız konusunda ısrarcıydılar. O geziyi aylarca planladık. Rob çalışmaya yeni başlamıştı ve izin almakla pek ilgilenmiyordu."

"Sen de sınavlara hazırlanıyordun," diye hatırlıyorum. "Annem seni gelmeye nasıl ikna etti?"

"Aslında beni ikna eden babam oldu," diyor. "Beni aradı ve çok fazla çalıştığımı söyledi. Ders çalışmaktan tükeneceğimi ve çalıştığım her şeyi unutacağımı söyledi. Bir molaya ihtiyacım vardı."

Gülüyorum. "Demek gelmen için seni kandırdı."

"Yalvarmaya cevap vermeyeceğimi biliyordu," diyor. "Ve her zamanki gibi haklıydı. O yolculuk, kitaplara geri döndüğümde konsantrasyonum için harikalar yarattı."

"Senin 4.0 not ortalamanla kendini kredilendirdi."

"Eminim öyledir," diye gülüyor. "Ama almasına izin vereceğim."

"O yolculukla ilgili tuhaf olan ne biliyor musun?" diye sordum. "Aslında Büyük Kanyon hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Tek hatırladığım oraya nasıl gittiğimiz."

"Babamın kiraladığı aptal Winnebago," diye kıkırdıyor Mia. "O şey dev gibiydi."

"Arabayı garaj yoluna çektiğinde annem neredeyse sinir krizi geçirecekti." "Onu satın almayı planladığına eminim."

"Oh, kesinlikle öyleydi. Bana söyledi. Anneme söylememem için yemin ettirdi ama. Sanırım altın yıllarında ikisinin milli parklarda dolaştığı büyük bir emeklilik hayali vardı."

"Şimdiden gözümde canlandırabiliyorum. Annem onları her Pazar ziyaret edecekleri yerel bir kilise bulmaya zorluyor. Babam ülkedeki her eyaletten bulabildiği en ucuz hediyelik eşyayı alıyor." Uzun bir iç geçirdi. "Olması gereken buydu. Bunu hak etmişlerdi."

"Yine de uzun sürmezdi," diyorum. "Annem seyahat etmekten nefret ederdi ve babam da torunlarının yanında olmak isterdi."

Bir sessizlik daha ve bunun da potansiyel olarak tehlikeli bir bölge olduğunu fark ediyorum. Ama Mia hamileliğimi sormuyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Son zamanlarda Rob'la konuştun mu?" Soruyu daha fazla içimde tutamayarak soruyorum.

"Son zamanlarda... mesafeli davranıyor," diyor.

Ses tonundan geçen günkü öğle yemeğimizde ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyor. Ona anlatacak kişi ben olmamaya karar verdim.

"Ama dürüst olmak gerekirse, bu benim de hatam," diyor. "Düğün planlamasıyla o kadar meşguldüm ki."

"Oh."

Düğününü sorabilmek ve onun için mutlu hissetmek istiyorum. Ama duygularımı toparlayamıyorum. Tıpkı onun benim hamileliğim hakkında konuşmaktan kaçındığı gibi ben de bundan kaçınıyorum.

Mia ile konuşurken bu kadar çok patlamaya hazır sohbet konusu arasında gezinmek çok garip. Eskiden her şey hakkında konuşabilirdik, hiçbir engel yoktu. Şimdi ise ilişkimiz bir mayın tarlası.

"Onu aramalıyım," diye devam ediyor Mia. "Bakalım ne yapıyor. Benim dikkatimi dağıtacak bir düğünüm vardı ama Rob'un hiçbir şeyi yoktu."

"Doğru."

"Aslında gitmem gerekiyor," diyor aniden. "Öğlen çiçekçiyle buluşmam gerekiyor ve ardından yemek şirketiyle bir randevum daha var."

Ses tonumdaki hayal kırıklığını gizliyorum. "Tabii ki. Anlıyorum.

Meşgulsün." Telefonu kapatmasını bekliyorum ama garip bir şekilde tereddüt ediyor. "Um... Liv?"

"Öyle mi?"

"Düğün gelecek hafta," diyor. Derin bir nefes alıyorum. "Oh."

"Biliyorum aramızdaki şeyler, şey... bilirsin." "Biliyorum."

"Babamın bize anlattıklarını düşünüyordum. Birine bakmak hakkında bir başkası," diyor. "Son zamanlarda bunu çok düşünüyorum." "Ben de öyle."

"Günün sonunda, biz hala kardeşiz. Ve bu asla değişmeyecek."

Gülümsüyorum. "Bunu söylediğini duyduğuma sevindim."

"Güzel, çünkü... Gelmeni istiyorum."

Kalbim durdu. Bir an için çelişkiye düştüm. Bu ilişkiyi desteklemiyorum. Destekleyemem.

Ama sonra ailelerimizi düşündüm. Üçümüze ne olduğunu bilselerdi ne kadar üzülürlerdi.

Ve ne olursa olsun ailesine öncelik veren Yulia'yı düşünüyorum. Bunu yapmak ona işkence gibi gelse bile.

Bu yüzden son birkaç aydır hem Mia'ya hem de Rob'a karşı beslediğim tüm kötü hisleri bir kenara bıraktım. Tüm drama ve çatışmalarımızı bir kenara bıraktım.

Ailemi seçiyorum.

Sevgiyi seçiyorum.

"Elbette orada olacağım, Mimi," diyorum sonunda. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

ALEKS

"Televizyonu aç," diyor Demyan ofisine girerken.

Uzaktan kumandanın düğmesini çeviriyorum ve televizyonu gizleyen siyah paneller birbirinden ayrılıyor. Ekran titreyerek açılırken Demyan elimden kumandayı alıyor ve kanalı değiştiriyor.

Eğlence haber programlarından biri. Hargrove'un kanalı, spesifik olmak gerekirse.

Sarışın süper model Michelle Caputo, eğlence haberleri sunucusuna dönüşmüş, saçlarını savuruyor. "Düğün çanları çalıyor millet," diyor gözlerini kameraya dikerek. Gözlerinin etrafındaki ışıltılı yeşil gölge stüdyo ışıklarında parıldıyor. "Donald Hargrove'un Bayan Mia Lawrence ile nişanlandığı söyleniyor."

Yanında bir paparazzi fotoğrafı beliriyor; koyu renk takım elbiseli Donald'ın Olivia'nın kız kardeşine sarılmış kolunun grenli bir fotoğrafı. Mia yüzünü etraflarında patlayan flaşlardan korumaya çalışıyor.

"Bay Hargrove'un şanslı eşi hakkında pek bir şey bilinmiyor," diye devam ediyor Michelle. "Pek çok kişinin tahmin ettiği gibi eğlence sektöründe çalışmıyor. Aslında o sadece bir doktor."

Demyan gözlerini deviriyor. "Ve sen de 'sadece bir moronsun'," diye ekrana homurdanıyor.

"Yine de kesinlikle çok güzel," diye devam ediyor Michelle, ev sahibi arkadaşına dönerek. "Sen ne düşünüyorsun, Manny?"

"Bay Hargrove'dan daha azını bekler miydiniz?" Manny ekliyor. "Ben yaş farkına odaklanmış durumdayım. Mia oldukça genç, değil mi?"

Michelle, "Bu sabah gazetede çıkan düğün ilanına göre, kız onun birkaç on yaş küçüğü," diyor. "Ama yaş sadece bir sayı, değil mi?"

"Bay Hargrove bu teoriye katılıyor gibi görünüyor, eğer boşanma sonrası flört geçmişine bakılırsa!"

İkisi de iyi huylu bir şekilde kıkırdıyor. Sonra Michelle bir amaçla kameraya dönüyor ve "Gümüş tilkinin yeni hanımı hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Bizi izlemeye devam edin. Biraz araştırma yaptık ve kısa süre içinde ilginç ayrıntılarla geri döneceğiz."

"Tam bir gösteri olacak," diyorum reklam arası verilirken.

Demyan televizyonun sesini kapatır ve başını sallar. "Oh, kesinlikle. Tüm dünya izliyor olacak."

"Burada bir oyun var."

Demyan gülümser. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Aklında ne var?"

"Onu kızdıracak bir şey," diye düşünüyorum. "Onun sarsılmasını istiyorum. Onun tehlikeye atılmasına ihtiyacım var."

"Her zaman bu kadar iğrenç bir şekilde gizemli olmak zorunda mısın?" "Bu işleri ilginç kılıyor."

"Evet, *senin* için," diye mırıldanıyor tam o sırada biri ofisimin kapısını çalıyor.

"Bu Jen olmalı," diyorum. "İçeri al onu."

Kapıyı açmaya gider. Bu arada, Michelle ve Manny Gülümsediklerinde pahalı beyaz kaplamaları güneş gibi kör edici bir şekilde ortaya çıkıyor.

Demyan kapıyı açar açmaz Jennifer içeri giriyor. "Olivia'yla konuştun mu?" diye soruyor hemen.

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Onunla konuştun mu, konuşmadın mı?" "Ne hakkında?"

"Aptal numarası yapma; bu sana yakışmıyor. Dügün," diyor dikkatle. "O biliyor mu?"

"Tabii ki öyle. O da katılıyor."

"İmkânı yok." Jennifer'ın kaşı alnına doğru kalkıyor. "Buna izin mi veriyorsun?"

"Eğer sorduğun buysa, onu durdurmayacağım." Demyan kaşlarını çattı. "Bu da planının bir parçası mı?"

"Bazı düşüncelerim var," diye itiraf ediyorum. "Ama önce yeni arkadaşımızla konuşmam gerekiyor."

"Neden?" Jennifer soruyor. "Karşılıklı ilişkiye inanan biri gibi gelmiyorsun bana."

"Değilim. Bu yüzden ona sadece umurumda olmayan şeyleri söylüyorum. Kurallara göre oynuyormuşum gibi görünmek zorundayım."

Demyan alay eder. "Hoşuna giden bir kuralla hiç karşılaşmadın." "Elbette karşılaştım: kendi koyduklarımın hepsi."

O gözlerini deviriyor ama ben Jennifer'ın yüzündeki endişeli ifadeye odaklanıyorum.

"Sorun nedir?"

"Şu anda sözde müttefikimiz olduğunu biliyorum," diyor temkinli bir şekilde. "Ama ona gerçekten güvenebilir miyiz? Özellikle de başka seçeneklerimiz varken."

"Bu en hızlısı," diye belirttim. "Ama o-
"

"Onun ne olduğunu biliyorum," diye araya giriyorum. "Risk almaya hazırım."

"O herifle aynı yatakta olduğumuza inanamıyorum," diye homurdanıyor Demyan, az önce kötü bir şey yutmuş gibi görünüyor. "Bu günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"İkiniz de sakın olun. Demyan, bunun iyi bir şey olduğu konusunda en başından beri hemfikirdiniz. Ve Jennifer, onu sen getirdin."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Beni köşeye sıkıştırdı," diye karşılık veriyor. "Kimin için çalıştığımı bilecek kadar uzun süredir beni takip ediyordu. Ben sadece elçiyydim."

"Ne olursa olsun, durumla başa çıkabilirim. Sadece ikinizin arkamı kollamasına ihtiyacım var."

"Her zaman," diyor

Jennifer. "Dem?"

Demyan başıyla onaylıyor.

"Güzel," diyorum. "O zaman bu iş halloldu."

"O zaman, vites değiştirerek," diyor Jennifer hiç vakit kaybetmeden, "Olivia'yı düğüne tam bir güvenlik ekibiyle gönderdiğinizizi varsayıyorum?"

"Sahada dört araç, artı uzaktan yedekleme." "Bunu kabul edecek mi?" Jen soruyor.

Ayağa kalkıyorum, kelepçelerimi düzeltiyorum ve gülüyorum. "Başka seçeneği olmayacak."

Kapıyı çalmadan Olivia'nın odasına giriyorum ve hemen duruyorum.

Karım yaldızlı bir boy aynasının önünde duruyor ve sanki onun için yapılmış gibi görünen bir elbise giyiyor.

Katmanlar arasına yerleştirilmiş allık ve gümüş işlemleri olan dökümlü bir tül elbise. Masalsı bir havası var. Sanki gerçek değilmiş gibi, zamanın ve mekanın içinde ve dışında parlıyor.

Askılar omuzlarında ince ve sırt kısmı aşağıya doğru iniyor. Omurgasının mükemmel çizgisine, kalçalarının hatlarına, sırtının alt kısmındaki çukurlara dikkat ederek bakıyorum.

Aklımdan bir düşünce geçiyor, zar zor anladığım bir düşünce. *Ne zaman benim her şeyim oldu?*

Dönüyor. Beni gördüğünde gözleri kısılıyor ama bunun tek nedeni yanaklarına doğru süzülen kızarmayı engellemeye çalışması.

"Düğüne hazırlanmak için biraz erken," diye törpüledim.

Aniden aynaya geri döner. "Sadece gerçekten sığabileceğim bir şey giydiğimden emin olmak istedim."

"Elbise sana yakışmış. Biraz riskli ama."

Endişeli görünüyor. "Neden?"

"Çünkü gelini gölgede bırakma şansın yüksek."

Buna neredeyse gülümseyecekti. Ama son anda bunu göz devirmeye dönüştürmeyi başarıyor. "Lütfen, Mia olacak... Çok güzel bir gelin olacak."

"Umarım kocası hapse girdikten sonra bu düşünce onu geceleri sıcak tutar."

Bana ters ters bakıyor. "Bunun olup olmayacağını bilmiyoruz. Ben hala tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma olabileceğini düşünüyorum."

"Bu uygun olmaz mıydı?" Alay ettim. "Peri masalı elbisene eşlik edecek bir peri masalı hikayesi."

Acımasız olduğumu biliyorum. Bunun onu nasıl etkilediğini, her bir kelimenin kusursuz cildindeki küçük bir kesik gibi onu nasıl yaraladığını görebiliyorum.

Ama ona gerçekten düşündüğüm her şeyi söyleyemem.

Boğazının kıvrımına, göğüslerinin zirvesine bakmaktan nasıl da kendimi alamıyorum.

Kokusunun burnumda nasıl dans ettiğini zar zor hatırlayabildiğim bir rüya gibi.

O elbisenin içinde nasıl da melek gibi görünüyor ama yine de tek yapmak istediğim elbiseyi üzerinden çıkarıp tatlılığını yutmak.

Hayır, o şeyler sonsuza dek kilitli kalacak. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

"Neden buradasın?" diye sorarak düşünce zincirimi kırıyor. "Bu düğüne gitmene izin verdiğimi söylemek için."

"Kendi kız kardeşimin düğününe gitmek için senden izin almam gerektiğini bilmiyordum."

"Her şey için benim iznime ihtiyacın var," diyorum kararlılıkla. "Ve bunu sana vermemin tek yolu da düzgün bir şekilde korunuyor olman."

Gözleri dehşetle irileşir. "Aleks, ben-" "Dört araba, her birinde beş adam. Pazarlığa açık değil."

Tartışmak ister gibi görünüyor, ama lafını geri alıyor. Biliyor ki işe yaramaz. Kararımı verdim.

"Neden bu kadar yaygara koparıyorsun?" diye sormak yerine bana tükürüyor.
"Beni gerçekten önemsiyor gibi değilsin. Bu büyük koruma gösterisi niye?"

Bu basit soru beni bir yol ayrımına getirdi. Ona
gerçeği söyleyebilirdim.

Ona artık benim için önemli olan tek şeyin onun güvenliği olduğunu
söyleyebilirim.

Ona ya da karnındaki bebeğe bir şey olursa, bunun beni hiç tahmin etmediğim bir
şekilde paramparça edeceğini söyleyebilirim.

Bunu duymak isterdi. Her ne kadar öfkелense, tükürse ve pençeleriyle karşılık
verse de bunu isterdi. O hala, kalbinin derinliklerinde, sevgiye muhtaç, temiz
kalpli bir kız.

Ama bunun yerine, gözlerinin içine bakıyorum ve tanıştığımız andan beri
sürdürdüğüm maskaralığa devam ediyorum - benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Koruma çocuğum için, senin için değil. İkisini birbirine karıştırma."

Tepkisini görecektense kadar uzun kalmadım. Dönüp onu yalnız bırakıyorum.

Peri masalından başka bir şey olmayan bir dünyada kapana kısılmış üzgün
bir prenses.

OLIVIA

"Yaklaşıyor muyuz?" Şoföre beşinci kez soruyorum.

Caddeler tıkalı ve on beş dakikadır durmuş trafikte oturuyoruz. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Herkes bugün törenden sonra otelden ayrılan gelin ve damadı bir an olsun görmek istiyor. Ön merdivenlere kırmızı bir halı serilmiş ve her yerde güvenlik orduları dolaşıyor.

"Neredeyse, hanımefendi," diye yanıtlıyor. "En fazla on dakika daha."

Buradan oteli görebiliyorum ama çok fazla trafik var. Dışarı çıkıp yürüyebilirdim ama üzerimdeki üç inçlik platformlarla bunun akıllıca bir hareket olduğunu sanmıyorum.

Ayrıca, tüm bu yabancılar ve potansiyel tehlikelerle birlikte, Aleks beni daha kaldırıma bile ulaşamadan sokaklardan alır ve fildişi kuleme geri bırakırdı.

Ayrılmadan önce onu görmeyi umuyordum ama arabaya binip yola çıktığımda görünürde yoktu.

Gideceğimi biliyor olmalıydı, elbette. Aleks her zaman bilir. Bu da mesafesini korumayı seçtiği anlamına geliyor.

Seçimlerime gelince, elimden geleni yapıyorum. Yulia bir makyaj sanatçısı tutmayı teklif etmesine rağmen saçımı açıyorum ve makyajımı kendim yapıyorum.

Farklı koşullar altında, kendimi bir milyon dolar gibi hissederdim. Ama şu anda tek hissettiğim gerginlik. Sadece kendim ve önümüzdeki çile için değil.

Ama kız kardeşim için.

Sonunda şoför otelin ve kırmızı halının önünde durmayı başardı. Öndeki araçtan bir Bratva askeri kapımı açıyor ve inmeme yardım ediyor.

Ayağa kalktığım anda korumalarım etrafımı sardı. Onların koruma çemberinin ötesinde, yanıp sönen ışıklar ve muhabirlerin üst üste gelen sesleri dikkatimi çekmek için yarışıyor. Hepsini görmezden geliyorum.

Merdivenleri çıkmaya başlıyorum, sırf o anı gelecek nesillere aktarmak ya da manşetlere taşımak için ayağımın takılıp kendimi aptal durumuna düşürmemeyi umuyorum.

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Kafamı kaldırdım ve kimin konuştuğunu gördüm. "Rob!"

Kardeşim bana sıkıca gülümsüyor ve kolunu uzatıyor. Minnetle tutuyorum ve merdivenleri birlikte çıkmaya devam ediyoruz. Siyah smokin ve beyaz gömlekle şık bir şekilde giyinmişti. Bu durum için tıraş bile olmuştu.

"Sonunda tüylerden kurtuldun."

"Mia'nın emirleri," diye gülüyor.

"Hiç şaşırmadım. Bahse girerim, gelinzilla."

Otele girdiğimizde gürültü ve ışıklar oldukça azalıyor. Sonunda tekrar düşünebildiğimi duyabiliyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Gördüğüm kadarıyla üç halkalı bir sirkti."

Rob'un da tüm bu tantanadan memnun olmadığını söyleyebilirim, ama bakışlarımdan kaçarken düşüncelerini kendine saklıyor.

"Rob," diyorum nazikçe, uzanıp elimi koluna koyuyorum. Gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Liv."

"Bana hala kızgın mısın?"

"Evet," diyor kısaca. Kalbim sıkışıyor. "Ama... Olmamaya çalışıyorum."

"Seni böyle pusuya düşürmekten nefret ettim," diye itiraf ediyorum.

"Ama sanırım sizi bunun doğru olduğuna ikna etti?"

Yakalandığımı hissederek dudaklarımı büzüyorum. "Ben... Ben de doğru olanın bu olduğunu düşündüm. Ama sen beni dinlemedin Rob. Görmeni sağlamak zorundaydım."

"Hoşuma gitse de gitmese de."

İç çekiyorum. "İnkâr rahatlatıcı olabilir. Ama geçicidir. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı."

Bir an merakla bana baktı. Sonra gülümsüyor. "Ne?"

Başını sallıyor. "Sadece... bir an için babamı gördüm. Bana onu hatırlattın."

Gülümsüyorum. "Beni affetmeyi deneyebilir misin?"

"Eğer beni affedersen," diye nefes verdi. "İkimiz de hatalar yaptık."

Ellerini iki elimin arasına aldım. "Elbette seni affediyorum Rob. Sen benim ağabeyimsin. Sahip olduğum tek kişi."

Gözlerinde bir an için kabaran duyguyu görüyorum, sonra onu geri itiyor. "Tören başlamadan önce gidip güvenlikle görüşmek istiyorum."

Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok, ama aynı zamanda bunun benden uzaklaşmak için haklı bir bahane olduğunu da biliyorum. Aramızda sessizce duran konuşmayı yapmaktan kaçınmak, kasıtlı olarak görmezden gelinmek.

Aleks hayatımıza girdiğinden beri ailemizi rahatsız eden taraf seçme sorusu.

"Güvenliğiniz konusunda endişelenmeme gerek yok," diye ekliyor ve odaya yayılmış olan korumalara doğru bakıyor.

"O... bebeği koruyor," diye açıklıyorum mahcup bir mırıltıyla.

"Sanırım bu durumda onu suçlayamam," diyor Rob. "Neyse, tören sırasında görüşürüz."

"Bana bir yer ayırır
mısın?" Başını
sallıyor.

"Oturacağım."

O giderken, Jen'le yüzleşmesinin bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Gerçeği görmesine yardımcı olacağını ummuştum ama yarardan çok zarar verdiğinden endişeleniyorum.

Otel personeli düğün konuklarını törenin yapılacağı büyük salona almakla meşgul. Ama ben tam tersi yöne gidiyorum.

Arka odalar.

"Hanımefendi?" Döndüğümde otel müdürlerinden birinin bana kibarca gülümsediğini görüyorum. "Sanırım Hargrove'un düğünü için buradasınız?"

Onu düzeltme dürtüsüne direniyorum. *Hargrove-Lawrence düğünü*. Kız kardeşim de eşit pay almayı hak ediyor.

"Törenden önce gelini görmek istiyorum," diyorum ona. "Oh, korkarım bu mümkün olmayacak-"

"Ben onun kız kardeşiyim."

"Oh," diyor müdür, kahverengi gözleri kocaman açılarak. "Olivia Lawrence mı?" Başımı salladım. "O benim."

Kibarca gülümsüyor. "Peki o zaman, lütfen beni takip edin."

Rahat bir nefes aldım. Mia'nın hazırlanırken kimseyle görüşmek istemediği bilgisini almayı bekliyordum.

Devasa, altın rengi asansörle otelin yetmişinci katına çıkarken içimi bir hüzün kaplıyor.

Bugün gözlerini açtığı andan itibaren Mia'nın yanında olmalıydım. Onun için her şeyi organize eden, giyinmesine yardım eden, gerginliğin olağan bir durum olduğunu söyleyen kişi ben olmalıydım. Şampanyayı, kıkırdamaları, gözyaşlarını ve umudu paylaşmalıydık ve sonra hayatının aşkına "evet" derken onun yanında olmalıydım.

Bunun yerine, düğünden bir saat önce geliyorum, konuk listesinin en altına yerleşiyorum ve Mia'nın beni gördüğü anda defolup gitmemi emredebileceğinden endişeleniyorum.

Müdür kapıyı açık tutuyor. İçeri giriyorum.

Dışarıdaki oda beklediğim gibi büyük ve lüks. Beklemediğim şey ise etrafta uçuşan bir sürü kadın görmektir.

Mis, dantel gelinliğinin katmanları altında neredeyse tamamen gizlenmiş yuvarlak, beyaz minderli bir kanepede oturuyor. Etrafında bir sürü asistan koşuşturuyor, saçıyla, elbisesiyle ve makyajıyla uğraşıyor.

O kadar çok şey oluyor ki Mia ilk başta beni görmüyor. Ama bu umurunda değil. Ne söyleyeceğimi düşünmeden önce ona bakabilmek, ona hayran olabilmek istiyorum.

Elbise özenle hazırlanmış. Danteller ellerinden başlayıp boynuna kadar uzanıyor ve orada burada sadece küçük ten parçalarını ortaya çıkarıyor. Elbisenin gövdesi dar bir şekilde oturtulduktan sonra ince, pırıltılı dantellerle işlenmiş mükemmel bir A-line eteğe doğru akıyor. Saçları, inci gibi tokalarla tutturulmuş ipeksi saç tellerinden oluşan karmaşık bir örgüdür.

Ben ilerlerken kadınlar doğal bir şekilde ayrılıyor. Mia'nın gözleri benimkilere kilitlendi. Beni burada gördüğüne şaşırılmış görünüyor ama bunu bir gülümsemenin ardına saklıyor.

"Livvy."

"Mimi," diyorum içten bir gülümsemeyle. "Kesinlikle çok güzel görünüyorsun." Kendine şöyle bir bakıyor. "Sence de çok fazla değil mi?"

"Düğün gününde böyle bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyor. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmediğimi fark ettim. Gençken bana söylediği "erkeğe ihtiyacı olmayan bağımsız kadın" söylemine rağmen uzun zamandır bugünü beklediğini ele veriyor.

"Size bir şey getirebilir miyim, canım?" diye soruyor yaşlı bir hanım.

İri bir kadın ama hareket ettiğinde parlayan muhteşem bir elbise giymiş. Saçlarına modaya uygun bir gri vurmuş.

"Ben iyiyim. Teşekkürler Marisol Teyze," diyor Mia bana dönmeden önce. "Marisol, bu kız kardeşim Olivia. Liv, bu da Donald'ın teyzesi."

"Evlilik yoluyla," diye ekliyor Marisol göz kırparak. "Bu yüzden bu kadar genç olduğum belli." "Elbette," diyorum kibar bir gülümsemeyle.

Bana eleştirel bir bakış atarak, "Sen kesinlikle bir afetsin," diyor. Tekrar Mia'ya döndü. "Bir kız kardeşin olduğunu bile fark etmemiştim."

Yorumun sırtımı sıvazlamasına izin vermeye çalışıyorum. Özellikle de Marisol bir kez daha gözlerinde alaycı bir pırıltıyla bana bakarken.

"Kaç yaşındasın sevgilim?" diye soruyor. "Yirmi, yirmi bir?"

"Yirmi beş," diyorum bilinçli bir şekilde, etrafta dolaşan kadınların giderek daha fazlasının bu konuşmaya dikkat ettiğinin farkındayım.

"Mm," diyor komplocu bir baş hareketiyle. "Düğüne katılacak en az üç tane çok uygun genç adam tanıyorum. Sizi daha sonra onlarla tanıştırebilirim."

Cevabım anında ve içgüdüsel: "Ben evliyim."

Mia'nın gözleri irileşiyor. Yüz hatlarındaki hoşnutsuzluk dalgasını görüyorum. Bakışlarını karşılamaya çalıştığımda hemen benden uzaklaşıyor.

"Evli mi?" Marisol haykırır. "Gerçekten mi? Bu kadar gençken mi?" "Bu... yeni," diyorum kızarak.

"Şey," diye mırıldanıyor, "o şanslı bir adam."

Neyse ki tam o sırada biri Marisol'a sesleniyor ve o da sabırsızca gıdaklayarak uzaklaşıyor. Ben, kendi adıma, son derece rahatladım.

Mia'dan iğneleyici bir laf bekliyorum ama yanındaki boş alanı okşayarak beni şaşırtıyor. Bana yer açmak için elbisesini çekmesi gerekiyor ama etek boyuna basmadan oturmayı başarıyorum.

"Elbisenin bir treni var," dedi bana. "3 metre uzunluğunda." "Vay be."

Yine gülüyor. "Biliyorum. Ama planlar çok ayrıntılıydı. Ben sadece elbisenin duruma uygun olması gerekiyordu." "İyi karar."

Birkaç küçük kız koşarak geçiyor. Hepsinin üzerinde al pembe, dolgun etekli elbiseler var. Her birinin başında küçük bir çiçek tacı var.

"Büyük bir maiyet olacak," diye açıklıyor gözlerimi takip ederek. "On çiçekçi kızım ve on bir nedimem var."

Nedime lafını duyunca yüzüm buruştu. O da hemen fark ediyor çünkü üzgün bir iç çekişle bana dönüyor. "Açıkçası sana soracaktım," diyor. "Ama her şey olup biterken-"

"Başka bir şey söyleme," diyorum hızlıca, çoğunlukla kendimi yıkılmaktan korumak için. "Anlıyorum."

Başını sallıyor. "Şuradaki iki küçük çocuk ikiz. Maxine ve Caroline. Çiçekçi kızların en küçükleri."

"Hepsi Donald'ın akrabası mı?" Ben soruyorum.

"Bu benim fikrimdi," diyor biraz savunmacı bir sesle. "Benim ailemden düğün partisinde olmasını istediğim kimse yoktu."

Saklamak için elimden geleni yapsam da yine irkiliyorum. Mia başka bir yere bakıyor ve bu sefer fark etmiyor.

"Çoğu Donald'ın yeğeni ya da torunu. Birkaç kuzen, vaftiz çocukları, bu tür şeyler."

Başımı salladım. "Koridorda yürürken çok güzel bir grup oluşturacaksınız." "Heyecanlıyım."

İyi bir sebepten dolayı. Bu çok zarif bir düşünce değil, ama buna engel olamıyorum ve bunu düşündüğüm için kendimi anında suçlu hissediyorum.

Günün sonunda Mia'nın mutlu olmasını istiyorum. Güvende ve mutlu.

Ama iş ikisinden birine kalırsa, sanırım onun güvende olmasını tercih ederim.

Odayı tekrar taradım. Çiçekçi kızlar köşede kümelenmiş, hepsi heyecan ve kıkırdamalarla cıvıldıyor.

Biri hariç hepsi.

Söz konusu kişi diğerlerinden daha yaşlı ama nedimelerin arasına karışacak kadar da yaşlı değil. Yüzünde kasvetli bir ifade var. Gözlerinde bir tür mesafe, yaşının çok ötesinde bir yorgunluk var.

Başını kaldırıp bakışlarımla buluşuyor, sonra aynı hızla bakışlarını kaçırıyor. Genç ve güzel bir kadın. Belki on dört yaşında. Gözleri açık renk, mavi ya da yeşil, tam olarak anlayamıyorum. Düğün ekibinin geri kalanı onun etrafında dolanırken o pencereden dışarıya kederle bakıyor.

Başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor.

Diğer kızlardan biri ona doğru geliyor. "Sophie," diye bağılıyor mutlulukla, "gel-"

"Liv?"

Kız kardeşimin sesi kulak misafirliğini yarıp geçiyor. Ona geri dönüyorum.

"Vakit neredeyse geldi," diye açıklıyor.

Ayağa kalkıyorum ve ona takdir dolu bir baş selamı veriyorum. "Gerçekten çok güzelsin. biliyorum."

Ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Bir saniye sonra gülümsemesi dağıldı. Sormama gerek kalmadan, nedenini tam olarak biliyorum.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve etrafımızı saran tüm gürültüyü engelliyorum. "Keşke onlar da burada olsaydı," diye fısıldıyorum ona. "Ama ne var biliyor musun? Sanırım annem ve babam da benimle aynı fikirde. Sen son zamanlarda gördüğüm en güzel gelinsin... yani son zamanlarda."

Yumuşak bir şekilde gülüyor ve kaybının bir kısmı azalıyor. "Teşekkür ederim Livvy. Geldiğine sevindim."

"Ah, işte geldi!" Marisol'un sesini sohbet kalabalığını yararak tanıdım. "Herkes! Gelinin kardeşi için yer açın."

Rob kadın sürüsünün arasından geçip bize katıldı. Bir an için sadece üçümüz kaldık. Cehennemden gelip geçmiş üç kardeş.

Ve bir an için, birbirimize verdiğimiz tüm yaraları neredeyse untabiliyorum.

"Vay canına Mia," diyor Rob, ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Annem ve babam çok gurur duyardı."

"Öyle mi

düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu

biliyorum."

Ona kolunu uzatıyor. Kapıya doğru dönerlerken Rob omzunun üzerinden bana küçük bir selam veriyor. Ona bir gülümseme veriyorum ve maiyetin onları kapıdan çıkarken takip etmesini izliyorum.

Orada öylece durmuş, kutlamadan ayrı bir yerde, nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir şekilde acı çekerek, onların dışarı çıkışını izliyorum.

Oda boşalıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum, ta ki elinde bir pano ve kulaklık olan şık giyimli bir kadın kafasını odaya uzatıp beni görene kadar

Orada.

"Hanımefendi, tören başlamak üzere. Yerinize oturmak isteyebilirsiniz."

"Tamam," diye mırıldandım. "Şimdi aşağı iniyorum."

Gelin odasından çıktığımda beş korumamla karşılaşınca duruyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Neredeyse yanımda olduğunuzu unutuyordum."

"Aşağı inmeye hazır mısınız, Bayan Makarova?" diye soruyor baş koruma kibarca.

"Sanırım." Asansör kapılarına doğru bakıyorum ve iç çekiyorum. "Artık geri dönmek için çok geç."

ALEKS

"Neredesin?" Demyan telefonda sorar.

Tam Olivia'nın asansörlerden birinden çıktığını gördüğümde, "Şimdi içeri giriyorum," diyorum.

Elbisesinin içinde olağanüstü görünüyor. Ama yüzündeki gülümseme kesinlikle zoraki. Ben izlerken o geride duruyor ve ana tören salonuna açılan büyük altın kapılardan geçen son konukları gözlemliyor.

"Gitmeliyim," diyorum Demyan'a. "Karım biraz yalnız görünüyor."

"Bundan emin misin?" Demyan bir kez daha sorar. "Yüzün kilometrelerce ötedeki tüm dergilerin ön sayfalarında yer alacak."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Biraz, evet. İşe yarıyor mu?"

"Bu durumda, reklamla başa çıkmaya hazırım," diyorum. "Hargrove'u kızdırdığı sürece buna değecektir."

"İyi şanslar o zaman, seni çılgın piç."

"İnsan bu dünyada kendi şansını kendi yaratır, Demyan."

Telefonu kapattım ve Olivia'ya doğru yürüdüm. Son dakikaya kadar beni görmedi. Keskin siyah takım elbisemi görünce gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Tom Ford kadınlara bunu yapma eğiliminde.

"BEN... BEN..."

"Giyinmenin seni suskunlaştıracığını bilseydim, bunu uzun zaman önce yapardım."

Yaşadığı şoku yutkunarak atlatıyor ve kelimelerini buluyor. "Burada ne halt ediyorsun Aleks?"

Ona yaralı bir bakış attım. "Ben senin artı-bir'inim, elbette. Karımın kendi kız kardeşinin düğününde tek başına oturmak zorunda kalmasını istemedim."

Elimi tuttu ve beni kendine çekti. "Aleks, lütfen... Oyun oynamanın sırası değil."

Ona başımı sallıyorum. "Aslında oyun oynamak için mükemmel bir zaman. Bütün bu düğün bir sahtekârlık. Eğer oradaki pisliğin izini kaybettirmek için kız kardeşinle evlendiğini düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun demektir."

"Birini tanımak için biri gerekir, sanırım," diye tersliyor.

Gülümsüyorum. "Şimdi dikkatli ol, sevgilim. Gözler üzerimizde."

Düğün planlamacılarından birinin geldiğini görmek için tam zamanında arkasını döner. "Özür dilerim, Bayan Lawrence. Gelinin kız kardeşi olduğunuzu bilmiyordum. Ön tarafta sizin için bir yerimiz var."

Onu el sallayarak uzaklaştırır. "Oh, buna gerek yok. Zaten geç kaldım, o yüzden arkada bir koltuk kapacağım."

"Saçmalık," diye araya giriyorum. "Mia'nın yanlış anlamasını istemezsin, değil mi?"

Olivia'nın elini tutuyorum. Elinden geldiğince nazikçe karşı koyuyor ama anlaşmazlığımızı belli etmeden beni tam olarak silkeleyemiyor.

Düğün organizatörünün gözleri korkuyla karışık bir hayranlıkla bana bakıyor.

"Bu arada ben Aleksandr Makarova'yım," diye açıklıyorum ona olabildiğince hoş bir şekilde. "Olivia'nın kocası."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor kadın. "Siz ikiniz düğün gününüzde oldukça iyi bir çift olmuş olmalısınız."

Olivia öfkeyle, "Daha çok bir rehine durumu gibiydi," dedi.

Düğün organizatörü bunun bir şaka olduğunu zanneder ve kıkırdar. "Lütfen beni takip edin, Bay ve Bayan Makarova."

Olivia'nın elini sıkıca tutuyorum ve onu düğün organizatörünün peşinden sürüklüyorum. Koltuklarımıza kadar yol boyunca başını eğik tuttu.

Söz verdiğimiz gibi, ikinci sırada iki koltuğumuz var. Yerimize oturduğumuz anda müzik yükselmeye başlıyor ve bir orkestra sağdıçlardan oluşan bir donanmayla birlikte koridorda Hargrove'u çalıyor.

Her yerde kameraların dolaştığının, her yüz ifadesini yakaladığının ve daha sonra 7/24 nefes nefese bir haber döngüsünün IV'üne bağlanmış hayran bir halk için lezzetli bir tepside servis ettiğinin farkında olarak, tüm bu şatafata gözlerimi deviriyorum. Ne yaptığımı gördüklerinden eminim.

Öte yandan Hargrove, kürsüye çıkana kadar beni göremedi.

Kalabalığı tarıyor. Bakışlarının ne kadar hesaplı olduğunu fark ediyorum. Tartıyor, değerlendiriyor, kimin nerede olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini görüyor. İlk başta memnun görünüyor -her şey *plana uygun*, diye düşündüğünden eminim.

Sonra beni buldu.

Ve bu düşünce pencereden dışarı çıkıyor.

Gözleri zar zor kısıldı ama görmem gereken tek şey buydu. Olivia yanımda küçülüyor gibiydi.

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Sakin ol, *moya zhen*," diyorum. Elini hâlâ elime sıkıştırmış durumdayım. "Bu bir düğün. Keyfine bak."

"Kendi düğünümden zevk almadım," diye tıslıyor. "Bu neden farklı olsun ki?"

Gelin marşı çalmaya başladığında yorumu duymazdan geliyorum. Tüm gözler arkaya dönerken balo salonundaki kumaşlar hışırdıyor.

Gelin alayı damadınkinden bile daha görkemlidir. Koridorda koşuşturan çiçekçi kızlarla başlar, ulaşabildikleri her yere yapraklar saçarlar. Onların ardından pastel morun çeşitli tonlarıyla süslenmiş bir nedime filosu gelir.

Sonunda, müziğin yükselen kreşendosunda gelin, metanetli erkek kardeşinin kolunda gelir.

"Bunun için gülümseyeceğini mi sanıyorsun," diye takılıyorum.

"Aklında çok şey var," diye tersliyor Olivia. "Onu rahat bırak."

Mia onlar geçerken ikimizi de fark etmiyor ama Rob kesinlikle fark ediyor. Neredeyse durma noktasına geliyor. Mia dikkatini neyin çektiğini kontrol etme zahmetine girmeden onu ileri doğru itiyor.

Kendimi beğenmiş bir memnuniyetle koltuğumda geriye yaslandım. Hargrove bir konuda haklıydı: her şey plana uygun gidiyordu.

Onun için sorun şu ki, plan benim.

Tören bundan sonra sorunsuz bir şekilde ilerliyor, ancak sonsuza kadar devam ediyor. Rahip bir vaaz veriyor ve ardından yeminler edilip sözler veriliyor. Defalarca esneme isteğime karşı koymam gerekiyor.

Donald yemin etmeye başladığında, sesli bir şekilde inledim. Olivia yanıma dirsek attı.

"Bu biraz agresifti."

"Güzel," diye tıslıyor. "Böyle olması gerekiyordu. Biraz saygılı ol." "O orospu çocuğuna mı?" Alay ediyorum. "Mümkün değil."

"Hiç değilse evliliğin kutsallığı için."

Bir kahkaha patlaması neredeyse dudaklarımdan kaçıyor, ama tam zamanında kendimi tutmayı başarıyorum.

Olivia bana hançer gibi bakıyor. "Evlilik kutsaldır. Ve senin sayende bundan mahrum kaldım."

"Bu senin için işleri değiştirecek bir olay değil. O adamın yeminlerinin hiçbir anlamı yok," diye fısıldıyorum ona. "O bir yalancı. Şimdi ne söz verirse versin, sonra bozacaktır."

"Kız kardeşimin iyiliği için, umarım öyle değildir."

Tören sonunda sona erer. Mia ve Hargrove karı koca ilan edilir. Ciddiymiş gibi öpüşürler ve alkışlar devasa salonu doldurur.

Her şey tersten gerçekleşir. Çift, salonun arka tarafındaki kapılardan geçirilerek resepsiyon salonuna götürülür. Düğün ekibi onları takip eder. Sonra, sıra sıra, katılımcılar onların ardından ilerler.

"Hadi gidelim buradan," diyor Olivia, kolumdan tutup beni kalabalığın aksi yönüne doğru çekmeye çalışarak.

"Buradan çıkmak mı?" Ben soruyorum. "Gelin ve damadı henüz tebrik etmedik."

"Gerek yok. Törenden önce Mia'yla konuştum zaten. Kalmamıza gerek yok."

"Benimle görünmekten utanıyor musun, karıcığım?" Ben soruyorum.

Ters ters bakıyor ama ben onu görmezden gelip resepsiyon salonuna doğru çekiyorum. Neredeyse topuklarına takılıp düşecekti ama yüzündeki hoşnutsuzluğu kontrol etmeye çalışarak ve başaramayarak benimle geliyor.

Törende bir sürü ünlü, önemli insan var. Dedikodu dergileri gibi. Ama Olivia etkilendiyse bile, hiç öyle bir izlenim vermiyor. Lanet gezegende başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

"Ah, işte oradalar."

Etrafında dönüyor ve önüme dikiliyor. "Ne oynuyorsun Aleks?"

Ben daha konuşmadan, "Bana öyle gülümsemeyi kes" diye ekledi. "Elimde *değil*, *Kiska*. Beni gülümsetiyorsun."

Kızın burnu şaşkınlıkla kırışıyor. "Benimle kafa mı buluyorsun yoksa kafana sert bir cisimle vurulup travma mı geçirdin bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Mutlu bir çiftmişiz gibi davranmanı istemiyorum."

"Bay ve Bayan Hargrove bunu yapabiliyorsa, biz neden yapamayalım?" "Aleks, Tanrı aşkına, lütfen bana nedenini söyle."

İç çekiyorum. Tamam. Cevapları istiyorsa, ona vereceğim. Ama kesinlikle hoşuna gitmeyecek.

"Belli değil mi? Bu resepsiyondan ayrıldığımızda büyük bir tanıtım olacak."

Yüzü konsantrasyonla kapanıyor. "Ve?"

"Aleksandr Makarova'nın Donald Hargrove'un kayınbiraderi olduğu herkes tarafından bilindiğinde, beni olumsuz etkileyecek her şey onu da etkileyecektir."

Düşüncelerimi anlamaya çalışarak kaşlarını çatıyor. "Ama-"

"Üzerime yıkmaya çalıştığı şey çok büyük Olivia. Suçluluk duygusu bir şeydir, bilirsin. Özellikle de güçlü adamlar birbirlerinin sırlarını koruma eğiliminde olduklarından. Beni alaşağı etmek mi istiyor? Bu o kadar basit olmayacak."

"Kız kardeşimi hiç düşündün mü?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni gerçekten düşünmedi, değil mi?" "Sanki benim duygularımı önemsiyorsun."

Dudaklarım kulağına değene kadar eğildim. "Belki biliyordumdur, Olivia. Belki de fark etmeye başladığından bile daha fazla önemsiyorum. Belki ben-"

O anda başımı kaldırdım ve Hargrove'dan başkasıyla göz göze gelmedim.

Öyle olsun. Tatlı sözler başka bir zaman beklemek zorunda.

"Hadi," diyorum onun geçici şok halinden yararlanarak. "Gösterinin yıldızlarına merhaba deme zamanı."

Hızlı adımlarla ilerliyorum. "Tebrikler!" Etrafımızdaki herkesin duyacağından emin olmak için yüksek sesle anons ediyorum.

Sonra eğilip geline sarılıyorum. Mia o kadar şaşkın ki yüzündeki gülümsemeyi henüz silemedi.

Olivia pembenin çekici bir tonuna büründü, ama ondan beklediğim gibi patlamam için özür dilemiyor. Sadece yanımda duruyor, her zamanki gibi garip görünüyor.

Hargrove görünüşte samimi bir gülümseme veriyor. Hatta izleyen herkes için inandırıcı olması için sonuna küçük bir kahkaha bile ekliyor.

Fotoğrafçılar etrafta dolaşp mümkün olan her anda fotoğraf çekiyorlar. Hargrove'un sahte gülümsemesi yüzüne yapışp kalıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, Makarova?" diye hırlıyor dişlerini sıkarak ve maskesinin düşmediğinden emin oluyor. Yakından bakınca onu dengesiz gösteriyor. Ama yine de bu ona yakışıyor.

"Baldızıma ve kocasına mutlu bir düğün günü dilemeye geldim," diye açıklıyorum hafifçe. "Ne de olsa biz bir aileyiz."

"Sen bizim lanet ailemiz *değilsin*."

"Nefes al, sevgilim," diye tısladı Mia, kolunu sıkıca kavrayarak. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

Olivia'nın yanımnda sertleştğini hissediyorum. Eli kolumun üzerine düşüyor ama nazıkçe. Duruma kızmaktan ziyade bana yalvarıyor gibiydi.

"Aleks, gidelim."

"Kayınbiraderinizin bir pedofil olduğu konusunda dünya nasıl hissedecek merak ediyorum. Beni şimdi ifşa etmenizin hayatınızı son derece zorlaştıracığını tahmin ediyorum."

Gülümsemesini korumak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum. Her an terlemeye başlayabilir. "Bu konuda endişelenmiyorum. Yaptığın şeyi ortaya çıkarmanın sonuçlarıyla başa çıkabilirim."

"Sanırım öğreneceğiz, değil mi?"

"Adını pisliğe bulaştırmakla ilgili bir sorunum yok," diyor tehditkâr bir şekilde. "Seni ifşa etmek için polislerle birlikte çalışan kişinin ben olduğumu tüm dünyanın bilmesini sağlayacağım. Mezarının üzerinde dans ederken bana madalya verecekler."

Olivia'ya bakar. "Yanlış ata oynadın, Olivia. Ama merak etme, her şey bittiğinde ve o parmaklıklar ardına girdiğinde seni yine koruyacağım. Karımın kız kardeşi olmandan başka bir sebep yok."

"Senin korumanı istemiyorum," diye karşılık veriyor Olivia. Kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Neredeyse... koruyucu, garip bir anlamda.

"İstemiyor olabilirsin," diyor soğuk gözlerle. "Ama ihtiyacın olacak."

"Onu neden getirdin ki Olivia?" Mia nefesi kesilmiş bir halde soruyor.

Poker suratı kocasınınki kadar iyi değil. Kaşları sıkıntıyla birbirine çarpıyor. Hargrove'un bunu fark ettiğini söyleyebilirim çünkü onun elini tutup çekiştiriyor. Nerede olduklarını, izleyen onca insanı ve tehlikede olan her şeyi hatırlatıyor.

"Onu ben getirmedim," diye cevap veriyor. "Ona ihtiyacım olduğu için geldi. Çünkü annemi gömdüğümüzde olduğu gibi tek başıma acı çekmemi istemedi."

Sesindeki gurur açıkça belli oluyor. Ancak göğsümde uyandırdığı his... Bunu nasıl ifade edeceğimden pek emin değilim.

Mia bastırılmış bir öfkeyle titriyor. Sonra da kibarca, "Tanışmamız gereken başka misafirlerimiz var," dedi.

İşten çıkarma çok açık.

Bana uyar. Buraya yapmak için geldiğim şeyi başardım.

Olivia'nın elini tutuyorum ve onu çiftin yanından uzaklaştırıyorum. Otelin ön cephesini süsleyen devasa balkonlardan birine çıkana kadar yürümeyi bırakmıyorum.

Dışarıda bizimle birlikte kimse yok. Sadece yüzlerce kırmızı ve beyaz gül demeti ve havada uçuşan kokuları.

Bulabildiğim en kırmızı çiçeği koparıp Olivia'ya veriyorum. Sanki ilk kez bir gül görüyormuş gibi ona bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Bir elimle yüzünü kavrayarak sorusunu duymazdan geliyorum. "Orada kendini korudun. Cesurdun. Seninle gurur duyuyorum."

Derin bir nefes alıyor ve hala ona uzattığım gülü kabul ediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. Sonra derin bir iç çekiyor. "Geldiğine inanamıyorum."

"Yine de memnun değil misin?" diye sordum. "Bu sıkıcı partiyi canlandırdım." "Artık eve gitmek istiyorum," diyor, gözlerini gülüne dikerek.

Başımı salladım. "Ben de öyle. Gidelim."

Kalabalığın arasından geri dönerken, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Yan tarafa baktığımda, Rob'un kötü bir takım elbise giymiş sırık gibi bir adamla yakın ve mırıltılı bir konuşma yaptığını görüyorum.

"Rob'un yanındaki kim?" Olivia nereye baktığımı görünce soruyor.

"Bu," diyorum acımasızca, "bana karşı yürütülen soruşturmada Rob'un yerine geçen adam. Ve görünüşe göre konuşmak istiyor."

OLIVIA

Dedektif Rob'la birlikte yanımıza gelirken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Adam kardeşim gibi bir FBI ajanı ama benzerlikler burada bitiyor. Rob'dan en az on yaş büyük ve kolay, kıvrak bir özgüvenle hareket ediyor, Rob'un yoğun odaklanma kasırgasına hiç benzemiyor.

Önümüzde durduğunda Aleks'e hoş bir şekilde gülümsüyor. "Bay Makarova, hakkınızda çok şey duydum."

Rob kaskatı ve endişeli, bakışları Aleks ile meslektaşları arasında gidip geliyor ama diğer herkes son derece rahat görünüyor.

"Eminim öyledir," diye yanıtlıyor Aleks. "Kayınbiraderim kulağına benden bahsetmiş olmalı. Öyle değil mi Robert?"

Rob gözlerini kısar ama Aleks'ten başka tarafa bakar. "Yakında büfeyi açacaklar."

Dedektif bana döndü. Gülümsemesi yüzüne o kadar sıkıca yapışmış ki, gerginlikten çatlayacak mı diye merak etmeye başlıyorum. "Bu senin kız kardeşin mi, Rob?"

"Olivia," diyorum, elimi uzatıyorum çünkü başka kimse tanıştırmaya hevesli görünmüyor.

El sıkışma karşılık veriyor, tutuşu sıcak ve nasırlı. "Tanıştığımıza sevindim Olivia. Ben Steven Kennedy. Kardeşin ve ben birlikte çok yakın çalışıyoruz."

"Öyle mi?" Aleks soruyor. "Şu anda ilginç bir şey üzerinde mi çalışıyorsun?"

İnanamayarak kocama bakıyorum. Kendisi hakkındaki soruşturmadan sorumlu olan adamı gerçekten kışkırtıyor mu?

"Her zaman," diyor Kennedy başını hoş bir şekilde sallayarak. "Çok heyecan verici bir dava."

"Kötü adamı yakalayacağını mı düşünüyorsun?"

Sertçe yutkunuyorum. *Ne halt ediyor bu?*

Kennedy şaşırmadı. "Ben her zaman kötü adamı yakalarım."

Aleks başını sallar. "Bildiğim iyi oldu. Sen de işin içinde olursan dünya daha güvenli olur."

Kennedy, "Sizinle görüşeceğiz Bay Makarova," diyor. Ses tonunda dehşet verici bir vaat var.

Aleks bununla eğlenmiş görünüyor. İki adama da başıyla selam veriyor. "Dört gözle bekliyorum." Sonra bana döndü. "Gerçekten gitmeliyiz, *moya zhena*."

Rob ve dedektife nezaketen el sallıyorum ve Aleks'i büyük salonun dışına kadar takip ediyorum. Balo salonundan çıkar çıkmaz elini tutuyorum ve bana doğru dönüyor.

"Bu da neydi böyle?"

Gözlerini kırıştırıyor.

"Ne?"

"Bana *ne deme*," diye çıkışıyorum. "Tam olarak ne olduğunu biliyorsun. O adam sana komplo kurmak için Hargrove'la birlikte çalışıyor!"

"Bunun son derece farkındayım Olivia. Ama hatırlattığın için çok teşekkür ederim."

"Neden onunla ilişki kuruyorsun ki?"

Omuz silkiyor. "Zavallı piçten korkmuyorum."

"Doğru," diyorum sinirli bir şekilde ellerimi havaya kaldırarak. "Çünkü sen Aleksandr Makarova'sın. Kimseden korkmazsın."

"Kesinlikle. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Dişlerimi sıkıyorum ve saçlarımı kökünden koparmamak için kendimi zor tutuyorum. "Seni tehdit ediyordu, biliyorsun."

"Hayır, hiç sanmıyorum," diyor Aleks alaycı bir tavırla. "Aslında, sanırım benden hoşlanıyor."

"Aleks-"

Sadece gülüyor ve sözümü kesiyor. "Merak etme Olivia. Bu durumla başa çıkabilirim."

"FBI için çalışan bir dedektif, Aleks."

"Sana sürekli söylediğim gibi,
farkındayım."

"Ve o burada, Hargrove'un düğününde."

"Neden bana zaten bildiğim şeyleri söylüyorsun?"

"Birlikte çalışıyorlar!" Sesimi alçak tutmaya çalışarak ve başaramayarak
tıslıyorum.

"Bu kelimeyi hep sevmişimdir," diye düşünüyör Aleks. "*Cahoots*. Biraz arkaik
bir kelime, ama gerçekten derdini anlatıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen imkansızsın."

"Benden bu yüzden mi hoşlanıyorsun?" diye soruyor, bir kolunu belime
dolayarak. Bu basit dokunuş düşüncelerimi dağıtıyor.

Ben daha onları toparlayamadan biri adımı sesleniyor. Döndüğümde Rob'un
büyük salona açılan heybetli altın kapıların yanında durduğunu görüyorum.

Aleks bana "Git kardeşinle konuş," dedi. "Seni dışarıda bekliyor olacağım." Eli
bir an kalçamda duruyor, tüm vücudumu titretmeye yetiyor, sonra sıvışıp gidiyor.

Rob'un yanına gittim. "Neler oluyor?" diye
soruyorum. "Neden kalmıyorsun Liv?"

"Kalmak mı? Düğündeki gibi mi?"

"Burada kal," diye açıklıyor. "Geceyi otelde geçir ki yarın konuşabilelim."

Kaşlarımı çattım. "Mia ya da Hargrove'un bundan hoşlanacağını sanmıyorum.
Aleks'in en başta burada olmasına çok kızmışlardı."

Elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Onları suçlayabilir misin?"

"Özür dilerim, tamam mı?" Dedim. "Burada olacağını bilmiyordum. Mia'yla
konuştuktan sonra aşağı indim ve o sadece... buradaydı, beni bekliyordu."

"Elbette," diyor Rob başını sallayarak. "Eminim denetlemek için süslü, ustaca bir
planı vardır."

"Sen benden daha iyi bilirsin."

Kaşları kırışıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hepinizin art niyetleri var. Aleks, Hargrove, sen." Bana kuşkulu bir bakış attığında devam ediyorum. "Hadi ama Rob. Bizi Steven Kennedy ile 'tanıştırmak' mı istedin? Belki iyi arkadaş oluruz diye mi düşündün?"

Dudaklarını büzüyor ama bir şey söylemiyor. Ben de devam ettim. "Aleks'in davasında senin yerine bakan dedektif, değil mi?"

"Hargrove'un eski bir arkadaşı." "Ben aptal değilim."

Rob iç geçirir. "Davada olmayabilirim Liv ama davayı kapatacaklarını biliyorum. içinde. Bu artık sadece bir zaman

mesesi." "Bu bir gerçek mi?"

Soğukkanlılıkla sordum.

"Onu getirmemeliydin."

"Size daha önce de söyledim: Onu ben getirmedim. O geldi."

Bir an kararsız görünüyor. Sonra bana doğru bir adım atıyor ve koluma giriyor. "Sadece bizimle kal Liv. Biz senin aileniz. Ait olduğun yer burası."

"Peki ya çocuğum?" Kendimi onun elinden kurtararak soruyorum. "Çocuğum bana ait mi? Yoksa benden ondan kurtulmamı beklediğin gibi ondan da kurtulmamı mı bekliyorsun?"

"Onu önemseydiğini düşündüğünü biliyorum-"

"O benim çocuğumun babası," diye çıktım. "Bu onu artık benim ailem yapar. Onu senin de ailen yapar."

Rob sessizliğe gömüldü.

"Jennifer'ı gördün," diyorum. "Onunla konuştun Rob. Bu sana bu cadı avını biraz olsun sorgulatmadı mı?"

Kendini bir şeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Isabel, kahretsin, Jennifer artık bir faktör değil," diyor. "Onun incittiği kızlar artık benim tek endişem."

"Jennifer hakkında yanılmıştın," diye belirtiyorum. "Aleks hakkında da yanılmış olman mümkün değil mi?"

"Bu boku atlatmak için buna inanman gerektiğini biliyorum ama-"

"Hayır, aslında onun masum olduğuna inanıyorum," diyorum. "Kendime yalan söylemiyorum. Olaylar hakkında kendi kararımı verme yetisine sahibim Rob. Hiçbiriniz bunu takdir edemiyor gibi görünüyorsunuz."

"Onunla güvende değilsin Olivia."

"Buna ben karar veririm Robert," diye karşılık verdim, tıpkı adımı söylediği gibi. "Şimdi, eğer izin verirsiniz..."

O daha tek kelime edemeden arkamı dönüp çıkışa doğru yürüyorum. İlk başta Aleks'i göremiyorum ama devasa otel kapılarından içeri adımımı attığım anda onu görüyorum.

Merdivenlerin yanında duruyor, mikrofonlarını ve kameralarını doğrudan ona doğrultmuş bir muhabir kalabalığına bakıyor. Ne yaptığını fark edince donup kalıyorum.

"... Elbette," dediğini duyuyorum, kendi vahşi hırıltısından çok farklı, pürüzsüz, cılalı bir sesle. "Onlar için en iyisinden başka bir şey istemiyorum. Donald ve ben çok yakınız. Önce arkadaş, şimdi de kardeşiz."

Etrafımda yanıp sönen ışıkları görmezden gelerek merdivenlerden aşağı iniyorum. Aleks'in elini tutuyorum ve onu nazıkçe kameralardan uzaklaştırıp merdivenlerden aşağı indiriyorum. Onu götürmeme izin veriyor, gülümsüyor ve biz giderken gazetecilere dostça bir veda ediyor.

Güvenliğim Aleks'in getirmiş olması gereken limuzinin etrafında toplanmıştı. Biz geçerken ayrılıyorlar ve içeri girebilmem için kapıyı açık tutuyorlar.

Limuzinin içindeki her şey pelüş, deri ve yaldızlı. Kumaşın her santimetresine saçma bir zenginlik işlenmiş. Mini barda, "*Fakirler için değil*" anlamına geldiğini düşündüğüm, telaffuz edilemeyen bir Fransızca isimle damgalanmış parıldayan şampanya şişeleri var.

Acaba Aleks kendi yaşadığı dünya ile diğer herkesin yaşadığı dünyanın aynı olmadığını fark ediyor mu?

Benden sonra biniyor ve yanımdaki koltuğa yerleşiyor. Kapı kapandığı anda, dışarıdan gelen tüm gürültü ve ışıklar kesiliyor. Sessizlik başlıyor, serin ve rahatlatıcı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ama içimdeki korkuyu tam olarak engelleyemiyorum.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" Gözlerimi kapalı tutarak soruyorum. "Küçük bir sigortaya sahip olmak her zaman güzeldir."

"Bu muydu yani?" Ona ters ters bakmak için bir göz kapağımı arıyorum. Gülümsüyor ve saçımın bir tutamını parmaklıyor. "Çok güzel görünüyorsun, biliyorsun." "Kes şunu."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Kardeşin seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?"

"Seni ilgilendirmez."

Kıkırdıyor. "Ah, doğru. Beni bırakıp onlarla kalmanı istedi." Geri çekiliyorum.

"Tanrım, beni dinliyor falan mısın?"

"Ben sadece bu oyundaki tüm oyuncuları tanıyorum," diye açıklıyor. "Ve kardeşini kendisinden daha iyi tanıyorum. Arada kalacağından endişeleniyor."

"Bunun için biraz geç değil mi sence de?"

Tekrar gülüyor, tamamen kaygısız. "Yeterince doğru."

İç çektim. "Evet, orada onlarla kalmamı istedi. Beni koruyabileceklerini söyledi. Seni ifşa etmeyi başarırlarsa bunun basında nasıl yer alacağından endişeleniyorlar."

"Tabii ki. Görünüş her şeydir."

"Hargrove'un öncelikli endişesi bu olabilir. Ama Rob'un ki olduğundan şüpheliyim," diyorum. "Mia'ya gelince... benim için giderek daha yabancı biri haline geliyor."

Aleks bana bakıyor, hiçbir şey söylememekten gayet memnun. Ama sessizlik uzadıkça ben de yerimde kıpırdanıyorum.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Benimle gelmeyi sen seçtin," diyor, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Kendini övme. Bu pratik bir karardı."

"Nasıl yani?"

"Bebeğim," diyorum bir elimi karnımın üzerine koyarak. "Ne pahasına olursa olsun onun güvende olduğundan emin olmalıyım. Daha önce güvenime bir kez ihanet ettiler. Onlara ikinci kez güvenecek değilim. Onun söz konusu olduğu yerde olmaz."

"Erkek mi? Şimdi de erkek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yanaklarım kızardı. "Şey, hayır, pek sayılmaz. Ben sadece... bebeği hayal ettiğimde bir erkek görüyorum. Hepsi bu."

"Neye benziyor?"

Aleks'in bakışları yanıyor, yoğun, göz kırpmıyor. Sadece bana odaklanmış. Bu bakışın ne yaptığını biliyor mu?

Gücünün farkında mı?

Dudağımı ısırdım. "O... şey, sana benzediğini hayal ediyorum," diye beceriksizce mırıldanıyorum.

Bunu söyledikten sonra bir an sessiz kaldık. Araba beyaz bir gürültü gibi etrafımızı sararken senkronize bir şekilde nefes alıyoruz.

"Çok komik," diyor Aleks sonunda. Parmağını çenemin altına koyuyor ve gözlerinden kaçamayacağım şekilde eğiliyor. "Bebeği hayal ettiğimde bir kız görüyorum."

"Çok komik," diye alay ediyorum. "Eminim bu senin en kötü kabusun olurdu."

"Hayır," diyor ciddiyetle - o kadar ciddiyetle ki neredeyse ona inanacağım. "Öyle bir şey yok."

"Neden olmasın?"

Gülümsüyor. "Çünkü zihnimde sana benziyor."

Onu öpmek için eğilmek bir içgüdü. Korkmak ya da gerilmek için zamanım yok. Dudaklarım onunkilerin üzerine iniyor ve ona karşı hissettiğim duygu beni tüketiyor.

Eli boynuma dolanıyor, beni kendine çekiyor. O da bunu istiyor. Parmak uçlarının sıcaklığından, her nefesteki gerginlikten belli.

Belki de bu yüzden elbisemi yukarı kaldırıp ona sarılacak kadar kendime güveniyorum.

Beni kendine yakın tutuyor, elleri vücudumu o kadar yumuşak bir şekilde keşfediyor ki fermuarımı açtığının farkında bile değilim. En azından korsajım gevşeyip göğüslerim serbest kalana kadar.

Aleks boğazının derinliklerinde hırlıyor ve beni limuzinin geniş koltuğuna doğru itiyor. Elbiseyi kalçalarımın altına indiriyor ve ben onu izliyorum, kaslarının gömleğinin kumaşından bile nasıl dalgalandığını görerek büyüleniyorum.

Sonra kendi pantolonunu indiriyor, siki serbest kalıyor.

Onu görünce dudaklarımı yalıyorum. Elimde değil. Hiçbir zaman kafa vermekten hoşlanan kızlardan biri olmadım. Benim için ön sevişmenin gerekli bir parçasıydı. Genelde asla kaçınmadığım bir şey.

Ama hayatımda ilk kez bunu gerçekten yapmak istiyorum. İstemekten de öte, buna ihtiyacım var.

Ya onun tadına bakacağım ya da öleceğim.

O üzerime yerleşmeden önce doğruldum ve aletini kavradım. Aleks yukarı ve üzerime doğru kayıyor, dizlerini iki yanımdaki koltuğa dayıyor.

İki elimle onu birkaç kez okşuyorum. Sabırsızca inliyor. Sonunda dilimi ucunda gezdirmek için eğildiğimde titriyor. Bu küçük hareket beni çok güçlü hissettiriyor.

Tabandan başa ve baştan tabana kadar bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. O kadar kalın ki sikinin tamamını sıyırmam birkaç dakikamı alıyor.

Sonra, keşfetmeyi bitirdiğimde, başını ağızıma sokuyorum. Yavaş gitmek istiyorum ama kendimi tutamıyorum. Neredeyse anında onu boğazımın derinliklerine kadar emiyorum.

Ben onun uzunluğunda boğulurken o tekrar hırıldıyor ve homurdanıyor. Aletinin boğazıma kadar girmesinde bir şey var. Alçaltıcı değil, hiç değil. Her şeyden daha özgür hissettiriyor.

Güç. O bana veriyor. Benim almam. Hangi kısmının daha sarhoş edici olduğundan emin değilim.

Parmaklarını saçlarımda kıvırıyor, ben hızlanırken beni boyu boyunca yönlendiriyor. Orgazmını geri çektiğini hissedebiliyorum. Bir yanım sadece ağızımla onu uçurumun kenarına itmek istiyor.

Ama önce onu içimde istiyorum. Amım ağrıyor, vücudum doldurulmak için çaresiz.

Onu son bir kez emiyorum, boğazımdan aşağı gidebildiği yere kadar itiyorum. Sonra kederli bir iç çekişle dudaklarımdan düşmesine izin veriyorum.

Aleks zor nefes alıyor. Beni saçlarımdan nazıkçe geriye çekiyor ve yüzümü kendisine doğru eğiyor.

"Siktir, *Kiska*," diye homurdanıyor. "Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin."

Gözleri şehvet ve arzuyla dolu. Ve hepsi benim için.

Vücudumdan aşağı doğru kayarak külotumu tek bir hamlede yırtıp atarken beklentiyle titriyorum.

Bacaklarımı ayırdığında sözsüzce hırlıyor. Nefes verışı bacaklarımdaki ıslaklığı ürpertiyor, ama sonra Aleks'in dilinin sıcak sürtünmesi klitorisimin üzerinde yumuşuyor.

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: gözlerimi kapatıp inliyorum.

Benim onu keşfettiğim gibi o da beni keşfediyor, dokunuşunun altında kıvranana kadar beni yalıyor, emiyor ve ısıtıyor. Dilini içime soktuğunda nefesim kesiliyor, tepeden tırnağa sertleşiyorum.

Aleks bir elini göğsüme bastırıyor ve beni tekrar aşağı indiriyor. Dilini içimde gezdiriyor, sıkı itişler arasında gidip geliyor ve klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Boşaldığımda o kadar ani ve şiddetli oluyor ki çılgılık atmaktan kendimi alamıyorum.

Hızlı ve acımasızdı ve bittiğinde vücudum hâlâ zonkluyordu. Aleks üzerimde sürünüyor, ilerlerken vücuduma öpücükler bırakıyor. Onu karnımda, göğüslerimde, boynumda hissediyorum.

O her yerde.

O her şeydir.

"İnanılmaz kokuyorsun," diye fısıldıyor - sikini içime sokmadan hemen önce.

Tekrar inliyorum ve tüm uzunluğunu alıyorum. Tırnaklarımı kollarına ve omzuna gömüyorum. Tutunabildiğim her yerine tutunuyorum.

Gözlerimi açtığımda Aleks bana bakıyordu. Beni izliyordu. Ve gözlerimiz birleştiğinde, beklediğim gibi gözlerini kaçırmıyor. Sadece daha sert itiyor.

Şimdi çok basit, vücutlarımızın buluşması. İçime girip çıkması.

Ama beni doldururken gözlerinin içine bakmak, hayatımın en ateşli anıydı.

Tekrar boşaldığımda, vücudum onun sert uzunluğunu kavlıyor, başka tarafa bakmıyorum. Bundan bir kalp atışı sonra, Aleks de benimle birlikte uçurumun kenarına düşüyor, bir kez bile başka tarafa bakmıyor.

Ancak karnımdaki ateş nihayet dindikten sonra gözlerimi kapatmama izin veriyorum. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar tatmin olmuş ve rahatlamış hissediyorum. Aleks'in hemen üzerimden yuvarlanmasını bekliyorum ama o oyalanıyor, yüzünü boynuma gömüyor.

Sonunda üzerimden indiğinde, bu bariz bir isteksizlikle oldu. Elbiseme uzandığımda Aleks elimi tuttu.

"Şimdilik orada kalsın," diye emrediyor. Gözlerinde bir parıltıyla koltuğuna geri yerleşir.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Sana bakmak istiyorum. Bir süre daha tadını çıkarmak için."

ALEKS

Jennifer odaya girerken bana "Çok neşeli görünüyorsun," dedi. "Bunun bir strateji toplantısı olduğunu sanıyordum, kutlama değil."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Duyduğum şey acı mı?"

Kadın gözlerini deviriyor ve Demyan gülümseyerek onu kolundan dirsekliyor. "Düğünde harika vakit geçirdi. Ya da belki düğünden *sonra* daha iyi vakit geçirdiğini söylemek daha doğru olur."

"Tanrım," diye mırıldandım.

Jennifer sırtıyor. "Sen ve eşin iyi anlaşıyorsunuz o zaman?" Demyan'a

ters ters bakıyorum. "Tam bir dedikoducusun."

Gülüyor. "Bu iyi bir şey dostum. Olivia'yla aranızda bir şeyler olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

"Bu cümlede 'bir şey' kelimesi çok iş yapıyor dostum." Demyan gözlerini deviriyor. "Çekingen davranma. Ona nasıl baktığını görüyorum." "O benim çocuğumu taşıyor."

"Bana bu boku da verme!" Elini yüzümün önünde şöyle sallıyor Ben göremiyorum. "Gerçeği görmeyen tek kişi sensin."

"Aslında, *sobrat*, sen-"

Jennifer yaklaşan tükürüğü engellemek için aramıza atlıyor. "Bebek doğduktan sonra ne yapacağını hiç düşündün mü?"

İçimi çektim ve yumruğumu yanına indirdim. "Hargrove'un icabına o zamandan çok önce bakılacak."

"Ben bunu sormadım."

"Ben de öyle cevap verdim. Don olduğum sürece, lanet bir çay partisi vermek ve birbirimizin özel hayatları hakkında gevezelik etmek için buluşmayacağız."

"Ben çay severim," diye karşılık verir Jennifer. "Ve hayatım kız arkadaşlara izin vermiyor. Siz ikiniz bundan sonra bulabileceğim en iyi şeysiniz."

"Madem öyle," diyorum, "o zaman ikiniz hakkında konuşalım. Demyan, eski eşin ne zaman yeniden evleniyor?"

"Bel altı vuruş, göt herif," diye homurdanıyor.

"Peki sen," diye Jennifer'a dönüyorum, "Robert'ı bir daha ne zaman göreceğini hiç düşündün mü? Arayı düzeltme zamanı, sence de öyle değil mi?"

Gözlerini bana dikti. "Rob'la işim bitti."

Omuz silkiyorum. "Onu bilemem. Zaman zaman bebeği görmek için uğrayabilir. Ne de olsa amcası o. Sen de teyze sayılırsın, değil mi? Birbirinize rastlayabilirsiniz. Çok tesadüfi bir şekilde, eminim."

Bakışları ısınıyor. "Eğer çöpçatanlık yapmaya çalışıyorsan..."

Homurdanıyorum. "İnan bana, yapmak isteyeceğim son şey seni o salakla tanıştırmak olur." "O bir aptal değil!" diye savunmaya geçiyor.

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. Bir şey söylememe bile gerek yok.

Jennifer iç çeker ve öne doğru eğilir. "Peki, tamam. Demek istediğini anladım. Bu hiç eğlenceli değil. Olivia konusunda seni yalnız bırakacağız."

Demyan bunu kabul etmeye pek istekli görünmüyor ama o da başıyla onaylıyor.

"O halde işe koyulalım." Elimdeki dosyayı açtım ve içindekileri masanın üzerine yaydım. "Hargrove'un önümüzdeki birkaç gün için programı elimde. Galalar, yardımlar, şehirdeki hayır kurumlarında birkaç gösteri. Ama balayı yok."

Demyan, "Muhtemelen şehri terk etmekten korkuyor," diyor. "Davayla ilgili işlerin hassas bir noktada olduğunu biliyor."

"İşler sarpa sardığında ülke dışında olmak istemezdim," diye ekliyor Jennifer. "Son zamanlarda seninle temasa geçti mi?"

Sesindeki tonlamadan Hargrove'dan bahsetmediğini anladım.

"Öyle yaptı," diyorum. "Benim hoşuma gitmeyecek kadar temkinli davranmaya devam ediyor."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki öyle. Protokolleri var. Önce onay almadan herhangi bir karar veremezler."

"Belki de bu iyi bir şeydir," diyor Demyan. "Bu bize stratejilerimizde ince ayar yapmak için zaman kazandırır."

Ben cevap veremediğim kapı sertçe çalındı. Jennifer ayağa kalktı ve cevap vermeye gitti. Omzunun üzerinden geriye baktı. "Aleks, ben annen."

Gerginim ama başımı sallıyorum. Jennifer, Yulia'ya el sallıyor.

"Özür dilerim," diyor bizi savaş masasının etrafında toplanmış görür görmez. "Belli ki rahatsız ediyorum."

"Öyle olsaydın seni içeri almazdım," diye cevap veriyorum. "Otur anne."

Demyan'la benim aramda oturuyor. Gözleri masadaki boş viski bardaklarına takılıyor ama yorum yapmıyor ya da kendisi bir içki istemiyor.

"Buradayım çünkü Hargrove az önce beni aradı," diyor.

Jennifer ve Demyan'ın ikisi de neşelenir.

Ben daha temkinliyim. "Ve?"

"Çok kızgın," diyor açıkça. "Düğününü mahvettiğin için son derece kızgın."

Gülümsüyorum. "Güzel."

"Planınızdan haberdar olduğumu ve onu önceden uyarmadığımı düşünüyor gibi görünüyor."

"Sana kızgın mı?"

"Bana kızgın olmaktan daha fazlası var," diye iç geçiriyor. "Artık bana güvenmediğini iddia ediyor. Ona karşı seninle birlikte çalıştığımı iddia ediyor."

Omuz silkiyorum. "Gerçek olan da bu."

"Tabii ki öyle, ama bunu bilmemeli," diye tersliyor. "Neden bana planından bahsetmedin?"

"Spontane gelişti."

"Yine de olay gerçekleşirken beni bilgilendirebilirdiniz. Son dakikada onu üstünkörü bir şekilde uyarabilirdim. Her iki durumda da seni durduramazdı," diyor. "Ama bu, onunla aramı düzeltmek için harcadığım çabayı koruyacaktı."

"Bu kötü bir fikir değil," diye itiraf ediyorum.

"Çok iyi fikirlerim var," diyor buz gibi. "Ama sen beni olayların dışında tutmakta ısrar ediyorsun."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve iç çekiyorum. "Hiçbir zaman tüm yumurtalarımı tek bir sepete koyan biri olmadım."

Demyan'ın nefesinin altından homurdandığını duyuyorum: "Bütün yumurtalarını koyduğun bir sepet düşünebiliyorum..."

Jennifer ona dirsek atıyor. İşaretle onu görmezden geliyorum. "Hargrove başka bir şey söyledi mi?" Anneme soruyorum.

"Aleksandr..." Sesi çatlıyor. Bir nefes alıyor ve düzgün konuşabilmek için kendini sakinleştirmeye çalışıyor. "Seni alaşağı etmek için elinde yeterli kanıt olduğunu iddia ediyor."

"Yeni bir cümle bulması gerekiyor." Gözlerimi deviriyorum. "Bir süredir bunu iddia ediyor."

"Bir şey denemeden önce onu dışarı çıkarmalısın," diye yalvarıyor.

"Ben senden çok öndeyim."

Kısa bir süre durup gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

Gözleri kocaman ve ona planladığım şeyi söylemeyeceğim için gergin olduğunu söyleyebilirim. Demyan'a doğru bakıyorum. Bakışları annemin üzerinde.

"Tuzağımı hazırladım," diyorum. "Hafta sonuna kadar her şey hallolmuş olacak."

"Oh."

"Şaşırmış görünüyorsun?"

"Ben sadece... Bu plan hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor. "Ve sanırım bilmek istiyorsun?"

"Bunu çok isterim," diye mırıldanıyor.

Çenemi sıvazlıyorum. "Anlıyorum. Mesele şu ki... sen zaten biliyorsun." Annem kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Başından beri senin planındı," diye açıkladım. "Hargrove ve benim aramızdaki küçük anlaşmazlığı çözmek için bir toplantı öneren sendin."

Ağzı açık kaldı. "Ona pusu mu kuracaksın? Onu öldürecek misin?" "Kesinlikle."

Şaşırmış görünüyor. "Toplantı henüz ayarlanmadı mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bunu sana bırakıyorum. Gördün mü anne? Sana güvendiğimin, bunun gerçekleşmesi için sana bel bağlamaktan daha iyi bir kanıt var mı?"

Bana kararsız bir gülümseme veriyor. "Benim için biçilmiş kaftan olacak."

"Şu anda senden pek memnun olmadığını biliyorum, ama ikna edici değilsen bir hiçsin."

Gülümsüyor. "Kabul ettiğinden emin olacağım." "Kabul ettiğinden emin ol."

Ayağa kalkıyor ve bluzunu düzeltiyor. Teoride, bu narin, kadınsı bir hareket. Ama o daha çok zırhını savaşa hazırlayan bir asker gibi hareket ediyor. Azmine hayranım.

Başka bir şey söylemeden, bir amaca hizmet edercesine fısıldayarak odadan çıkar. O gider gitmez Jennifer kapıyı kilitliyor ve Demyan'la bana dönüyor. "Bunun işe yarayacağından emin miyiz?"

"İlk bölüm mükemmel bir şekilde sonuçlandı," diye belirtiyorum.

"Bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyoruz," diyor Jennifer. "Şu anda her şeyi yapabilir."

Omuz silkiyorum. "Ben halledebilirim. Tek yapmamız gereken izlemek." "Aleks-"

"Yapma," diyerek sözünü kestim. "Topu yuvarlamaya ihtiyacımız vardı. Benimle birlikte anne iş başındayken, tam da bu olacak."

Tedirgin görünerek Demyan'ın yanına oturur. "Sadece Hargrove'un hafife alınmaması gerektiğini söylüyorum."

"Kimseyi hafife almıyorum. Son düzlükteyiz Jennifer. Bu kadar acımasız olma."

Bacak bacak üstüne atıp açıyor. İçinde büyüyen huzursuzluğu görebiliyorum. Anlaşılan Demyan da görebiliyor. Demyan uzanıp elini onun koluna koymadan önce bakışıyoruz.

"Hey," diyor. "Seni yakaladık, biliyor musun?"

Elini çeker ve ona ters ters bakar. "Kendim için endişelendiğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır," diyor. "Ama bu görevden sonra biraz ara vermen gerektiğini düşünüyorum."

"Ara mı? Ben- Sen-" Bana döndü. "Aleks, sen de böyle mi hissediyorsun?"

Tek yaptığım bir kez başımı sallamak.

Jennifer öfkeyle ayağa fırlar. "Kapa çeneni. Bundan sonra beni dışarı mı çıkaracaksın? Gerçekten-"

"Hizmetini fazlasıyla yaptın Jennifer," diyorum nazıkçe. "Emekli olma vakti geldi."

"*Emekli* olmak mı?" diye bağılıyor, daha da sinirlenerek. "Emekli olmak 'ara vermek' değildir. Şapkamı sonsuza dek asmamı mı istiyorsun?"

"I-"

"Sizi hiç hayal kırıklığına uğratmadım. Hiçbir zaman gizliliğimi bozmadım, hiçbir davada hata yapmadım. Elinizdekilerin en iyisiyim."

Sessizce gözlerine bakıyorum. Söylemeden ne demek istediğimi anladığı için biraz gevşemiş gibi görünüyor. Gözlerini benden ayırmadan kendini kanepeye bırakıyor.

"Rob farklı bir durumdu. Ve o artık bir faktör değil."

"Öyle diyordun," diyorum. "Ama gerçek şu ki, o zamandan beri eskisi gibi değilsin. Bana gerçeği söyle: Bu işi gerçekten eskisi kadar seviyor musun?"

"Ben... Bilmiyorum," diyor öne doğru sarkarak.

"Eğer bilmiyorsan, o zaman cevabın bu," diyorum. "Bunu zalim olmak için yapmıyorum Jennifer. Merhametimden yapıyorum."

Derin bir nefes alır. "Ne yapacağımı bile bilmiyorum Aleks. Ben buyum işte."

"Hâlâ oyunda olacaksın. Sadece casus olarak değil." Keskin bir şekilde yukarı bakıyor.

"Affedersiniz?"

"Artık gölgelerde kalmanı istemiyorum Jennifer. Ama bu seni yanımda istemediğim anlamına gelmiyor."

Kaşlarını çatıyor ve Demyan'a bakıyor. "Yani...?"

"Orta Batı'ya gidip geleceğim," diye açıklıyor Demyan yumuşak bir sesle. "Kızım şu anda orada ve onunla vakit geçirebilmek istiyorum."

"Ve," diye ekliyorum, "Demyan yokken güvenilebileceğim birine ihtiyacım var."

"Vor gibi mi?" diye soruyor çekingen bir tavırla.

"Aynen öyle."

"Kurallar kadınların yakın çevre olamayacağını söylüyor."

"Kuralların canı cehenneme," diye homurdanıyorum. "Ben Don'um. Kendi kurallarımı kendim koyarım."

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Bu konuda ciddisin. Gerçekten ciddisin."

"Meydan okumaya hazır mısın?"

"Ne meydan okuması? Sahte bir isim yerine kendi ismimi kullanmak mı?" diye hayretle düşünüyor. "Erkeklerle sadece onları manipüle etmeye çalıştığım için değil, istediğim için yatmak? Sırf dikkat dağıtmak için kıyafetlerimi çıkarmamak? Evet, sanırım tüm bunlar için hazırım."

Jennifer'ın bu fikirle canlandığını görebiliyorum. Bildiği tek şey benim casusum olmaktı, ama aslında dünyanın bir parçası olmak, kendi hayatını yaşamak... Bu açıkça düşünmeye fazlasıyla hazır olduğu bir şey.

"Teşekkür ederim," diyor usulca. "Bu... Benim için çok şey ifade ediyor." İnançsızlıkla başını sallıyor. "Yeniden başlayacağım."

"Önce bu işi bitirmeliyiz," diye belirttim.

Gülümsüyor. "Hafta sonu, hatırladın mı Aleks? Bu senin övüncüdü."

"Övünmüyorum. Söz veriyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini **a n l ı y o r s u n** , değil mi?" Demyan soruyor.

"Onun hakkında ne yapacağına karar vermen gerekecek."

"Onun hakkında ne yapacağıma çoktan karar verdim."

Hem Jennifer hem de Demyan şok olmuş görünüyor. Önce o konuşur. "Aleks, kardeşim... emin misin?"

Başımı salladım. "Burası Bratva. Kanın hesabını sadece kan sorabilir."

OLIVIA

Telefonuma bakıp Mia'nın adını gördüğümde neredeyse elimdeki tost parçasını düşürecektim. Düğünündeki yüzleşmeden sonra, yakın zamanda ondan haber almayı beklemiyordum.

Parmaklarımdaki kırıntıları siliyorum ve telefona cevap vermek için el yordamıyla ilerliyorum. O kadar heyecanlıyım ki neredeyse tereyağı tabağının içine düşürecektim.

"Alo?"

"Selam Liv," diye selamlıyor Mia. Benim aksime, sesi sakın geliyor.

Neredeyse rahat. "Selam, Mimi."

Söylediğim anda irkildim. Hayatımda ilk kez onun takma adı dudaklarımda garip bir his uyandırıyor.

Sessizlik uzuyor, ben de beceriksizce ilerliyorum. "İtiraf etmeliyim ki, aramana şaşırdım."

İç geçirdi. "Aleks'in düğünde olmasıyla hiçbir ilgin olmadığını biliyorum. O kaza yaptı ve senin bundan haberin yoktu."

"Tamam, o zaman itiraf etmeliyim ki buna inanmana şaşırdım."

"Onun gibi adamlar genellikle istediklerini yapmadan önce sormazlar, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. Ses tonu beni endişelendirmeye başladı. Alfa erkeklerinin doğası hakkında sohbet etmek için aramadığından oldukça eminim.

Bir şeye doğru gidiyor.

Ama bunu yapmak için tatlı zamanını kullanıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Nasılsın?" Ben de karşılık verdim. "Yeni evlenen sensin."

"Güzel," diyor. "Yine de hâlâ şehirdeyiz. Henüz balayına çıkmadık."

"Ben de
duydum."

"Nasıl
duydun?"

"Televizyonda gördüm. Çoğu eğlence programının her gün sen ve Hargrove hakkında en az beş dakika yayın yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Ah. Doğru." Bu ihtimal onu sarsmışa benziyor.

Anlayabiliyorum. Kız kardeşimi haberlerde görmek bir yolculuktu ve iyi anlamda değil. Aslında, tüm bu lanet yıl bir yolculuk oldu ve iyi anlamda değil.

Ama tekrar konuştuğunda kırılganlığı kaybolmuştu. "Neden balayına gidemediğimi biliyor musun Liv?"

"Ses tonunuza bakılırsa, bunun kocamla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."
Sanırım.

"Hafta sonu bir kız daha kayboldu." Vücudum
soğuyor. "Ben hiçbir şey duymadım."

"Tabii ki hayır. Çünkü Aleksandr Makarova bir kızı aldığında kimse bu konuda bir şey duymaz."

"Mia, o yapmadı-"

"Ona inandığını biliyorum Liv." Sesi bir kırbaç gibi şaklıyor. "Onun bütün bunların üstünde olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama değil. Hiç de değil. Adamın boktan bir halkla ilişkiler ekibiyle lanetlenmiş bir Beyaz Atlı Prens olduğu fikrinden kendini kurtarmanın zamanı geldi."

"Öncelikle, onun böyle bir şey olduğunu asla iddia etmedim," diye ısrar ediyorum. "Ama onun kadınları kaçırma ya da tecavüz etme yeteneğine sahip olmadığını biliyorum. Özellikle de reşit olmayanları-"

"Olivia, lütfen, sadece dinle," diye iç geçiriyor Mia. Sakin kalmak için ne kadar çabaladığı belli oluyor. Acaba Hargrove şu anda onun yanında oturuyor ve bana kusmakta olduğu sözleri ona mı söylüyor?

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sanmıyorum-"

"Bana inanmak istemiyorsan, tamam," diyor sertçe. "Ama en azından önünüzde duran kanıtlara inanacak mısınız? Kendi gözlerinize güvenebilirsiniz, değil mi?"

Başımı salladım. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Polislerin Makarova'nın peşinde olduğunu biliyorsun, değil mi? Rob'un yerine Steven Kennedy'yi getirmiş olabilirler ama tüm Büro Donnie'ye hesap veriyor."

Bunu o kadar gururla söylüyor ki midem iğrenerek çalkalanıyor. Sanki yeni kocasının sahip olması gereken asil bir özellikmiş gibi. *Kuklacı Hargrove*.

"Ne demeye çalışıyorsun, Mia?" "Bir ihbar aldık."

"Tamam, peki...?"

"Hafta sonu kaybolan kız mı? İstihbarat onun... tam orada olduğunu gösteriyor."

"Tam olarak nerede?" Ben soruyorum.

Mia sesini alçaltarak, "Senin kaldığın evde," dedi. "Onu aldı ve orada tutuyor."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Önemli olan tek şey bunun beklediğimiz bir hata olması. Polislerin yerleşkesine girmek için arama iznini haklı çıkarmaları gerekiyor. Ve henüz bunu yapamadılar."

"Aleks umduklarından daha güçlü olduğu için mi?" diye soruyorum. "Yoksa bu tür bir saçmalığı haklı çıkaracak hiçbir şey olmadığı için mi?"

Alaycılığımın üzerinden silindir gibi geçti. "Donnie'ye bunun önemli olmadığını söyledim. Çünkü içeride biri var."

Hemen gerildim. "Mia, ben-"

"Aslında Donnie'ye o piçle birlikte olmanın tek sebebinin onun suçsuz olduğuna gerçekten inanman olduğunu söyledim. Ama suçlu olduğunu bilseydin, kanıt olsaydı... o zaman o zavallı kızı kurtarmamıza yardım ederdin. Haksız mıyım Liv?"

Sesi çaresizlikten çatlıyor. Tekrar aynı tarafta olmamızı dünyadaki her şeyden daha çok istiyor.

Ben de istediğimin bu olduğunu düşünmüştüm. Ama bu süreçte Aleks'i kaybetmek anlamına gelse aynısını ister miydim?

Ona karşı hislerim aniden acı verici bir şekilde netleşti. Onu seviyorum.

Aleksandr Makarova'ya aşığım.

Ve bu şu an için olabilecek en kötü farkındalık. Tam da güzel bir yalana kanmış olup olmadığımı anlamamanın eşiğindeyken. Duman ve aynalardan oluşan muhteşem bir fantezi.

"Haksız mıyım Liv?" Mia tekrar sorar.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Onları geri kırıyorum. "Evet. Tabii ki. Eğer bu evde kapana kısılmış bir kız olsaydı, elbette onu çıkarmaya yardım ederdim. Ama kimse yok. Aleks bunu yapmaz."

"Sadece beni arayacak mısınız?" Mia usulca sorar. "Lütfen mi?"

Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki ellerim acımaya başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Başım zonkluyor. "Tamam. Senin için arayacağım."

Mia cevap vermeden önce uzun bir duraklama oluyor. Sesi yumuşaktı. Neredeyse bir fısıltı. "Teşekkür ederim Liv."

Sonra telefonu kapatıyor.

Banyoya girdim ve kahvaltımı kustum.

İşim bittiğinde kendimi daha iyi hissetmiyorum. Ağzımı yıkamak için lavaboya gidiyorum ve yüzüme su çarpıyorum, ama yanaklarıma yapışan yeni solgunluğa ya da midemdeki huzursuzluğa yardımcı olmuyor.

Banyodan yığılıp çıkıyorum ve neredeyse Aleks'e çarpıyordum. Gözleri kurnazca yüzümde geziniyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye çok hızlı mırıldanıyorum. "Sadece beni hazırlıksız yakaladın." "Ben de tam sana biraz dışarı çıkacağımı söylemeye geliyordum."

"Şimdi mi?" Ben soruyorum.

Her şeyi Mia ile yaptığım konuşmanın süzgecinden geçiriyorum. Gitmesi iyiye mi işaret, kötüye mi? Suçlu mu masum mu, masum mu suçlu mu?

"Şimdi," diye onaylıyor.

Yanağımı okşuyor. Bir ürpertiyle savaştırmak zorunda kalıyorum. Yüzümü yüzüne doğru eğiyor ve ben bu muhteşem adama bakıp Tanrı'ya kız kardeşimin yanıltmış olması için dua ediyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Aleks kaşlarını çatarak soruyor. Başımı sallıyorum. "Sadece sabah bulantısı."

Kaşlarını çattı. "Biraz dinlensen iyi olur."

"Bütün sabah odamdaydım," diyorum. "Yürüyüşe çıkacaktım." "Bence dinlenmen en iyisi."

Acaba bu ısrarının sahip olduğu potansiyel bir sırda bir ilgisi var mı?
Bu labirent gibi evin içinde bir yerde saklı.

Hayır, diyorum kendime, düşünceyi uzaklaştırıyorum. Oraya gitme. Mecbur kalana kadar olmaz.

"Tamam," dedim. "Dinleneceğim."

Gülümsüyor ve sonra eğiliyor. Verdiği öpücüğü beklemiyordum. Belki de bu yüzden tadı çok daha tatlıdır.

İçgüdüsel olarak onun bedenine yaslanıyorum. Sanki onun için önemliymişim gibi bana sarılıyor. Ama her şey çok çabuk bitiyor. Beni bıraktığında isteksizce geri çekiliyorum. "Ne zaman döneceksin?" Çok muhtaç görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Birkaç saat," diyor. "Demyan benimle geliyor. Ama Markus ve Yani buralarda. Bir şeye ihtiyacın olursa sana yardım edecekler."

"Yapmayacağıma
eminim." "Yaparsan
onları ara."

Sonra merdivene doğru döndü. Pencereye doğru ilerliyorum ve aşağıdaki araba yolunda görünmesini bekliyorum. Görüldüğünde, hepsi uzaklaşmadan önce üç zırhlı araçtan oluşan birliğe tırmanışını izliyorum.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ve şu anda umurumda da değil.

Endişelendiğim tek şey Mia ve Hargrove'un yanıldığını kanıtlamak.

Aramaya birinci kattan başladım. Muhtemelen bilinçaltımda bunun en az olası seçenek olduğunu bildiğim için. Ama kız kardeşime verdiğim sözü yerine getirmek istiyorsam, titiz davranmalıyım.

Evin içinde ilerleyip dördüncü ve son kata çıkmam neredeyse bir saatimi alıyor. Burası tavan arası, yani daha önce hiç çıkmamıştım. Ama yine de küçük koridordan ayrılan dört oda var.

Kontrol ettiğim ilk üçü terk edilmiş görünüyor. Mobilya yok. Halı yok. Dekorasyon yok.

Ama dördüncü kapıyı denediğimde kalbim sıkışıyor.

Kilitliydi.

"Oh, Tanrım," diye fısıldıyorum.

Diğer tarafta bulacaklarımdan korkarak kapıdan geri çekiliyorum. Diğerleri açıkken bu kapının kilitli olması için hiçbir sebep yok.

Ama düşündüğümde, eğer bir şey saklayacak olsaydım, onu tantana yapmadan göz önünde sakladığımdan emin olurdum. Kapılarda nöbetçi yok. Burada bir şeylerin saklı olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Mia'nın istihbaratı olmasaydı, buraya asla gelmezdim. Gelseydim bile burada önemli bir şey bulunabileceğinden asla şüphelenmezdim. İki kere düşünmeden geçip giderdim.

Kapıya doğru ilerliyorum ve kulağımı tahtaya dayıyorum. Hiçbir şey duymuyorum.

"Alo?" Fısıldıyorum. Ama fısıltı bile yüksek geliyor. "Orada kimse var mı?"

Cevap alamayınca tekrar deniyorum. Bu sefer daha yüksek sesle. "Alo?"

"Olivia."

Nefesim kesiliyor ve etrafımda dönüyorum. Yulia'nın narin silueti geniş koridorun sonunda, merdiven boşluğundan gelen ışıkla arkadan aydınlanıyor.

Çarpan kalbimi tutuyorum. "Ben... Ben senin geldiğini duymadım."

"Ne yapıyorsun canım?" diye soruyor aceleyle, hızla bana doğru ilerleyerek.

"Burada olmamalısın."

"Bu kapının arkasında ne var?" Ben soruyorum. "Olivia-"

"Lütfen," diyorum elini tutarak. "Yulia, sana güveniyorum. Sadece söyle bana... ne var Bu kapının arkasında."

İç çekiyor. "Keşke sana söyleyebilseydim tatlım," diye mırıldanıyor. "Ama ben de bilmiyorum. Oğlum bana her şeyi anlatmıyor."

Yüzündeki ifadeden benim şüphelendiğim şeyden onun da şüphelendiği çok açık. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bakışlarını benden kaçırıyor. "Spekülasyon yapmaktan hoşlanmam." "Bir istisna yap. Sadece bu seferlik."

Yukarı bakıyor. Gözlerindeki çatışma yürek burkuyor. Oğluna sadık olmak istiyor ama kendi vicdanıyla da savaşıyor.

"Yulia..."

"Tek söyleyebileceğim, bu kapının ardında her ne varsa, bunu kimsenin bilmesini istemiyor."

"Bunun arkasında ne olduğunu öğrenmemiz için bir neden daha, değil mi?"

Yulia rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor ve ardından büyük boy paltosunun cebinden şingirdayan bir anahtarlık çıkarıyor.

"Bu evdeki her bir kapının her bir anahtarının kopyasını çıkardım," diye açıklıyor usulca. "Bir şeylerden sorumlu olduğum zamanlar. Bazıları buna paranoya diyebilir, ama ben bunu öngörü olarak düşünmeyi seviyorum."

"Aleks biliyor mu?"

Başını sallıyor. Göğsümde umut ve korku alevleniyor.

"Kapıyı aç, Yulia. Diğer tarafta ne olduğunu öğrenmeliyiz."

"Ya kötüyse?" diye soruyor kararsızca. "Bulabileceğimiz şeylere hazırlıklı mısın?"

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz," diyorum elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde. "Önce kapı."

Yulia yüzüğün üzerindeki anahtarları karıştırırken güç için dua ediyorum. Birinden diğerine, diğerinden diğerine geçip gidiyor.

Kalp atışlarım acıyana kadar hızlanıyor. Zor nefes alıyorum.

"İşte burada," diyor ve sonunda küçük gümüş bir anahtar çıkarıyor. "Sanırım bu o."

Kapıya doğru ilerliyor. Arkasında bir şey olmayacağına eminim, değil mi? Ona güveniyorum. Ona kalbimi verdim. Bu kapıyı açacağız ve oda boş olacak ve her şey affedilecek.

Böyle olmak zorunda.

Yulia anahtarı kapıda çevirirken sessiz bir dehşet içinde onu izliyorum. Elleri çılgınca titriyor. Ona karşı bir acıma duygusu hissediyorum. Oğluyla olan bağları onu köleleştirmiş durumda ama umutsuzca doğru şeyi yapmak istiyor, tabii o şeyin ne olduğunu bulabilirse.

İkimiz de kendi kafesimize hapsolmuş durumdayız.

Kapıyı iterek açtı ve kenara çekildi. Nefesim ciğerlerimde sıkışmış halde içeri giriyorum.

Gözlerim doğrudan ona gidiyor.

Yatakta yatan genç kız.

Yüce Tanrım. Bu doğru.

OLIVIA

Mia

biliyordu.

Rob

biliyordu.

Hargrove biliyordu.

Herkes biliyordu ve beni uyarmışlardı. Ama ben yine de dinlemedim.

Küçük kızın başucuna yaklaşırken kendi kendime "Hayır," diye fısıldıyorum.
"Hayır, ha y ır, hayır."

O çok genç. On üç ya da on dört yaşından büyük değil. Böyle uyurken daha da genç görünüyor.

Saçları parlak sarı ve yanaklarında hâlâ ergenlik öncesinin o pembe dolgunluğu var. Kesinlikle nefes alıyor. En azından bu rahatlatıcı.

Aleks'e olan hislerimi bir kenara itiyorum. Şu anda o mayın tarlasında yürüyecek vaktim yok. Damarlarıma pompalanan adrenalini, bu küçük kıızı buradan ve evli olduğum güzel canavardan nasıl uzaklaştıracağımı bulmak için kullanmalıyım.

Yatağın ayakucunda duran Yulia'ya dönüyorum, yüzü solgun ve paniğin eşiğinde sallanıyor. Ellerini tutup bana bakmaya zorluyorum.

"Yulia, onu buradan çıkarmalıyız."

Yavaşça bana dönüyor ama sanki bana değil de içime bakıyor. "Burada olduğunu nereden biliyordun?"

"Artık bunun bir önemi yok. Önemli olan onu mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkarmamız. Aleks gitti. Bir süreliğine gideceğini söylemişti ama bu bir saatten fazla oldu. Harekete geçmeliyiz."

"Ne yaptığımızı anlayacak," diye fısıldıyor. "Geri döndüğünde ve onu gitmiş bulduğunda anlayacak."

"O zamana kadar biz de gitmiş olacağız."

Gözleri benimkilerle birleşti. "Gitti mi?"

"Yulia, bundan sonra bu evde yaşamaya devam etmek istiyor olamazsın." "O... benim oğlum."

"Yulia!"

"Belki... belki de bir tür hata vardır," diye soluk soluğa konuşuyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Belki de burada olanları yanlış anlıyoruzdur."

"Yanlış anlaşılma yok, Yulia!"

Bağırmanın kızı uyandırıp uyandırmadığını görmek için arkamı dönüyorum ama kıpırdamıyor. Bir başka dehşet verici olasılık içimi kaplıyor.

"Oh, Tanrım."

Yatağın kenarına koştum ve elimi omuzlarına koydum. "Hey. Hey, uyan."

"Olivia, ne yapıyorsun?" Yulia tıslıyor.

Onu görmezden geliyorum ve titremeye devam ediyorum. "Lütfen uyan."

Kız hala uyanmadığında, yanağına hafif bir tokat atıyorum. Bu da onu uyandırmıyor.

Yulia'ya dönüyorum. "Uyuşturulmuş."

Yulia'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Oh, Tanrım..."

"Beni dinle: Eğer buna göz yumarsan kendinle yaşayamazsın. Ve senin yardımın olmadan hiçbir şey yapamam."

Bir an için bunu özüksüyor. Sonra başını sallıyor ve bir anda kararını veriyor.

"Tamam. Tamam. Tamam. Yardım edeceğim."

"Onu nasıl çıkaracağız?"

"İkimiz onu taşıyabiliriz," diyor Yulia duraksayarak. "Ama bunu fark edilmeden yapabileceğimizden şüpheliyim. Biraz kas gücüne ihtiyacımız olacak."

"Bunu nasıl yapmamız gerekiyor? Buradaki her erkek Aleks'e sadık." Başını sallıyor. "Her erkek değil. Burada bekleyin."

Beni kızla birlikte odada bırakıp ortadan kayboluyor. Bir an için endişelendim. Ya bu sadece alarmı çalmak için bir numaraysa?

Ama derin bir nefes alıyorum ve panik yapmamaya çalışıyorum. Yulia'yı tanıyorum. İçten içe iyi bir kadındır.

Bana yardım edecek. Bu kız
kurtaracak.

Gideli beş dakika oldu ama saatler gibi geliyor. Her geçen saniye Aleks'in yaklaştığını hissediyorum.

Kapı nihayet açıldığında, Yulia yalnız değildi. Arkasında daha önce güvenlik ekibinde gördüğüm iri yarı bir adam var.

"Moritz," diye talimat verdi, "kızı taşı. Bizi buradan çıkaracağım ama görünmemeye dikkat etmeliyiz. Tüm hizmetçiler doğrudan oğluma hesap verir."

Adamın yüzüne bakıyorum. İfadeden yoksun, bir robot gibi. Kendimi yakalamadan önce onun benzerliğini kağıda dökmeyi düşünürken buluyorum.

Zamanı değil.

Kesinlikle zamanı değil.

Bir anksiyete krizinin eşiğinde olabileceğimin belli belirsiz farkındayım ama şu anda buna kapılacak zaman lüksüm yok. Bu yüzden derin, ürpertici bir nefes alıyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum.

İri adam, Moritz, öne doğru ilerler ve kızını sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kollarının arasına alır. Yulia'yla yüzleşmek için arkasını döner.

"Nereye, hanımefendi?"

Sesi derin ve şaşırtıcı derecede melodik. Şu anda yaptığım küçük gözlemler çok tuhaf. Sanki bedenimden çıkıp gitmişim ve tüm bu olanları bir sinema perdesinde izliyormuşum gibi.

"Olivia."

Yulia'nın eli benimkinin üzerine indi. Ancak o zaman titrediğimi fark ediyorum. Derin bir nefes daha almaya çalışıyorum ama bu sefer işe yaramıyor. Titreme devam ediyor.

Bana dönmeden önce ona "Bir dakika bekle Moritz," diyor.

"Bekleyecek vaktimiz yok," diye itiraz ediyorum

güçsüzce. Kaşlarını kaldırıyor. "Olivia, bana

bak."

Öyle yapıyorum. Bana başıyla onay veriyor ve üzgün bir şekilde gülümsüyor.

"Panik atak geçiriyorsun. Eğer

Bunu senin şu anki halinle yapmaya çalışırsak, kesinlikle ortaya çıkarız. Eğer kızı buradan sağ salım çıkaracaksak, senin de kendine gelmen gerekiyor."

Hâlâ bana sarılıyor. Dokunuşunun ağırlığı rahatlatıcı, topraklayıcı.

"Bunun senin için yeni olduğunu biliyorum," diye devam ediyor. "Bu tür şeylere alışık değilsiniz."

"Sorun o değil."

"Aleks'in erken döneceğinden mi endişeleniyorsun?"

Başımı salladım. "Sanırım hala... Hala bunun... doğru olduğuna inanamıyorum."

Son kelime bir hıçkırıkla çıktı. Yulia bana sempatiyle bakıyor. Şimdi o kadar sakın ki, birkaç dakika önce onu sakinleştirenin ben olduğuma inanamıyorum.

Çok kararlı görünüyor. Çok kontrollü. Bir insan bu iki uç arasında gerçekten bu kadar hızlı gidip gelebilir mi? Yoksa sadece hayatta kalma içgüdüsüne mi güveniyor, henüz içimde tetiklenmemiş bir savaş ya da kaç tepkisine mi?

"Biliyorum, sevgilim. Ben de yapamam."

Yanaklarımda nem hissediyorum ve ağladığımı fark ediyorum. "Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımı bilinçli bir şekilde uzaklaştırıyorum.

"Hayır, hiç de değil. Sadece artık birlikte olamayacağını bildiğin bir adama aşık olduğunu düşünüyorum."

Bir hıçkırık daha kaçıyor benden.

"*Lyubimaya*," diye mırıldanıyor, "sorun yok. Ben

seninleyim." "Bebeğim..."

"Her seferinde bir şey, tatlım," diyor. "Eğer buradan ayrılırsak, gidecek bir yere ihtiyacımız var. Güvendiğin biri var mı?"

"Erkek ve kız kardeşim," diyorum ona.

Başını salladı. "Sanırım bu işe yarayacak. The Imperial'da kalıyorlar, değil mi?"

"Mia öyle. Rob'u bilmiyorum."

"O zaman onu oraya götürelim. Orada güvenlik olacak ve Hargrove'un hepinizi koruyacak imkânları var." Beni sıkıca kavradı, gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Olivia, buna hazır mısın? Fazla zamanımız yok."

"Biliyorum. Ben sadece..."

"Bu kızı kurtarmak istiyorsun. Onu kurtarmam için beni ikna ettin. Şimdi bu riski aldığımıza göre, bu işi doğru yaptığımızdan emin olmak için elimizden geleni yapmalıyız."

"Biliyorum," diyorum üzüntümü yutkunarak. "Hadi gidelim."

Bana başıyla onay verdi ve adamına döndü. "Beni takip et ve talimatlarımı harfiyen dinle."

Odadan önce Yulia çıkar. Moritz onun arkasından geliyor, kız kucağında. Onları koridorda takip ederken, köşede yüksekçe bir yere tünemiş bir kamera fark ediyorum. Vücudum buz kesiyor.

"Yulia," diye tıslıyorum, Moritz'in yanından koşarak geçip kulağına fısıldıyorum. "Kameralar. Evin her yerindeler."

Bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Moritz'i almaya gittiğimde onları zaten devre dışı bırakmıştım," diyor. "Hafızanın bir kısmını da silmem gerekti. Aleksandr kasetleri kontrol ederse buraya geldiğini görmez. Odanızdan çıktığınızı bile görmez."

"Eninde sonunda ikiyle ikiyi bir araya getirecektir." "Ama ikimiz de tehlikeden kurtulmadan önce değil."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten sana zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Bize?"

Bir an için kararsız görünüyor. "Bilmiyorum. Onun bunu yapabileceğini düşünmemiştim..." Gözleri Moritz'in kollarındaki genç kıza kayarak kayboluyor. "Artık neler yapabileceğini bilmiyorum."

Parçalanmış kalbim göğsüme batıyor. Hiç bu kadar ezilmiş hissetmemiştim.

Moritz ve ben, Yulia üçüncü kata inmemize izin verene kadar geride duruyoruz. İkinciye ulaşmak için de aynı şeyi yapacağız. Parmak uçlarında aşağı inip

hızlı ve sessiz bir şekilde inin.

Ama ilkinde doğru ilerlerken Yulia'nın sesinin sessizliği böldüğünü duyuyorum.

"Tasha," diyor hizmetçilerden birine hitaben. "Bu katta ne yapıyorsun?"

"Ortak odaları temizlemek, hanımefendi," diye cevap veriyor kız, soruya şaşırmış gibi. "Bugünkü görev listemde bu da var."

"Öyle mi?" Yulia dalgın dalgın soruyor. "Tanrım, bir hata yapmış olmalıyım. Sana bodrumda ihtiyacım olacak. Halıların buhara ihtiyacı var."

"Oh. Evet, hanımefendi."

"Christa'yı da yanına al. Bu alan çok geniş. Biraz yardıma ihtiyacınız olacak."

"Elbette, hanımefendi. Önce burayı temizleyeyim mi?"

"Hayır, buna gerek yok. Bodrum, şimdi, lütfen."

Kız koşarak uzaklaşıyor ve Yulia bize ilerlememiz için işaret veriyor.

Birinci kat belki de en karmaşık alandır. Erkeklerin çoğu görev yerlerini değiştirirken ya da öğle yemeği için ayrılırken buradaki ortak odalardan geçer. Burası çoğu zaman bir arı kovanı gibidir.

Ama Yulia usta bir rehber. Sakin ve kendinden emin görünüyor. Kendimi daha kontrollü hissetmeme yardımcı oluyor.

Ta ki donup kalana ve gözlerinde panikle dönüp bize bakana kadar.

Bir şey söylemesine bile gerek yok. Motorların gürültüsünü ve dışarıdaki çakılların çıtırtısını duyabiliyorum.

Aleks.

Geri döndü.

Yulia'yı tutup geri çekiyorum. "Onun dikkatini dağıtmalıyız." "Ama nasıl?"

Odaya göz gezdiriyorum ama cevap benim için çok açık. "Ben yaparım," diyorum. "Sen kızı buradan çıkarırken ben de onun dikkatini dağıtırım."

"Olivia-"

"Beni dinle," diye yalvardım. "Bu yerleşkeyi herkesten daha iyi biliyorsun. Ve eğer şoförle birlikte önde oturuyorsan, ayrılırken kimse seni sorgulamaz. Ama beni görürlerse kıyamet kopar."

Yulia mantığıma karşı çıkmak istiyor ama ikimiz de yapamayacağını biliyoruz. "Onu dışarı çıkarmalısın," diyorum.

"Ama-"

Dışarıda arabanın kapıları çarparken başımı sallıyorum. "Zamanımız yok, Yulia. Tek yol bu."

Tam çıkmak üzereydim ki elimi tuttu. "Olivia, ikna edici olmalısın."

Rol yapma yeteneğim konusunda endişelendiğini söyleyebilirim. Onu tam olarak suçlayamam. Sadece birkaç dakika önce üst katta neredeyse tam teşekküllü bir sinir krizi geçiriyordum.

"Biliyorum. Merak etme.

Olacağım." "Emin misin?"

Cevap olarak başımı salladım. Ve sonra, cesaretimi kaybetmeden önce, ana fuayeye doğru yürüyorum.

Yulia, Moritz ve kız sağdaki ikinci ortak odaya giriyorlar, bahçeye açılmayan birkaç odadan biri. Ama karşı taraftaki evin ön cephesine bakan pencereleri var.

Aleks'i kuyruklu piyanonun bulunduğu arka odaya sokabilirsem, dışarı çıkıp arabalardan birini kullanarak ayrılabilirler. Aleks'in sahip olduğu araçların çoğunun camları renkli, bu yüzden uyuyan kızı içeri girdikten sonra gizlemek yeterince kolay olacak.

"Olivia?"

Aleks eve girdi, beni görünce şaşırdı. "Merhaba."

Gülümsedim. "Hemen döndün mü?"

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Tabii ki hayır," diyorum. Bu garip tökezleme için içimden kendime lanet okuyorum ve yeniden toparlanmaya çalışıyorum. "Ben sadece... Ben sadece yürüyordum."

Kaşlarını kaldırıyor. Acaba benden çoktan haberdar mı? Oyunu bu kadar çabuk mahvetmek gerçekten acınası olurdu.

Ama sonra burada neyin tehlikede olduğunu hatırlıyorum: Önünde koca bir hayatı olan genç bir kız.

Kendimi toparlamam lazım.

"Konuşabilir miyiz?" Beni çalışma odasına kadar takip etmesini işaret ederek sordum. Kapı kapandığında biraz mahremiyetimiz olacak, bu da Yulia'ya kızı buradan çıkarması için yeterli zamanı verecek.

"Nasıl istersen," diyor ve beni odaya kadar takip ediyor. Kapıyı arkasından kapattığımda eğlenmiş görünüyor. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Ona dönüyorum ve en başta onunla konuşmak istememin nedenini anlamaya çalışıyorum. Nefretle boşluğa düşüyorum.

"Um..."

Sabırla bekliyor ama yüz ifadesini okuyamıyorum ve şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Aramızda neler oluyor?" Ağzımdan kaçırđım. Aklıma gelen ilk şey bu oldu.

Bu konu hakkında konuşmak ne kadar utanç verici olsa da, sahte değıl. Bu soru uzun zamandır aklımda bir köşesinde duruyordu. Bir yalanı takip etmek için doğru kafa yapısında değılim. Riskler yüksek ve en iyi aldatmacalar en azından bir parça gerçeklik içerir.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, yasal olarak evliyiz," diyorum. "Bu bebeğı doğuruyoruz ve... biz... biz... biz..."

"Cinsel ilişki mi?" diye şaka yapsa da yüzü ifadesizliğini koruyor.

Yüzüm kızardı. "Evet," diyorum mahcup bir şekilde başımı sallayarak. "Bu. Peki biz neyiz Aleks? Çünkü tüm bunlara rağmen seninle nerede durduğumu hâlâ bilmiyorum."

"Benimle nerede durmak istersin?" diye sorar.

Verebileceğim en doğru cevap, içgüdüsel olarak dudaklarıma gelen cevap, onunla birlikte olmak istediğimdir. İçinde büyüdüğüm gibi bir aile olmamızı istiyorum. Birbirimizi sevmemizi, birbirimize destek olmamızı, birbirimiz için savaşmamızı ve belki *de* bazen birbirimizle kavga etmemizi istiyorum, ama sorun değil, çünkü sevgi bizi görecektir ve sonunda her şeyi yoluna koyacaktır.

Ama az önce keşfettiğim şeyden sonra bu hayali nasıl kurabilirim ki?

Şimdi bile, burada bir gelecek olduğuna dair solmakta olan umuda nasıl tutunmaya çalışabilirim?

Öyle bir şey yok.

Bu cehennemde sadece daha fazla ve daha düşük seviyeler var.

Aleks beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Ellerimi arkamda birleştiriyorum, sanki titrediklerini görürse yalanlarımı okuyabilecekmiş gibi.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum. Her ne kadar iğrendiğimi iddia etmek istesem de, öyle değil.

Şu anda bile hissettiğim arzu bu.

Bu benim hakkımda ne söylüyor? Tüm bu ayları bana yalan söyleyerek geçirdiğini bilmeme rağmen hala ona karşı böyle hissedebildiğimi mi? Canavar maskesinin altında... daha kötü bir canavar olduğunu ve yine de onu sevdiğimi mi?

"Olivia, bir sorun mu var?" diye sorar.

Sesi fazla endişeli gelmiyor. Daha çok... eğlenmiş gibi. Sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi.

"Her şey yanlış," diye fısıldıyorum. Çenem göğsüme düşüyor.

Şimdi bana yakın. O kadar yakın ki başımı kaldırırsam, onun unutulmaz gözleriyle karşılaşacağım.

Ve artık musallat olmak istemiyorum. Kafamın içinde yeterince şeytan dolaşıyor zaten.

"Ya gitmek istersem?" diye sordum. "Bebek doğduktan sonra mı?"

"O zaman özgür olursun," diyor. "Hargrove tehdidinin icabına bakıldığı sürece."

"Peki ya çocuğum?"

şimdi daha da eğlenmiş görünüyor. "Çocuğun burada benimle kalacak." "Bir bebek annesiyle birlikte olmalı."

"Ben bu inanca katılmıyorum."

"Yani bebeğimle birlikte olmak istiyorsam burada mı kalmalıyım?" Başını sallıyor. "Bu hayatta hepimiz seçimler yapmak zorundayız."

"Bunun bir seçim olduğunu düşünüyorsan, hayal görüyorsun demektir," diye çıkışıyorum ona.

"Benden ne istiyorsun Olivia?" diye soruyor sakince. "Cesur bir aşk ilanını mı istiyorsun? Sensiz yaşayamayacağımı söylememi mi istiyorsun? Bebek için değil, kendim için kalmanı istediğimi mi?"

Nefesimi tuttuğumun farkındayım. Ama kendime, ne kadar samimi görünürlerse görünsünler, vaatlerinin hepsinin yalan olduğunu hatırlatıyorum.

"Soruya cevap ver. İstediğin bu mu Olivia?" "Ne istediğimi biliyor musun Aleks? Gerçekten ne istediğimi?" "Söyle bana."

"Gerçeği," diyorum tuttuğum acı dolu nefesi bırakarak. "Gerçeği istiyorum."

ALEKS

Gerçeği.

İnsanlar bunun basit bir şey olduğunu düşünüyor. Ya da öyle bir şey olduğunu.

Ama öyle değil ya da öyleyse bile tek bir şey değil. Binlerce şey bir arada erimiş.

Herkesin farklı bir gerçeği vardır. Hoşlarına gitmeyen kısımları kesip çıkarır, şekillendirir ve kendi ihtiyaçlarına göre eğip bükler. Kendilerini kendi hikayelerinin kahramanı, kendi evrenlerinin merkezi olarak tutabilmek için yarı gerçeklerle uğraşırlar.

Ama gerçek çirkin.

Ve bazen, bunun kalbinin attığını gerçekten anlamamanın tek yolu bir yalandır.

"Yine yanlış insanlarla mı konuşuyorsun Olivia?"

"Yanlış insanlar kim Aleks?" diye meydan okuyor. "Senin kötü adam olduğunu iddia edenler mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ah, yani yine kötü adam ben miyim?"

"Sen her zaman kötü adamdın. Ben sadece bunu göremeyecek kadar kör ve aptaldım." "Tam olarak neye kördün?"

Yüzünü göremeyeceğim şekilde dönüyor. "Önemli değil."

Elini tutup onu geri döndürüyorum. Benden kaçmasına -bundan kaçmasına- daha fazla izin vermeyeceğim. "Buna ben karar vereceğim."

Gözlerindeki ihaneti görebiliyorum. Rolünü oynamaya çalışıyor, duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor ama bu konuda alışık değil. Aldatma ona tamamen yabancı.

Belki de bu yüzden derimin altına girmeyi ve kurtulamadığım bir kanser gibi orada kalmayı başardı. Masumiyeti ve saflığı tüm savunmalarımı aşmasına yardımcı oldu.

İlk başta hoş karşılanmayan bir davetsiz misafirdi. Ama şimdi? Şimdi, onu içimden çıkarmaya dayanamıyorum.

"Aleks," diyor. "Lütfen..."

"Bana söylemediğin sürece neden bahsettiğini bilemem Olivia."

"Şimdiye kadar bilmiyorsan, o zaman ne anlamı var?" diye haykırıyor.

İçimi çektim ve kapıya doğru gittim. Panikle kolumu tutuyor ve beni arkamı dönmeye zorluyor. Göğsü neredeyse benimkine çarpacak ama bana mümkün olduğunca dokunmamak için tahta gibi sertleşiyor.

"Bana karışık sinyaller veriyorsun Olivia," diyorum. "Ama anladığım kadarıyla bir şeye kızgınsın."

"Her şeye kızgınım."

Başımı salladım. "Ve sanırım bu öfkenin çoğu benimle ilgili?"

Kafasını sallıyor, tüm sorularına tatmin edici bir cevap arıyor. "Neden her şey farklı olamazdı? Sen neden farklı olamadın?" Benimle olduğu kadar kendisiyle de konuşuyor. "Normal bir adam olsaydın her şey ne kadar kolay olurdu diye düşünmeden edemiyorum."

Homurdanıyorum. "Kulağa kabus gibi geliyor."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Bana biraz... harika geliyor."

"Öyle mi?" Karşılık veriyorum. "İçimden bir ses olduğum kişi olmasaydım tatmin olmayacağını söylüyor. Sen de o yollardan geçtin Olivia. Nereye götürdüğünü biliyorsun. *Bu* yolda kalmanın bir nedeni var."

Yavaşça göz kırpmıyor. "Tehlikeyi ben aramadım, biliyorsun değil mi? Peşimden gelen sendin."

"Ve ilk fırsatta hemen geri kaçan da sensin."

"Çünkü sana güvenebileceğimi düşünmüştüm!" diye patladı birden. "Sana inandım!"

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum. Artık nasıl hissettiğini saklamaya çalışmıyor. Aslında, bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım.

Ama bir zamanlar yaptığım gibi kırılganlığı yüzünden onu küçümsemiyorum. Bunu çoktan aştık.

Bunun yerine bir adım öne çıkıyorum ve avuç içimi yanağına dayayarak onu şaşırtıyorum. "İçgüdülerine güvenmelisin."

"Görünüşe göre bende hiç yok," diye terslenerek başını benden uzaklaştırmaya çalışıyor.

Kaçmasına izin vermem. "Bana bak, Olivia."

"Hayır."

Çenesini inatla kapatıyor ve dikkatle başka tarafa bakıyor.

Parmaklarımı bir hayalperestin nefesi kadar hafif bir şekilde boğazında gezdiriyorum. Tüyleri hemen diken diken oluyor. Derisinin altındaki ürpertiği hissediyorum.

"Vücudun seni her seferinde ele veriyor, *Kiska*."

"Dur..." diye nefes alıyor.

"Neyi durdurayım?"

"Beni manipüle etmeyi bırak." "Yaptığım şey bu mu?"

Bana göz kırpmıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"O zaman ne yaptığınızı söylersiniz?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı yana eğip onu izliyorum. "Dikkatimi dağıtmak için burada değil misin?"

Ne yaptığını bildiğini anladığında yavaş ve ürpertici *bir* dehşet içinde donup kalıyor.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Etrafında dönüyor ve kapıyı yırtarak açıyor. Yulia ve kızını görmeyi bekliyordu şüphesiz ama onlar çoktan gitmişlerdi.

Bu noktadan sonra olacak her şey çok ama çok hızlı gerçekleşecek.

Demyan ve Jennifer köşeyi dönüp bize katılıyorlar.

"Gittiler," diye haber veriyor Demyan.

Jennifer'ın gözleri Olivia'ya odaklanmıştı. "Liv, iyi misin?"

Gözlerinde yeni bir ateşle eski baldızının üzerine atılıyor. "Ne haltlar karıştırıyorsunuz? Hepiniz neyle oynuyorsunuz?"

"Oyun oynayan biz değiliz Olivia," diye araya giriyorum soğukkanlılıkla. "Biz sadece başkasının oyununa kapıldık. Ve bunun sona ermesinin zamanı geldi."

"Onlara ne kadar avantaj sağlıyoruz?" Demyan sabırsızlıkla soruyor. "Bunca zamandır biliyor muydun?" Olivia soluk soluğa araya girer.

"Bu evde olup biten her şeyi biliyorum," diye homurdanıyorum. "Gerçek de dahil annemin güvenlik kameralarını kapattığını söyledi. Bunu bir arıza gibi gösterdi ama ben eşyalarımın ne zaman oynandığını bilirim."

Göğsü inip kalkıyor. "Onu durduracak mısın? Onu buraya dönmeye zorlayacak mısın?" Ona cevap vermiyorum. Demyan'a sadece başımı salladım. "Arabaları hazırlayın."

Demyan başıyla onaylar ve dışarı çıkar. Jennifer bir süre daha tereddüt eder. Olivia'ya doğru döner. "Liv-"

"Benimle konuşmaya cüret etme," diye tükürüyor. "Bana kalırsa sen de en az onun kadar kötüsün."

"Bu senin yaptığın şey değil-"

"Bana ne düşündüğümü söyleme!" Olivia tıslıyor. "Tanrı aşkına, hepiniz bana ne düşündüğümü söylemeyi bırakmalısınız. Belki de bunca zamandır düşünmeyen sensin."

"Jennifer," diyorum sertçe, "git hazırlan. Bunu bitirmenin zamanı geldi." Olivia'ya hüzünlü bir veda bakışı atıyor ve sonra gidiyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda Olivia bana baktı, gözleri dalgalanıyordu. endişeleniyor. "Bırak onu," diye yalvarıyor. "O çok genç, Aleks. O... o sadece bir çocuk..."

Ne varsaydığını, ne gördüğünü düşündüğünü zaten biliyorum. Ama bunu söylediğini duyunca o kadar çabuk sinirleniyorum ki onu korkutacak bir şey yapmaktan korkuyorum.

Ama dürtümü kontrol ediyorum. Çünkü o ne düşünürse düşünsün, onun ve çocuğumun iyiliği şu anda benim tek önceliğim.

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Yine de bir parçam her şey açıklığa kavuşmadan önce onun dibe vurmasını istiyor. Onu nasıl aptal yerine koyduklarını ve onun da nasıl dans ettiğini görmesini istiyorum.

Eski ben ile yeni ben arasındaki fark *şu* ki, ben bunu Ona. Onun *için* değil.

Onun yenilmez olmasını istiyorum, böylece kimse onunla bir daha uğraşamayacak.

"Haydi," diye homurdanıyorum, o benim ateşli bakışlarımdan uzaklaşırken. "Nereye gidiyoruz?"

"Bunun bir parçası olmak istedin," diye hatırlatıyorum ona. "Benimle güçlerini birleştirdin
Annem bana karşı. Büyük finalde orada olmalısın."

Hareket etmeyince elini tutup ön kapıya doğru yönlendiriyorum. Mücadele ediyor ama çok az.

Onu dışarıya, evin önüne park etmiş zırhlı ciplerin olduğu sıraya doğru sürüklüyorum. Demyan üçüncüsünün önünde duruyordu, ben de ona doğru ilerledim ve onu içeri ittim.

"Atla."

Demyan'ın yanındaki yolcu koltuğuna oturduğum anda motor çalışıyor ve küçük kafilemiz uzun araba yolundan kapıya doğru ilerlemeye başlıyor.

"Cidden Yulia'yı durduracak mısınız?" diye soruyor arka koltuktan.

Kimse ona cevap vermiyor. Demyan rahatsız bir şekilde koltuğunda kayar. Bu yalanın içinde yaşamak onu rahatsız ediyor.

Ama hiç umurumda değil.

Yalanlarla dolu bir dünyada doğdum. Şimdi bir tanesinin içinde yaşamak, hayatımın geri kalanından farklı değil.

"Demyan?" Olivia ona doğru bakarak sorar.

Onunla konuşmak için izin almak üzere bana bakıyor. Başımı salladım.

"Onu getirme konusunda emin misin?" diye soruyor bana alçak sesle, Olivia söylediği her şeyi duyabiliyor olsa da.

"Eminim," diyorum umursamazca. "Takımlar hazır mı?"

"Evet."

"Otelin dışında mı konuşlanmış?"

"On tanesi de," diye onaylıyor.

"Peki ya müttefikimiz?"

"Bilgilendirildi. Kanatlarda bekliyor."

"Sadece benim işaretimle hareket edecek."

"Bunu açıkça belirttim," diye mırıldandı Demyan. "Bundan hiç memnun olmadı."

"Olmak zorunda değil. Sadece emirlerime uymak zorunda."

Demyan homurdanıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu beklenmedik varlığa emir vermek son derece tatmin edici bir duygu. Bir anlamda neredeyse karmik bir his.

"The Imperial'a mı gidiyoruz?" Olivia soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Küçük bir aile buluşmasının vakti geldi, sence de öyle değil mi?"

"Şu anda bu kadar sakın olman iğrenç," diye tersliyor. "Seni lanet bir *avcı* olarak suçüstü yakaladım ve sen hâlâ dokunulmazmışsın gibi yüksekte dünyaya bakıyorsun."

Kıkırdıyorum. "Bundan daha zeki olmanı beklerdim."

"Sen bir pisliksin," diye tıslıyor.

"Asla başka türlü davranmadım."

"Demyan!" Olivia ses tonunu yalvaran bir hale getirerek söylüyor. "Senin bir çocuğun var. Bir kızın, değil mi?"

İsteksizce bir kez başını sallıyor, kolçağı sıkıca kavlıyor.

"Böyle bir şeye nasıl karışabilirsin?" diye soruyor. "Aleks'in aldığı kızlar daha çocuk."

"Olivia..." Demyan usulca başlar.

Açıklamanın geldiğini hissedebiliyorum ama onu durduruyorum. "O zaten kararını vermiş, Demyan," diye hırlıyorum. "Şimdi bunu değiştirmeye çalışmanın ne anlamı var? Beni kötü adam olarak göstermek istiyor, bırak yapsın."

"Seni kötü adam olarak mı göstermek *istiyorum*?" diye sorar, sesi incinmiş gibidir. "Ne dediğinin farkında mısın? Seni ne kadar sıkı savunduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Sana inandım Aleks. Sana *inandım*. Ama şimdi benden kendi gözlerime güvenmememi istiyorsun. Bu çok fazla."

The Imperial'ın monoliti hemen ileride beliriyor, güneşi kapatıyor ve aşağıdaki caddeye gölgeler düşürüyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Demyan, ön camdan bakmak için öne doğru eğilerek. "Bu çok çirkin bir bina."

Acımasızca gülüyorum. "Buranın sahibi olan adamın kanıtlayacak bir şeyi olduğunu düşünmek gerekir."

Bir yerde durduk. Arabadan indim, Olivia'nın kapısını açtım ve emniyet kemerini çözdüm. "Çık dışarı."

"Oraya öylece giremezsin," diyor kararsız bir ifadeyle. "Aslına

bakarsanız, ben de tam olarak bunu yapacağım." "Aleks-"

"Hadi," diye ısrar ediyorum. "Bizi bekliyorlar."

"Hargrove?"

Başımı salladım. "Diğerlerinin yanı sıra."

Ne demek istediğimi anlamaya çalışmadan elini tuttum ve onu arabadan

ç e k t i m .

"Demyan," diye sesleniyorum. Yanımda beliriyor ve kurşun geçirmez yeleği ellerime tutuşturuyor.

Olivia'ya takmaya başlıyorum, o da şaşırtıcı bir şekilde telaşlanmadan takmama izin veriyor. "Bu ne?" diye soruyor, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak.

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm," diye söylendim.

"Tamam ama buna neden ihtiyacım olsun ki?" diye sorar, ses tonuna panik sinmiştir. "Eğer bu iş çirkinleşirse-"

Yüzü buruşuyor. "Oh, anlıyorum. Çocuğunuzu korumak istiyorsunuz," diye bitiriyor. "Ben sadece kargo için bir aracım."

Bir an için yaptığım şeyi bırakıp ona bakıyorum.

Karşı çıkabilirdim. Ona benim için bir araçtan, bir amaçtan çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirdim. Taşıdığı çocuk sadece kendi başına güzel değil; güzel çünkü bebeğimizde *ondan* parçalar var, ikimizden parçalar var ve bu bebeği birlikte yaptık ve dünyam o kadar kanlı ve çirkin ki bu nadir güzellik kırıntıları uğruna her şeyi feda etmeye değer.

Ama zahmet etmiyorum.

Ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmazdı. Onun yerine

"Her zaman arkamda kal," diyorum.

Sonra elini tuttum ve son perde çağrısı için onu otele götürdüm.

OLIVIA

Aleks yanımda yürüyor, eli elime dolanmış. Hargrove'la görüşmeye silahlarını ateşleyerek ve adamlarının tüm gücünü arkasına alarak girmesini bekliyordum.

Ama hepsini geride bıraktık. Şimdi otelde tek başımıza geziniyoruz. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Neden buradayız?"

Beni görmezden geliyor.

Birbiri ardına yürüyen ayaklarıma bakıyorum, artık mücadele etmiyor ya da direnmiyorum. Kendimi çekmesine izin veriyorum, elinin sıcaklığında garip bir rahatlık buluyorum.

Artık hiçbir şeyden emin değilim. Ama Aleks... Aleks hiçbir zaman kesin *olmaktan başka bir şey* olmadı.

Belki de bir canavarın dokunuşuyla rahatladığım için kendimi suçlu hissetmeliyim ve bir yanımda öyle hissediyor. Yine de çoğunlukla, içimde kabaran birbiriyle yarışan tüm duygulardan bunalmış durumdayım. Üzüntü ve korku ve ihanet ve inkâr.

Hepsinden öte, bir sonluluk hissi var. Bundan sonra ne olursa olsun her şeyin sonu olacak. Kazan ya da kaybet, yaşa ya da öl, bu iş bugün bitiyor.

Ama "bunun" ne olduğuna ya da buna kimin son vermesi gerektiğine gelince...

Neyin doğru neyin yanlış olduğuna, kimin yalan kimin doğru söylediğine gelince...

O şeylere gelince, dünyevi hiçbir fikrim yok.

Jennifer bir anda ortaya çıkıyor. Casus filmlerinden fırlamış bir femme fatale gibi giyinmiş, ince, vücuda oturan siyah bir balıkçı yaka ve gerçek bir hasar verebilecekmiş gibi görünen kalın topuklu botlar giymiş. Saçları arkadan bağlanmış, bir Viking örgüsü kulağının arkasına sıkıştırılmış.

"Kuzey Kulesi'ndeler," diye bildirdi.

"Kaç kişi?" Aleks soruyor.

"Hargrove, adamları... Rob," diyor. Kardeşimin adını söylediğinde bakışları bir an için bana kayıyor. "Toplam yirmi, belki yirmi beş."

Aleks zerre kadar endişeli görünmüyor. Sadece başını sallıyor ve beni asansörlerden birine doğru yürütmeye devam ediyor. Üçümüz asansöre bindik ve garip bir daire şeklinde durduk.

Tüm yolculuk boyunca sessizlik hakim. Yukarıda bizi neyin beklediğini merak ederek cıllalı pirinçteki yansımaıa bakıyorum. Her şey kötü bir rüya gibi geliyor.

Asansör kapıları açıldığında Demyan diğer tarafta durmaktadır.

"Yeterince uzun sürdü," diye homurdanıyor.

Buraya nasıl bu kadar hızlı geldiğı hakkında hiçbir fikrim yok ama Aleks beni asansörden çıkarmadan önce soracak zamanım yok. Otelin ön kapısından içeri girdiğimizden beri elimi bir kez bile bırakmadı.

"Olivia?" Demyan endişeyle bana bakarak soruyor. "Sen iyi misin?"

Cevap vermeyeceğim. Böyle bir soruya nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Çok uzun zamandır da bilmiyorum.

Aleks'le ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunuyor ama öne çıkan Jennifer oluyor. "Benimle gel," diyor nazikçe.

"Ne yapıyorsun?" Aleks havlıyor.

"Ona bak Aleks," diyor Jennifer kararlı bir şekilde. "Bayılacak gibi görünüyor. Ve hamile. Yoksa bunu unuttun mu?"

Ses tonu bana Mia'yı hatırlatıyor. Aynı anda hem koruyucu hem de otoriter.

"Ben hiçbir şeyi unutmam," diye homurdanıyor Aleks. Gözleri hançer gibi keskin. Çok uzun süre bakarsam beni delip geçecek. Sonra iç geçiriyor ve bize el sallıyor. "Devam edin. Bir dakika bekleyin."

Jennifer elimi tutuyor ve beni şehrin bir kısmına bakan pencerelerle kaplı geniş bir koridora yönlendiriyor.

Salonun sonunda bir gökyüzü barı var. Köşedeki masaya doğru ilerlerken Jennifer bir garsonun dikkatini çekiyor.

"İki bardak su lütfen," diyor. "Birine bir tutam limon ekleyin."

Başını sallıyor ve aceleyle bara doğru ilerliyor. Jennifer beni oturmaya zorluyor ama yanımdaki koltuğa oturmak yerine önümdeki ahşap masaya oturuyor. Dirseklerini dizlerine dayıyor ve elimi tutuyor.

"Liv, nefes almalısın." "Nefes alıyorum."

"Yeterli değil," diye ısrar ediyor. "Kahretsin. Seni hiç getirmemeliydi." "Ben iyiyim," diyorum, başım dönerken ve görüşüm kenarlarda bulanıklaşırken bile.

"Bu tehlikeli olabilir," diyor. "Ve sen hamilesin."

"Neden umursuyorsun ki?" Tükürdüm.

Gözleri hüznle doluyor. "Seni önemsiyorum Liv. Tüm aileni önemsiyorum."

"Bu yüzden mi Aleks'i kardeşime tercih ettin?" Ben soruyorum. "Aleks... Aleks... Aleks bir..."

Ellerimi sıkıca kavıyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "İnandığın şey bu mu Olivia?"

"Neye inanmam gerekiyor?" diye sordum. "Kızı buldum, Jennifer. Bir odaya kilitlenmişti, uyuşturulmuştu. Tanrı bilir ona ne yapmıştır."

Derin bir iç çeker ve yere bakar. Sonra başını tekrar yukarı kaldırır. "O zaman seni neden getirdiğini anlıyorum sanırım."

Kaşlarımı çattım. "Yarım kalan işleri tamamlayıp Hargrove ve kardeşlerimle birlikte beni de öldürsün diye mi?"

"Gerçekten seni öldüreceğini mi düşünüyorsun?" Jennifer alay ediyor. "Ve seninle birlikte doğmamış çocuğunu da mı?"

"Onun için hiçbir şey ifade etmiyorum," diyorum. "Ve bebeğe gelince, şey... her zaman başka biriyle bir tane daha yapabilir. Kız sıkıntısı çekmiyor, değil mi?"

Mantıklı bir açıklama yapmışım gibi başını sallıyor. Ama kaşlarının endişeyle birbirine dolandığını görebiliyorum.

Bu, benim bilmediğim hayati bir şeyi bilen birinin bakışı.

Öğrendiğimde beni yıkabilecek türden bir bilgi.

Garson elinde sularla çıkagelir. İkisini de alır ve onu kovar. sıkı bir gülümseme ve baş sallama ile. Sonra bana içinde limon olan bardağı uzattı.

"İç."

"Susamadım." "Yine

de iç."

Mücadele edemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden bardağı alıp bir yudum içiyorum. Su yanan boğazımı rahatlatıyor ve beni biraz sakinleştiriyor. İsteksizce biraz daha içiyorum. Bardağı yere bıraktığımda neredeyse boşalmıştı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Kısmen."

"Güzel." Gözlerini benden kaçırdı. "Hadi o zaman. Gitmemiz gerek."

Bu sefer elimi tutmuyor ya da beni yönlendirmeye çalışmıyor. Sadece kendi hızımda arkasından gitmeme izin veriyor. Sky Bar'dan çıktığımızda hem Demyan hem de Aleks kapıda bizi bekliyorlar.

"Hazır mısın?" Aleks beni tamamen görmezden gelerek

Jennifer'a soruyor. "Evet."

"Orada olmak istediğine emin misin?"

Başını sallıyor. "Olumlu. Bir patlama ile de gidebiliriz, değil mi?"

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunun lanetli bir dava olduğunu ve hepsinin öleceğini mi düşünüyor? Aleks'e bakıyorum ama yüzünde yenilginin geleceğinin bir parçası olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Aslında, onunla yüzleşmek üzere olan erkekler için korkudan biraz titriyorum. Kardeşim de dahil.

Tanıştığımız andan itibaren Aleks tek bir şeydi: İnkâr edilemez. Karşı konulmaz bir doğa gücü, yoluna çıkan her şeyi tüketen bir felaket.

Bunu ne durdurabilir ki? Bana kalırsa hiçbir şey.

Yine de Mia'nın Hargrove için de aynı şeyi söyleyeceğini düşünüyorum.

Aleks dönüyor ve koridorda yürüyor. Hepimiz onu takip ediyoruz. Biz yürürken o Jennifer'a bakıyor.

"Aramayı yap," diye emrediyor. "Şimdi."

Başını salladı ve telefonunu çıkardı. Nefesimi tutarak onu izliyorum. Her şey o kadar hızlı geliyor ki artık zorlukla yetişebiliyorum.

Bu tam olarak doğru değil. İlk etapta zar zor ayak uyduruyordum. Ama şimdi, küçük şeyler bile -nefes almak, yürümek, göz kırpmak- üstesinden gelebileceğimden daha fazlası gibi geliyor.

"Buradayız," diyor telefonda.

Yanıt kısa, ama boğuk ses bir erkeğe ait olabilir gibi geliyor, belki? Emin olmak için çok erken.

Jennifer dinler ve başını sallar. "Olumlu." Sonra telefonu kapatır.

Planın ne olduğunu ya da nereye gittiğimizi sormak istiyorum ama ben soramadan Aleks yaldızlı çift kapıya dönüyor ve kapıları iterek açıyor.

Kapılar açılmadan önceki saniyede eldiven giydiğini fark ettim. Siyah deri sürücü eldivenleri.

Daha önce elimi tutarken takmıyordu. Yani yeni takmış olmalı. Ama neden?

Bu soruyu düşünmek için fazla zamanım yok. Çünkü bildiğim bir sonraki şey, kapıdan içeri girdiğimiz ve büyük bir karşılama partisiyle karşı karşıya olduğumuz.

OLIVIA

Hargrove odanın diğerk ucunda duruyor, etrafı gözlerinde ölümcül bir amaç taşıyan silahlı adamlarla çevrili. Kardeşim sol tarafta, herkesten ayrı duruyor.

Ama gözlerim doğrudan Hargrove'un sağ tarafındaki kişiye gidiyor.

"Yulia," diye fısıldıyorum.

Yüz ifadesi melankolik. İçeri girdiğimizde oturan tek kişi oydu ama beni görür görmez ayağa kalktı. Çenesini kaldırıp o eski buyurgan güven maskesine bürünmeden önce yüzünde bir endişe titreşimi beliriyor.

"Aleksandr!" Hargrove gürlüyor, sanki bizi evine davet ediyormuş gibi iki elini de kaldırıyor. "Bizi ziyaret etmeniz ne güzel."

Aleks sakince, "Bunun bir sürpriz olmasını istemiştım," diyor. "Ama görüyorum ki annem planı mahvetmiş."

Yulia'ya bakıyor, bir tepki bekliyor. Ama Yulia ona bakmıyor. *Bana* bakıyor.

"Olivia, sevgilim, yaralandın mı?"

Aleks önüme geçerek Yulia'yı görmemi engelliyor. Onu tekrar görebilmek için arkasından çıkmam gerekiyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor. Kelimeler korkunun, kafa karışıklığının ve kırık kalbimin sivri parçalarının ardında sıkışıp kalıyor.

Kan gelene kadar dilimi ısıyorum. *Kendine gel Liv*. Şu an kendimi kapatmayı göze alamam. Alışık olduğum şey bu olmayabilir ama önümde duran şey bu. Ve ben de doğru olan için savaşabilirim.

Kendim için.

Çocuğum için.

O yatak odasında bulduğum kız için.

Sırf güzel olduğu için kötü bir adamın yalanlarına inanma günahından kurtulmanın tek yolu buydu. Sırf beni özel hissettirdiği için.

"Kız nerede?" Mırıldanıyorum.

"Güvende," diye teminat veriyor

Yulia.

"Teşekkürler Olivia," diyor Hargrove görkemli bir şekilde. "Bize yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Mia gerçeği keşfettiğinde doğru seçimi yapacağını her zaman biliyordu."

"Gerçek mi?" Aleks alaycı bir şekilde sorar. "Hangi gerçekmiş o, Hargrove? Senin mi benim mi?"

O glowers at Aleks. "Orada Hayır nokta çalışan senin ağız Şimdi, Aleksandr. Senin kim olduğunu biliyor. Senin *ne olduğunu* biliyor."

Aleks güler. "O sadece senin onu kandırarak doğru olduğuna inandırdığın şeyi biliyor. Ama gerçek inatçı bir şeydir. Bazı gerçekler kafese kapatılmayı reddeder."

Hargrove sanki eğleniyormuş gibi bıyık altından gülüyor. Sanki bütün bunlar büyük bir şakaymış gibi.

Odanın öbür ucundaki ağabeyimin gözlerini yakalamaya çalışıyorum ama Rob hemen arkamda duran kişiye, Jennifer'a odaklanmış durumda.

Bir eli kılıfında, her an silahını çekmeye hazır.

Bunun farkına varınca bir adım geri çekildim ve bedenimi korumaya çalıştım. Kendi iyiliğim için değil, çocuğumun iyiliği için.

Ne olursa olsun, bunu atlatmak zorundayım.

Hargrove, "Artık bitti," dedi. "Artık elimizde somut kanıtlar var."

"Var mı?" Aleks soruyor. "Kız nerede?"

"Ne?"

"Evimden 'kurtardığın' kız. O şimdi nerede?"

"Dediğimiz gibi," diyor Hargrove sabırsızlıkla, "o güvende."

"Aleksandr," diyor Yulia, ilerleyerek, "ben... özür dilerim... artık bunu yapamazdım. Senin ne yaptığını öğrendikten sonra-"

"Oh, kes şu saçmalığı anne," diye hırlıyor Aleks. "Tüm bu şehit rolü sana yakışmıyor."

"Benden nefret edebilirsin, ama-"

"Bunu yapmak için senin iznine hiç ihtiyacım olmadı."

Yüzü kızarır ama hemen toparlanır. "Ama öfkeni Olivia'dan çıkarma. Bırak buraya, ailesinin yanına gelsin. Onu bu işin dışında bırak."

"Liv."

Kardeşıme bakıyorum. İlk kez konuşuyor. Sesi, doğal olmayan sessizlikteki odada çok yüksek çıkıyor.

"Onu daha önce bir kez seçtin. Ona doğru yürüdün ve bizden uzaklaştın," diye devam ediyor Rob. "Bu hatayı bir daha yapma. Bana gel."

Elini uzatıyor. Aramızdaki boşluğu kapatmayı her şeyden çok istiyorum.

Ama bacaklarımı hareket

ettiremiyorum. "Liv," diyor Rob

tekrar. "Gel."

Neden hareket edemiyorum? Neden gitmiyorum? Görmem gereken her şey bana gösterildi. Söz verilen kanıtlar kilitli bir kapının ardında saklıydı. İnkâr edilemez.

Onu buldum. Onu gördüm. Biliyorum.

Peki neden odanın karşısına geçemiyorum?

Aleks, "Ondan bir seçim yapmasını istemeden önce, belki de ona tüm bilgileri vermeliyiz, Robert," diyerek kararımı ertelememi öneriyor. "Bu adil, sence de öyle değil mi?"

"Zamanımızı boşa harcıyorsun, Makarova."

Aleks, "Tam tersine, sadece şüpheye yer kalmadığından emin olmaya çalışıyorum," diyor. "Evimde bulduğunuzu söylediğiniz kız... Onu görmek isterim."

Hargrove kaşlarını çatıyor. "Olivia, bunu duydun mu? Kaçırdığı, tecavüz ettiği ve uyuşturduğu kızla tanışmak mı istiyor? Sanırım onu yeterince gördü."

Aleks sakince, "Hikâyesini anlatmayı hak ediyor," diye cevap veriyor. "Ve eğer gerçekten onu kaçıran bensem, eminim ki beni ömür boyu hapse atmak anlamına gelse bile bunu söylemekte bir sakınca görmeyecektir. Sence de öyle değil mi Hargrove?"

"Kızı buraya getirerek travma yaratmıyorum," diye karşılık veriyor. "Onu sırf susturmak için öldürebilesin diye senin ulaşabileceğin bir yere koymuyorum."

Aleks başını sallar. "Bugün buraya sadece bir kişiyi öldürmeye geldim Hargrove. Sadece bir kişiyi."

Sırıtırken Hargrove'un gözleri kısılıyor. Bu etki tedirgin edici ve nedense Aleks'e yaklaşma isteği uyandırıyor. İçimde rahatsız edici bir his kıpırdanıyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama başka bir şeye konsantre olamıyorum.

Hargrove, "Fark etmediysen söyleyeyim, sayıca oldukça azsın Makarova," diye belirtiyor. "Siz üç kişisiniz ve biz, şey... bizden çok daha fazlası var."

Aleks omuz silkiyor. "Endişelenmiyorum."

Hargrove geriliyor. Tavrındaki tedirginliği görebiliyorum. Bu da Aleks'in kibirli duruşunu daha da etkileyici kılıyor. Bire on geride ve içinde zerre kadar korku yok.

"Bir şeyler planlıyorsun," diye suçluyor Hargrove.

"Planladığım tek şey gerçeği ortaya çıkarmak. *Gerçek gerçeği*. Sadece Olivia'ya değil, tüm ailesine."

Buraya geldiğimizden beri Aleks ilk kez dönüp bana bakıyor. "Bir hikâyeye kapılmışsın Olivia. Ama bu hikâyede kahramanlar yok. Sadece kötüler var."

"Yani kötü adam olduğunu kabul ediyorsun?" Hargrove yüzünde kendini beğenmiş bir "yakaladım" sırıtışıyla soruyor.

Aleks gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Hiç şüphesiz," diye cevap veriyor. "Ve eğer o kalın kafanda yarım bir beyin olsaydı, benimle uğraşmaman gerektiğini bilirdin."

ALEKS

"Bana şu kızzdan bahset," diyorum. "Sözde kaçırdığım kızz."

"Aleksandr," diyor Yulia, bir adım öne çıkarak, gözlerinin kenarlarında boğuk yaşlar birikerek.

Performansı kusursuz. Alkışlamalıyım.

"Her şey bitti evlat," diye devam ediyor. "Aleyhindeki kanıtlar çok büyük. Donald bu hikâyenin dünya çapında yayılmasını sağlayacak kaynaklara sahip. Bu Bratva'yı mahveder. Adamlarını da seni bekleyen aynı yıkıma sürüklemeyden önce kayıplarını azalt."

"Bu çok şiirseldi anne. Gerçekten," diyorum ona. "Bu kadar iyi olduğunu bilseydim, seni daha sık kullanırdım."

İç geçiriyor, gözleri Olivia'ya kayıyor. "Kızz tüm bu olanlarda masum. Lütfen... bırakın gitsin."

Sesi duygularına yenik düşmüş gibi biraz kırılıyor. Olivia onu teselli etmek için neredeyse bir adım öne çıkıyor ama başımı sallayarak onu durduruyorum.

"Benimle kalıyor," diye homurdandım. "Olivia Makarova'nın benim karım olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Olivia Lawrence seninle evlenmeye zorlanmadan çok önce benim kızz kardeşimdi," diye hırılıyor Rob, eli kılıfında sıkılaşıyor. "Sen gömüldükten çok sonra da benim kızz kardeşim olacak."

"Rob," diye iç geçirdim, "benden neden nefret ettiğini anlıyorum. Ama nefretin yersiz. Ben düşman değilim."

"Aynı fikirde değilim."

"Peki beni gömmeyi başarırsanız, kızz kardeşinizin çocuğuna ne olacak? Daha önce yapmaya çalıştığın gibi karımı kürtaja mı zorlayacaksın?"

İrkildi ve gözleri bir an için benimkileri buldu. "Bu bir... hataydı. Onu asla zorlamamalıydık."

Hargrove'un kaşlarını çatmasından bir an için aynı fikirde olmadığını anlayabiliyorum ama şimdilik çenesini kapalı tutuyor. *Öncelikler*, eminim düşünüyordur. *Her seferinde bir Makarova'nın hayatını söndürmek*.

"Liv," diyor Rob, kız kardeşine yalvarırcasına bakarak, "sana yaptırmaya çalıştığımız şey için özür dilerim. Seni temin ederim, bir daha asla böyle bir hata yapmayacağız. Çocuğun babasının kim olduğuna odaklanmakla o kadar meşguldük ki, senin de en az onun kadar çocuğun DNA'sının bir parçası olduğunu hiç düşünmedik. Ve önemli olan da bu. Mia ve ben çocuğunuzu seveceğiz. Onları yetiştirmene yardım edeceğiz. Sadece lütfen *onu* tekrar seçmeyin."

"Yapmayacak," diye araya giriyor Yulia. "Gerçeği bu sabah anladı. Kızı bulan oydu. Hayatımda bir kez olsun doğru şeyi yapmam için beni ikna eden oydu."

Ciddi yüzü Olivia'ya dönük. Çok üzgün, çok anaç. Tamamen saçmalıklarla dolu.

Bunun Olivia için neden bu kadar etkili bir strateji olduğunu anlayabiliyorum. Artık hayatı, bir zamanlar anne babasının olduğu yerlerle tanımlanıyor. Bir zamanlar kardeşlerinin olduğu yer.

"Olivia, buraya gel," diyor Yulia. "Seni durdurmayacak."

Gülüyorum. "Durdurmayacak mıyım?"

"Aleksandr, lütfen!" diye yalvarıyor annem. "İçten içe Olivia'ya değer **v e r d i ğ i n i** biliyorum. Onu bu işin ortasına atma."

"Bunu *sen yaptın*," diye düzeltiyorum. "Onu bana karşı kullanmaya karar verdiğinde bunu yaptın."

Olivia kaşlarını çatıyor, gözleri Yulia ve benim aramda gidip geliyor.

"Evimde bulduğun kız. Kaç yaşında?" diye soruyorum. "Sanki

bilmiyorsun da," diye tükürüyor Rob.

"Sana ondan bahsedeceğim," diyor Jennifer, kimsenin olmadığı yere doğru ilerleyerek benim ekibimle Hargrove'un ki arasında.

Tam önümde konumlanıyor. Rob hemen geriliyor, çenesi sertleşiyor ve gözleri soğuyor. Ama ben bu sert tepkinin ardını görebiliyorum. Hâlâ incinmiş olan gururunu ve henüz üstesinden gelemediği kayıp duygusunu gizlemeye çalışıyor.

"Kızın adı Alana Petty. Geçen Salı günü, kaçırılmadan iki gün önce on üç yaşına girdi."

Hargrove gözlerini devirir. "Fahişen kesinlikle çok şey biliyor-"

"Hâlâ konuşuyorum, orospu çocuğu," diye öfkeyle bağılıyor Jennifer, öyle ki Hargrove hemen susuyor. Bir an durur ve sonra devam eder. "Tüm bunları biliyorum çünkü kimsenin bilmemi istemediği şeyleri görmek, duymak ve bilmek benim işim."

Jennifer Donald'a döner. "Ben bir casusum Bay Hargrove. On yıldan uzun bir süredir casusluk yapıyorum ve tüm bu zamanı zanaatımı geliştirmek için harcadım. Binlerce farklı hikâyesi olan binlerce farklı kadın oldum. Nesiller boyu yalanların ardına gizlenmiş gerçekleri ortaya çıkarabilirim."

Rob'un gözleri Jennifer'a sabitlenmiş. Ama parmakları kılıfının üzerinde seğiriyor. Dengesiz biri ve onu uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekmeceğini biliyorum.

Jennifer, "Son üç yılımı hareketlerinizi takip ederek geçirdim ve itiraf etmeliyim ki yakın çevrenize girmek ilk başta zor oldu" diyor. "Ama doğru yerlerde çalıştıkça ve doğru adamlarla -hatta bazen doğru kadınlarla- tanıştıkça, dünyanın bilmesini istemediğiniz gerçekleri keşfettim."

"Saçma sapan konuşuyorsun," diye homurdanıyor Hargrove. "Sen ucuz bir casussun, sahte ve kirli sırlar için vücudunu pazarlayan bir sürtükten farkın yok."

"Beni istediğin kadar aşağılayabilirsin. Sözlerin beni incitecek güce sahip değil. Oyununu biliyorum Hargrove. Ortaya çıkarmak üzere olduğum gerçeği saptırmaya çalışıyorsun. Alana Petty'nin sabahın erken saatlerinde, sana hesap veren bir ekip tarafından evinden alındığı gerçeğinden..."

Gülüyor. "Gerçekten mi? Ve kızı kaçırdıktan sonra, mucizevi bir şekilde Aleks Makarov'un mülküne geldi, değil mi?"

Jennifer başını sallar. "Aynen öyle oldu."

Olivia Jennifer'a doğru bakar. "Jen, mantıklı konuşmuyorsun."

Jennifer ona nazikçe, "Hargrove'un masum olduğuna inanman için sana ihtiyaçları vardı, Olivia," der. "Aleks'in arazisindeki kızı bulman için sana ihtiyaçları vardı. Suçlu olduğuna dair sağlam kanıtlara ihtiyaçları vardı. Ellerinde gerçek kanıt olmadığı için de uydurmak zorunda kaldılar."

Olivia kaşlarını çatıyor. Başını sallıyor. "Hayır. Bekle. Sen diyorsun ki... kızın onun evine yerleştirildiğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Tanrım, Liv!" Rob bağıyor. "Bu çok saçma! Seni manipüle etmelerine izin verme. Aleks'in yerleşkesi bir kaledir. Onun bilgisi olmadan kimse oraya girip çıkamaz. Peki Hargrove Aleks'in haberi olmadan bunu nasıl yapmış olabilir? Bu delilik. Sadece kafanı karıştırmak için acınası bir girişim! Ve sen bundan daha zekisin Liv. Öyle olduğunu biliyorum. Mia da biliyor. Bu yüzden bu bilgiyi sana verdi-"

"Sophie," diyor Olivia aniden.

"Ben... ne?" Rob şaşkın görünüyor.

Olivia gözlerini kaldırır. Gözleri bir an Yulia'ya takılıyor, sonra tekrar kardeşine kayıyor. Sonra da bana.

Aramızdan bir şey geçiyor. Bir bakış, bir enerji, bir titreşim. Ve o anda onu henüz kaybetmediğimi anlıyorum.

"Neden burada durmuş konuşuyoruz?" Hargrove kükrer. "Bunu bitirebildiğim zaman-"

Elini kaldırır. Ordusundaki adamlar silahlarına uzanıyor.

Ama ben hepsinin toplamından daha hızlıyım. Silahımı kavradım ve Olivia'nın kafasına do ğ r u l t t u m .

"Hayır!" Rob kükrer.

Ve bir anda herkes donakalır.

Soğuk metal şakağına çarptığında Olivia'nın nefesi kesiliyor. Eğilip kulağına fısıldıyorum, böylece beni sadece o duyabiliyor. "Bana güveniyor musun?"

Birkaç uzun nefes boyunca hiçbir şey yapmadı.

Sonra.

Başını sallıyor.

"Gördün mü?" Hargrove bağırıyor, gözleri neredeyse kafasından fırlayacak gibi. "Bu bok çuvalının suçlu olduğuna dair daha fazla kanıta ihtiyacın var mı? Şimdi bana inanıyor musun Olivia?"

"Ne yapıyorsun?" Rob araya giriyor. "O benim kız kardeşim! Adamlarına silahlarını bırakmalarını söyle."

"Ciddi misin sen?" Donald fokurduyor. Yüz ifadesi mavi yüzlü bir öfkeye dönüştü.

Rob da aynı derecede ölümcül görünüyor. "Onun güvenliğini tehlikeye atmayacağım. Adamlarına silahlarını bırakmalarını söyle, hemen."

Hargrove'un tepkisi kendi tabancasını çıkarıp bana doğrultmak oldu. Ama Olivia'nın sırtı göğsüme dayalı olduğu için, daha çok onu tehdit ediyormuş gibi görünüyor.

"O pisliğin ömür boyu hapse atılması gerekiyor. Anlaşmıştık, hatırladın mı? Öyle ya da böyle gömülmesi gerekiyor."

Rob dişlerini sıkarak, "Ve hâlâ aynı fikirdeyiz," diye homurdandı. "Ama tek şartım kız kardeşimin bu işten zarar görmeden kurtulmasıydı. Senden bir kez daha rica ediyorum: Silahları bırak."

İkisi birbirlerine bakarken, ben ilerliyorum, ilerlerken Olivia'yı itiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor.

"Güven bana," diye fısıldıyorum.

"Delirdin mi sen?" Hargrove Rob'a hırlıyor. "Onun bebeğini taşıyor. Onu gerçekten öldürecek değil."

"Peki ya yaparsa?" Rob karşı çıkıyor. "Bu riski göze alamam. Her zaman başka bir bebek yapılabilir. Kız kardeşimi geri alamam."

"Rob-

"Beni dinle," dedi Rob öfkeyle. "Liv'in hayatını tehlikeye atacak herhangi bir şey yaparsan Mia seni asla affetmez. Bundan emin olacağım."

Hargrove acımasızca, "Kız kardeşinin ona olan sevgisini abartıyorsun," diyor.

Olivia'nın bu yorum karşısında irkildiğini hissedebiliyorum ama onu sabit tutuyorum ve biraz daha yaklaşıyorum.

"Kız kardeşlerimi tanıyorum," diyor Rob şiddetle. "İkisini de. Son aylarda hepimiz başarısız olduk. Birlik olmamız gerekirken birbirimizle kavga ettik. Ailelerimiz bize daha iyisini öğretti."

Dönüp Olivia'ya bakıyor. Ona güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Ben onların ağabeyiyim ve ikisini de hayal kırıklığına uğrattım. Ama hatalarımı tekrarlamayacağım. Makarova'yı bensiz alt edemezsiniz."

"Bu delilik, Robbie. Parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin verme."

"Karınızın gözlerinin içine bakıp Olivia'yı korumak için elinizden gelen her şeyi yapmadığınızı söyleyecek misiniz?" Rob soruyor.

"Ona zarar vermeyecek!" Hargrove ısrar ediyor.

"Haklı Robert," diyorum yavaşça, silahımı yere bırakarak. "İncitmek istediğim tek bir kişi var."

Hargrove silahımı kılıfına koyarken beni izliyor. Tam olarak ne yapmak üzere olduğunu biliyorum. Adamı muhtemelen kendisinden daha iyi tanıyorum.

Silahını yüzüme doğru doğrulttu. Kendi silahım kılıfında olduğu için avantajlı olduğunu düşünüyor.

Ama hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmam.

Daha gözünü bile kırpmadan Olivia'yı yana ittim, Hargrove'un bileğini kavradım ve silahı zorla elinden almadan önce geriye doğru büküm. Koluma doğru tökezledi. Ensesinden tutup kendi tabancasını omurgasına saplıyorum.

"Bu kolay oldu," diye kulağına nefes veriyorum.

"Seni piç," diye homurdanıyor Hargrove. "Bırak gideyim."

"Zamanı gelince. Önce odayı boşaltalım," diyorum ona.

"Şimdi." "Hiç şansın yok!"

"Tetiği benim çekmemi mi tercih edersin?" Hoş bir şekilde sordum.

Neredeyse anında pes eder. Adamlarına, "Hepiniz dışarı çıkın," diye bağırır.

Tereddüt ediyorlar. Bu onu kızdırır. "Siktir git dedim!" Dudaklarına tükürük bulaşmış, gözleri yuvalarından fırlamış. Büyüleyici milyarderin pürüzsüz, cilalı cilasası çoktan milyonlarca parçaya ayrılmıştır.

Askerler yan kapıdan geçerek dağıldılar ve odada sadece yedi kişi kaldık: Jennifer, Demyan, Rob, Olivia, Yulia, Hargrove ve ben.

Bebeğim sekiz yapıyor.

"Çok daha samimi," diyorum, silahı omurgasına daha sert bastırarak. "Çok daha iyi."

Rob onu vurmayacağımdan emin olunca ileri atılıyor ve kız kardeşini alıyor. Onun elini tutuyor ama gözleri bana sabitlenmiş durumda.

Kendimi kanıtlamamı bekliyor. Bana bir kez daha güvenmekle yanılmadığını umuyor.

Hargrove, "Beni öldürmek sadece suçluluğunu pekiştirir," diye homurdanıyor. "Kanıtlayacak-"

"Seni öldürmek mi?" Gülüyorum. "Seni öldürmek gibi bir niyetim yok. Ölüm senin gibi bir canavar için çok acısız ve tatmin edici olmayan bir son. Hayır, yaşadığından emin olacağım. Sırf acı çekebilesin diye güzel, uzun bir hayat yaşa."

Donald yüzünü Olivia'ya çevirir. "Liv... Liv, ben senin kayınbiraderinim. Ben Mia'nın kocasıyım. Onu durduracak güce sahipsin."

Gözlerini benden ayırmadan, "Kimsede o güç yok," diyor.

"Ne yaptığınızı biliyorsunuz. Şu anda neler yapabileceğini de." diye devam ediyor Hargrove. "Onun suçunu inkâr edemezsiniz. Söylemeye çalıştıkları saçma sapan yalanlara gerçekten inanamazsınız."

Jennifer sessizce, "Bu bir hikâye değil," diyor.

"Sophie," diyor Olivia, herkesi susturarak. "Sophie Gonzales. Yulia'nın uzun zaman önce telefonda bu ismi söylediğini duydum. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

Hargrove bir an duraksadıktan sonra, "Vaftiz kızım," dedi. "Sophie... benim vaftiz kızım."

"Ailesiyle çok yakın olmalısınız o zaman?" diye sordum. "Haksız mıyım? Peki bana bir şey söyleyin: isimleri nedir?"

Hargrove geriliyor. Ağzı, karada soluk soluğa kalmış bir balık gibi açılıp kapanıyor. Onun gibi bir adam yalan nefes alır ve burada ziyafet çekebileceği hiçbir şey kalmadı.

"Aleksandr," diyor annem, yalvarırcasına bana bakarak. "Oğlum, neler oluyor?"

Gelgitin değiştiğini hissedebiliyor. Bu noktada herkes hissedebilir. Ama fazla zamanım yok, bu yüzden açıklama her şey söylenip bitene kadar beklemek zorunda. Aksi takdirde, bu saçma deri eldivenler boşa gidecek.

Hargrove'un silahını biraz daha sıkı kavıyorum ve onu sendeleyerek kendimden uzaklaştırıyorum. Herkes beni izlerken silahı yüzüne doğrultuyorum ve onun iğrenç hayatını sona erdirecek kurşuna hazırlanıyorum.

Kimse bir şey

söylemiyor. Kimse onun

adına konuşmuyor.

Ama adına konuşulması gereken kişi o değil.

Çünkü son saniyede hedefimi değiştirdim.

Farkına vardığında gözleri fal taşı gibi açılır. Her şeyin bittiğini biliyor. Yüzündeki farkındalığı görebildiğim için mutluyum. Elini ne kadar kötü oynadığını bilmesine sevindim. Beni ne kadar hafife aldığını.

Sonra da annemi göğsünden vurdum.

OLIVIA

Yulia yere düşmeden öldü.

Onu öldürdü.

Kendi annesini soğukkanlılıkla öldürdü.

Bir çılgılığın yaklaştığını hissediyorum ama dudaklarımdan kaçmaya fırsat bile bulamıyor. Kardeşim önüme geçiyor ve ben de can havliyle onun kolunu kavıyorum. Korktuğum için değil, bir şeye tutunmazsam yere çakılacakmışım gibi hissettiğim için.

Aleks silahını yanına indirir. Hargrove şaşkınlıkla ona bakar. Görünüşe göre kimse neler olduğunu anlamamıştır.

Bu tam olarak doğru değil. Çünkü Demyan ve Jennifer'a döndüğümde, aynı sakin teslimiyet ifadesini takındıklarını görüyorum. Anlıyorlar. Başından beri plan bu olmalıydı.

Ama Tanrı aşkına... *Neden?*

"Silah için teşekkürler Donnie," diyor Aleks ve silahı düşmanına geri fırlatıyor.

İnanamayarak değiş tokuşu izledim. Aleks neden Hargrove'un silahını geri versin ki?

Hargrove da aynı şeyi düşünüyor gibi. Sonra bunun gerçekten önemli olmadığına karar veriyor.

Önemli olan tek şey bir kez daha silahlanmış olması. Silahını Aleks'e doğrultmak üzereydi ki, içinden girdiğimiz çift kapı patlayarak açıldı.

Ve oyun tamamen değişir.

İçeri giren asık suratlı adamı tanıyorum ama adı hemen aklıma gelmiyor. Ta ki Rob rahatlayarak iç çekene kadar.

"Steve," diye nefes alıyor. "Tanrı'ya şükür."

Steven Kennedy. İşte bu o. Makarova Bratva soruşturmasında Rob'un yerine seçilen FBI ajanı.

Başım dönüyor. Kennedy'nin adamları silahlarını çekmiş, kurşun geçirmez yeleklerinin göğsünde bembeyaz yazılarla "FBI" yazarken odaya doluyorlar.

Hargrove silahını indirir ve gözle görülür bir şekilde rahatlar, zaferin heyecanı kendini beğenmiş sırıtışına kazınmıştır.

"Aferin Robbie," diyor ve kardeşime bir gülümseme gönderiyor. "Bir mesajı iletmeyi başardığını hiç bilmiyordum."

Rob bir an bana baktı. "Ben yapmadım."

Hargrove'un sırıtışı düştü.

Kennedy odanın ortasına doğru yürür. Yerdeki cesedi görmeden önce "Herkes iyi mi?" diye sorar. "Ah. Herkes değil."

"Anlamıyorum," diye kekeliyor Hargrove. "Robbie seni aramadıysa, o zaman...?"

Kennedy ona, "*Seni zavallı aptal*" dercesine sert bir gülümseme verir. Sonra Aleks'e döner ve bir kaşını kaldırır.

"Yaptım," diyor Aleks.

"Sen mi?" Hargrove bocalıyor. Çenesi açık kalmış, şaşırılmış ve gafil avlanmıştı.

Rob yanımda kaskatı kesildi, bir hayalet kadar beyazdı. "Neden sen..."

Aleks elini Kennedy'nin omzuna koyar. "Daha önce de söyledim, şartlar gerektirdiğinde düşmanlar müttefik olabilir. Bu olayda da öyle oldu. Buradaki meslektaşınız birkaç hafta önce benimle temasa geçti."

"Haftalar mı?" Hargrove haykırır, gözleri şişmiştir. "Kennedy, neler oluyor?"

Kennedy kaşlarını çatarak, "Hepimiz senin lanet cebinde değiliz, Hargrove," diyor. "Hepimiz vahşeti görmezden gelmeye istekli değiliz."

"Lütfen biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" Rob araya girerek sesini çapraz konuşmanın üzerine yükseltiyor.

"Elimizde düzinelerce kadının ifadesi var, Hargrove," diye iç geçiriyor Kennedy. "Gerçi 'kadınlar' terimini hafifçe kullanıyorum. İkimiz de onların sadece kız olduklarını biliyoruz. Aslında çocuk."

Hargrove irkilir. "Bir şekilde kapüşon takmayı başarmış-"

"Bana hakaret etme," diye tersler Kennedy. "Bitti artık, seni orospu çocuğu. Sophie Gonzales, Lucy Carter, Lana Perego, Alana Petty'nin yeminli ifadeleri var - liste iğrenç bir şekilde sonsuz. Hepsinin hikâyesi profile uyuyor."

"Ne profili?" Rob gözlerini odanın içinde gezdirerek soruyor. "Hargrove'u cidden suçluyor musun-"

"Aynen öyle. Rob, şu pislige biraz akıl ver," diye çıkıştı Hargrove, Kennedy'ye ters ters bakarak. "Belli ki Rus piçi tarafından satın alınmış."

"Ben satın alınamam," diye tıslıyor Kennedy. Yüzündeki tiksintiden bunu kastettiğini anlayabiliyorum. O da Rob kadar dürüst bir polis. Sadece duyguları onu bu kadar kör etmemiştir.

"Sophie Gonzales benim vaftiz kızım!" Hargrove ısrar ediyor. "Sadece ailesiyle konuş. O benim düşünümde nedimeydi!"

Aleks bir adım öne çıkarak, "Biliyorum," diyor. "Kızı düğünde gördüm. Çok gençti. Çok üzgündü. Törenden sonra Jennifer'a ona yaklaşmasını söyledim. Garip ama gitmesine izin verilmediği yoksa incineceği izlenimine kapılmış gibiydi. Bu konuda bir şey biliyor musun, Donnie?"

Hargrove'un gözleri yarıklara dönüştü. "Sen... sen onu aldın..."

"Kimseyi kaçırmak zorunda değildik," diye ekliyor Jennifer. "Benimle gelmeye fazlasıyla istekliydi. Ailesi de öyle. Hepsi Tanık Koruma programına alındı, yani onları bir daha asla bulamayacaksınız."

"Sophie nihayet konuşmaya başladığında," diye devam ediyor Aleks, "Lucy Carter hikayesini paylaşmaya ikna oldu. Anladığım kadarıyla Sophie'ninkine çok benziyordu. O andan itibaren kartopu yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı. Birbiri ardına, birbiri ardına, birbiri ardına."

"Sen... ciddi olamazsın!" Rob sıçradı. "Donnie... o... o değil-"

"Rob," diyor Jennifer ona doğru yürüyerek, "beni dinle. Büro'ya gelen ihbarlar Hargrove'dan geldi. Aleks'e tuzak kurmaya çalışıyordu. Bu bir sigortaydı. Asla yakalanmayacağından emin olmanın bir yolu."

"Onu dinleme Rob," diye öfkeleni Hargrove. "Bu kaltağa güvenemeyeceğini biliyorsun. Seni tanıdığı süre boyunca sana yalan söyledi."

Odadaki tek bir kişi bile sesindeki çaresizlik çatırtısını kaçırmıyor.

Jennifer onu görmezden geliyor. "İncittiği kızların hikâyeleriyle dolu sayfalarımız var. Sebep olduğu hasar. Tımarcısı bu kızları savunmasız, yoksul ailelerden topladı ve onlarla güven inşa etti. Sonra Hargrove onlara tecavüz edebilmek için özel konutlarına götürdü. Defalarca. Sonunda onları serbest bırakıyordu, ama ancak ağızlarını sonsuza dek kapalı tutmaları için eğilip büküldükten sonra. Eğer biri konuşmaya kalkarsa, onları ve sevdikleri herkesi yok ediyordu. Geride hiçbir iz bırakmadan."

Kennedy keskin bir gözle her şeyi ve herkesi izliyor. Adamları bölgeyi kordon altına alıyor ve Yulia'nın cesedinin etrafında adli tıp bariyeri oluşturuyor.

Ona yerdeki kırık bir nesneymiş gibi davranmalarını izlemek garip hissettiriyor. Ölümünü hâlâ atlatabilmiş değilim. Şok edici, yürek parçalayıcı doğasını. Çok hızlı ve acımasız.

Jennifer ve Aleks'in iddia ettiği her şey doğru olsa bile, Hargrove'un uydurduğu oyuna inandığı için annesini soğukkanlılıkla öldürebilen bir adam hakkında ne söylenebilir?

Oğluna ihanet etmiş olabilirdi ama bu bir ahlak meselesiydi. Aleks'in suçlu olduğuna gerçekten inanıyordu. Kızı onun evinde bulmuştuk. Ne düşünmemiz gerekiyordu?

Ne düşünmem gerekiyordu?

"Kennedy," der Hargrove, dedektife yalvarırcasına dönerek, "bu... bu çok saçma. Ben Donald Hargrove'um. Benim... bir ünüm var."

Aleks ısıarak, "Ve sen de buna fazlasıyla güvendin," dedi. "Bir bakıma, peşimden gelmeye karar vermene sevindim. Karşı koyabilecek kaynaklara ve cesarete sahip olan tek kişi bendim. Daha zayıf bir adam teslim olabilirdi."

Hargrove'un gözleri parlıyor ama hâlâ ayakta. Hâlâ bu durumdan sıyrılabileceğine inanıyor.

Neden yapmasın ki? Bütün hayatını sonuçlardan kaçarak geçirdi. Kennedy, "Silahını bırak Hargrove," diye iç geçirir.

Hargrove itiraz edemeden Kennedy'nin ajanlarından biri tam arkasından silahını doğrultur. İyice köşeye sıkıştığını anlayan Hargrove sonunda tabancasını düşürür. Halı kaplı zemine hüznü bir gümbürtüyle çarptı.

Kennedy etrafta kümelenmiş polislerle başıyla işaret eder. Onun işaretiyle Hargrove'un üzerine çullanırlar ve ellerini arkadan kelepçelerken Miranda haklarını okurlar.

"Beni tutuklayabilirsiniz," diye homurdanıyor Hargrove. "Ama dışarı çıkacağım. Tanrı'dan daha çok param var. Kefaletle çıkamayacağımı mı sanıyorsun?"

Kennedy yüzünü buruşturarak, "Kefalet ödemeyeceğinden emin olacağım," diye cevap verir.

Hargrove Rob ve bana dönerek başka bir taktik dener. "Kız kardeşiniz... Ben onun kocasıyım. Ben senin kayınbiraderim. Böyle bir şey yapmayacağımı bilmelisin, Robbie."

Derin bir nefes alıyorum ama artık adama inanamıyorum. Kalbimin derinliklerinde, en başından beri ona hiç inanmamıştım.

Tıpkı Aleks'in dediği gibi: bazı gerçekler kafese kapatılmayı reddeder. "Bunların herhangi biri doğru mu?"

Rob ona kasvetli bir şekilde sorar.

"Tabii ki hayır, Robbie. Tabii ki hayır!"

"Sana inanmıyorum." Rob başını sallar, Hargrove'un gözlerinde gördükleri karşısında hayal kırıklığına uğramıştır. "Kız kardeşimi bir daha asla göremeyeceksin. Evliliğin iptal edilmesini sağlayacağım."

"Ciddi misin?" diyor, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi. "Feshedeceğiniz evlilik bu mu? Peki *ya o*?"

Başını bana doğru salladı. "Aleksandr Makarova, Olivia Lawrence'ı isteği dışında evliliğe zorladı. Baskı altındaydı. O sırada onun esiriydi. Bu bir suç değil mi?"

Kennedy bana döndü. "Dosyalamak istediğiniz suçlamalar varsa, Bayan Lawrence... şimdi bunu gündeme getirmenin tam zamanı."

Aleks'e dönüyorum. Gözlerimiz buluştu. Hiçbir şey söylemiyor ama yüz ifadesi söylenmesi gereken her şeyi söylüyor.

Geriye sorulmaya değer tek soru kaldı.

Bana güveniyor musun?

Konuşmadan önce derin bir nefes alıyorum. Ama cevabımı zaten biliyorum.

"Hayır, Bay Kennedy, suçlama yok," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Aleks beni asla kaçırmadı. Onunla kendi isteğimle gittim. Ona aşıkım."

Hargrove anı mahvediyor. "Bu tam bir saçmalık!" diye bağırıyor.

Kennedy tiksiniş bir ifadeyle Hargrove'a döner. "Kendini aptal yerine koyma, Donald. Seni karakola götürmenin zamanı geldi."

"Onu öldürdü!" Hargrove bir çift federal ajan tarafından götürülürken çığlık atıyor. "Makarova az önce kendi annesini soğukkanlılıkla öldürdü. Bu olaydaki gerçek kötü adamın o olduğuna nasıl inanmazsınız?"

Aleks'in kaşları birbirine yaklaşır. "Gerçekten bu suçu da mı benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun Hargrove?" diye sorar. "Annemi öldüren ben değilim. Sen öldürdün."

Hargrove bir an için şaşkın görünüyor. "Ne-"

Aleks Kennedy'ye döner. "Onu öldüren kurşunu kontrol et. Hargrove'un silahından ateşlenmiş."

Hargrove'un gözleri irileşiyor ve irileştikçe Aleks'in giydiği deri eldivenlerin nedenini nihayet anlıyorum-

Artık eldiven giymediğini fark ederek kısa kesiyorum. Elleri yine çıplak.

Ona bakıyorum ve bana göz kırpmıyor. Ağzımın açık kalmasını engellemek için her şeyimi harcıyorum.

"Seni orospu çocuğu!" Hargrove, Kennedy'ye dönmeden önce çığlık atıyor.
"Silahımı aldı ve onunla onu öldürdü!"

"Ve sonra... sana geri mi verdi?" Kennedy şüpheyle sorar. "Yulia'yı neden öldüreyim ki?" Hargrove talep ediyor. "O benim tarafımdaydı!"

"Gerçekten mi?" Demyan bir süredir ilk kez konuşuyor. "Çünkü benim durduğum yerden, tüm bu olaylardaki rolünü itiraf etmek üzereymiş gibi görünüyordu ve sen de onun senin oyununu ele vermesini istemedin."

Kaşlarımı çatıyorum, kalbim göğüs kafesine doğru sertçe çarpıyor. *Bütün bunlardaki rolü.* Tam da dilimin ucunda, gölgelerin arasında dans ediyor.

Ve sonra aklıma geldi.

Görmemeye çalıştığım gerçek. Yulia,

Hargrove'un yalanlarına inanmadı.

İlk etapta onları hayal etmesine yardım etti.

"Yulia tımarcıydı," diye fısıldadım.

ALEKS

Olivia ve Rob'un noktaları birleştirmesini izliyorum.

Rob her an ayakkabılarına kusacakmış gibi gözle görülür bir şekilde soluyor. Ama Olivia? O orada duruyor. O şimdi desteğin direği. Lawrence ailesinin temel direği.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Kennedy'ye sordum. "Bu odada bir sürü tanık vardı. Bu ikisi," Jennifer ve Demyan'ı gösteriyorum, "benim için çalışıyorlar ve ikisi de iğrenç yalancılar, bu yüzden söyledikleri tek bir kelimeye bile güvenmenizi tavsiye etmem."

İkisi de gülümser.

"Ama şu," diye devam ediyorum, Rob'a kafamı sallayarak, "bir federal ajan. Ayrıca benden nefret ediyor. Sanırım gerçekler konusunda ona güvenebilirsiniz."

Rob ile göz göze geliyorum. Tüm bu olanlara inanamayarak bana bakıyor ama ben ne yapacağını zaten biliyorum.

Meslektaşına doğru bakar. Sonra boğazını temizler, dik durur ve sert bir bariton sesiyle şöyle der: "Tetiği çeken Hargrove'du. Yulia Makarova'yı o öldürdü."

Kennedy başka soru sormaz. Sadece bir kez başını sallar ve Hargrove tekmelenerek, çılgılık atarak ve ağzından köpükler saçarak sürüklenerek götürülür.

Jennifer ve Demyan etrafımda saf tutuyor ama benim gözüm sadece Olivia'da.

Gözle görülür şekilde sarsılmış durumda, kendini zor toparlıyor. Tek istediğim onu bu odadan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak. Çıkışa doğru ilerlemeye başladım ama Kennedy yolumu kesti.

Bana şaşkın bir gülümseme veriyor. "Beklediğimden daha iyi geçti aslında."

"Tam da planladığım gibi gitti."

"Annenin ölümüne gelince," diyor. "Onu Hargrove'un öldürdüğü hikâyesine sadık mı kalıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tanıklar size neler olduğunu anlattı. Anlatılacak tek hikâye bu."

"Hikayelerle ilgilenmiyorum, biliyorsun," diyor. "Sadece gerçeikle."

"Bu, peşinden gitmeyi planladığın bir gerçek mi?"

Bir an tereddüt eder, şüphelendiği ama tam olarak kanıtlayamadığı bir yalanı kurcalamanın sonuçlarını tartar. Sonra iç çeker ve omuzlarını çökertir.

"Hayır," diyor. "Onu kim öldürmüş olursa olsun, bunu hak etmişti." Gülümsüyorum. "Bu konuda hemfikiriz."

Kennedy yorgunluktan yüzünü ovuşturuyor. Vicdanı son birkaç haftadır çok yıpranmıştır. "Senin gibi bir orospu çocuğuyla çalışmayı hiç beklemiyordum Makarova," diye düşünür.

"Ben de senin gibi kendini beğenmiş bir hıyarla, Kennedy."

"Ama o piçi yakaladık."

"O piçi yakaladık," diye

katılıyorum. "Bu bizi arkadaş yapmaz."

Buna kıkırdadım. "Hayır, değil."

Kennedy sanki anlaşmamızın sonunu onaylıyormuş gibi bir kez daha başını sallıyor ve sonra bana elini uzatıyor. Tokalaştık.

Elini bırakır bırakmaz, ifadesi tekrar bozulur. Ah, pekala. Büro ve Bratva arasındaki ittifak hiçbir zaman çok uzun sürmeyecekti. Amacına hizmet etti.

"Odayı boşaltmamız gerekecek," diye söze

girdi. "Sorun değil. Ben zaten gidiyorum."

Kennedy yapmaları gereken saçmalıkları koordine etmek için adamlarına katılırken

Sonra Olivia'ya gideceğim.

Ama birkaç metre öte de durdum. Hâlâ Rob'la birlikte pencerenin yanında duruyor. Birbirlerine tutunmuşlar, hem destek veriyorlar hem de destek alıyorlar,

Her ikisi de yüzlerine sert bir tokat gibi çarpan yeni gerçeklerle yüzleşmeye çalışıyor. Çirkin, keskin kenarlı yeni gerçekler.

"Nasıl bu kadar kör olabildim?" Rob mırıldanıyor. "Tam önümdeydi..."

"Bu senin hatan değil Rob," der Olivia, her zaman affetmeye hazırdır. "Seni kandırdı. Mia'yı kandırdı-"

"Mia," diye inliyor Rob. "Lanet olsun. Bu onu mahvedecek."

"Ona birlikte söyleyebiliriz."

"Hayır," diyor Olivia'nın elini tutup nazıkçe öperek. "Hayır, ben ona söyleyecek kişi."

"Emin misiniz?"

"Evet. Şimdi oraya gidiyorum."

Bir ses araya giriyor. "Sizden önce, konuşabilir miyiz?"

Hem Olivia hem de Rob Jennifer'a döner. Rob ilk kez ona bir yıllık nefretle dolu olmayan bir ifadeyle bakar.

Beceriksizce başını sallar ve Olivia'yı bırakır. "Sessiz bir yere gidelim," diye öneriyor.

"Önden buyurun," diye mırıldanır Jennifer. İkisi birlikte odadan çıkarlar.

Demyan'ın çoktan ortadan kaybolduğunu fark ettim. Bu da Olivia ve beni federallerle dolu bir odada bırakıyor.

Bir an gözlerimin içine bakıyor ve sonra elini tutup kapıdan dışarı çıkarıyorum, hayatımın son bir yılını tüketen kanlı kâbusa sırtımızı dönüyoruz.

Gökyüzü barı terk edilmişti. Şehre bakan bir köşe masa buluyorum ve oturması için bir sandalye çekiyorum.

Uzun bir süre sessizlik içinde nefes alıyoruz. Önce onun konuşmasını bekliyorum. Sessizliğin sürmesine izin vermek ona göre değil.

Sonunda bana döndüğünde, sıvı bal gözleri rahatlama ve hüznün son kalıntılarıyla doluydu.

"Tüm bunlar... gerçekten oldu mu?" diye soruyor. Sesinde yürek parçalayıcı bir titreme var.

Uzanıp elini nazikçe tutuyorum. Bir an için gözlerini kapatıyor ve sonra bana doğru eğilerek kolumun kıvrımına yerleşiyor.

Tam da ait olduğu yerde.

"Gerçekten oldu," diyorum ona usulca.

"Anneni sen öldürdün."

"Bunu kabul etmenin çok zor olduğunu biliyorum," diyorum. "Özellikle de bir kadın için ailesine bu kadar saygı duyuyor. Özellikle de ailesini çok seven bir kadın için."

Başını sallıyor. "Yulia bir anne değildi. O... O..."

"Bir canavar," diye kesin bir dille bitiriyorum. "Kendi tarzında en az Hargrove kadar kötü."

Yeni bir farkındalık onu sertleştiriyor. "Beni de tımar etti, değil mi?"

Ardından gelen irkilmeden nefret ediyorum. Sanki aynı anda bu kadar çok yalancının kurbanı olduğu için kendini içten içe kırbaçlıyor.

"Evet. Bana bunu kanıtlayan şey buydu. Tabutuna çakılan son çivi."

Olivia başını sallar. "O sadece çok nazikti. Yani..."

"Annelik."

"Evet, kesinlikle." Olivia başını sallar. "Seni asla incitecek bir şey yapmayacağına inandırdı. Kendisinin cefakâr bir anne olduğuna ve senin de..."

"Pislik evlat?"

Gülüyor, sonra gülmek canını acıtıyormuş gibi irkiliyor. "Evet. Senin sözlerin, benim değil. Aslında bir noktada ben de söylemiş olabilirim."

"Hak edilmemiş değil." İçimi çektim ve ekledim, "Seni suçlamıyorum, biliyorsun. Kadın yetenekli bir dolandırıcıydı."

"Ama sen onun içini gördün."

"Çünkü hayatım boyunca pratik yaptım," diyorum. "Ve ona olan güvenim zaten sarsılmıştı."

"Hargrove'la olan ilişkisini ne zamandır biliyordunuz?" "Birkaç haftadır."

"Ve sen de bilmiyormuş gibi davrandın?"

Parmağındaki yüzükle oynuyorum. Onu benim olarak işaretleyen yüzük, floresan ışıkları altında yanıp sönüyor. "Eğer onu köşeye sıkıştırsaydım, Hargrove'a haber verirdi. Bunu yapamasa bile, sessizliği Hargrove için yeterli bir ipucu olurdu. İkisini birlikte alt edebilmek için onu oyunun içinde tutmam gerekiyordu."

"Peki ya Kennedy?" Olivia soruyor. "Bu nasıl oldu?"

"Bu beklenmedik bir şeydi," diye açıklıyorum. "Benimle temas kuran oydu. Aslında Jennifer aracılığıyla."

"Ve bu planı ikiniz birlikte mi yaptınız?"

"Tam olarak değil," diyorum, onunla her şeyi değiştiren o çekişmeli ilk görüşmeyi hatırlayarak. "Benim gibi bir adamın polislerle çalışması pek kolay değil. Çok çatıştık. Üzerinde anlaşılabildiğimiz tek şey Hargrove'u yakalamaktı."

"Senden hoşlandığını düşündüğünü söyledin ve dürüst olmak gerekirse, bunu görebiliyorum," diyor Olivia mahcup, alaycı bir sırıtışla. "Belki de bu güzel bir arkadaşlığın başlangıcıdır."

Bir kahkahayı bastırıyorum ve omuz silkiyorum. "Arkadaşıklara hiç ihtiyacım yok. İttifaklar faydalı olan tek bağlantılardır. İttifakımız amacına hizmet etti. Artık onu sona erdirmenin zamanı geldi."

Başını sallıyor ve başını bir kez daha omzuma yaslıyor. "Sana bir soru sorabilir miyim Aleks?"

"Tabii ki."

"Onu neden öyle öldürdün?" Olivia soruyor. "Kennedy de en az senin kadar biliyordu, değil mi? Ya da en azından neler olup bittiğinden şüpheleniyordu. Hargrove'un yanı sıra Yulia'yı da tutuklardı. Öyleyse onu neden öldürdün?"

"Çünkü Hargrove'a karşı açılan dava iğrenç bir gösteriye dönüşecek. Onun adı, onunla bağlantılı herkesle birlikte çamura bulanacak. Kennedy'nin onu tutuklamasına izin verseydim, kendi duruşması olacaktı. Ve Bratva da buna dahil olacaktı. Şöhretle ilgilenmiyorum Olivia. Şöhretin yeraltı dünyasında yeri vardır. Ama daha geniş bir çerçevede, uygunsuz bir şey."

Başını sallıyor, bunu anlıyor ama cevaptan tam olarak tatmin olmuş görünmüyor. "Bundan daha fazlası var, değil mi? Bu Bratva. Kanın bedelini sadece kan ödeyebilir. Bunu bana daha önce söylememiş miydin?"

Ona gülümsüyorum, bu kadar kısa sürede ne kadar ilerlediğine hayret ediyorum. "Dikkatini vermişsin."

"Ben bir sanatçıyım," diye gülüyor. "Yapmam gereken şey dikkatimi vermek."

Elini tutuyorum ve parmaklarımız birbirine dolanıyor. "Bir şeyler yemelisin."

"Boğazımdan zorla geçersen bile yiyemem," diye alay ediyor. "Sadece izledim anneni vurup öldürüyorsun. Her ne kadar bunu hak etmiş olsa da, yine de açlığa pek uygun değil."

"Bebek-"

Elini karnının üzerine koyar. "Bebek iyi. Acıktığımda sana haber veririm."

Şu anda zorlamamaya karar verdim. Onun bana güvenmeyi öğrendiği gibi ben de ona güvenmeyi öğrenmeliyim.

Bir süre sonra, "Hâlâ tam olarak inanamıyorum," diye itiraf ediyor. "Bunu nasıl yapabildi? Bir köpekbalığını besleyebilmek için savunmasız çocukları evlerinden kaçıırıyordu."

"İnanması neden bu kadar zor?" diye sordum. "Kendisi de bir köpekbalığıydı."

"Ama amaç neydi?" Olivia karşı çıkıyor. "Ne kazanması gerekiyordu?"

"Bratva."

Olivia şok içinde kaşlarını kaldırır. "Ciddi misin sen?"

Başını sallıyor. "Kendini büyük bir lider olarak görüyordu. Ben Rusya'dan döndüğümde kaybettiği güce içerlemişti. O kontrolü geri istiyordu."

"Ve siz hapisteyken, görevi devralabileceğini mi düşündü?"

"Bratva'nın başka ne seçeneği olabilirdi ki?" Ben de diyorum ki. "Her şeyi ayarladığını sanıyordu."

"Ama... sen onun oğlusun. O senin annen."

Omuz silkiyorum. "Bütün gün boyunca rol yapabilirdi. Ama iş gerçek bir anne olmaya geldiğinde, ne yazık ki eksikti. Hiç kimseyi kendini sevdiğinden daha fazla sevmezdi. Yeterince komik, neredeyse aynı hatanın kurbanı oluyordum."

"Aleks," diyor Olivia gergin bir sesle, "ben... ben özür dilerim."

"Benden özür dileme, Olivia. Asla özür dileme. Sana verilenle yapabileceğinin en iyisini yaptın. Herkesin senden isteyebileceği tek şey bu. Benim de senden isteyebileceğim tek şey bu."

Bana inanmayı, ona verdiğim teselliyle avunmayı çok istiyormuş gibi başını sallıyor. "O kızlar," diyor usulca. "Şimdi onlara ne olacak?"

"Hepsinin icabına bakılıyor. Ben kendim ilgileniyorum."

"Bu iyi," diye nefes alıyor. "Bu gerçekten çok iyi." Kendi elinin üstünde duran elimi okşuyor.

Sonra aniden kaskatı kesilir. Birbiri ardına gelen düşünceler onu huzura kavuşmaktan alıkoyuyor.

"Peki ya Mia?" "Ne

olmuş ona?"

"Yani, hâlâ onunla evli."

Elimi havada salladım. "Onun da icabına bakabilirim. Tabii yardımımı kabul etmeyi seçerse."

Olivia tekrar başını sallıyor ve dudağını kemiriyor. "Sence benden nefret eder mi?" "Haklı olduğum için mi?" Ben soruyorum. "Doğru tarafı seçtiğim için mi?"

"Duygular her zaman mantıklı değildir."

"Geçmeleri için bir sebep daha. Her neyse, Rob senin adına konuşacak."

"Evet, sanırım şimdi olacak." Kurnaz bakışlarını bana çevirdi. "Kennedy'nin yanında senin arkanı kollayacağına güvenerek büyük bir risk aldın. Ya sadece gerçeği söylemeye karar verseydi?"

Omuz silkiyorum. "Bildiklerinden sonra mı? Hayır. Kardeşin pek çok şey olabilir ama özünde onurludur. Böyle bir canavarı asla savunmaz."

"Ve sanırım bunu telafi etmeye çalışıyordu."

"Bunu yapmaya çalışan tek kişi o değil." Kapıya doğru bakar. Polisler artık görüş alanından çıktı. Sadece ikimiz kaldık. "Sence Jennifer ve Rob bunu çözebilecekler mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir fikrim yok."

"Yapsalar nefret eder miydin?"

"Neden nefret edeyim ki?"

"Kardeşimden pek hoşlanmıyorsun."

Gözlerindeki ciddiyeti görebiliyorum. Umudunu. Hiçbir şey - ne kan, ne dehşet, ne sırlar, ne yalanlar, ne de ihanetler - onun içindeki umudu söndüremez.

Bu yüzden onu bu şekilde sevebiliyorum.

Ve bu yüzden ona verebileceğimi hiç düşünmediğim bir şeyi verebilirim: sevdiği herkesin dahil olduğu sonsuza dek mutlu bir yaşam.

"O senin kardeşin," diyorum. "Bununla başa çıkmayı öğreneceğim." Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor.

"Aleks mi?"

"Evet, *Kiska*?"

Oturuyor ve gözlerimin içine bakabilmek için biraz geri çekiliyor. Artık kendini eskisinden daha farklı tutuyor. Asilce, neredeyse. Yüzünde, sesinde, ellerini sabit bir şekilde kavrayışında kararlılık var.

"Çok uzun zamandır sana bir şey sormak istiyordum. Ama buna hiç cesaret edemedim çünkü... zayıf, muhtaç, çaresiz ya da her neyse, öyle görünmekten korktum. Ama artık Hargrove'la aramızdaki bu mesele az çok geride kaldığına göre, bilmem gerekiyor."

"O zaman tek yapman gereken sormak."

Derin bir nefes alıyor ve "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

Uzun bir duraklama oldu. Cevap vermek için acele etmiyorum. Gülümsüyorum, elini dudaklarıma götürüyorum ve her boğumunu yavaşça öpüyorum. Tadını çıkarıyorum. Ona tapıyorum.

Gözlerimi onunkilere diktiğimde nefesini tuttuğunu görebiliyorum.

Bu benim için şaşırtıcı: Hâlâ bilmiyor olabilir mi? Hâlâ göremiyor mu?

"Yapacağımız şey eve gitmek," diyorum kısık bir sesle. "Uzun, sıcak bir duş alacağız ve sonra birlikte yatacağız. Ve ondan sonra, yarın, birlikte uyanacağız ve başlayacağız."

"Neye başlamak?"

"Hayatı yaşamaya."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seninle kalmamı mı istiyorsun? Karın olmamı mı?" "Ben de tam olarak bunu istiyorum."

"Neden?"

Gülümsemem daha da genişliyor. "Gerçekten bilmiyor musun?"

Biraz titriyor ama dudaklarında nazık bir gülümseme beliriyor. "Sanırım biliyorum," diyor sonunda. "Ama bunu senden duymak güzel olurdu."

Ben de sırıttıyorum. Küçük *kiska* sonunda istediğini istemeyi öğrendi.

"Çünkü seni seviyorum, Olivia Makarova. O havaalanında üzerine kahve döktüğün andan beri seviyorum. Her zaman da seveceğim."

Sonra onu öpmek için eğildim.

Ve sonunda, aramızda arzu ve umuttan başka bir şey kalmadı.

GENİŞLETİLMİŞ SONSÖZ: OLIVIA

SHATTERED CRADLE'ı okuduğunuz için teşekkürler - ama şimdi durmayın! Aleks ve Olivia'nın güzel bebeğini, iyileşen ilişkilerini, yeni başlangıçlarını ve daha fazlasını görmek için bir yıl sonrasına bir bakış atmak ve özel Genişletilmiş Sonsöz'e sahip olmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın!

SHATTERED CRADLE'IN GENİŞLETİLMİŞ SONSÖZÜNÜ İNDİRİN

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!

Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yolsuzluk

Kovalyov Bratva

Yıldızlı

Kafes

Yıldızlı

Gözyaşları

Yorgun Ruh

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafia Düet

Yalancının Ninnisi (1. Kitap)

Günahkarın Ninnisi (2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırada okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana Verdiği

Yaralar

Bana Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

[Yozlaşmış Melek \(1. Kitap\)](#) .

[Yozlaşmış Kraliçe \(2Kitap\)](#) .

[Yozlaşmış İmparatorluk \(3. Kitap\)](#)

De Maggio Mafia Düet

[Takım Elbiseli Şeytan \(1.](#)

[Kitap\)](#) . [Sunaktaki Şeytan](#) .

[\(2Kitap\)](#)

Kornilov Bratva Düet

[Don ile Evli \(Kitap 1\)](#) .

[Ölüm Bizi Ayırana Dek \(2. Kitap\)](#)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Kostya](#)

[Maksim](#)

[Andrei](#)

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

[Zalim Hazırlık](#)

[Zalim Akademi](#) .

[Zalim Elit](#)

Tsezar Bratva

[Nightfall \(Kitap 1\)](#) .

[Şafak Vakti \(Kitap 2\)](#)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Mafya babasına ait](#)

Mafya Patronu ile Korumasız

Mafya Patronu Tarafından Nakavt

Edildi Mafya Patronuna Satıldı

Mafya Babası Tarafından Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzak Ped

Volkov Bratva

Kırık Yeminler (1. Kitap)

Kırık Umut (Kitap 2)

Kırık Günahlar (bağımsız)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6)

Tsezar Bratva (Tsezar Düeti 1-2. Kitaplar) Bratva

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

Mafya Babaları Koleksiyonu

Don'un Yolsuzluğu

PARAMPARÇA BEŞİK
(GENİŞLETİLMİŞ
SONSÖZ)

NICOLE FOX

Copyright© 2022 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

PARAMPARÇA BEŞİK (GENİŞLETİLMİŞ SONSÖZ)

Aleks ve Olivia'nın güzel bebeğini, iyileşen ilişkilerini, yeni başlangıçlarını ve daha fazlasını görmek için bir yıl sonrasına bir göz atın!

GENİŞLETİLMİŞ SONSÖZ: OLIVIA

BİR YIL SONRA

Mia, Lev'i havada sallarken, "O çok güzel," diye iç geçiriyor.

Kıkırdıyor, tombul yumruğu bir an için ağzından ayrılıyor ve kız onu tekrar kucağına oturtup başının üstünü öpüyor. Sonra, her zamanki gibi, parmak eklemlerini kemirmeye devam ediyor.

Oğlum tıpkı babasına benziyor. Aynı yüz hatlarına, koyu renk saçlara, güzel renklere, elindeki işe -ya da bu durumda ağzındaki işe- aynı takıntılı, tek fikirli o d a k l a n m a y a sahip.

O bir kalp kırıcı olacak. Bazıları zaten öyle olduğunu iddia ediyor.

Onunla tanıştıktan bir saat sonra, Mimi teyzesini küçük parmağına dolamıştı. Amcası Rob da öyle. Lev'i doğurmak kardeşlerimle yeni bir başlangıç yapmamı sağladı.

Doğum yaptığımda ikisi de hastanedeki özel odamın önünde bekliyorlardı. Aleks ve ben bir aile olarak bir anı paylaşmıştık, sadece üçümüz.

Sonra kapıyı açtık ve konukları içeri aldık. Kapıdan ilk Rob ve Mia girdi. Sonra Demyan ve Jennifer geldi.

"Olay "dan bu yana hepimiz ilk kez aynı odada bir araya gelmiştik. Ortam gergin başladı ve yavaş yavaş yumuşadı.

Birlikte oynayacak bir bebeğe sahip olmak, aylardır süregelen kötü niyetli duyguların birçoğunu dağıtmada uzun bir yol kat etti.

Bundan sonrası zaman aldı ama nihayet hayatımdaki tüm önemli insanlarla yeniden sağlam bir zemine oturduğumu hissediyorum.

Mia en zoru ve en son geleniydi. Ama bir şekilde başardık.

"Ne kadar yakışıklısın, değil mi?" diye mırıldandı Lev'e. "Çok yakışıklısın... Evet, öylesin. Evet, öylesin."

Mia, Lev'in tombul yanaklarına öpücük üstüne öpücük kondururken gülümsüyorum. Göl kenarında oturuyoruz, altımıza bir battaniye serilmiş. Mia Lev'i göğsüne yatırıyor ve kartal şeklinde uzanarak yüzünü yukarıda yükselen dişbudak ağacının gölgesine çeviriyor.

"Ne güzel bir gün."

"Gelebilmenize sevindim," diyorum.

İç çekiyor. "Dairemden çıkmaya ihtiyacım vardı. Bazen çok klostrofobik geliyor."

"Daha büyük bir yer istiyorsanız, size bu konuda yardımcı olabilirim."

Tekrar oturdu ve bana baktı. "Aslında daha büyük bir yer almayı düşünüyordum. Ama yeni değil."

"Ev mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Başını sallıyor. "Satmak istediğimi söylediğimi biliyorum -

"Oh, Mimi!" diye haykırdım. "Eğer evde yaşamak istiyorsan, bunu tamamen destekliyorum. Aslında bunu çok isterim."

"Sakıncası yok mu?"

"Hiç de değil. Rob için de sorun olmaz. Ona sordum bile. Annem ve babam bunu saklamamızı isterdi."

"Evet, muhtemelen," diyor. "Ama benim de zamana ihtiyacım vardı. Kötü şeylerin akıp gitmesine izin verme zamanı."

Elinin arkasına dokunuyorum. "Bunu anlayabiliyorum."

"Aleks nerede?" diye sorar, Lev saçlarıyla oynarken dirseğine dayanarak kendini destekler.

"İş seyahatinde," diyorum, kendime rağmen biraz somurtarak. "Lev doğduğundan beri çıktığı ilk yolculuk bu. Gitmesi için ısrar bile ettim ama şimdi..."

Mia gülümsüyor. "Şimdiden sabırsızlandın mı?"

"Bu çok saçma," diye yakınıyorum. "Gideli sadece üç gün oldu. Ve iki gün içinde dönecek."

"Saçma değil. Sen aşıksın."

Yüzümdeki tepkiyi hemen silsem de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Tabii ki fark eder. "Yapma bunu," diye ısrar ediyor Mia.

"Neyi yapmayayım?"

"Hadi ama, ne var biliyor musun? Mutlu olmaya hakkın var Liv. Muhteşem kocan ve güzel oğlun hakkında konuşabilirsin. Sonsuza dek mutlu olman."

"Ben... Ben sadece-"

"Benim için üzülüyorsun," diye tahmin ediyor. "Ama bu benim için durumu daha da kötüleştiriyor, biliyorsun. Acıma duygusu."

"Sana acımıyorum."

Gözlerini bana dikti. "Daha iyi bir yalancıya dönüştüğünü sanıyordum."

İç çekiyorum ve kızarıyorum. "Ben ciddiym, Mia. Ben sadece... Seni seviyorum. Seni incinmiş görmek istemiyorum."

"Ve bir gün, artık acı çekmeyeceğim," diyor. "Ama o gün gelene kadar hâlâ yas tutuyorum. Uzman bir cinsel avcı tarafından kandırılan bir kadın için yas dönemi nedir?"

"Ona inandın." "Asla inanmadın."

"Hislerim beni farklı bir yöne çekiyordu." "Doğru olanı kastediyorsun."

Kız kardeşime baktım. Hargrove'un tutuklanmasından sonraki üç günü Imperial'daki süitine kapanarak geçirmişti. Rob'un içeri girmesine bile izin vermemişti.

Ortaya çıktığında, çökmüş gözleri ve iskelet gibi bir vücudu vardı. Aynı gün boşanma davası açtı. Sonra arabayla yerleşkeye geldi ve Aleks ve benimle uzun uzun konuştu.

İkimiz de bu ziyaretin onun için ne kadar zor olduğunu söyleyebilirdik, ancak aramızdaki ilişkiyi onarmak için uzun bir yol kat etti.

Hargrove ile ilgili medyada çıkan haberler beklediğimiz gibi patlayıcıydı. Aylarca sürdü ama sonunda duruldu. Çünkü en dehşet verici haberlerin bile kısa ömürlü olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Her zaman gölgelerde gizlenen yeni bir canavar vardır.

Hargrove hüküm giymeden önce Mia'dan ziyaret talebinde bulunmuş ama Mia reddetmişti. Hüküm hızlıydı: şartlı tahliye seçeneği olmaksızın otuz yedi yıl.

Yeterli değildi. Neredeyse yeterli değildi. Ama Aleks bana bir daha asla özgür bir adam olmayacağına dair söz verdi. Bundan emin olacaktı.

Bana ne söylediğini anladım ve bu konuda hiçbir çekincem yok. Hargrove, vücudu parça parça olana kadar bir hapishane hücresinde çürümeyi hak ediyor.

Adalet sistemi kusurludur. Zenginleri, beyazları, ünlüleri ve güçlüleri koruyor. Yani Aleks'in onu ait olduğu yerde tutmak için bazı ipleri çekmesi gerekiyorsa, olması gereken de budur. Onun yöntemleriyle barıştım.

"Yas dönemini geçir Mia," diyorum ona. "Ama sonra hayatına devam et. Hayatından daha fazla bir şey almayı hak etmiyor."

Ağır ağır başını sallıyor. "Biliyorum ve düşünüyordum da... Tekrar pratik yapmaya başlayabilirim."

"Bu harika bir fikir!"

"Aslında bana ilham veren sensin." "Ben mi?"

Başını sallıyor. "Seni işe geri dönerken izlemek... beni kıcımlı kaldırıp tıbbi olan tutkumu yeniden bulmam için motive etti. Ve belki de bir parçam karma ile aramı düzeltmeye çalışıyor."

"Yama yapacak bir şeyin yok, Mimi."

Başını iki yana sallar. "Bunu söylemen çok nazikçe, ama suçluluk duyuyorum Liv. Evlendiğim adam genç kızlara tecavüz etti. Onları köleleştirdi ve sonra da susturdu. Ve ben aylarca onu savundum. Şimdi iyi bir şeyler yapmalıyım yoksa tenya ya da onun gibi bir şey olarak yeniden dünyaya geleceğim."

"Çok iyi şeyler yapacaksın," diyorum ona güvenle. "Yapacağını biliyorum."

Gülümsüyor ve uyumaya başlayan Lev'e bakıyor. "Onun büyümesini izlemeyi kaçırmak zorunda kalmayacağım için çok mutluyum."

Elini uzattım. "Ben de."

"Gitsem iyi olacak," diyor. "Geç oluyor ve buradaki küçük efendi uykulu görünüyor."

Lev battaniyenin üzerinde mutlu bir şekilde gurulduyor ama göz kapakları ağır. Pembe yanaklarına bir öpücük konduruyorum ve onu kucağıma alıyorum. Mia battaniyeyi katlıyor ve eve geri dönüyoruz.

"Hey, yarın akşam yemeğe ne dersin?" Mia önerdi. "Sen, ben ve Rob?"

Gülümsüyorum. "Yarın gecenin işe yarayacağını sanmıyorum," diyorum. "Rob'un planları var."

"Oh?"

"O ve Jennifer 'son ilk randevularına' çıkıyorlar." "Ciddi misin?" diyor ve kısa kesiyor.

"Biliyorum. Zamanı gelmişti, değil mi?"

"Ne zaman harekete geçeceğini merak ediyordum."

"Biraz zaman ayırmaları iyi oldu. En azından şimdi dürüst bir yerden başlıyorlar."

"Hepimiz öyleyiz."

Başımı sallıyorum ve kız kardeşimi kucaklıyorum. Geçmiş hâlâ hepimizin arasında asılı duruyor ama her geçen gün a ğ ı r l ı ğ ı biraz daha azalıyor.

Lev ve ben Mia'yı ön kapıdan uğurladıktan sonra çocuk odasına doğru ilerliyorum. Merdivenleri çıkarken saati kontrol ediyorum. Phoebe yakında burada olur. Biraz ikna ettikten sonra bir dadı tutmuştum ama Aleks'in günün her saati bir bakıcı ordusu getirme iddialarına rağmen haftada sadece birkaç saat çalışıyordu. Çocuklarımı kendim yetiştirmek istediğim konusunda kararlıyım.

"Her zamanki gibi inatçı," diye kaşlarını çatı.

Onu yanağından öptüm ve "En iyisinden öğrendim" dedim.

Ama Mia'nın eve gitmesi ve Lev'in Phoebe devralmadan önce uyumaya başlamasıyla, kendimi bir anda boş bir zaman bloğuyla buldum.

Yeni annelerin çoğu bir saat boyunca hiçbir şey yapmama şansına balıklama atlar. Bir yanım bunu yapmak istiyor. Ama daha çok kocamı özleyorum.

Düzeltilme: Kocamı *özledim*.

Çünkü çocuk odasına girdiğimde, o oradaydı. "Aleks?"

Nefes nefese kaldım.

Sırıttı ve bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Sürpriz."

"Aman Tanrım!" Genç bir kız gibi haykırdım. "Ne yapıyorsun burada?"

Ona doğru koşuyorum ve Lev'i öpmek için eğilmeden önce beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Erken döndüm."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Seni özledim," diyor basitçe.

Üç küçük kelimenin kalbime takla attırması çok komik.

Lev'i ellerimden çekip alıyor ve kolunun kıvrımına yerleştiriyor. "Hayal mi görüyorum yoksa gittikçe ağırlaşıyor mu?"

Gülüyorum. "Küçük enayi beni kurutuyor."

Eli yanından kalkarken gözleri hemen göğüslerime kayıyor. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

Elini tokatla uzaklaştırdım. Kucağında oğlumuz olduğu için bir şey yapamıyor ama bana bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi söyleyen bir bakış fırlatıyor.

Sadece gülümsüyorum ve ona bir göz

kırpıyorum. Kapı açıldı ve Phoebe içeri

girdi.

"Merhaba Bayan Liv... Ah, Bay Aleks! Sizin de burada olacağınızı fark etmemiştim."

"Tam zamanında, Phoebe," diyor Aleks Lev'i alnından öperken ve bebeği kadına teslim ederken.

"Onu daha yeni doyurdum," diye talimat verdim. "Şimdi tek ihtiyacı olan hızlı bir banyo ve ardından yatmak."

"Olur, Bayan Liv. Uyuduğunda size haber veririm."

"Teşekkür ederim."

Lev'i alıyor ve banyo yaptırmak için bitişikteki banyoya götürüyor. Aleks elimi tutuyor ve beni çocuk odasından çıkarıp hemen yandaki yatak odamıza sürüklüyor.

Kapıyı tıklatarak kapatıyor ve avını takip eden bir hayvan gibi bana dönüyor.

"Beni özledin, ha?" Fermuarındaki şişkinliği fark ederek soruyorum.

Sesi beni ürperten hırıltılı bir hırıltı. "İnanamayacağın kadar."

"Demyan geziyi ektiğin için sinirlenmiş olmalı." Ben ondan uzaklaşıyorum ama o bana doğru yavaşça ilerlemeye devam ediyor.

Aleks omuz silkiyor. "Hayatta kalacaktır. Özellikle de o sarışın tarafından başı döndürüldüğünden beri."

Kısa kesiyorum. "Ne sarışını?"

Tekrar omuz silkiyor. "Henüz isim takma noktasına geldiklerinden emin değilim." Dikkatimin dağılmasından faydalıyor ve beni duvara yaslamak için öne atılıyor. Sert aleti ateşime baskı yapıyor.

"Şu anda Demyan'ın seks hayatı gerçekten umurunda mı?" diye mırıldanıyor. "Endişelenmen gereken tek penis benimki."

Aramıza uzanıp onu kucaklarken gülümsüyorum.

"Ben de seni özledim," diye mırıldanıyorum. O tanıdık, hiç sıkıcı olmayan karıncalanma kalbimden bacaklarıma doğru yayılmaya başladı. Mümkün olan en iyi şekilde titrek ve gergin hissediyorum.

Beni döndürdü ve yatağa itti. Sonra elbisemi yukarı çekti ve külotumu hızlı bir şekilde yırttı.

Parmakları arkamdan amıma giriyor ve beni keşfederken nefesim kesiliyor.

"Oh, beni ne kadar özlediğini görüyorum, *kiska*." Başımı kaldırdığımda parmak eklemlerindeki ıslaklığı emdiğini görüyorum.

Sonra yukarı tırmanıyor ve dudakları benimkilerin üzerine düşüyor. Aynı anda hem nefesim kesiliyor hem de aklım başımdan gidiyor. Birdenbire onun altında çırlıçıplak kalana kadar öpüşüyoruz, bu hale nasıl geldiğimi hatırlamadan.

Soyunmasını ve sonra tekrar aşağı kayarak bacaklarımın arasına yerleşmesini izliyorum. Ben neredeyse yirmi dört saattir onunla paylaşmayı beklediğim haberi hatırlamaya çalışırken dili yarığımıza değiyor.

"Aleks," diye nefes nefese kaldım. "Bekle..."

"Bekle?" diye soruyor, bana bakarak. "Hiç sanmıyorum."

Dilini tekrar klitorisime indirdiğinde gözlerim yuvalarından fırlıyor. Beni boşaltması bir dakikadan az sürüyor. Boşaldığımda o kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki bir an için gardiyanların davetsiz bir misafiri aramak için içeri dalacaklarından korkuyorum.

Ama Aleks bununla yetinmiyor.

Ayağa kalkıyor, sonra yatağa uzanıyor ve beni üstüne çekiyor. Kucağına oturuyorum, onu giriş yerimle aynı hizaya getiriyorum ve sonra yavaşça, yavaşça, yavaşça aşağı iniyorum. Kalçalarımız aynı hizaya gelene kadar her seferinde bir güzel, acı verici inç.

"Sür beni, karıcığım," diye nefes nefese. "Beni sevdiğin gibi becer."

"Ne dilediğine dikkat et," diye karşılık veriyorum. "Onu elde edebilirsin."

Sonra kendini sert bir şekilde yukarı itiyor ve konuşmak için zaman cırtlak bir şekilde duruveriyor.

İkimiz de uzun süre dayanamıyoruz. Ben çok hızlı boşalıyorum, o da hemen arkamdan geliyor ve ne olduğunu anlamadan gerçekliğe geri dönüp birbirimize sarılıyoruz, çıplak bir sıcaklık ve aşk birikintisi.

Onunla paylaşmam gereken haberi hatırlamam bile birkaç dakika daha sürdü. "Sana söylemem gereken bir şey vardı. Dikkatimi dağıttın."

"Önemli miydi?" "Kritik derecede."

"Öyle mi?" diye soruyor, hafiften ilgilenmiş görünüyor. "Can kulağıyla dinliyorum." Göğsünü usulca öpüyorum ve sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Ben hamileyim." Doğruluyor, neredeyse beni göğsünden fırlatacak. "Sen ne?"

Gülümsüyorum. "Sürpriz."

"Ama daha yeni bir bebeğin oldu."

"Gerçekten mi?" Şaka yapıyorum. "Tanrım, neredeyse unutuyordum." "Bu nasıl oldu?"

Gülüyorum. "Size kuşları ve arıları açıklamama gerek var mı, Bay Makarova?"

Bir an için şoka girmiş gibi görünüyor, ama bilgi kafasına dank edince o da gülümsemeye başlıyor. "Bir bebek daha. Lanet olsun."

Bu da beni aptalca bir kıkırdamaya itiyor. "Bazen tam bir palyaço oluyorsun, biliyor musun?"

"Sen ne olmamı istersen ben oyum Olivia." Yüzümün yan tarafını okşuyor. "Bu eğlenceli olacak."

Eğildim ve onu dudaklarından sertçe öptüm. "Kemerini bağla, dostum. Her şeye yeniden başlıyoruz."

Öpüşürken sırtıyor. "Başka türlüşünü istemezdim."

HARAP OLMUŞ TACIN ÖN İZLEMESİ

Çok satan mafya romantik gerilim romanım RAVAGED CROWN'un ücretsiz önizlemesi için okumaya devam edin!

Kocanızı aldatırken yakalasaydınız ne yapardınız? Ben ne yapardım söyleyeyim:

Sırtımdaki kıyafetlerden başka bir şeyim olmadan kapıdan çıktım.

Bir ay sonra beş parasız, işsiz ve neredeyse evsizdim.

Ama sonra, lüks bir restoranda garsonluk yaparken ayağım takıldı ve muhteşem bir yabancıнын kucağına düştüm.

Olaylar birbirini izledi ve sonunda takılmaya başladık.

Sonrasında, o gitti.

Hepsi bu kadar... değil mi? YANLIŞ.

Çünkü ertesi gün, geçici ajansım bana gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir iş ayarladı.

Ama görüşmeye gittiğimde çenem düştü.

Yabancı.

Zengin olduğu ortaya çıktı. Hem *de*
çok zengin. Ve güçlü. Hem de *çok*
güçlü. Ve işte teklifi:

"Benim evimde
yaşa. Karım ol.
Bebeğimi doğur."

Söylemeye gerek yok, çıldırmaya başladım.
Ayağa kalktım ve kekeleyerek, "Um, sana geri dönmek
zorundayım..." dedim. O da cevap veriyor:
"Yanlış anlıyorsunuz. Bu
bir soru değildi.
Hiçbir yere gitmiyorsun."

Bölüm 1: Willow

Bu evdeki aynalardan nefret ediyorum.

Bunlardan altısı bir karnavaldan fırlamış gibi ince fuayeyi kaplıyor ve aralarından geçen her şeyi sonsuza kadar yansıtıyor. Koridordan geçerken, milyonlarca Söğüt parıldayan mesafeye doğru yayılıyor.

Bakmamaya çalışıyorum. Bakmak *istemiyorum*. Ne göreceğimi bildikten sonra ne anlamı var ki?

Ama yine de bakıyorum. Ve yeterince eminim,

onu görüyorum. Gözlerimdeki sefaleti.

Omuzlarımdaki mağlup çöküş.

Yıkılmış bir kadın görüyorum.

Evet, bu evdeki aynalardan nefret ediyorum. Sadece çok büyük, çok görkemli, çok gösterişli oldukları için değil.

Ama gerçeği çok fazla gösterdikleri için.

Elbette bu konudaki fikrimi dile getirdiğimde Casey bana konuşmayı kesmemi ve işime, yani aynaları temizlemeye devam etmemi söyledi, onları seçmemi değil. Şimdi ne zaman kendimi aynada görsem, duyduğum şey bu: kafamın içinde onun sesinin acısı. Kaşlarını çatıyor. Küçümseyen.

Buranın her köşesinde ve içindeki her küçük şeyde buna benzer bir anı var.

Bu yüzden mümkün olduğunca evden çıkmayı seviyorum. Örneğin market alışverişi, ki şimdi de oradan dönüyorum. Bir saatliğine kendi kendimin kadını oluyorum. Sepete istediğimi koyabiliyorum. Naneli çikolata parçacıklı dondurma, vanilyalı değil. Pembe deterjan, sarı olan değil.

Bir saatliğine kendim olacağım.

Gerçi teknik olarak m a r k e t e gitmemem gerekiyordu. Casey bu sabah uyandığımızda benim için bir saç randevusu ayarlamıştı. "Çok uzun," dedi kesin bir ifadeyle. "Daha kısa sevdiğimi biliyorsun. Saçını kestireceksin."

Ama zaman geldiğinde, tek istediğim o bir saatlik özgürlüktü. Bu yüzden randevuyu ekim ve onun yerine alışverişe gittim.

Yakında bu seçimin bedelini ödeyeceğim. Yine de sorun değil. Buna değdi.

Yatak odamıza çıkan merdivenleri tırmanırken kendimi onun kızgınlığına hazırlıyorum. Bu gece saçlarımı daha kısa görmeyi bekleyecek ve ben onu sakinleştirmek için ne söyleyeceğimi hayal etmeye başlamıştım ki bir şey fark ettim: yatak odasının kapısı açıktı.

Casey yatakta.

Başka biri de öyle.

Eşikte şaşkın bir sessizlik içinde duruyorum. Ama kocam siktiği uzun bacaklı sarışına o kadar dalmış ki, orada durduğumu fark etmiyor bile.

Kadın, her kimse, dört ayak üzerinde, adam onu arkadan sikerken iri göğüsleri mutlulukla zıplıyor. O da beni fark etmiyor. Adamın vücudu terden kaygan, kadının ki de öyle, bu da bir süredir birlikte olduklarını gösteriyor.

Kocanızın başka bir kadınla seks yapmasını izlemek garip bir duygu. Bu size garip bir tarafsızlık veriyor.

Her zaman böyle terli midir? Yüzünü hep böyle mi yapar? Yatakta bacaklarımı açtığımda kıcının yanakları böyle sıkılır mı?

O da benim gibi numara mı yapıyor?

O da benim gibi yakında bitmesi için dua ediyor mu?

Odadan çıkmak istiyorum ama ben dışarıda sessizce beklerken onların bitirmesine izin verme düşüncesi bambaşka bir düzeyde aşağılayıcı hissettiriyor.

Ve ben bilirim. Aşağılanma konusunda uzman sayılırım. Casey Reeves ile evlilik insana bunu yapar.

Şaşkın bir halde olduğum yerde kalakaldım ve zihnim fırtınada inmeye çalışan bir uçak gibi amaçsızca dönüp dursa da bu durumla başa çıkmanın en iyi yolunu düşünmeye çalıştım.

Sonunda beni ilk gören kadın oldu. Başını yeterince yana çeviriyor ve gözleri şoktan kocaman oluyor. Yüksek perdeden bir çığlık atıyor ve yatağa düşüyor, çarşafı etrafına sarmak için çabalıyor.

Laura Ashley nevresimlerimi tutup çıplak göğüslerine geçirdiğinde kaşlarımı çatıyorum. Tek düşünebildiğim, *seks terini çarşafı bulaştıracağı*.

"Lanet olsun, Willow!" Casey homurdanıyor, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanan benmişim gibi.

Sarışın bacaklarını yataktan sarkıtıp pencere kenarındaki kanatlı koltuğa doğru koşar. Giysileri koltuğun üzerinde düzgün bir yığın halinde katlanmış.

"Saç randevunuzda olmanız gerekiyordu," diye ekliyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bugün saçımı kesmem için bu kadar ısrarcı olmanın nedeni bu muydu?"

Gözleri sarışına doğru kayıyor, sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi. "Mabel, bence gitmelisin."

Mabel mı? Neredeyse kahkaha atacaktım. Bu kadın bir Mabel olamaz. Mabel, sokağın aşağısında Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtan yaşlı kadındır. Mabel annenin briç partneri. Bir Mabel altmış yaşında doğdu ve asla arkasına bakmadı.

Bu ürkütücü derecede çekici sarışın mı? Hayır, olamaz. Ona hiç yakışmıyor.

Ama başka kimse gülmüyor gibi görünüyor. Mabel giysilerini kaptığı gibi pahalı nevresimlerimi de beraberinde sürükleyerek banyoya doğru neredeyse koşuyor. Banyo kapısı kapanır kapanmaz Casey koşarak yanıma geliyor. Yüzünde özenle hazırlanmış bir pişmanlık ifadesi var, ama eğer sattığı şey buysa, ben kesinlikle yemem.

"Bebeğim, dinle, özür dilerim. Bu... bu... benim açımdan bir zayıflık anıydı."

"Bir anlık zayıflık mı?" Alay ediyorum. "Onunla kaç tane 'zayıflık anı' yaşadın?"

"Önemli değil," diye mırıldanıyor ve bana dokunmak için uzanıyor. Geri çekiliyorum. "Yapma."

Casey kolunu bırakıyor ve yüzü ekşiyor. "Burada olmaman gerekiyordu," diyor, sanki kendi evime erken gelmem benim suçummuş gibi.

Sanırım bir bakıma öyle.

"Ama bak, sorun değil. Seni affediyorum. Ve söz veriyorum bir daha asla olmayacak."

"Hâlâ çıplak olduğunun farkındasın, değil mi?"

Yere bakıyor ama soyunmuş haliyle ilgilenmiyor gibi görünüyor. "Willow, Willow'um... sen benim her şeyimsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Çenemi onun küçük, güdük aletine dayadım. "Aslına bakarsan, hâlâ sertleşmişsin."

"Tanrım!" diye öfkeyle bağırır. Yatağa doğru yürürken ellerini havaya kaldırır ve yerden kıyafetlerini alır. "Seninle konuşmaya çalışıyorum, Tanrı aşkına."

Bir hışımla giyindi. Ben yerimde kalıyorum. Bir saniye sonra banyonun kapısı açılıyor ve Mabel dışarı çıkıyor. Üzerinde kıvrımlarını saran ve geniş göğüs dekoltesini gösteren beyaz bir elbise var.

Casey'ye bakar. "Ben... şimdi gidiyorum."

Casey tek kelime etmiyor, etrafımda dönüyor ve aceleyle kapıdan çıkıyor. Dönüp gidişini izliyorum. Merdivenlerde tökezliyor, bu da bana garip, küçük bir tatmin duygusu veriyor.

"Bebeğim," diyor Casey milyarıncı kez, elimi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Bir zamanlar parmaklarımı sarı saçlarında gezdirir ve bu adamın benim olduğu gerçeğine hayret ederdim. Koyu kehribar rengi gözlerine bakar ve Casey Reeves gibi birinin benim gibi bir kızla ilgilenibildiği için minnettar hissederdim.

Asıl üzücü kısmı bilmek ister misin?

Şimdi bile hala hissediyorum.

Bu çok daha küçük bir duygu. Eskiden olduğundan çok daha az tüketen. Ama hala orada. Pişmanlıklarımın geri kalanıyla birlikte.

Eskiden arkadaşlarım

vardı. Hayallerim

vardı. Ailem vardı.

Şimdi, güzel kıyafetler ve pahalı ayakkabılarla dolu bir gardırobum var. Güzel ve yalnız bir evim var. Herkesin içinde beni köpek gibi seven ve ben evde yokken başka kadınları beceren bir kocam var.

Ruhumu verdim ve karşılığında *bunu* aldım.

Casey'nin teri az önce çekiştirdiği gömleğinin içinde eriyor ve koltuk altlarını koyu halkalara dönüştürüyor. Elimi tutuş şekline bakıyorum. Sahiplenici. Sıkı.

"Bebeğim, bütün bunları unutamam, tamam mı? Bana yemek hazırlayabilirsin ve daha sonra seni ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim."

Gözlerimi onun yüzüne dikiyorum ve karşımdaki ani yabancıya bakıyorum. Gerçekten de onu rastgele bir kadınla sevişirken yakaladığım gün seks yapmamızı mı öneriyor? Bu son derece boktan fanteziyi çözme yoluna girmek bile istemiyorum.

"Kim o?" Onun yerine ben soruyorum.

Yorgun bir şekilde iç geçiriyor, sanki bunu henüz atlatamadığım için sinirlenmiş gibi. "Fark eder mi?"

"Anlat bana."

"Mabel Sheridan."

"Adını büyükannesinden falan mı almış?"

"Üzgün olmanı anlıyorum ama o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. O sadece birlikte çalıştığım biri."

"Yani onu yarın işte mi göreceksin?"

"Chicago'daki departmanın başında. Sadece birkaç hafta daha burada kalacak."

Soruya cevap vermekten ne kadar ustaca kaçındığını fark ettim. Tabii ki ihtiyacım olan tek cevap da bu. "Ne zamandır devam ediyor?"

"Bebeğim," diyor, sesine çelik gibi bir ton giriyor. Normalde bu bir uyarı zili çaldırırdı: *kırmızı alarm, daha ileri gitmeyin, Casey Patlaması yakın!*

Ama umurumda değil. Bu kelimededen gerçekten bıkmaya başladım.

"Ben gidiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Peki sen nereye gideceksin?" diye alay ediyor. "Senin başka kimsen yok, Willow. Sadece ben varım."

"Ben bir motel falan bulurum."

"Peki bunu nasıl ödeyeceksin?" diye soruyor sadist bir eğlenceyle. "Senin bir işin yok. Hayatında bir gün bile çalışmadın."

Söylediği her şey doğru ama nüans eksik. Bağlamı eksik. Mesela bir işimin olmamasının tek sebebinin çalışmamı istememekte ısrar etmesi olduğu gerçeği gibi. Talep etti, gerçekten.

Bana hep "*Sen benim kraliçemsin*" derdi. "*Ve ben sana göz kulak olacağım.*"

Şimdi gerçekten ne demek istediğini anlıyorum: *Sen benim malımsın ve seni kontrol etmek istiyorum.*

"Ben... Ben bir iş bulurum," diye kekeliyorum, öfkeli gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Sana ihtiyacım yok."

Gülüyor ve bu bana altı yıl önce ilk evlilik yıldönümümüzde bana aldığı kabarık beyaz halıya kusma hissi veriyor.

"Devam et bebeğim," dedi bana. "Denemeni izlemek eğlenceli olacak." Hâlâ gülerek odadan çıkıyor.

Ve başka bir kadınla yattığı yatağı yapmak bana kaldı.

Bir Ay Sonra

"Geçici görevli sen misin?"

Şef garson, yüzünde sürekli sinirli bir ifade olan çengel burunlu bir adam. Daha önce restorana girerken yanından geçtim ve başka bir garsona sokak köpeği gibi bağırdığına şahit oldum.

"Evet efendim," diye başımı sallıyorum, dar siyah üniformamın etrafındaki küçük beyaz önlüğü ayarlamaya çalışıyorum. "Bay Connelly beni içeri aldı."

Eleştirel bir gözle bana bakıyor. "Doğru ayakkabıları giymiyorsun," diyor siyah babetlerime bakarak.

"Biliyorum, özür dilerim. Ama bu bir son dakika çağrısıydı ve ajans bana bu vardiyayı buraya gelmeden yarım saat önce bildirdi. Yapmak zorundaydım-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Hayat hikâyenizle ilgilenmiyorum. Özel odalarımızdan birinde bir grup VIP var. İçkileri doldurabilir misin?"

Boğazımdaki düğümü geçip yutkunuyorum. "Oh, uh, evet. Tabii ki. Tabii ki."

Kibarca başını sallıyor. "Saçınızı açın ve bluzunuzun bir düğmesini bırakın," diye talimat veriyor düz ve asık bir suratla. "Oradaki adamlar belli bir standart bekliyor."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama dediğini yapıyorum.

Ne zaman gerçek bir iş bulma arayışımıla ilgili şüphelerim olsa, kafamın arkasında Casey'nin kahkahasını duyuyorum ve bu beni yola devam etme konusunda daha da kararlı kılıyor.

Gerçek şeytandan bahsetmişken, telefonum cebimde titremeye başladı. O olduğunu biliyorum. Beni başka kimse aramaz. Görmezden geliyorum.

"Peki ya kız?"

Şef garsona baktım. "Evet, efendim?"

"Bu gece çok önemli adamlarla uğraşacaksın. Garsonlarımdan biri tabakları kırmaya karar verdiği ve bu sırada elini kestiği için buradasın. İş i berbat etme."

Boğazımdaki düğümün boyutu iki katına çıkıyor. "Yapmayacağım" derken sesimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde bir kez daha başını sallar ve gider.

O zaman gitme zamanı. Dönüyorum ve kalbim göğsüme çarparak özel odaya giriyorum.

Hemen üç şey fark ettim, bunlardan ikisi tamamen önemsiz.

Birincisi, köşede asil bir şekilde duran absürt derecede büyük göğüslere sahip çıplak bir kadın heykeli.

İki, ayaklarımın altındaki siyah-beyaz kareli halı tüm alanı kaplıyor.

Ve üçüncüsü -önemli olan tek şey, şu andan itibaren önemli olacak tek şey- pelüş beyaz kanepenin ortasında oturan ve ellerini mobilyanın arkasına sanki onun sahibiymiş gibi yaymış olan adam.

Hayır, sanki bütün odanın sahibiymiş gibi.

Hayır, bütün restoranın sahibi gibi. Bütün şehrin. Bütün dünyanın.

Gözleri üzerime dikildi. Yabancı bir his omurgamdan göğsüme doğru ilerliyor.

Görünüşte, ona verdiğim tepkinin nedeni açık: hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı adam ve bu abartı değil.

Yine de başka bir şey var. Daha derin bir şey. Yabancı. Çünkü bu adamı daha önce hiç görmedim.

Ama bana kim olduğumu çok iyi biliyormuş gibi bakıyor.

Bölüm 2: Willow

Sakin ol. Şef garson geçici ajansa şikayet ederse, p a r a n ı alamazsın.

Yan cebimdeki titreşimi görmezden gelmeye çalışarak özel odaya doğru ilerliyorum. Bakmadan duramadığım adamın yanında iki kişi daha var. Üç adam da bana bakıyor ama hiçbirisi ilki kadar yoğun değil.

Gözleri yumuşak bir ela kahverengi, saçları ise zengin bir sonbahar kumralıydı. Ama rengine rağmen bir gram bile sıcaklık yaymıyor. Buzdan oyulmuş bir heykele bakmak gibi.

"Merhaba," diyorum, sahte parlak ses tonumdan içten içe ürpererek. "Bu gece size ben hizmet edeceğim."

Ela gözlü adam cevap vermiyor. Gülümsemiyor bile. Sadece ruhuma bakmaya devam ediyor.

İki yanındaki iki adam biraz daha az gergin görünüyor. Onlara odaklanmaya karar verdim.

Bu onların kendi başlarına korkunç olmadıkları anlamına gelmiyor. Sadece, ela gözlü olanla karşılaştırıldığında, bacaklarımı jöle gibi hissettirmiyorlar.

Soldakinin saçları benimki kadar siyah ve gözleri o kadar koyu ki irislerini zar zor görebiliyorsunuz. Tepeden tırnağa dövmelerle kaplı.

Sağ tarafta oturan adam ise tam tersi. O da aynı boyda ama yapılı olmak yerine sırim gibi. Sarı saçları seyrek ve aşırı uzamış. Mavi gözleri çıplak bir ilgiyle yüzümde geziniyor.

Kesin olan bir şey vardı: Şef garson bana bu adamların önemli olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Acaba gerçekten *tehlikeli mi* demek istedi?

"Siz beylere bu akşam ne içirebilirim?" Ela gözlü adamın bana bakışlarından etkilenmemeye çalışarak soruyorum - her ne kadar benim yanıyor ve aynı anda tüylerim diken diken oluyorsa da.

"Bize henüz adını söylemedin," diyor. Sesi zengin, derin ve karanlık. Görünüşüne mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Oh. Evet. Ben Willow."

"Willow," diye tekrarlıyor. "Bir şişe Absolut Crystal votka alacağız." "Ve bir şişe Glenlivet '67," diye ekler dövmeli adam.

"Ve bir sürü buz," diyor sarışın olan.

Başımı salladım ve başka bir şey söylemeden olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıktım. Barmene siparişlerini veriyorum.

"Absolut ve Glenlivet mi istiyorlar?" diye soruyor, çenesi bir karış açık. "İkisinden de dolu şişeler mi? Bunun otuz bin dolarlık içki demek olduğunun farkındalar mı?"

"Umurlarında olduğunu sanmıyorum," diyorum.

Islık alıyor. "Bu kadar zengin olmak güzel olmalı. Bunları kasadan çıkarmam lazım. Hemen dönerim."

"Anlaşıldı. Acele edin lütfen."

Beklerken telefonumu kontrol ediyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Casey'den beş cevapsız arama ve çığ gibi mesaj aldım. Gittikçe daha da sinirli oluyorlar.

Birinci mesaj: *Salam bebeğim. Seni bu akşam yemeğe çıkarmayı düşünüyordum. Ne dersin?*

İkinci mesaj: *Willow? Bebeğim? Aradım ama açmadın. Neredesin? Sakın bana yine o aptal geçici ajansta olduğunu söyleme.*

nc mesaj: *Hangi cehennemdesin ve neden telefonuna cevap vermiyorsun?*

Dördüncü mesaj: *Senin bu bağımsız hareketinden bıktım usandım. Çok anlamsız. Gerçek para kazanamayacağımı biliyorsun. Üniversiteyi bıraktın, unuttun mu? Ne bir diploman ne de iş tecrüben var! Hemen eve git. Ve beni ara!*

"Bütün bir şiş viski istediklerinden emin misin?" diye sorar barmen şüpheyle.

Dikkatle başımı kaldırıyorum. "Ben, uh... evet. Evet. Bütün şiş."

Omuz silkiyor ve almak için dönüyor. Tekrar telefonuma bakıyorum. Cevap vermeyerek kurtulamayacağımı biliyorum, bu yüzden mesaj dizimizi açıp hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Sana iş bulma konusunda ciddi olduğumu söylemiştim. Bu gece The Black Lotus'ta çalışacağım. Gece vardiyası, o yüzden beni bekleme.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve özel odaya geri dönmeden önce dolu tepsiyi aldım.

Giderken, artık tanıdık gelen o hissin omurgamda tekrar yükseldiğini hissediyorum. Sanki aynı anda hem yanıyor hem de donuyormuşum gibi. Heyecan mı? Hayır, bu doğru kelime değil. Ayrıca, adamı tanımıyorum bile.

Ama odaya girdiğim anda gözlerim doğrudan ona kayıyor. Öne doğru yürüyorum ve içki tepsisini üçünün arasındaki yuvarlak masanın üzerine koyuyorum.

"Yemeğinizi şimdi mi yoksa sonra mı sipariş etmek istersiniz?"

diye sordum. "Buzu unuttunuz," diyor sarışın adam bana.

Tepsiye bakıyorum ve anında soluyorum. "Siktir... oh, kahretsin. Yani, çok özür dilerim... İzninizle, bara gidip getireyim."

Yanaklarım alev alev yanarken, bara doğru ilerliyorum. Eğer şef garsona şikayet ederlerse, fena halde mahvolurum.

Elimde buz kovasıyla özel odaya dönmem sadece bir iki dakikamı alıyor. Bunu yaptığımda, iki yanımdaki iki adamın ortadan kaybolduğunu fark ediyorum.

Sadece bir kişi kaldı: ela gözlü tanrı.

Buz kovasını tepsiye koyarken çok şaşırılmış ya da gergin görünmemeye çalışıyorum. "Arkadaşların nereye gitti?"

"Bir sigara molasına ihtiyaçları vardı."

Profesyonellik havasını korumaya çalışarak başımı sallıyorum. "Buzu unuttuğum için gerçekten üzgünüm."

"Otur."

Başım ona doğru kalktı. "Pardon?"

"Otur," diye tekrarlıyor, o kadar büyük bir otoriteyle ki ne yaptığımı farkına bile varmadan kendimi hemen arkamdaki sandalyeye bırakmaya başlıyorum.

"Orada değil," diyor ve beni yarı yolda donduruyor. Yanındaki boş alanı işaret ediyor. "Burası."

Sadece dediklerini yap; onlar çok önemli adamlar. Şef garsonun bana söylediği buydu. Bu zaten zararsız, değil mi? Sadece bir dakikalığına oturuyorum. Hiç endişelenme. Hakuna matata.

Titrek bacaklarımla masanın etrafında yürüyorum ve yanına oturuyorum, ama aramızda iki adım mesafe bırakmaya dikkat ediyorum. "Um, gerçekten yapmam gerektiğinden emin değilim-"

"Sen burada yenisin."

Yanaklarım anında renklendi. "O kadar belli mi?" "Benim için mi? Evet. Stresinin yayıldığını hissedebiliyorum."

Eli kanepenin arkasında duruyor, yani boynumdan birkaç santim uzakta. Saçlarımın birkaç teli parmaklarına değiyor.

Derin bir nefes alıyorum. Bunu itiraf etmek iyi hissettiriyor. "Biraz stresliyim, evet. Bu işi gerçekten iyi yapmam gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü... şey, eğer yapmazsam, kullandığım geçici ajansın beni başka pozisyonlar için tavsiye etme olasılığı azalır."

Sanki yabancı bir kavrammış gibi "Geçici ajans" diyor.

"Sadece şu an için," diye kekeleyerek açıklıyorum. "İş bulmak için başka yollar da denedim ama anlaşılan o ki, yirmi yedi yaşında, üniversite terk, iş deneyimi olmayan ve hiçbir becerisi bulunmayan birini işe almak isteyen pek kimse yok."

"Zor bir dönem geçirmişsiniz gibi görünüyor."

"Yalnızca son üç hafta içinde, lazımlıkları temizledim, umumi tuvaletleri fırçaladım, bir fast food restoranında bulaşık yıkadım ve yarım düzine evi baştan aşağı temizledim. İş berbat ve ücret de tamamen boktan ama başka ne seçeneğim var ki?"

"Herkesin bir seçeneği vardır."

Ona bakıyorum. Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey, benim bildiğimden daha fazla şey olduğunu gösteriyor. Hani insanlar başka bir şey demek isterken başka bir şey söylerler ya?

Ama hiçbir şeyi ele vermiyor. Ela gözleri karmaşıktır. Altın, gri ve yeşil benekler, avizenin altında her yer değiştirdiğinde kısa parıltılarla kendini gösteriyor. Boynundan aşağıya doğru kalın ve düğümlü kavisli bir yara izi uzanıyor. Uyarı vermeden bacaklarımın karıncalanmasına neden oluyor.

"İstemiyorum," diyorum. "Finansal olarak bağımsız olmam gerekiyor. Yirmi yedi yaşındaki biri için bunu itiraf etmenin acınası olduğunu biliyorum ama evet, şu anda mali açıdan bağımsız değilim."

"Nedenmiş o?"

"Aptaldım."

Gülümsüyor, ve o gülümseme, Yüce İsa. Vücuduma bir şeyler yapıyor.

Sanki birkaç kadeh fazla içmişim de kendimi toparlamaya çalışıyormuşum gibi başımı sallıyorum. Ama ayığım. Şu anda ne haltlar dönüyor?

"Nasıl aptallık ettin?"

"Ben... şey, ben aşık oldum," dediğimi duyuyorum - sanki başka biri bedenimi kullanıyormuş, sesimi benim yerime yönetiyormuş gibi hissetmeme rağmen. Söylemem gereken şeyleri söylüyorum. Ama onları en son ne zaman gerçekten söylediğimi sadece Tanrı biliyor. "Kocamla üniversitede tanıştım. Onunla evlenmek için okulu bıraktım. O zamandan beri ne okudum ne de çalıştım."

"Bu senin kararın mıydı?"

Beni bu ana getiren tüm hatalarımla yüzleşirken göğsüm sıkışıyor. "Aslında, hayır. Bu onundu. O zaman öyle görünmesini sağladı."

"Sanki sana bir iyilik yapıyormuş

gibi." "Evet, aynen öyle."

Bir an birbirimize bakıyoruz ve fark ediyorum ki sadece dizlerimiz birbirine değmekle kalmıyor, aynı zamanda bir şekilde kanepede ona daha da yaklaşmış oluyorum.

Belki de bana yaklaşmıştır.

Ve sonra hayat hikayemi tamamen yabancı biriyle paylaştığımı fark ediyorum. Bu gece hizmet etmem gereken bir yabancıyla.

"Tanrım, çok özür dilerim. Tüm bunları neden söyledim

bilmiyorum-" "Çünkü ben istedim," diyor kararlı bir şekilde.

"Ben... şey, doğru. Yaptın."

Parmakları yukarı doğru dönüyor ve saçımın bir tutamının üzerine katlıyor. Donup kalıyorum, şu anda ne olduğundan emin değilim.

"Konuşacak kimsen yok gibi görünüyor," diyor bana.

Bu sözler kalbime doğru keskin bir acı gönderiyor. Yere baktım. "Sanırım bilmiyorum."

"Peki ya ailen?"

Başımı salladım. "Onları yıllar önce kestim."

Bir yabancının en ufak dürtmesiyle en derin sırlarımın dilimden döküldüğüne inanamıyorum. Son derece güzel biri olabilir, ama yine de, tüm bunları onunla paylaşmak benim için nasıl bu kadar kolay?

"Neden?"

"Çünkü üniversiteyi bırakıp Casey ile evlenmemi istemediler. Onlara daha iyi bildiğimi söyledim." Gözlerimi onunkilere diktim. "Meğer bilmiyormuşum."

"Herkes hata yapar," diyor, hâlâ parmaklarının arasında saçımın bir tutamıyla oynayarak. "Ben hariç."

Gülümsüyorum. "Şanslısın."

"Tahmin bile edemezsin."

İşte yine: bir şey söylüyor ve farklı bir şey, başka bir şey, çok daha fazlasını kastediyor. Kontrolsüzce ürperiyorum.

"Peki ya arkadaşlar?" diye soruyor.

"Bütün arkadaşlarımız onun arkadaşları. Benim

kimsem yok." "Ne kadar yalnızım."

O ela gözlerinden başka yere bakamıyorum. Neden içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum? Sanki isterse kafamı yarabilir ve düşüncelerimi gözden geçirebilirmiş gibi?

Adını bile biliyor muyum?

"Yalnızlık..."

Gözlerim dudaklarına kaydı. Bir erkeğin dudaklarını hiç fark etmemiştim. Ama onunkiler... çok...

"Willow Reeves?"

Özel odanın kapısı açılıyor ve ben ayağa fırlıyorum. Kapıya döndüğümde şef garsonun yüzünde zar zor kontrol ettiği bir öfkeyle orada dikildiğini görüyorum.

Sanırım bu kontrol misafirin yararına. Kesinlikle benim için değil.

"Lütfen beni bağışlayın Bay Solovev," diye yüzünü buruşturdu. "Bir dakikalığına garsonunuza ihtiyacım olacak."

Solovev. İ s m i n d e bir Doğu Avrupa tınısı var. Rusça olabilir mi?

Kimsenin tek kelime etmesini beklemedim. Aceleyle bir özür mırıldanıyorum ve yüzüm alev alev yanarken doğruca kapıya doğru yürüyorum.

Bazı açılardan, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. İçeride uyuşturulduğumu hissediyordum. Parmak uçlarımla yaklaştıkça yaklaşıyordum, nereye varacağımdan pek emin değilim.

Ama iyi bir yerde değil.

Koridora adımıımı atar atmaz bu minnettarlık kayboluyor ve gölgelerin arasından biri öne çıkıyor. Vücudum korkudan buz kesiyor.

Ben Casey.

RAVAGED CROWN'u okumaya devam etmek için buraya tıklayın!

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Immaculate Deception

Immaculate Corruption

Kovalyov Bratva

Yıldızlı Kafes

Yıldızlı

Gözyaşları

Jaded Soul

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafya Düeti

Yalancının Ninnisi (1.

Kitap) Günahkarın Ninnisi

(2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği Yalanlar

Bana Verdiği Yaralar

Bana Öğrettiği

Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap)

Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap)

Yozlaşmış İmparatorluk (3.
Kitap)

De Maggio Mafya Düeti

Takım Elbiseli Şeytan (1.

Kitap) Sunaktaki Şeytan (2.
Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don

ile Evli (1. Kitap) Ölüm Bizi

Ayırana Kadar (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Cruel Prep

Cruel Academy

Cruel Elite

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1)

Şafak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırada okunabilir!*

Mafya Babası Tarafından
Sahiplenildi Mafya Babası
Tarafından Korunmadı Mafya
Babası Tarafından Nakavt Edildi
Mafya Babasına Satıldı
Mafya Babası Tarafından Çalındı
Mafya Babasıyla Tuzağa Düştü

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap) Kırık
Umutlar (2. Kitap) Kırık
Günahlar *(tek başına)*

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar
Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)
Bratva İmparatorluğu'nun
Varisleri Mafya Babaları
Koleksiyonu Donların
Yolsuzluğu

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

